MELANIE DOBSON

Dilek Ağacının Gölgesinde

Ayrılığın yüreklerde yaktığı ateş ne zaman söner?

ROMAN

ARKADYA

Ayrılığın yüreklerde yaktığı ateş ne zaman söner? Hasretin dikenli bir tel gibi sardığı kalbin acısı ne zaman diner? Peki, ya ne olursa olsun söz vermişsek bir kez kavuşmaya, ne kadar ileri gidebiliriz verdiğimiz söz uğruna?

Bu sorular, Naziler ailelerini tutukladıktan hemen sonra arkadaşı Brigitte ile birlikte güçlükle kaçmayı başardıkları o günden beri Daniel Knight'ın peşini bırakmamıştır.

İki çocuk olarak başladıkları, Almanya'dan İngiltere'ye uzanan o zorlu umut yolculuklarında bir yerlerde Daniel, Brigitte'ten, hayatta ona kalan tek şeyden vazgeçmek zorunda kalır. Ancak gitmeden ona bir söz verir. Aradan yıllar geçse, zaman saçlarına aklar, yüzüne kırışıklar düşürse bile ardından gideceği bir söz: Ne olursa olsun dönecek ve Brigitte'i bulacaktır.

Öte yandan aradan geçen yetmiş küsur yıla rağmen Daniel sözünü tutmayı başaramaz. Son umudu, İkinci Dünya Savaşı'ndaki casusluk vakalarına ve kaybolan çocuklara özel bir ilgisi olan gazeteci Quenby Vaughn'dur. Bu genç kadının, kendi geçmişinde gizli acılarından ve başarılı avukat Lucas Hough ile yapacağı ittifaktan güç alarak yıllardır çözülemeyen bu düğümü çözeceğine emindir. Peki, akıl almaz fedakârlıklarla, yalanlarla ve acıyla dolu geçmişi deşmenin bedeli ne olacaktır?

Dilek Ağacının Gölgesinde, aşkın, inancın ve kimi zaman unutsak da aslında kalbimizin derinliklerinde hep var olan o gücün, savaşa ve yıkıma bile meydan okuyabileceğini gösteren, büyüleyici bir kitap.

ISBN 978-605-69556-3-1

KDV'den muaftır.

instagram.com/arkadya_kitap facebook.com/ArkadyaKitap twitter.com/ArkadyaKitap

Dilek Ağacının Gölgesinde

Melanie Dobson

ARKADYA YAYINLARI

DİLEK AĞACININ GÖLGESİNDE
MELANIE DOBSON

Özgün adı: Catching the Wind

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çeviren: Filiz Çakır
Editör: Çağla Dirice Çakır
Kapak Tasarım: Ayşe Çalışkan
Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: My Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

1. Baskı: Mart 2020

ISBN: 978-605-69556-3-1

©Melanie Dobson, 2017
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Tyndale House Publishers, Inc'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Dilek Ağacının Gölgesinde

MELANIE DOBSON

İngilizceden Çeviren

Filiz Çakır

Tosha Lamdin Williams'a,
Sonsuza dek arkadaşım ve
güzel bir hikâyenin kahramanı olan kadına.
Beni her zaman sevdiğin için teşekkür ederim.

"Eğer binlerce kalbin hiç kırılmaması anlamına gelecekse...

Bir kalbin aynı hikâye yüzünden binlerce kez kırılması çok daha iyidir."

ROBERT McAFEE BROWN

Elie Wiesel'e ait *Gece*'nin önsözünden (1986)

Birinci Bölüm

Moselkern, Almanya, Temmuz 1940

Akçaağaç yaprakları ağaç evinin penceresini örtüyordu; gümüşsü uçları, içeride oynayan küçük kız ile oğlanı korumak istercesine bir zincirin halkaları gibi birleşmişti.

Dietmar Roth tahta atını kalasların üzerinde sürüp, nehirden toplanmış taşlarla yapılmış kuleye doğru hızla giderken, oyuncak şövalyesiyle Romalı atlılardan ikisini devirdi. On üç yıllık yaşamında, şövalyelerle zırhları konusunda uzman olmuştu. Metal halkalar kendilerini korumaları için yetersizdi ama bu halkalardan yüzlercesi sıkıca bir araya getirildiğinde düşman oklarına dayanabilirdi. Veya kılıcına.

Elinde minyatür bir prenses tutarak kulenin yanında dikilen Brigitte, vahşi bir kedi gibi uludu. Sanki gerçekten savaşçılar tarafından kaçırılacaktı.

On yaşındaki Brigitte kraliyet ve rol yapma konularında uzman sayılırdı.

Brigitte bir ordu yerine yalnızca tek bir oyuncakla oynuyordu; geçen doğum gününde Dietmar'ın kendisi için ıhlamur ağacından oyup boyayarak yaptığı prensesle. Dietmar şövalyelerinin isimlerini değiştirmeyi sevse de Brigitte, oyuncağının ismini hiç değiştirmezdi.

Prenses Adler.

Kartal.

Brigitte, prensesinin uçabildiğini düşünürdü.

Dietmar, şövalyesinin kınından minik bir kılıç çıkardı ve hayalinde canlandırdığı siyah pelerinli düşmanla dövüşmeye başladı. Ağaç evinin zeminine yaralı şövalyelerle dolu koskoca bir ordu yayılmıştı, her birinin yayının üzerine farklı bir sembol boyanmıştı. Hepsi *Ritterlichkeit* emri altında savaşıyordu. Şövalyelik Örgütü.

Her şövalyenin yayını sedir ağacından oymuş ve onları Fonzell'in, yani ailesinin atının yelesinden kopardığı kıllarla asmıştı. Fonzell, en azından Bay Darre tarafından çalınana kadar Roth ailesinin atıydı. Bay Darre bir Alman subayıydı. Ayrıca Rothların komşusuydu. Dietmar'ı Alman çocuklarının haftalık toplantısına götürmediği için Bay Roth'u cezalandırıyordu. Brigitte ile babası, artık ailesinin güvenebildiği tek komşularıydı.

Dietmar şövalyeler ve prenseslerle oynamak için artık yaşça büyük olsa da Brigitte, asla başka bir oyun oynamak istemiyordu. Dietmar da başka biriyle oynamak... Brigitte'in ailesi altı yıl önce ormanın karşısındaki eve taşındığından beri ikisi ayrılmaz dostlar olmuşlardı. Dietmar'ın babası bu ağaç evini yapana kadar nehir kenarında saatlerce oynarlardı. Bayan Berthold gribe yakalanıp ölene kadar anneleri de yakın arkadaştı.

Bir defasında Bay Berthold, Dietmar'a, eğer kendisine bir şey olursa Brigitte'e göz kulak olmasını söylemişti. Dietmar, hiçbir şeyin veya hiç kimsenin kızını incitmesine izin vermeyeceği konusunda adama ciddiyetle söz vermişti. Hatta oyuncak şövalyelerinin bile.

Şövalyelerinden birini attan indirdi. "Brigitte..."

Brigitte parmağını salladı. "Prenses Adler."

Dietmar öbür elini ağzına götürüp bağırıyormuş gibi yaparak, "Prenses Adler, sizi kurtarmaya geldik," dedi.

Brigitte bal rengi saç örgülerinden birini kolunun üzerinden geriye atıp, "Kulemi asla terk etmeyeceğim," diye seslendi.

"Ama Romalılar gelmeden önce gitmemiz lazım," dedi Dietmar.

Brigitte içini çeker gibi yaptı. "Kimseye güvenemem."

Dietmar, Ulrich'i, ne pahasına olursa olsun prensesi korumaya yemin etmiş olan şövalyeyi aldı ve Brigitte'in önünde ciddi bir ifadeyle eğdi. "Bana güvenebilirsiniz majesteleri."

Brigitte sanki Dietmar'ın sözleri prensesi gücendirecekmiş gibi fısıldayarak, "'Majesteleri' kraliçeye denir," diye fısıldadı.

Dietmar elbette bir kraliçeye nasıl hitap edileceğini biliyordu. Fakat ona sataşmak hoşuna gidiyordu. Başparmağıyla şövalyenin göğsüne vurdu. "Sizi hayatım pahasına koruyacağım."

Brigitte bir süre şövalyeyi inceledi, sonra gülümsedi. "Pekâlâ. Belki dışarı çıkabilirim."

Ağaç evinin penceresinin önünde, bir telle ağaç dalına asılmış, halka şeklinde dizili altı paslı kaşık sarkıyordu. Ilık rüzgâr dalları hışırdatıp kaşıkları çıngırdatınca Brigitte, melodiyi dinlemek için başını pencereden çıkardı. Tüm orman

onun için bir orkestraydı. Bir senfonideki yaylı çalgılar gibi. Brigitte, nehrin çağıltısındaki, ince dalların çıtırtısındaki, rüzgârın ritmindeki müziği duyardı.

Dietmar saatine baktı. Bayan Lyncker'in bu akşam için verdiği geometri problemlerini çözmeye başlamadan önce, oynamak için sadece yirmi dakikası kalmıştı. Dünya savaşta olsa da annesi her gün saat dört ile beş arasında ev ödevlerini yapmasını istiyordu. Bu ormanın dışındaki her şey dibe batıyormuş gibi görünse de annesi hâlâ gelecekleri konusunda ümitliydi. Tek çocuğu için barışla dolu bir gelecek hayali kuruyordu.

Brigitte pencereden geri çekildi, çilleri yıldızlarla dolu bir tablo gibi parlıyordu. "Bu ağaçtan bir dilek isteyeceğim, tıpkı *Aschenputtel** gibi."

"Kötü üvey kız kardeşleri mi yakalayacağım?" diye sordu Dietmar.

Bazen hayal gücünün zincirleri tıpkı bir zırhın halkaları gibi zihninin etrafına dolanıyor, bu hayali dünya Brigitte'in üzüntüsüne tampon olup onu, tüm Alman çocuklarını tehdit eden gerçek bir düşmandan koruyormuş gibi görünüyordu. Kadın olmanın eşiğindeydi ama yine de çocukluğunun peri masallarına tutunuyordu.

"Senden rüzgârı yakalamanı istiyorum."

Dietmar güldü. "Artık başka bir gün Brigitte."

Brigitte ellerini yumruk yapıp beline dayadı. "Prenses Adler."

"Tabii ki."

* *Alm.* Sindrella. (Ç. N.)

Brigitte'in bakışları ağaç evinin zeminindeki açıklığa çakılmış merdivene kaydı. "Karnım acıktı."

"Sen her zaman açsın zaten," diye sataştı Dietmar.

"Keşke biraz *Kuchen** bulabilseydik."

Dietmar başını sallayarak onayladı. Köyde meyve ve sebze bulmak zordu, tatlı bulmaksa imkânsızdı. Yiyecekler Hitler'e sadık olanların mideleri için ayrılmıştı fakat annesinin bahçesi sebze doluydu. Babası ile birlikte tavşanları uzak tutmak için bahçeyi telle çevirmişlerdi, gerçi bu yaz ormanda daha az tavşan var gibiydi. Giderek daha fazla insanın akşam yemeğinde tavşan yediğini düşünüyordu. Brigitte'e hiç söylememişti ama o da bazı akşamlar kendini neredeyse tavşan yiyecek kadar aç hissediyordu.

"Gidip kekten daha iyi bir şeyler bulacağım."

Prenses Adler'i ve rüzgâr çanlarını bırakıp merdivenden indi, her zamanki gibi ellerini ağacın gövdesine kazınmış harflerin üstünde gezdirdi. Gövdenin bir yanında D. R. diğer yanında B. B. harfleri vardı.

Elzbach nehrinin çimenli kıyısını izleyerek ailesinin ormandaki kulübesine gitti. Annesinin bahçesinin yan tarafındaki kümes telinden yapılma bir kapıyı açtı ve ellerini yabani havuçların, soğanların, kerevizlerin üzerinden geçirip havuçların yeşil saplarına ulaştı.

Topraktan üç havuç çektikten sonra tel kapıyı kapattı ve havuçlar yan tarafında sallanırken, küçük evin arka kapısına doğru yürümeye başladı. Savaş alanına dönmeden önce havuçların toprak kaplı gövdelerini lavaboda yıkadı.

* *Alm.* Kek. (Ed. N.)

Ancak aniden bahçede bir kadın çığlığı yankılanınca Dietmar donup kaldı. Önce şaşkınlıkla Brigitte'in yine prenses oyunu oynadığını düşündü ama çığlık ormandan değil, evin içinden, oturma odasının açık camından gelmişti.

Anne.

Kadın yine çığlık atınca Dietmar'ın elindeki havuçlar yere düştü. Koşarak kapıya gitti.

Pencereden baktığında, siyah ve gümüş renkli kırışıksız Gestapo üniformalarını, kollarındaki kan kırmızı renkli bantları gördü. Bay Darre, başka bir subayla birlikte anne babasının tepesinde dikiliyordu. Annesi kanepedeydi, babası ise...

Babası bilinçsiz bir hâlde yerde yatıyordu.

"Çocuk nerede?" diye sordu Bay Darre.

Annesi fısıltıyla, "Bilmiyorum," dedi.

Adam elini kaldırıp annesine tokat attı.

Öfke bir ok gibi Dietmar'ın göğsünü deldi, kapının koluna uzanırken kalbi deli gibi atıyordu ama tam o anda, minicik bir zaman dilimi içinde annesiyle göz göze geldi. O gözlerde gördüklerini hayatı boyunca unutmayacaktı.

Korku. Acı. Sonra minicik bir umut ışığı.

Annesi yalnızca dudaklarını oynatarak, "*Lauf*," dedi.

Koş.

Subayın, annesini duyup duymadığını ya da kendisini pencereden bakarken görüp görmediğini bilmiyordu. Yalnızca annesinin emrine itaat etti.

Dietmar, fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi titreyerek geriye döndü. Sonra rüzgâr onu iterek ağaç evine doğru taşıyıp ailesinin acılarından uzaklaştırdı.

Kaçarken zihnindeki şeytanlar ona bağırıyor, *korkak*, diyerek alay ediyorlardı. Öte yandan annesi ona koşmasını söylemişti. Çok uzağa gitmeyecekti.

Önce Brigitte'i sağ salim evine bırakacaktı. Ardından da bir şövalye gibi geri dönecek ve annesiyle babasını düşmanın elinden kurtaracaktı.

İkinci Bölüm

Londra, İngiltere, 2017

Sayın Bayan Vaughn,
Gönderdiğiniz e-postayı aldım ve annemin, savaş sırasında gizli bir faşist örgüte katıldığı yönündeki imalarınız beni son derece rencide etti. Suçlamalarınıza itiraz ediyor ve yalanlara dayanan bir makaleye yer veren Dünya Haber Birliği'nin dürüstlüğünden şüphe ediyorum.

Eğer bu şekilde davranmaya devam etmekte kararlıysanız, Londra'daki avukatımla irtibat kuracağım. Fenton & Potts bu safsatalara bir son verecektir.

İmza,
Saygıdeğer Bayan Samuel McMann

E-postayı bir kez daha gözden geçirirken, Quenby'nin parmağı iPad'in çöp kutusu simgesi üzerinde oyalandı ama silmek yerine işaret koydu. Kadının mesajını unutacağından değildi. Birlik için hazırlayacağı gelecek yazıda Saygıdeğer

(ve aşırı derecede dehşete düşmüş) Louse McMann ile bir röportaj yapmayı umuyordu.

İçini çekerek iPad'in kapağını kapattı, bakışları dairesindeki mutfak masasından, terasa açılan kayar kapıya doğru gitti. Sis, Hampstead Heath'deki tepeleri ve ağaçları West End'deki bir tiyatro sahnesine inen şeffaf bir perde gibi örtmüştü. Perde her an kalkıp bahar çiçeklerini ve aşağıdaki göleti gözler önüne serebilirdi.

Genelde manzaranın güzelliği onu enerjiyle doldururdu ama bu sabah tekrar yatağa girmek istedi. Editörü ve en iyi arkadaşı Chandler Parr, bu casusluk hikâyesini gelecek hafta yayımlamayı planlıyordu. Ancak Chandler kendisine yalnızca bu makaleye odaklanmasını söylediği hâlde, Quenby'nin elinde yayımlanabilecek hiçbir şey yoktu.

Ayaklarını terliklerine sokup karşısındaki sandalyeye uzattı ve parmaklarıyla ensesini ovaladı. Keşke teninin altında birikmiş bütün stres düğümlerini yoğurabilseydi.

İki hafta önce Savunma Bakanlığı, İkinci Dünya Savaşı sırasındaki casusluklarla ilgili olan ve Londra'daki Ulusal Arşiv yöneticileri tarafından kilit altında tutulan yüzden fazla detaylı dosyayı sessiz sedasız serbest bırakmıştı. Quenby yakın zaman önce İngiltere'deki mülteci akını konusunda bir yazı dizisi hazırlamıştı ve arşivde çalışan bir arkadaşı, casusluk dosyalarının da ilgisini çekebileceğini düşünmüştü. Arkadaşı kesinlikle haklıydı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi Almanyasını destekleyen sıradan, hatta asil görünümlü Britanya vatandaşlarından, İngiltere dışında çok az insanın haberi vardı fakat bu yandaşlardan yüzlercesi, savaş öncesi veya sırasında ülkelerine ihanet

etmek için bir araya toplanmıştı. Yeni açıklanan dosyaların çoğu, kamuoyu tarafından zaten bilinen Nazi casusları konusunda bilgiler içeriyordu ama Quenby, çoğunlukla Kent'te ikamet eden Leydi Janice Ricker'ın (fazlasıyla rencide olan Bayan McMann'ın annesi) geçmişi ve karakteri hakkında yapılmış gizli bir araştırma bulmuştu. Bu kadının hikâyesi, hem Kuzey Amerikalı okurların hem de okyanusun bu tarafındakilerin ilgisini çekiyordu.

Leydi Ricker, savaştan önce üst sınıftan, varlıklı Britanyalı bir aileye gelin gitmiş, parlamentonun basiretli bir üyesinin eşi olmuş bir Amerikan vatandaşıydı ve dosyalardaki pusulaya göre, Nazi ülküsüne sempati duyduğunu kabul etmişti. Britanya hükümeti, hanımefendinin İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler'e yardımcı olduğundan şüphelenmişti ama Quenby şimdiye kadar, kadının *Abwehr** casusu olarak çalıştığını kesin olarak kanıtlayan herhangi bir belge bulamamıştı.

Quenby, *Kent and Sussex Courier* gazetesinde Leydi Ricker için verilen ölüm ilanını bulmuştu. 8 Şubat 1953. O tarihte Leydi Ricker'ın bir oğlu ve bir kızı vardı fakat Louise McMann, şu an hayatta olan tek çocuğuydu. Bayan McMann sorulara cevap vermeyi reddettiğine göre, Quenby bir röportaj talebinde bulunmak için Leydi Ricker'ın torunlarıyla irtibat kuracaktı.

Bayan McMann'ın, annesinin Alman casusu olabileceğini tüm dünyanın bilmesini isteyeceğini sanmıyordu elbette ama kadının, yalnızca Leydi Ricker'ın suçlamalarla bir ilgisi olmadığını açıklayarak bile olsa, ailesinin bu konudaki görüşünü

*Alman askeri istihbarat servisi. (Ç. N.)

paylaşmaya gönüllü olabileceğini düşünmüştü. Veya belki de Leydi Ricker'ın ülkesine ihanet etmesi için bir sebep gösterebileceğini.

Eğer Leydi Ricker masumsa Quenby, İkinci Dünya Savaşı sırasındaki casusluk faaliyetleri konusunda kimin masum kimin suçlu olduğunu çözmenin zorlukları konusunda bir hikâye yazabilirdi. Güven ve aldatma ya da günümüzde ve geçmişte korkuyla tetiklenen cadı avları hakkında bir makale yazabilirdi mesela. Dünya Haber Birliği'nin sahibi Evan Graham daha görmeden, Chandler hikâyesini iptal edebilirdi ama yazdıkları doğru olurdu.

Bir saat önce demlediği sütlü çayından büyük bir yudum aldı. Quenby'nin düşüncesine göre gazetecilik, daha iyi bir hâle gelmesi umuduyla toplumu hem geçmiş hem de bugün konusunda eğiten, insanları yaptıkları şeylerden dolayı sorumlu tutmaya devam eden ve hatalarını tekrar etmemeleri için onları bilgilendiren bir bilimdi. Bay Graham'ın düşüncesine göre ise daha çok ölmekte olan bir endüstriyi korumak ve elbette gazete satmak anlamına geliyordu. Eğer insanlar haber için para vermekten vazgeçerse, Quenby'nin bir işi olmazdı.

Dünya Haber Birliği'nin başkanı olarak, Bay Graham küçük bir çatışmadan korkmazdı. Veya dava edilmekten. Ailesi altmış yıldan daha uzun süredir bu işteydi.

Quenby'nin evinin aşağısındaki parkta bir rüzgâr esip göletin yüzeyindeki sisi tuhaf şekillere soktu. Sonra bir ışık huzmesi sisi delip geçti ve doğanın sahnesinin üzerine bir spot ışığı düşürdü.

Aktörler (veya diğer isimleriyle yaban ördekleri) bunu işaret kabul edip, geceyi geçirmek için gizlendikleri nilüferlerin

arasından çıktılar. Quenby, yarım saat içinde hepsinin üzerindeki perdenin kalkacağını düşündü; kendisi de ofise gidip cuma sabahları yapılan yazı işleri toplantısına katılarak kendi rolünü oynamak zorundaydı.

Hâlbuki o anda kafası, olsa olsa aşağıdaki sisle kaplı park kadar berraktı. Leydi Ricker'ın torunları yardım etmezse, elinde hikâye falan olmayacaktı. Eğer Quenby en azından bir ipucu yakalayamazsa, Chandler bütün ekibin önünde çılgına dönebilirdi.

Cep telefonu çalınca arayanı görmek için ekrana baktı ama tanımadığı bir numaraydı. Belki de Bayan McMann nihayet konuşmaya karar vermişti.

Telefona cevap vermeden önce, koyu meşe masanın kenarıyla kusursuz bir şekilde hizalanması için fincanını döndürdü. "Alo?"

"Adım Lucas Hough," dedi arayan kişi. "Bayan Vaughn ile görüşmek istiyorum."

Quenby ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Hough?"

"Quenby Vaughn ile mi görüşüyorum?"

"Evet, benim."

"Ben Londra'da çalışan bir avukatım."

Quenby'nin kalbi yerinden oynar gibi oldu. Louise hemen avukatıyla mı görüşmüştü?

"Sizinle görüşmek isteyen bir müvekkilim var."

Quenby masaya yaslandı, sisle kaplı park önünde şekil değiştiriyordu. "Müvekkiliniz benimle neden görüşmek istiyor?"

Adamın kulağa eğleniyormuş gibi gelen alçak bir sesle kıkırdaması Quenby'nin irkilmesine neden oldu. Kendisiyle alay mı ediyordu?

"Bu soruda gülünecek bir şey göremiyorum."

"Özür dilerim," dedi adam. "Çoğu insan detayları sormadan önce kendileriyle kimin görüşmek istediğini sorar."

Quenby mikrodalga fırının saatine baktı. Yazı işleri toplantısı bir saat içinde başlayacaktı. "Kimin ve neden aradığını tek seferde çözebileceğimi düşünüyorum."

"Tabii ki," dedi Bay Hough. "Müvekkilim, Daniel Knight."

Adam *Daniel Knight* derken sanki Quenby bu ismi tanıyormuş gibi söylemişti. Ancak Quenby son yazılarından herhangi birinde, Knight soyadıyla bağlantısı olan hiç kimseyi hatırlayamadı.

"Müvekkilinizin benimle neden görüşmek istediğini hâlâ açıklamadınız."

"Bay Knight size bir iş vermek istiyor."

Quenby fincanına uzandı ama çayını yudumlamadı. "Bir yazı yazmamı mı istiyor?"

"Hayır," dedi Bay Hough. "Birini bulmanızı istiyor."

Quenby içini çekti. "O zaman müvekkiliniz bir dedektif tutsun."

"Tuttu zaten ama dedektiflerin hiçbiri aradığı kişiyi bulamadı."

Elinde fincanıyla dar koridordan geçip yatak odasına girdi. Yatağının ayakucundaki hasır sepetin yanından sarkan pantolonun paçasını sepetin içine tıktı. Hafta sonunda ilk yapacağı iş çamaşır yıkamak olacaktı. "Ben yazarım Bay Hough. İnsanları, hikâyelerini anlatabilmek için bulurum."

"Bu kesinlikle kayda değer bir hikâye ama Bay Knight sizi gazeteci olarak değil, dedektif olarak tutmak istiyor."

Fincanı komodinde duran kitabın üzerine bırakıp gardırobundan bir kot pantolonla beyaz bir bluz çıkardı, kıyafetleri kenardan sarkacak şekilde yatağın üzerine yaydı. Sonra terliklerini düzgünce altına koydu.

Bay Hough'un ketumluğu çıldırtıcı olsa da Quenby iyi bir hikâyeye karşı koyamazdı ve adamın bunu bildiğini hissediyordu.

"Bay Knight tam olarak kimi arıyor?" diye sordu.

"Kaybettiği birini."

Çıldırtıcı, gizemli *ve sinir bozucu,* diye ekledi Quenby kafasındaki listeye. "Bir çocuk mu?"

"Hayır." Adam duraksadı. "En iyi arkadaşı."

Quenby yatağa oturup sırtını yatak başına yasladı. Metro yer altındaki güzergâhından geçerken evin zemini titredi. "Arkadaşını ne zaman kaybetmiş?"

"Yetmiş beş yıl önce."

Quenby inledi. "Bu çılgınca bir şey."

"Çılgınca değil," diye kestirip attı adam. "Belki sıra dışı ama çılgınca değil."

Quenby'nin başı ağrımaya başlıyordu. Keşke yatağa geri dönüp bugüne yeniden başlayabilseydi.

"Ben yalnızca elçiyim Bayan Vaughn. Müvekkilim dersini çalıştı ve arkadaşının yerini bulmasını istediği kişinin siz olduğuna karar verdi."

"Gazeteci olduğum için mi?"

"Müvekkilimin sebeplerinden bihaberim."

Bu sefer Quenby güldü. "Bihaber mi?"

"Özür dilerim," derken adamın sesinde en ufak bir özür ifadesi yoktu. "Kraliyet İngilizcesini anlayacağınızı varsaymıştım."

Quenby elindeki telefonu sıkarak öne doğru eğildi. Adam attığı taşın komik olduğunu düşünüyor olabilirdi ama kendisinin böyle şeylere ayıracak vakti yoktu.

"Varsaymak, ikimizin mesleğinde de zarar verici olabilir," diye cevapladı. "Fakat yine de sizin ve müvekkilinizin, gazeteci olarak tam zamanlı bir işim olduğunu bildiğinizi varsayıyorum."

Telefonun diğer ucunda bir klavye tıkırtısı duydu. "Eğer onun için çalışmayı kabul ederseniz, Bay Knight size kayda değer miktarda para ödeyecek."

"Para beni motive etmez Bay Hough."

"Bayan Vaughn," dedi adam içini çekerek, "para herkesi motive eder."

Quenby küçük daireler çizerek şakaklarını ovalayıp zihnini netleştirmeye çalıştı. Adam şu anda aşırı baskı yapıyordu ve kendisi bu şekilde manipüle edilmeye iyi tepki vermezdi. Ya da sesindeki küçümseyici tona. "Müvekkilinize yardımcı olmak için işimden izin alamam."

"Karar vermeden önce müvekkilimin hikâyesini dinleseniz iyi olur."

Bu adam resmen vaatlerle onu ayartmaya çalışıyor gibiydi. Ona hayır demesi gerekirdi ama belki de hafta sonunda haber değeri olan, Ricker yazısı tamamlanana kadar editörü Chandler'i yatıştıracak bir hikâye çıkarabilirdi. "Müvekkilinizle yarın sabah Camden Market'teki Pret's'de buluşabi..."

"Maalesef bu mümkün değil."

Quenby yatak örtüsünün üzerinde parmaklarını tıkırdatır gibi yaptı. "Sanırım zaten planı yapmıştınız."

Arka planda bir yerlerde telefon sesi duyuldu. "Yarın sabah saat tam yedide evinizin önünden sizi alacağım."

"Bir dakika..." Ayaklarını yatağın kenarından sarkıtıp halıya bastı. "Oturduğum yeri nereden biliyorsunuz?"

Adamın kahkahası tüylerini diken diken ediyordu, sanki sinirlerinin üzerinden ponza taşıyla geçiyor gibiydi. Eğer bir kez daha gülerse, onu da Kraliyet İngilizcesini de çamaşır sepetine atacaktı.

Çamaşır sepetinin kapağını ayak parmağıyla itti, sonra kirli çamaşırların üzerine kapanmasını seyretti. Bir sebeple, kendisinden başka kimse görmeyecek olsa da kirli çamaşırlarını gizlemek kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu. "Kendim gelebilirim," dedi.

"Bir valiz hazırlayın," diye talimat verdi adam. Sonra görüşmeyi sonlandırdı.

Quenby elindeki telefona baktı, ekrandaki saat de ona bakıyordu. 7:32.

Gazeteci olarak kendi çapında bir sürü çılgınca şey yapmıştı ama şu Bay Hough denilen adam için valiz falan hazırlamayacaktı. Ayrıca bir röportaj sözü verilmiş olsa da kafadan çatlak gibi görünen bir yabancıyla buluşmak için gizli bir yere de gitmeyecekti.

Para sadece kandırmacaydı. Muhtemelen bir uçurumdan aşağı atlaması için burnunun ucunda sallandırılan ikinci bir havuçtu.

Bu adamların kendisinden ne istediğini bilmiyordu ama emin olduğu bir şey vardı: Hafta sonunu Rickerlar hakkındaki hikâyesi için görüşebileceği birilerini bulmaya çalışarak geçirmesi gerekiyordu, Bay Knight'ın yetmiş küsur yıl önce kaybolan arkadaşını arayarak değil.

Üçüncü Bölüm

Quenby'nin ofis olarak kullandığı ona on genişliğindeki bölmede L şeklindeki masaya yaslanan Chandler Parr, "Onunla gitmen lazım," diye ısrar etti. En iyi arkadaşı ve patronu, armut rengi bir ceketle siyah pantolon giymişti. Chandler parmaklarının arasında, aynı zamanda değnek işlevi gören yanmamış bir sigara tutuyordu.

Binada sigara içilmiyordu, zaten Chandler da bırakmaya çalışıyordu ama Kent Blue marka bir sigaraya tutunmayı seviyordu. Stresle savaşmak için olduğunu iddia ediyordu.

Çalışanların, Chandler'in sigarasını "emzik" diye tanımladıklarından bihaberdi. Bay Hough sağ olsun, *bihaber* kelimesi artık Quenby'nin aklına takılıp kalacaktı.

Quenby yedi santimlik topuklarını yerde tıkırdatarak, "Valizimi hazırlayıp tanımadığım bir adamla birlikte Londra'dan ayrılmayacağım," diye cevap verdi. "Özellikle de nereye gideceğimizi söylemeyen biriyle."

Bay Hough'un sabahki telefonunu anlattığında Chandler'in eğleneceğini düşünmüştü ama patronu, Quenby'nin Bay Knight'la buluşmayı reddettiğini öğrenince dehşete kapılmıştı. Sanki bir yabancının arabasına binip uzaklara gitmemesi çılgınlıkmış gibi.

"Saçmalık," dedi Chandler. "Bay Hough'u tanımıyor olabilirsin ama bu onun tehlikeli olduğu anlamına gelmez."

"Güvenilir olduğu anlamına da gelmez."

"Sırf annen yabancılarla konuşma dediği için..." diye başladı Chandler. Sonra kendini durdurdu, gülümsemesi silindi. "Ah, Quenby, özür dilerim. Niyetim..."

Quenby bir el hareketiyle özre gerek olmadığını ifade etti. "Niyetinin öyle olmadığını biliyorum."

İnsanlara annesinden bahsetmemesinin nedeni tam olarak buydu işte. Kendilerinin kabahati olmadığı hâlde özürler mırıldanmalarını istemiyordu. Quenby'nin annesinin, anne olmak istemediğini bilen tek kişi Chandler'dı.

Chandler arkadaşını kenara itip bilgisayarının yanındaki fareyi tıklattı. "Şifreni gir," derken patron sesi baskın çıkıyordu.

Yazıcı, diye yazdı Quenby. İşinin, çoktan söylenmiş hikâyeleri ortaya çıkarmak değil, yeni hikâyeler yaratmak olduğunu hatırlatan Orta Çağ'a özgü bir kelimeydi.

Chandler klavyeyi önüne alıp Google'dan Lucas Hough'u arattığında, Hough ve Ortakları isminde bir hukuk firması buldu. Firmanın internet sayfasına göre, baba Bay Hough kırk yıldır Londra'da hukukla uğraşıyordu. Oğul Hough muhtemelen hayatında tek bir gün bile çabalamamış, ailesinin kendisi için çoktan hazırladığı görevin başına kolayca geçip oturmuştu.

Quenby içine dolan o acı hissi bastırmaya çalıştı. Adamın başarısından memnun olması gerekirdi, rahatsız olması değil. Keşke Bay Hough telefonda o kadar kibirli konuşmasaydı.

Chandler bir arama daha yaptıktan sonra ekranı dolduran fotoğraflardan birini seçti. Dalgalı kahverengi saçları ve kahverengi gözleri olan, gri mont ile kot pantolon giymiş bir adamdı. Quenby sanki adamın gülümsemesindeki kahkahayı duyabiliyor gibiydi. Bu düşünce onu iyice rahatsız etti.

Chandler elindeki sigarayla ekrana dokundu. "Seni Lucas Hough'la, Londra'nın en seçkin bekârlarından biriyle tanıştırayım."

Quenby ekrana sırtını döndü. Bu Bay Hough, patronunun kendisine ayarlamaya çalıştığı arkadaşlarından birine benzemiyordu. Chandler bu adamla hiç tanışmamıştı. "Gayet hoş görünüyor ama bu onun güvenilir olduğu anlamına gelmez." Bunu öğrenmek için bir anneye ihtiyacı yoktu.

Chandler içini çekti. "Bay Hough ünlü bir avukat."

"Hukuku savunması, ona itaat ediyor olduğunu göstermez."

Chandler sigarasını Quenby'nin yüzünün önünde ileri geri sallayarak, "Adamın bir gazeteciyi kaçıracak hâli yok," dedi. "Onunla git. Seni telefonumla takip edeceğim."

"Sonunda kendimi Thames nehrinde bulursam bunun çok faydası dokunur tabii."

Chandler sandalyeyi geri itip masadan kalktı. "Bundan iyi bir hikâye çıkarabilirsin."

Quenby klavye ile fareyi düzeltti. "Hikâyelerden bahsetmişken..." Bayan McMann'dan gelen e-postayı açıp Chandler'a okuttu.

Chandler sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Ondan başka da konuşabileceğin birileri var, değil mi?"

"Bu sabah torunlarına e-posta gönderdim ve Savunma Bakanlığı'ndan daha çok dosya talebinde bulundum. Arşivlerini salı günü gönderecekler."

Sigara iki yana doğru sallandı. "Büyük patron Evan Graham sabırlı bir adam değil."

"Gayet farkındayım." Quenby'yi bu yıl iki defa ekibiyle yaptığı yazı işleri toplantısına bizzat çağırmış ve daha derinlere inmesi gerektiğini söylemişti. Kimsenin anlatmadığı hikâyeler bulmasını istemişti.

"Gidip bu Daniel Knight'la konuş," dedi Chandler, sanki dolabın köşesinde kırıntı bulmaya çalışıyormuş gibi. Sonra saatine göz attı. "Ekibe yazının kaderinden henüz bahsetmeyelim. Yakında şans yüzüne gülecektir."

"Leydi Ricker'ın kızı, eğer hikâyeden vazgeçmezsem Birlik'i dava etmekle tehdit etti."

"Gerçeklere bağlı kaldığın müddetçe, yalnızca tehdit edebilir."

"Bay Graham'ın reklama hayır demeyeceğini sanıyorum."

Chandler parmaklarını dudaklarına koydu. "Bugün ofiste."

Quenby korkuyla sindi. Patron ofiste nadir görünürdü ve böyle günler pek hoş karşılanmazdı. "Şu andaki yazımı soracak."

"Arkanı kollarım."

Quenby kahve fincanına uzandı ve patronunun arkasından toplantı odasına doğru yürüdü.

Quenby ertesi sabah yedide çantasını hazırlamamıştı. Binanın önünde Bay Hough'u da beklemiyordu. Gece boyunca Ricker ailesi hakkında yaptığı araştırmadan sonra yorgun düşüp, yatak örtüsünün üzerinde uyuyakalmıştı.

Ancak zihni dur durak bilmiyordu. Rüyasına farklı renk ve şekillerde yüzlerce yapboz parçası doluşmuştu ve karman çorman bir yığın yerine, resmin tamamını görebilmek için bir masanın üzerinde onları can havliyle bir araya getirmeye çalışıyordu.

Tam bitirmek üzereyken yüksek bir ses, parçaları yerinden oynattı ve pencereden dışarı uçup baloncuklar gibi çalılıklara doğru süzüldüler. Bir an için kendini evinin içinde gördü, sarı saçları darmadağındı, yeşil gözleri sisin içinde solgun görünüyordu. Sonra saçları saman sarısı olan kızı gördü, sık sık rüyalarına giren kızı. Bu defa kız çalılıklarda tek başınaydı, yapboz parçalarını kollarının arasında toplamaya çalışıyordu. Ama ne kadar sıkı tutarsa tutsun, parçalar sürekli kayıp gidiyordu.

Quenby yatakta kıpırdandı, rüya gördüğünün farkındaydı ama yine de kıza yardım etmek istiyordu. Kız her zamanki gibi Quenby'yi görmezden geldi ve Quenby kendi bedeninin içinde felç geçirmiş gibi hareketsiz kaldığını hissetti. Özgür olmak istiyordu. İstiyordu ki...

Gümbür gümbür çalan kapıyla aniden gerçekliğe döndü. Kollarını yine hareket ettirebiliyordu, bacaklarını da öyle fakat doğrulup oturduğunda bile o yalnız kız çocuğu zihninden silinmedi.

Bay Hough'la saat yedide binanın önünde, valizi olmadan buluşmayı ve sorularına cevap talep etmeyi planlamıştı. Şu an saat yediyi on geçiyordu ve daha üstünü bile giyinmemişti.

Kapıyı açmadan önce sendeleyerek banyoya girdi ve geceliğini çıkarıp üzerine bir şortla boya lekeli bir tişört geçirdi. Sonra kısa saçlarını parmaklarıyla tarayıp bir yudum gargarayla ağzını çalkaladı. Aynada eski püskü tişörtüne bir göz atınca kılığını yeniden değerlendirdi ama Bay Hough'u etkilemeye çalışması için bir sebep olmadığına karar verdi.

Zaten Bay Hough da kesinlikle etkilenmemişti. "Saat yedide hazır olmanız gerekiyordu," diye çıkıştı kapı açıldığında.

"Sizinle gelmeyi kabul ettiğimi söylememiştim." Doğruca gözlerinin içine baktı, alev saçan kahverengi gözler karşısında yılmayacaktı.

Adam önce telefonundaki saate, sonra da sanki aniden bir valiz ortaya çıkabilirmiş gibi Quenby'nin yanına doğru yere baktı. Keşke bu kadın gibi biriyle vakit harcamak zorunda olmasaydı. "Geç kalacağız," dedi.

"Neye geç kalacağız?" Quenby bir adım atıp kapı girişine çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bay Hough kendisinden en az on beş santim uzundu ve sandal ağacı ile sabun kokuyordu. Chandler'a internette adamın resmini gösterdiği için öfkelendi. Lucas Hough gerçekte daha yakışıklıydı.

"Belki de size daha fazla bilgi vermem gerekirdi."

Quenby kollarını göğsünde çapraz bir şekilde birleştirdi. "Şu an başlayabilirsiniz."

Eğer adam birkaç soruya cevap vermeye gönüllüyse, kendisi de (Chandler'ın hatırı için) onunla birlikte gidip Bay Knight'ın hikâyesini şahsen dinleyebilirdi.

"Fazla bir şey söyleyemem Bayan Vaughn. Müvekkilimi korumak benim görevim."

Tuğla bir duvar; adama baktıkça Quenby'nin aklına gelen şey buydu. Sanki alt sınıf insanlar kendilerini yozlaştıracakmış gibi yüzyıllardır içeri girmelerini engelleyen kibir ve asaletten oluşan bir kale.

"Müvekkilinizin arkadaşı erkek mi kadın mı?" diye sordu Quenby.

"Kadın."

"Sevgilisi mi?"

Bay Hough başını iki yana salladığında Quenby çıplak ayağını kapı çerçevesine dayayıp geriye yaslandı. "Onu bulabileceğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Adamın gözleri şüpheyle parladı. "Bence Londra'nın en iyi dedektifleri yıllardır boşuna uğraşıyorlar."

"Kadın, müvekkilinizden saklanıyor mu?"

Adam tekrar telefonuna baktı. "Kadının bilinen son adresi Tonbridge yakınlarında, Lord ve Leydi Ricker'ın arazisindeydi."

Quenby'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. Üzerinde çalıştığı konuyu Birlik'ten ve arşivdeki bağlantısından başka bilen yoktu. Bay Hough bir şekilde sırrını keşfetmiş miydi, yoksa Bay Knight'ın arkadaşının Breydon Court'ta yaşamış olması yalnızca bir tesadüf müydü?

"Müvekkiliniz Rickerları tanıyor mu?"

Adamın telefonu titreşti. Quenby'nin sorusuna cevap vermek yerine gelen mesajı okudu, sonra başını kaldırıp baktı. "Uçak hazır."

Quenby başını yana eğdi, soğukkanlı davranmak onun için giderek güçleşiyordu. "Ne uçağı?"

Adam nihayet gülümsedi. "Arabayla gideceğimizi düşünmediniz herhâlde, değil mi?"

Dördüncü Bölüm

Belçika, Ağustos 1940

Almanya ile Belçika sınırındaki bir vadide inek çanları yankılandı; en azından Dietmar öyle olduğunu düşünüyordu. Geceye karışan yabani papatya kokusu ve dar patikayı soluk pembeye boyayan ateş çiçekleri ona, evinin yakınında bulunan Elzbach Nehri'nin kıyısındaki çiçekleri hatırlatıyordu.

Brigitte bir taşa takılıp tökezleyince Dietmar onu yakalamak için uzandı. Ancak Brigitte yürümeye devam etti, yaz çiçekleri çıplak ayaklarının altında eziliyordu. Güneş yanaklarını kızartmış, burnunu yakmıştı. Gözleri de sık sık kızarıyor, ikisi birlikte batıya doğru ilerlerken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Brigitte, altın ve gümüş paralarla dolu bir kurabiye kutusunu incecik kollarının arasında sıkı sıkı tutuyordu. Dietmar, kızın ayakkabılarıyla eşarbını, bir çarşafı büzerek yaptığı uyduruk sırt çantasında taşıyordu fakat Brigitte babasının kutusunu taşımasına, hatta ormanda uyurlarken kutuyu

saklamasına bile izin vermemişti. Oyuncak prensesi de hırkasının cebindeydi.

Kutudaki paraların yaptıkları seyahatte onlara bir faydası yoktu ama Brigitte için kutunun asıl değeri içindeki para değildi. O kutu ailesinden bir parça, onlardan geriye elinde kalan tek şeydi. Dietmar kutuyu bırakmasını ondan asla istemeyecekti.

Dietmar ona ailesini yakında görebileceğini söyleyip duruyordu. Olanlar korkunç bir yanlış anlaşılmaydı. Ağır ağır batıya doğru yürürlerken, Dietmar söylediklerinin doğruluğuna, bir gün Moselkern'e dönebileceklerine olan inancını sürdürmeye çalışıyordu.

O gün Brigitlerin evi de Rothların oturma odası gibi altüst edilirken, Dietmar'ın anne babası gibi Bay Berthold da tutuklanmıştı. Brigitte ile birlikte sessizce tarlaların ve ormanların içinde yürürken, o gün gördükleri Dietmar'ın aklından acı verici bir şekilde tekrar tekrar geçiyordu.

O korkunç gün, Brigitte'i ağaç evden ayrılıp evine dönmesi için ikna etmemeliydi. Gestapo'nun onun babası için de geleceğini asla düşünmemişti.

Brigitte babasını aramak için üst kata çıktığında, Dietmar mutfağın zeminindeki kanı silmişti fakat yaşı küçük olmasına rağmen Brigitte zeki bir kızdı. Babasının, ailesinin parasını Nazilerden korumak için nereye sakladığını bilecek kadar akıllıydı. Dietmar evden iki battaniye ile bir parça yiyecek alırken, Brigitte küçük bir kürekle toprağı kazıp kutuyu çıkarmıştı. Bay Berthold kutuyu pembe çiçekler açan bir manolya ağacının altına gömmüş, gövdeden uzağa doğru yayılan köklerin arasına gizlemişti.

Dietmar, Brigitte'i, sınıf arkadaşı Heinz'ın Moselkern'in diğer tarafındaki evine götürdü. Heinz onları evin arkasındaki barakaya sakladıktan sonra, Gestapo'nun hâlâ civarda saklanan Yahudilere yiyecek verdiklerinden şüphelendikleri insanları tutukladıklarını açıkladı. Birileri, Brigitte'in Lüteriyen bir papaz olan babasının onlara yardım ettiğini düşünmüştü. Heinz'ın Dietmar'ın ailesi hakkında bilgisi yoktu ama köylüler, Bay Roth'un bir zamanlar Hitler'i ve onun Nazi partisini açık açık eleştirdiğini biliyordu.

Korku, geçen yıl boyunca babasını toplum önünde Führer'e karşı konuşmaktan alıkoymuştu ama Dietmar geceleri anne babasının fısıltılarını duyar, kulağını yatak odalarının kapısına dayardı. Dietmar'ın sırlarını saklayamayacak kadar genç olduğunu düşünüyorlardı ama yaptıkları şeyler hakkında kimseye tek kelime bile etmemişti. Bundan sonra da etmeyecekti.

Brigitte, "Yahudilere yardım etmenin nesi yanlış?" diye sordu Heinz'a. "Arkadaşım..."

Dietmar, Brigitte'e sert davranmak istemiyordu ama Heinz'ın önce ona, sonra da kendisine doğrulttuğu bakışlar içini ürpertmişti. Sınıf arkadaşının gözleri şüphe ve küçümseme doluydu. Dietmar o an, kendisinin de Brigitte'in de artık Moselkern'de güvende olamayacaklarını anladı.

"Burada bekleyin," dedi Heinz, geri geri barakadan çıkarken. Ardından da kapıyı kapattı.

Barakanın loşluğunda, annesinin berelenmiş yüzü Dietmar'ın gözünde canlandı. Koşması için sessizce yalvarışını duydu.

Kapıdaki çatlaktan dışarı baktı ve Heinz'ın eve girmeden önce barakaya doğru baktığını gördü.

Dietmar, Brigitte'i korumak zorundaydı ama bir şövalyenin ateşte dövülmüş kalkanı bile Gestapo'yu engellemek için yeterince güçlü değildi. Eğer Bay Darre gibi biri onları bulursa, Brigitte'i *Jungmädelbund*'a, yani Alman Kızlar Birliği'ne katılmaya zorlardı. Dietmar'ı da muhtemelen bir çalışma kampına gönderirdi.

Barakadan dışarı adım attıkları andan itibaren Dietmar asla geriye bakmadı. Şimdi neredeyse bir aydır Brigitte ile birlikte kaçıyorlar, ikindi güneşinin altında İngiltere'ye doğru giden yolu takip ediyorlardı.

Evden çok uzaktaydılar ama Almanlar, burası ile Belçika'yı Büyük Britanya'dan ayıran geniş kanalın arasındaki bölgeye sızmışlardı. Eğer kanalı geçebilirlerse, Brigitte'in Londra'daki teyzesini bulabilirlerdi. Annesinin kız kardeşi mutlaka onlara yardım ederdi.

Güneş, iki yanlarını saran ağaçların ardında batmaya başlamıştı. Yakında yiyecek bir şeyler ve uyuyacak bir yer bulmaları gerekecekti.

"Acıktın mı?" diye sordu Dietmar.

Brigitte başını iki yana salladı.

"O zaman susamışsındır." Dün bir derenin yanından geçmişlerdi ama henüz başka su kaynağı bulamamışlardı.

"Biraz."

"Evimize geri döneceğiz. Bir gün."

Solmakta olan ışık kızın mavi gözlerine vurup onları pırıldattı. "Birlikte olduğumuz müddetçe..."

Dietmar uzanıp kızın elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Seni bırakmayacağım."

İnek çanları tekrar çaldı, ezgileri rüzgâra karışıyordu; Dietmar karanlık gölgelerin örtüsüne ve yanlarındaki uzun çam ağaçlarına hızlıca göz gezdirdi. Bir şövalye kılıç ve kalkanla dövüşüyor olabilirdi ama en büyük görevi, Tanrı korkusu ve onurlu bir yaşamdı. Güçsüzleri savunmak ve inancını korumaktı.

Dietmar, "Biraz süt lazım bize," diyerek Brigitte'i çan seslerine doğru götürdü.

Brigitte, Dietmar'ın peşinden gölgelerin içine doğru ilerledi, çam iğneleri pislenmiş kıyafetlerine ve dolaşmış saçlarına takılıyordu. Dietmar daha önce hiç inekten süt sağmamıştı ama ne kadar zor olabilirdi ki? Nehirlerden içtikleri su, yol üzerinde buldukları böğürtlenler ve Brigitte'in evinden aldıkları sosisle idare etmişlerdi. Sosisleri üç gün önce bitirmişlerdi. Dietmar daha fazla yiyecek bulana kadar süt, ihtiyaçları olan gücü onlara kazandıracaktı.

Ağaçların arasından bir ışık göründü. Diğer tarafta, daire şeklinde bir çimenlikte otlayan bir düzine kadar kahverengi-beyaz renkli inek vardı. İneklerden ikisi başlarını kaldırıp merakla çocuklara baktı ama sonra tekrar başlarını eğip ziyafetlerine geri döndüler.

Dietmar'ın midesi açlıktan guruldadı, Brigitte'in elindeki kutuya baktı. Acaba sütü sağmak için kullanmasına izin verecek miydi?

Dietmar sormadan önce Brigitte bir direkte asılı duran kovayı işaret etti. Dietmar çabucak kovayı aldı ve ağaçların yakınında tek başına otlayan bir ineğe doğru yürüdü. Hayvanın yan tarafında diz çöktü, şişmiş memelerine baktı, sonra bir tanesinin ucuna asıldı.

Hiçbir şey olmadı. İnek başını döndürüp bakmadı bile.

Brigitte, Dietmar'ın yanına gitti, başının tepesinde asi görünümlü bir saç tutamı toplanmıştı. "Çok sert çekiyorsun."

Dietmar ona baktı. "Hayatında hiç süt sağdın mı?"

Brigitte'in çenesi biraz havaya kalktı. "Bir prenses asla kendi ineğini sağmaz."

Dietmar, "Öyleyse prenses olmadığım iyi olmuş," diye şaka yapmaya çalıştı ama Brigitte gülümsemedi.

Tekrar sağmaya çalıştı, bu sefer memeyi daha hafif çekti ve kovaya birkaç damla düştü. Brigitte alkışladı.

Otlağın karşı tarafından biri seslendi. Dietmar arkasına dönünce, yüzü lekeli sırım gibi bir adamın başının üzerinde hasır bir şapka sallayarak kendilerine doğru koştuğunu gördü. Yine bağırarak, Dietmar'ın anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi.

Dietmar fırlayıp ayağa kalktı, koşmaya hazırdı ama kaçmadı. Brigitte'i orada bırakamazdı.

Adam birkaç saniyede yanlarına geldi, çocukların çamurlanmış kıyafetlerine ve karmakarışık saçlarına baktı. Dietmar dimdik durdu, Brigitte yavaşça arkasına geçti. Kızı savunmaya hazırdı. Elinden ne gelirse yapmaya hazırdı.

Adam onları azarlamak yerine, bu kez Almanca bir soru sordu. "Aç mısınız?"

Dietmar cevap vermedi.

Otlağın gerisinde taştan bir çiftlik evi vardı, eğimli çatısı sazdan yapılmıştı. Bacadan duman tütüyor ve hafifçe portakal rengine boyanmış gökyüzünü lekeliyordu. Dietmar büyük bir bahçeyi çevreleyen çiti, toplanmaya hazır koyu renkli yaprakları görebiliyordu. Belki adamdan biraz yiyecek alabilirlerdi.

Çiftçi evi işaret etti. "Karım akşam yemeği için tavşan yahnisi hazırlıyor."

Dietmar, Heinz'ın gözlerinde gördüğü alaycı bakışı adamın gözlerinde görmedi. Bakışlarında yalnızca merak, belki biraz da merhamet vardı.

"Bu gece tavan arasında uyuyabilirsiniz."

Güvenli bir yerde dinlenirlerken, yahni Brigitte'i güçlendirecekti; ikisini de güçlendirecekti. Tabii bu ev güvenliyse.

"Biraz yahni yiyeceğiz," dedi Dietmar.

Brigitte'in elini tuttu ve çiftçinin peşinden eve doğru yürüdüler.

Evde, adamın karısı ocağın üzerindeki bakır bir tencereye eğilmişti, renkli kumaş parçalarından yapılmış, yıpranmış bir önlük geniş beline dolanmıştı. Tencereden yükselen baharatlı koku odayı doldurdukça Dietmar'ın ağzı sulandı. Bir zamanlar tavşan yiyemeyeceğini düşünürdü ama şu anda yemek konusunda hiç tereddüdü yoktu.

Kadının alnı kırış kırıştı ve kırlaşmış saçlarının iki yanından terler akıyordu. Önlüğünün yıpranmış ucunu çekiştirirken adamla yabancı dilde konuştu. Dietmar annesinden biraz İngilizce öğrenmişti ama kadının söylediği kelimeleri tanıyamadı. Belki Flemenkçe olabilirdi.

"Belçika'da mıyız?" diye sordu.

"*Ja*," diye cevapladı adam. Bir dolabı açıp kenarları çentilmiş iki kâse çıkardı. "Alman sınırından on beş kilometre uzaktasınız."

Dietmar, Almanların Belçika'yı işgal ettiğini biliyordu ama Gestapo konusunda bilgisi yoktu. Belki kendisi ve Brigitte burada korunabilirlerdi.

Çiftçi kâseleri dumanı tüten yahniyle doldurdu ve mutfak masasının üzerine bırakıp yanına da iki büyük bardak bal birası koydu. Sonra karısı ile birlikte başka bir odaya girdi.

Brigitte, Dietmar'ın yanındaki tek ayağı boşlukta olan sandalyeye oturdu, yemeğin tadına bakmadan önce ellerini birleştirip sessizce şükür duası etti. Dietmar tavşan yediğini, Belçika'da yabancı bir evde olduğunu, hatta neredeyse kaçtığını bile unutmuştu.

Yahninin tadı, annesinin yaptığı, içinde havuç, patates ve doğranmış pırasa olan etli çorbaya benziyordu. Midesini ısıtmış, ona evini hatırlatmıştı.

Yemekten sonra, çiftçi onlara evin dışındaki banyo kulübesini gösterdi. Çinko küveti suyla doldurdu. Brigitte banyo yaparken, Dietmar ahırdan aldığı iki saman döşeği sürükleyerek getirip mutfağın üzerindeki tavan arasının zeminine koydu. Sonra kendisi de hızlıca banyo yaptı, Brigitte'i uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu.

Dietmar kendi döşeğine uzanana kadar Brigitte çoktan uykuya dalmıştı. Teninin temiz olması, samandan yapılmış bile olsa başını bir döşeğe koymak iyi gelmişti. Ormanda iyi uyuyamamıştı, etraflarındaki seslere ve gölgelere karşı tetikteydi ama gözlerini kapatırken bu gece dinlenebilmeyi umdu.

Tekrar uyandığında, Brigitte yanındaki döşekte huzurla nefes alıp veriyordu. Çatı penceresinden süzülen ay ışığının parmakları, sandıklarla ve kırık mobilyalarla dolu tozlu köşelere kadar ulaşıyordu. Tavan arası sessizdi ama alt katta birileri konuşuyordu, ses zeminden boğuk boğuk geliyordu. Çökmek üzereymiş gibi görünen zeminde emekleyerek ilerledi ve kapıyı sessizce açıp merdivenden indi. Merdivenin dibine

yaklaşınca, fısıldayarak konuşan kadının söylediklerini anlamasa da sesindeki telaşı duyabiliyordu.

Kadın kiminle konuşuyordu acaba?

Dietmar köşeden gizlice bakınca, çiftçinin karısının gaz lambasının ışığında korkunç görünen yeşil bir elbiseyle kaplanmış tombul kalçalarını gördü. Mutfakta yalnızdı, telefonun ahizesini kulağına yaslamış, birileriyle Flemenkçe konuşuyordu.

Sonra yarım yamalak bir Almancaya geçti. "Burada bir oğlan çocuğu var," diye açıkladı. "Bir de kız çocuğu."

Kadının söylediklerini duyunca Dietmar'ın kalbi duracak gibi oldu. Dün gece kadının korktuğunu veya yemeğini paylaştığı için sinirlendiğini düşünmüştü. Böyle kötü niyetli olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Çiftçi biliyor muydu acaba?

Kadının fısıltıyla konuşmasına bakılırsa muhtemelen bilmiyordu. Kadın ya kocasının öğrenmesini istemiyor ya da misafirlerini uyandırmaktan çekiniyordu. Kaldı ki eğer polis kaçaklar için ödül koyduysa, çiftçi de neler olacağını gayet iyi biliyor olabilirdi. Belki de onlar için endişelenmiş değildi, Dietmar ile Brigitte'i eve sokabilmek için yahniyi yem olarak kullanmıştı.

Dietmar midesindeki açlık sancısının sağduyusunu azaltmasına asla izin vermemeliydi.

Kadın ahizeyi çarparak yerine koydu, kendi kendine Flemenkçe bir şeyler mırıldandı. Dietmar hızla döndü ve parmaklarının ucuna basarak merdiveni çıktı. Sonra Brigitte'in kolunu sarstı. Çiftçinin karısı mutfaktan çıktıktan sonra gizlice aşağı indiler, Dietmar ön kapının kilidini açana kadar karanlıkta birbirlerine tutundular.

Saatler sonra, Dietmar yatak yerine kullanmak üzere yaprakları ve yosunları bir yığın hâline getirirken, Brigitte başını kaldırıp ormanın üzerindeki aya, ağaç dallarıyla perdelenen parlak küreye baktı.

"Dietmar?" diye fısıldadı.

"Efendim."

"Neden kaçmamız gerekiyor?"

Dietmar durup Brigitte'le birlikte aya baktı, her neredeyseler anne babalarının da ışığı görebiliyor olmalarını ümit etti.

Brigitte, Dietmar'ın kolunu çekiştirerek sorusunu tekrar etti. "Neden kaçmamız gerekiyor Dietmar?"

Dietmar kızı ısıtmak için kollarıyla sardı. "Çünkü annem kaçmamızı söyledi."

Beşinci Bölüm

Adanın sivri uçlu falezlerinin içine sokulmuş inci grisi şato, aşağıdaki denizin kıyısı boyunca uzanan istiridye kabuklarıyla aynı renkti. Quenby havadan bakınca, şatonun kayalık kalenin neresine tutunduğunu anlayamıyordu; sanki Tanrı ile insanın iş birliğiyle ortaya çıkmış büyük bir anıt gibiydi.

Özel jet, şatonun üzerindeki sivri taş ormanının yukarısında dolandı ve beyaz bir örtüyle bezenmiş körfezle, çatısı güneş panelleriyle kaplı seranın üzerine gölgeler düşürdü. Şatonun ötesindeki tüm adayı kaplayan sık orman, bir kayanın üzerine tutunmuş yosun tabakasını andırıyordu.

Uçuş görevlisi Samantha, Quenby'nin önündeki masada duran porselen fincanı aldı. "İnmek üzereyiz," diyerek, kalkış sırasında Bay Hough'un oturduğu yumuşak deriden koltuğu dikleştirdi. "Emniyet kemerinizi bağlamanız gerekiyor."

Quenby, iniş pistini görebilmek için şatonun arkasındaki tepeye baktı ama ağaçların arasında bir açıklık göremedi. "Tam olarak nereye ineceğiz acaba?"

Samantha eliyle dudaklarındaki fermuarı kapatıyormuş gibi hareketi yaptı. "Gizlilik yemini ettim."

Quenby gözlerini devirdi. "Bay Hough sizi duymaz."

Bay Hough, "O kadar emin olmayın," diye mırıldandı arkalarından.

Koltukların arasından geriye bakınca, Lucas Hough'un kanepeye uzanmış olduğunu gördü; Atlantik'in ve Kanada'nın engin topraklarının üzerinden uçarken geçen zamanın çoğunda olduğu gibi. Gözleri kapalıydı, yünlü blazer ceketi uçağın mutfağının yanındaki bir dolaba düzgünce asılmıştı. Yeni çıkmaya başlayan koyu renk sakalı çenesini karartmıştı.

İnternette bulduğu bilgilerde Bay Hough'un otuz bir yaşında, yani Quenby'den yalnızca üç yaş büyük olduğu yazıyordu. Adam kendisine Bayan Vaughn diye hitap ediyor olabilirdi ama Quenby, Amerika'da doğmuştu ve Birleşik Devletler'de hiç kimse yaşıtlarına bay veya bayan diye hitap etmezdi. Şu andan itibaren ona Lucas diyecekti.

Uçak alçalırken sarsıldı, Quenby tekrar önüne döndü.

Samantha son bir kez daha yanından geçerken göz kırptı. "Hız trenine binmekten daha eğlenceli."

Quenby başını koltuğuna yaslayarak, "Hız trenleri bana hiç eğlenceli gelmez," diye cevapladı.

On saat önce Londra'da, duş alması ve küçük bir çantaya birkaç eşya koyması için Lucas ona on beş dakika vermişti. Eğer öyle patronluk taslamasaydı işlerini on beş dakikada halledebilirdi de. Fakat hazırlanması tam bir saat sürmüştü.

Uçak yolculuğunu gönülsüzce kabul ettikten sonra, Bay Hough'un kullandığı arabayla Londra'ya, doğruca kendilerini bekleyen jete gittiler. Güvenlik kontrolünden geçmediler.

Sıraya girmediler. Bir Global 6000 olan özel jeti gördüğünde Quenby, Lucas'ı sorularıyla rahatsız etmekten vazgeçti. Zaman, diye düşündü, en iyi yanıtları verecekti.

Uçak kalktıktan birkaç dakika sonra Samantha, Hollandez sosuyla birlikte Quenby'nin hayatında yediği en iyi yumurtalı sandviçi servis etmişti. Sonra taze nane yapraklarıyla servis edilen yaban mersinli parfe ile Earl Grey çayı ve lavantayla yapılan London Fog gelmişti. Quenby damak çatlatan lezzetteki kahvaltıdan veya kabinin mükemmel durumundan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışmış fakat pek başaramamıştı.

Lucas ona uyumasını söylemişti (Quenby de uyumayı denemişti) ama uçak okyanusu geçerken, Grönland'ın karla kaplı zirvelerinin ve fiyortlarının üzerinde süzülürken, ufka doğru yavaşça ilerlerken, güneşin altın rengi ışınları onları takip ediyordu. Gördüğü güzellik bir tür serap gibiydi. Sanki Bay Knight denen adam, onlara gösteri yapması için ışığı işe almıştı.

Kuzey Amerika kıtasını boydan boya geçtiler ve Quenby'nin telefonundaki GPS'e göre şu an, Kanada ile Washington Eyaleti arasında bulunan at nalı şeklindeki kıyı şeridinde, Salish Denizi denen çelik mavisi suyla çevrili bir adaya inmeye hazırlanıyorlardı.

Uçuş boyunca Bay Hough'un müvekkili hakkında daha çok bilgi edinmeye çalışmıştı ama internette yüzlerce Daniel Knight vardı. Elbette gelir seviyesi ve bulunduğu yerle birlikte yaş da önemli bir faktördü fakat şimdiye kadar Bay Knight'ın tam olarak nerede yaşadığını bulamamıştı.

Samantha, Lucas'la birlikte seyahat etmekle ilgili Quenby'nin tüm korkularını yatıştırmış ama endişesinin yerini tuhaf bir beklenti hissi ve bir sürü soru almıştı.

Bay Knight, Rickerlar hakkında ne biliyordu? Bulmak istediği kişi kimdi? Bu iş için neden kendisini seçmişti?

Uçak şatonun arkasındaki bir çam koruluğuna doğru alçaldı, neredeyse ağaçların tepesine sürtünecekmiş gibi görünüyordu. Sonra ormanın ortasında, iki yanı yeşilliklerle çevrili uzun bir asfalt yol göründü. Uçak kolayca indi ve ıssız bir hangarın yanında durdu.

Quenby inleyerek parmaklarını oturduğu koltuğun kolçaklarından ayırdı ve saçlarını geriye doğru tarayıp atkuyruğu yaptı.

Samantha bir düğmeye basınca, Quenby'nin solundaki kapı açıldı, merdiven asfalta doğru indi. "Yerel saate göre saat neredeyse on bir," dedi.

"Bizimle geliyor musun?" diye sordu Quenby.

Uçuş görevlisi başını iki yana salladı. "Fakat bu akşam görüşeceğiz. Deniztarağı sever misiniz?"

"Tereyağı ile pişirilmiş olursa severim."

Samantha güldü. "Deniztarağı başka nasıl yenir ki?"

"Benim geldiğim yerde kızartarak yerler."

Yumruklarını incecik kalçalarına dayayan Samantha hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Bu mutfaktan asla kızarmış bir şey çıkmaz."

İki adam eşyalarını indirmelerine yardım etmek ve (Quenby'nin tahminine göre) İngiltere'ye geri dönmeden önce uçağın bakımını yapmak için hangardan çıktı.

Lucas bir ara tuvalete girmişti, çıktığında ise ceketi iliklenmiş, saçları taranmıştı ve anlaşılan tıraş olmuştu. Quenby'nin hazır olup olmadığını görmek için başını kaldırıp bakmadı, merdivenden inerken bakışları yalnızca iPhone'una

kilitlenmişti. Quenby'yi bu adaya getirerek görevini tamamlamıştı. Görünüşe göre, artık adamın öncelikler listesinde gerilere düşmüştü.

Metalik gri renkli bir Cadillac Escalade, uçağın yanına park etti; camları koyu renk olduğundan içi görünmüyordu. Ücra bir adada koyulaştırılmış camlara kimin ihtiyacı olurdu ki? Yalnızca gizlenmeye kararlı birinin, diye tahmin etti Quenby.

Belki de Daniel Knight denen adam bir Hollywood yıldızı veya politikacıydı, burada sahte bir isimle yaşıyordu. Ama öyleyse, neden falezlerin üzerine Orta Çağ'a özgü bir şato inşa ettirmişti? Böyle bir şeyin göze çarpmaması pek mümkün değildi.

Belki de şato ona ait değildi.

Belki de Bay Knight bir suç şebekesinin başı, Lucas Hough da onun sadık dostuydu. Quenby'nin geçen yıl yayımlanan yazılarından biri adamı gücendirmişti ve kendini bir ırmağın değil de denizin dibinde bulacaktı.

Quenby merdivenin sonuna yaklaşırken çantasından cep telefonunu çıkarıp Chandler'a bir mesaj daha yazdı.

Puget Sound yakınlarında ıssız bir adaya indik. Beni izliyorsun, değil mi?

Daha mesajı gönderemeden, Lucas elini uzattı. "Maalesef onu almak zorundayım."

Quenby telefonu geri çekip göğsüne bastırdı. "Telefonum bende kalacak."

"Bay Knight evinde cep telefonu kullanılmasına izin vermez."

"O zaman Bay Knight benimle burada konuşsa daha iyi olur."

Lucas uçağa baktı. "Belki de onunla görüşemeden Londra'ya dönmek zorunda kalacaksınız."

Quenby telefonu hâlâ elinde sıkı sıkı tutuyordu, omzundan sarkan çantanın saplarını parmaklarına dolamıştı. O an çantayla bu adamı güzelce pataklamak istiyordu.

Ancak her nasılsa, Bay Knight, Ricker ailesini ve Quenby'nin onlar hakkında araştırma yaptığını biliyordu. Yeni bir hikâye yerine, şu anda üzerinde çalıştığı hikâye için bu görüşme tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi.

Cep telefonunu uzattı, Lucas alıp ceketinin cebine attı. Sonra siyah takım elbiseli ve siyah kravatlı, kır saçlı bir adam Escalade'den indi, ceketinin düğmeleri altındaki şişkinliği zapt etmek için gerilmişti.

"Nasılsın Jack?" diye sordu Lucas.

"Doğduğum günkü kadar iyiyim." Lucas'ın sırtına hafifçe vurdu. "Bay Knight siz gelene kadar dakikaları saydı."

"Biraz rötar yaptık..." Lucas, Quenby'ye baktı.

"Umarım her şey yolundadır."

Lucas omzunu silkti. "Gayet iyi."

Quenby dikkatini şoföre yöneltti. "Bana nerede olduğumuzu söyleyebilir misiniz acaba?"

"Siz Quenby Vaughn olmalısınız." Jack elini uzattı.

Quenby gönülsüzce adamın elini sıktı.

"Patronum sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Soğuk rüzgâr yan taraflarındaki çam ağaçlarını hışırdatıp asfalta çam iğnesi ve kozalak yağdırdı. "Telefonumu geri almak için sabırsızlanıyorum," dedi Quenby. "Bir de birinin bana bu adanın ismini söylemesi için."

"Solstice Adası," dedi Jack gülümseyerek. "Fakat telefonunuzla ilgili yapabileceğim bir şey yok. Bay Knight hemen hemen bütün toplantılarında telefonlara el koyar."

"Patronunuz neden gizlenmeye çalışıyor?"

"Gizlenmek değil, daha çok korunmak diyelim." Jack arabanın yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Ayrıca konu neden değil kimden gizlendiği."

"Bulmaya çalıştığı kadından mı?"

"Olabilir." Jack arabaya binmesini işaret etti, Lucas da peşinden bindi. Saniyeler içinde Escalade uçaktan uzaklaşmıştı.

Arabanın içi lüks olabilirdi ama içeride hem kendisinin hem de Lucas'ın sığacağı kadar yer yoktu.

"Editörüme bir mesaj atayım," dedi, mümkün olduğu kadar Lucas'tan en uzak köşeye çekilerek. "Sonra telefonumu toplantının sonuna kadar saklayacağım."

Lucas, sanki telefon konusunda ona güvenebileceğinden emin değilmiş gibi baktı. Bu yüzden Quenby uzanıp sol tarafında duran Lucas'ın telefonunu kaptı.

Lucas elini uzattı. "Verin şunu."

Quenby telefonu vermeyi reddedince uzanıp almaya çalıştı ama Quenby onu dirsekleyip uzaklaştırdı.

Jack dikiz aynasından onlara baktı. "Çocuklar?"

"Cep telefonumu verin," diye ısrar etti Lucas.

"Editörümle irtibat kurana kadar vermem."

Lucas elini geri çekti. "Bir gazeteciye göre aşırı derecede çocukça davranıyorsunuz."

"Sen de bir avukata göre bile aşırı küstahsın."

Jack güldü. "Kenara çekeyim mi?"

Quenby mesajı yazıp Chandler'a gönderdi, sonra mesajı Lucas'ın telefonundan sildi ve aleti ona geri verdi. Lucas hemen telefonuyla uğraşmaya başladı.

"Sen 'telefon yok' kuralından muaf mısın?" diye sordu Quenby.

Lucas başını kaldırıp bakmadı. "Muafiyete ihtiyacım yok."

"Toplantı sırasında not almam gerekecek."

"Bay Knight'ın yeterince kalemi, hatta birkaç kâğıdı vardır," dedi Lucas, gözleri hâlâ ekrana odaklanmış hâlde.

Quenby parmaklarını birbirine vurdu. "Belki de kalemle yazmayı unutmuş olabilirim."

"Bisiklete binmek gibidir Bayan Vaughn." Genç avukat, Quenby'ye bir bakış atmak için bir anlığına durdu. "Bisiklete binmeyi biliyorsunuz, değil mi?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum, Lucas."

Ona ismiyle hitap ettiğini duyunca Lucas'ın kaşları havaya kalktı ama onu terslemedi. Yanında oturan bu adamda, Quenby'nin o berbat ortaokul yıllarına, herkesin kendisinden daha iyi olduğunu düşündüğü yıllara dönmesine sebep olan neydi acaba?

İkisi bambaşka yerlerden geliyordu ama Quenby, kendini güvensiz hissediyor olsa da Lucas Hough ile tamamen eşitlerdi. Babasının annesi Grammy Vaughn, o çalkantılı yıllar boyunca ona sık sık böyle söylerdi: *Tanrı bütün kız ve erkek çocukları kendi suretinde yaratır ve yarattıklarını eşit olarak sever.* Dünyevi anne babalardan farklı olarak, Tanrı kendi çocuklarını reddetmezdi. Tam aksine, onlara eve dönüş yolunu gösterirdi.

Üniversitedeki ilk yılında, Quenby bu sözlerin anlamını yeni yeni çözüyordu. Okulun üçüncü yılında tiyatroyu keşfetti

veya daha doğrusu, drama öğretmeni *The Sound of Music* müzikali için seçmelere katılmasını istediğinde, tiyatro onu keşfetti. Bir karaktere bürünmek hoşuna gitmişti; hem sahnede hem de dışarıda. Tanrı onu seviyordu, bunu biliyordu fakat başkalarının da onu sevmesi için başka bir karakteri taklit etmek daha güvenliydi.

İki yıl tiyatroyla ilgilendikten sonra, Grammy gazeteci olması için onu teşvik etti ve Quenby, başka insanların gazetedeki hikâyelerinde kendini kaybedebileceğini gördü. Tiyatrodaki rollerden farklı olarak, her zaman okunacak ve yazacak daha çok hikâye vardı.

Arabanın camından baktığında gördüğü yaprak dökmeyen ağaçlar ona, *Yüzüklerin Efendisi* filmindeki, yüzlerce Ent'in insanların kendilerini yok edememesi için kol kola girdiği Fangorn'un karanlık ormanını hatırlattı. Sonra araba ağaçların gölgesinden çıktığında, aralardan süzülen gün ışığı onları bir sele dönüştürdü.

Jack'le konuşmak için öne eğildi. "Solstice'da kaç kişi yaşıyor?"

Jack yine dikiz aynasına baktı. "Bay Knight'ın personeli de dâhil mi?"

Quenby başını sallayarak onayladı. "Bütün nüfus."

"Sekiz kişiyiz."

Quenby arkasına yaslandı. "Demek patronunuz pek insan sevmiyor..."

Jack omzunu silkti. "Kendince sebepleri var."

Taştan bir bekçi kulübesinin yanında durdular, Jack panelde bir numara tuşladı. Önlerindeki iki kanatlı demir kapı yavaşça açıldı, falezlerin üzerine işlenmiş şato tam karşısında duruyordu.

Taştan bir kule gökyüzünü deliyordu, bir düzine kadar oval pencere kurşunlu camla kaplanmıştı. Şatonun bu tarafında, yayaların geçebileceği bir asma köprü araba yoluyla şatonun girişini birbirine bağlıyordu.

Jack arabayı durdurduktan sonra Quenby'nin inmesi için kapıyı açtı. "Bay Knight önce Lucas'la görüşmek istediğini söyledi."

"Beklerken ben ne yapacağım peki?" diye sordu Quenby.

Jack sırıttı. "Hayal gücünü serbest bırak."

Altıncı Bölüm

Ürkütücü. Mağaramsı. Soğuk.

Kâhya kendisini koyu renk panellerle kaplı, sirke ve limon yağı kokan bir koridordan geçirirken, Quenby'nin aklından geçen kelimeler bunlardı.

Gotik.

Aslında aradığı kelime buydu. Koyu renk ahşap ona, Bronte kardeşlerin Thornfield Malikânesi ve *Uğultulu Tepeler*'le ilgili betimlemelerini hatırlatmıştı.

Bay Knight bir kahraman mıydı yoksa bir zalim mi? Daha çok *Jane Eyre*'deki Bay Rochester'a mı yoksa *Uğultulu Tepeler*'deki Heatcliff'e mi benziyordu?

Kâhya bir kapıyı açıp Quenby'yi bir iç avluya götürdü. Bir anda karanlık, ışığın içinde kayboldu ve gözleri ışığa alıştığında avlunun ortasında, içi bir kaynaktan fokurdayarak çıkan camgöbeği mavisi suyla dolu bir havuz olduğunu gördü. Krem rengi taşlardan yapılmış bir sundurma açık alanın etrafını çevirmiş, sütunların arasına ahşap banklar konulmuştu.

Kâhya Quenby'yi sundurmanın altındaki açık bir kapıya yönlendirdi. "Bay Hough'la görüşmesi bitince, Bay Knight sizinle ofisinde görüşecek," dedi kadın. "Çay mı kahve mi alırsınız?"

"Çay lütfen."

Quenby yine bir mağaraya girmek istemiyordu ama Bay Knight'ın ofisi koridor gibi karanlık değildi. Hatta daha önce gördüğü hiçbir ofise benzemiyordu.

Odanın karşı tarafında bulunan iki kat yüksekliğindeki pencereler körfeze hâkimdi, pencerelerin dibinde taştan yapılmış hilal şeklinde bir masa vardı, üzerindeki camın içine rengârenk deniz kabukları gömülüydü. Masada ciltleri yıpranmış kitaplarla el yapımı dolma kalemlerden oluşan bir koleksiyon ve nostaljik çevirmeli bir telefon duruyordu.

Pencerelerin sol tarafındaki kitap dolu raflar tavana kadar uzanıyordu, yüksek raflara erişmek için önünde tekerlekli bir merdiven vardı. Sağ tarafta çerçevelenmiş bir sürü yel değirmeni fotoğrafı vardı; Hollanda'daki lale tarlalarının ortasında duran eski ahşap değirmenlerle, nehirlere ve zirveleri karla kaplı dağ doruklarının arasındaki vadilere kurulan yeni türbinler. Fotoğraflardan biri mükemmel bir düzende sıralanmış rüzgâr türbinlerini gösteriyordu; su gövdelerine çarpıyor, beyaz kanatları rüzgârla birlikte dans etmeye hazırlanıyordu.

Ortalıkta, dikkati manzaradan başka bir şeye çekecek hiç ekran görünmüyordu (bilgisayar veya televizyon). Ahşap zeminde uzanan elektrik kabloları yoktu. İnsanın kalbini yerinden oynatan zil sesleri veya kornalar yoktu. Yalnızca sessizlik ve bolca alan vardı. Düşünmek için iyi bir yer gibiydi ya da Jack'in söylediği gibi hayal gücünün kanatlanıp uçmasına izin vermek için.

Masanın arkasındaki sert deri sandalyeye dokundu. Kendisini burada otururken hayal edebiliyordu.

"Manzarayı kışın görmeniz lazım."

Quenby arkasını dönünce, hafifçe öne doğru eğilmiş, ahşap bir bastona dayanmış yaşlı bir adam gördü. Yüzü koyu renk beneklerle lekelenmişti ama yıllar saçlarını çalmamıştı. Fırça gibi gür, vahşi beyaz saçları, ona tuhaf bir Einstein görüntüsü vermişti. Zeki ve dalgın.

Adamın bakışları hâlâ sakin körfezdeydi. "Fırtınalar dalgaları yakalayıp onları hiddetle kamçılar."

Tuhaf bir kelime seçimiydi. "Hiddeti sever misiniz?"

"Kontrollü karmaşayı tercih ederim."

"Peki, karmaşayı tam olarak nasıl kontrol edersiniz?" diye sordu Quenby.

"İnsanlar sürekli karmaşayla savaşmaya çalışır ama onu kurnazlıkla yenmek gerekir." İki sandalye ile yuvarlak bir masanın durduğu cumbayı gösterdi. "En azından benim açımdan savaşmak asla işe yaramadı."

Quenby pencereye dönük sandalyeye oturdu. "Bay Knight olmalısınız."

"Doksan yıllık hayatımın son yetmiş yedi yılından beri öyleyim."

"Peki, ilk on üç yılda kimdiniz?"

"Savaşmayı seven bir çocuk."

Quenby bacak bacak üstüne attı. "Beni çok uzun bir yoldan getirdiniz, Bay Knight."

"Gerçekten öyle," dedi. "Solstice Adası'na hoş geldiniz."

"Neden burada olduğumu gerçekten çok merak ediyorum."

Kapı açıldı ve kâhya odaya girdi, elinde gümüş bir tepsi tutuyordu. Tepsiyi masaya koyduktan sonra ikisinin fincanına da dumanı tüten Darjeeling çayı doldurdu. Quenby kendi çayına bir kesme şeker attı.

Bay Knight tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizce çayını yudumladı. "Lucas, size centilmence davrandı mı?"

Quenby siyah çayının içindeki şekeri karıştırdı. "*Centilmen*'in anlamını açıklayın."

"Kendisi vefalı bir insandır, Bayan Vaughn."

Quenby'nin kaşları havaya kalktı. "Bana karşı hiç vefalı değildi."

"Çünkü sizi bir tehdit olarak görüyor."

"Onu tehdit edecek hiçbir şey yapmadım."

"Elbette yapmadınız fakat sizden istediğim şeyin bir tehdit olduğunu düşünüyor." Yaşlı adamın bakışları tekrar körfeze döndü. "Orta Çağ'da şövalyeler ağır zırhlı levhalar takardı ama zırh ne kadar güçlü olursa olsun, onları hayatta tutmaya yetmezdi."

Belki uzun uçak yolculuğu, belki de uykusuzluktandı ama Quenby, Bay Knight'ın neden Orta Çağ'dan bahsettiğini anlayamıyordu. Lucas'ı zırhlı bir şövalye ile mi kıyaslıyordu? Veya bir şekilde Quenby'yi tehdit mi ediyordu?

"Yüzyıllar önce, Almanlar zırh plakalarındaki zayıflığı keşfetti. Mızrağı demir bir plakadan geçirip düşmana saplayamazsınız ama bunu yapmanın başka yolları vardır."

"Kusura bakmayın Bay Knight ama bunların Lucas'la ne ilgisi var?"

"Adam hayatının yedi yılını beni korumak için geçirdi." Çayından bir yudum daha aldı. "Sizden isteyeceğim şeyin en zayıf noktamı deleceğini düşünüyor."

Quenby öne doğru eğildi. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

Adamın yanındaki rafta puro kutusundan büyük olmayan sade, ahşap bir sandık vardı. Bay Knight kapağını açınca, Quenby içinde beyaz bir kumaşa sarılıp yatırılmış gibi görünen bir oyuncak olduğunu gördü. Bay Knight oyuncağı kumaş yatağından nazikçe kaldırdı ve sanki bir hazineymiş gibi, sanki altın kaplıymış gibi ona uzattı.

Ahşaptan yontulmuş bir bebekti, muhtemelen bir zamanlar zarifçe boyalıydı ama sarı saç telleri yoluk yoluk olmuş, uzun elbisesi solup tanımlanamayacak bir renk almıştı. Quenby bir tür marka bilgisi arayarak arkasını çevirdi.

"Nedir bu?" diye sordu.

Cevap verdiğinde Bay Knight'ın sesi hüzünlüydü. "Bu bir prenses. Prenses Adler. Fakat bir prensese hitap ederken her zaman Sayın Prenses Hazretleri demeniz gerekir."

Quenby, Prenses Adler'i tekrar kumaşın içine koydu. "Eskiden iyi bir oyuncak olduğuna eminim," dedi uysalca; sözlerinin yakışıksız kaçtığının farkındaydı. İnsan, iyi günleri çok eskilerde kalmış bir oyuncak için ne diyebilirdi ki?

Bay Knight prensesi katılaşmış ellerinin arasına aldı. "Oyuncaklar gerçek değildir, Bayan Vaughn."

"Öyle olmadığının gayet farkındayım."

"Ama oyuncaklarla oynayan kızlar gerçektir. Eninde sonunda bu kızlar büyüyüp kadın olur."

"Hâlâ anlamıyorum..."

"Geçen ay boyunca hakkınızda epeyce şey okudum. Bugünlerde İngiltere'ye gelen mülteci çocukları,

Kindertransport'la* karşılaştırdığınız yazınız dikkatimi çekti. Kayıp çocuklara yardım etmeye meraklısınız."

"Ben hikâyelere meraklıyım, Bay Knight. Tercihen mutlu sonla bitenlere."

"Çünkü kendi hikâyeniz pek mutlu değildi..."

Quenby adamın gözlerine bakmak için hızla başını kaldırdı. "Ben veya hikâyem hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Bay Knight prensesi yatağına yatırdı, sonra kutunun yanında duran bir karton dosyaya uzandı. Dosyayı açıp okumaya başladı. "Klasik İngiliz edebiyatını seviyorsunuz ve uzun süren yağmur mevsimi sonrasının haricinde en sevdiğiniz renk peygamber çiçeği mavisi; öyle dönemlerde ise pembeleri ve sarıları tercih ediyorsunuz. Son erkek arkadaşınız, Branden Wallace, bir avukattı ve..." başını kaldırıp baktı, "iyi bir avukat olmadığını da eklemem gerekiyor."

Quenby'nin tüyleri diken diken oldu. Brandon'la ilişkisini Chandler bile bilmiyordu.

"Boş zamanlarınızda yapboz yapmayı seviyorsunuz, stresli olduğunuzda koşarsınız ve zaten belirttiğiniz gibi, henüz ortaya çıkmamış hikâyelere meraklısınız, tıpkı Ricker ailesi hakkındaki son araştırmanız gibi."

Quenby masanın öbür tarafına bakıp adamın notlarına göz atmaya çalıştı. "Tüm bu bilgileri nereden buldunuz?"

Bay Knight tekrar dosyaya döndü. "Anneniz aslen İngiliz'di fakat on iki yaşındayken annesiyle birlikte Birleşik Devletler'e taşındı. Babanız yarı Alman'dı ama maalesef

* İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasından önce Nazi Almanyası işgali altındaki topraklarda yaşayan çocukları başka ülkelere kaçırma hareketine verilen isimdir. (Ed. N.)

siz dört yaşındayken öldü. Yedi yaşındayken anneniz tarafından terk edildiniz. Anneniz ortadan kaybolduktan sonra Vaughnların Nashville yakınlarındaki evine, büyükannenizin yanına taşındınız. Kendisi size Alman peri masalları okumayı severdi. Maalesef üniversiteye gitmek için evden ayrıldığınız hafta büyükanneniz öldü."

Quenby hızla ayağa fırladı, sinirleri bozulmuştu. "Ödevinize iyi çalışmışsınız."

Bay Knight dosyayı kapattı. "Hayatlarımız, sizin yapmayı sevdiğiniz yapbozlar gibidir. Bütün parçalar ortadadır fakat içini tamamlamadan önce dış kenarlarını yapmamız gerekir."

Masadan uzaklaşırken Quenby'nin kalbi hızla çarpıyordu. "Beni araştırması için birini mi tuttunuz?"

Bay Knight dosyaya hafifçe vurdu. "Tıpkı sizin gibi Bayan Vaughn, ben de her zaman kendi araştırmamı yaparım."

"Lucas benim *sizin* için araştırma yapacağımı söylemişti!" Sesi yükselmişti ama umursamadı. Bu adamlar kendisini piyon gibi kullanarak bir tür oyun oynuyorlarmış gibi görünüyordu.

Piyonlar, herkesin bildiği gibi, harcanabilirdi. Özellikle şövalyelere* karşı.

"Lütfen oturun," dedi adam kibarca. "Sizi taciz etmeye çalışmıyorum veya hayatınızla ilgili bilgileri başkasıyla paylaşacak değilim, Lucas da dâhil."

Quenby sandalyeye baktı ama oturmadı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Size bir hikâye anlatmak istiyorum."

* İngilizce şövalye anlamına gelen Knight kelimesi, aynı zamanda satrançtaki At figürünü de ifade eder. (Ç. N.)

"Yalnızca bir hikâye mi?"

Bay Knight aniden yorgun görünmeye başladı. "Öğreneceklerinizle ne yapacağınıza kendiniz karar verebilirsiniz."

"Anlatacaklarınız Ricker ailesi hakkında bildiklerinizi de içeriyor mu?"

"Ricker ailesi hakkında araştırma yapmadım," dedi yaşlı adam. "Ama ikimizin de ilgilendiği şeyler Breydon Court üzerinde kesişiyormuş gibi görünüyor."

Quenby yavaşça, gönülsüzce tekrar sandalyesine oturdu. "Bir daha annem hakkında konuşmak istemiyorum."

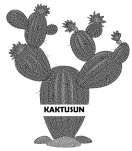
"Ben yalnızca bu görev için sizi özellikle seçtiğimizi bilmenizi istiyorum, Bayan Vaughn. Geçmişiniz ve bugününüz kararımın bir parçası."

Tüyleri ürperen Quenby ona doğru eğildi. "Kimi bulmaya çalışıyorsunuz Bay Knight?"

"İsmi Brigitte olan bir kızı."

"Peki, bu Brigitte'i nasıl kaybettiniz?"

"Aslında onu kaybetmedim," diye cevap verdi yaşlı adam, sesi dalgın çıkıyordu. "Brigitte'i benden aldılar."

Yedinci Bölüm

Belçika, Ekim 1940

Açlık, Dietmar'ın midesinin tüm hücrelerine kazınmıştı. Dolmak için sızlayan derin bir kanyon gibiydi âdeta. Yağmur, tepelerindeki akçaağaç yapraklarından damlıyor, yağlı saçlarının arasından akıp ceketinin deliklerinden sızıyor ve teninde birleşiyordu. Başını geriye eğdi, yutmadan önce yağmur damlalarını ağzında biriktirdi.

Yağmur erişteydi, bolca tereyağı ve peynire bulanmıştı. Lahana sarmasıydı. Haşlanmış patatesti. Bratwust yani sosisti. Annesinin en sevdiği *Kuchen*'i, krokanlı kuruyemişler ve meyvelerle yaptığı kekiydi.

Islak ellerini ceketinin kollarına sürttü, kalbiyle birlikte midesi de sancıyordu. Son birkaç haftada yediği tek yemek, yolculukları sırasında karşılarına çıkan terk edilmiş bahçelerden topladıkları şeylerdi. Annesinin yemeklerinin tadını neredeyse unutmuştu.

Gri alacakaranlık ağaçların tepesine takılıp kalmıştı, Brigitte için bir hediyeydi bu, böylece biraz daha uyuyabilecekti.

Karanlık, ormanı tekrar kaplayana kadar onu uyandırmayacaktı.

Artık yalnızca geceleri ilerliyor, Belçika ormanlarından ve tarlalarından geçip, kontrol noktalarının etrafından dolaşıyorlardı. Manş Denizi kapalıydı; havadaki tuzun kokusunu alabiliyordu Dietmar. Kanalın karşı tarafına geçmek için bir şekilde bir yol bulacaklardı. Bir veya iki gün içinde. Karşı tarafta teyzesi onları bekliyor olacaktı ve kilerinin bir sürü yiyecekle dolu olacağına emindi.

Sırt çantasından bir pusula çıkardı, iğne kuzeybatıyı gösterene kadar döndürdü. Özgürlüğe giden yol bu yöndeydi.

Onları tutuklatmak isteyen kadından kaçmalarının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti, bu pusula onlara rehberlik ediyordu. Çiftçinin hediyesi olduğunu tahmin ediyordu Dietmar, yemek yerken çantasına sokuşturmuş olmalıydı. Pusulayı o evden kaçtıktan sonraki gün bulmuştu, içinde pastırma ve elma kurusu olan küçük bir çuvalın ağzına bir iple bağlanmıştı.

"Anne," diye inledi Brigitte, yapraklardan oluşan çamurlu yastığında başını sağa sola savurdu.

Rüyasında akıttığı gözyaşları yağmur damlalarına karışıyordu ama Dietmar onu uyandırmadı. Gerçeğin, rüyalarından daha beter olacağından korkuyordu. Belki rüyasında annesi hâlâ hayattaydı ve kızını kucaklıyordu. Yatmadan önce ona tarçın şekeriyle tatlandırdığı bir bardak ılık süt veriyor, geceliğinin üzerine kalın, kuru bir battaniye örtüyordu.

Evlerinden kilometrelerce uzaktaydılar ama Dietmar annesinin konuşmasının yumuşaklığını, babasının dayanıklı ve sağlam karakterini düşünmeden duramıyordu. Hem annesi

hem de babası, kötülüğe meyilli bir dünyada doğruluğu seçmeye karar vermişti.

Brigitte geceleri sık sık babası için ağlıyordu ama yürüdükleri süre boyunca ne annesinden ne de babasından bahsediyordu. Bu yüzden ay ışığının ve yıldızların altında kırsal bölgelerden geçip köylerden ve çiftliklerden kaçınırken, Dietmar ona hikâyeler anlatıyordu.

Derede kurbağa yakalayıp yatağının altında saklamaya çalışmasını, kurbağanın bütün gece çıkardığı sesleri ve annesinin onu azarlamaya çalışırken kendisini tutamayıp gülmesini anlattı. Nehirde yüzdürmek için yaptığı kâğıt gemilerden, yüzmek yerine rüzgâra kapılıp uçağa dönüşmelerinden, İngiltere'de yaşayan teyzesinden, hiç tanışmadığı iki kuzeninden, Manş Denizi'nin öbür tarafında kendilerini bekleyen nazik insanlardan bahsetti.

Bazen anlattığı öyküler Brigitte'i güldürdü. Bir seferinde ise ağlattı ama neticede hikâyeler, ikisine de ilerlemeleri için güç verdi.

Gri ışık, ağaç yapraklarının arkasında kaybolurken Dietmar titredi.

Artık geceler iyice soğumuştu, karanlık saatler giderek uzuyordu ama asla durup ateş yakmıyorlardı. Karanlıkta ilerlemeye devam ediyorlardı. Ağaçlar yeni mevsim için renk değiştiriyordu, yeşillerle dolu bir gardıroptan sonbahar renklerine geçiyordu. Dietmar ile Brigitte karanlıkta renkleri ender olarak görebiliyordu fakat yıpranmış ayakkabılarının altında çıtırdayan kuru yapraklardan, ne zaman birilerinin oturduğu bir evin yakınlarından geçseler havada hissettiği odun dumanının kokusundan, yazın bittiğini anlayabiliyordu. O evlerden birine

girip alev alev yanan ateşin önüne yığılıp kalmayı, kemiklerini ısıtmayı ne kadar isterdi. Kendisinden ve Brigitte'ten geriye kalan buydu. Artık iki kabuktu onlar; ruhları, zayıflayan derilerinin ve yorgun kemiklerinin içine hapsolmuştu.

Gündüz saatleri boyunca bir tür gizli yer bulup dinleniyorlardı. Bir mağarada veya terk edilmiş bir ahırda ya da –bugün olduğu gibi– bir korulukta. Haftalar geçtikçe terk edilmiş daha çok çiftlik eviyle, ormana dönmüş daha çok bahçeyle karşılaşıyorlardı. Gestapo bu insanları da alıp götürmüş müydü?

Düşündüklerinden Brigitte'e bahsetmedi. Sonbahar geldiğinden beri giderek daha da sessizleşmişti ve üzüntüsünün içinde kaybolmasından korkuyordu. Çaresizce onu yine güldürmeye, içinde boğulmadan önce kederinden kurtarmaya çalıştı. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın başaramıyordu.

"Brigitte," diye fısıldadı, küçük kızın ıslak omzunu dürterken. "Yola çıkma zamanı."

Kız yine inledi. "Anne?"

Dietmar ona uzandı, sanki hem annesi hem babası olabilirmiş, koruyup kollayabilirmiş gibi onu kendine çekti. Brigitte onu itip uzaklaştırdığında alnındaki, elinin tersiyle dokunduğu tenindeki sıcaklığı hissetti. Alev alev yanıyordu.

Ateşi ne zaman çıkmıştı?

Dietmar uzakta, ağaçların ötesinde bir gürültü işitti. Sonra duymaktan en çok korktuğu sesi duydu: Havlayan köpekler. Kalbi deli gibi atmaya başladı.

Brigitte tekrar ıslak yaprakların üzerine, karanlığın içine doğru yığıldı. "Burada kalıyorum," dedi. "Sonsuza kadar."

Dietmar kızın yanına diz çöktü. "Biraz daha gitmemiz lazım, Brigitte. Kanala varana kadar."

Brigitte'in gözleri kapalıydı. "Annemle babam beni bekliyorlar."

"Hayır," diye cevap verdi Dietmar, annesinden bahsedince kalbi sızlamıştı. "Suyun öbür tarafında bizi bekliyorlar."

Brigitte başını iki yana sallayınca kolundan tutup çekti ve mantralarını tekrar etti. "Koşmamız lazım."

"Hiç durmadan koşup durduk," diye fısıldadı Brigitte. "Ama hiçbir yere varamadık." Yerde yatan bedeni hareketsiz, gevşekti, ikisinin de kanatlara ihtiyacı olduğu bir anda, küçük kız âdeta keder anıtı gibiydi.

Köpekler uzakta değildi. Havlamaları ormanda çınladı, ağaçların arasında yankılandı.

Gestapo onları takip mi etmişti?

"Lütfen Brigitte," diye yalvardı Dietmar. Şu an koşmaktan vazgeçemezlerdi.

Brigitte cevap vermeyince, Dietmar çantasını sırtına asıp Brigitte'i kollarına aldı.

Koşamayacaksa, Dietmar onu kollarında taşıyacaktı.

Sekizinci Bölüm

Lucas içeride Bay Knight'la özel olarak görüşürken Quenby şatonun, köpüren denize yukarıdan bakan arka verandasına çıktı. Aşağıdaki terasta, tropikal bir yüzme havuzunun etrafına şezlonglar dizilmişti.

İçerideki adamla yaptıkları konuşmadan sonra Quenby'nin elleri hafifçe titriyordu. Tıpkı verandanın parmaklığını kaplayıp güneş ışığını engelleyen asma filizleri gibi, beyninde onlarca soru filizlenip birbirine dolanıyordu.

Bay Knight ona çocukluğunun hikâyesini, Brigitte'le birlikte 1940 yılında Almanya'dan kaçıp Belçika'ya doğru yaptıkları yolculuğu anlatmıştı. Ülkenin genişliği yaklaşık Maryland eyaleti kadardı, günümüzde arabayla üç saat sürecek bir yolculuktu fakat Bay Knight, Alman çocuklara yardım etmek isteseler de hissettikleri korku daha baskın çıkan Almanlarla Belçikalılardan kaçarak, bahsettiği yolu yürümelerinin neredeyse iki ay sürdüğünü söylemişti.

Brigitte ile yollarının nasıl ayrıldığını henüz anlatmamıştı. Daha önce tuttuğu dedektiflerin neler bulduğunu da söylememişti.

Madem dedektifler Quenby'nin annesi hakkında bilgi edinebilmişlerdi, neden Brigitte hakkında bir şey bulamıyorlardı?

Belki de gazeteci olarak geçirdiği dört yıl onu kuşkucu biri yapmıştı fakat kendi isimlerinin bir yazıda geçtiğini görebilmek için, ufak tefek gerçeklerle süsledikleri hikâyeler uydurmaya gönüllü bir sürü insanla konuşmuştu. Eğer Bay Knight göz önünde olmaktan bu kadar kaçınıyor olmasaydı, hayatının son yıllarında ilgi çekmek için onun da bir hikâye uydurduğundan şüphelenebilirdi.

Ayrıca Brigitte, sırrını ortaya çıkaramayacağı bir son yaşamış veya Bay Knight'ın o yolculuk konusundaki hatıraları yıllar içinde değişmiş olabilirdi.

Bay Knight, Brigitte hakkında araştırma yapmayı kabul ettiğinde, Brigitte'le ve Ricker ailesiyle ilgili dosyaları ona vereceğini söylemişti. Kafasındaki diğer sorular Bay Knight'ın kaybettiği kızla ilgiliydi, en önemli olanı da eğer hâlâ yaşıyorsa, son yetmiş beş yıldır nerede saklanıyor olduğuydu.

Belki de Brigitte, Bay Knight'ın kendisini aradığını bilmiyordu. Yahut da –Quenby'nin annesi gibi– bulunmak istemiyordu.

Quenby'nin iki yanında duran parmakları yine seğirdi ve muhteşem gün ışığından, Londra'da haftalardır görmediği şeyden faydalanmak için yüzünü kaldırdı.

Bay Knight haklıydı, yılın bu zamanında gün ışığının sarı ve pembe tonları en sevdiği renklerdi ama bunu nereden biliyordu? Peki, ya geçen yıl çıktığı adamın ismini? Huzurunu en

çok bozan şey de annesinin kendisini terk ettiğini bir şekilde öğrenmiş olmasıydı. Bu hikâyenin yirmi yıl önce geçmişe gömüldüğünü düşünmüştü. Bir daha ortaya çıkarılmamak üzere.

Havanın sıcaklığına rağmen hatıralar ürpermesine neden oldu.

Sevilmesi imkânsız... Kısa süren ilişkilerini sonlandırırken Brandon kendisi hakkında böyle söylemişti. Ayrıca Quenby'nin işi konusunda takıntılı olmasına da öfkelenmişti. Akşamları fiziken iş yerinden ayrılıyor olabilirdi ama zihni sürekli çalkalanıyor, bir hikâyenin parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. En son bir araya geldiklerinde, Brandon zihinsel olarak *kustuğunu* söylemişti.

Bu gerçekten tatsız bir işti. Başka insanları çılgına çevirirdi ama Quenby'nin aklını başında tutmasına yardım ediyordu. Başka insanların hikâyeleri üzerinde çalışmak, kendi hikâyesini düşünmesine engel oluyordu.

Sütunlardan birine yaslanıp çantasından bir zarf çıkardı. Buraya yaptığı yolculuk kendisiyle ilgili değildi. Uzun zaman önce kaybolmuş bir kızla ilgiliydi. Eve dönüş yolunu asla bulamadığı anlaşılan bir kızla ilgili...

Bay Knight ona siyah-beyaz bir fotoğraf vermişti. Görüntü kumluydu ama ortada saçları örgülü, elbisesinin geniş yakasında bir fiyonk, eteğinin ucunda fırfır olan bir kız vardı. Anne babasının elini tutuyor, gülümsüyordu. Annesinin gözleri gözlüğünün ardına gizlenmişti ama babası endişeli görünüyordu, dudaklarını sıkmıştı.

Brigitte, babasına yeniden kavuşmuş muydu? Belki de savaştan sonra sakin bir hayat sürmek, toplama kampında yıkılmış bir adama bakmak için Almanya'ya dönmüştü.

Quenby zarfı yeniden çantasına koydu. Sonra aşağıdaki terasa giden merdiveni indi. Veranda kaya parçalarıyla çevrelenmişti ve insan yapımı bir şelale, kayaların üzerinden çağıldayarak akıp yüzme havuzuna karışıyordu. Su, kaya duvarının dibinden fokurdayarak çıkıyor, falezlerden aşağı dökülmeden önce terası boydan boya geçen bir akarsu yatağına doluyordu.

Quenby sandaletlerini çıkarıp havuzun çinili kenarına oturdu ve ayaklarını soğuk suya soktu.

Onun için gayet açık olan bir şey vardı: Bay Knight, bugün bile Brigitte'i derinden seviyordu. Bunu, dermansız ellerinde tuttuğu oyuncak prensese kayıp duran bakışlarından anlamıştı. Hayatta tutmak için uğraştığı kızdan bahsederken titreyen sesinde duymuştu.

Bay Knight'ın hikâyesi Quenby'yi büyülemişti. İşgal altındaki Belçika'yı geçmek imkânsız gibi görünüyordu ama yine de onca şeye rağmen Bay Knight başarmıştı. İlgi uyandıran bir makale olurdu aslında ama ne kadar araştırma yaparsa yapsın veya ne bulursa bulsun, yazı olmayacaktı. Bay Knight, Brigitte'i bulmak istiyordu fakat bu hikâyenin Birlik için olmadığını gayet açık bir şekilde belirtmişti.

Araştırması sırasında Rickerlar hakkında bulduğu tüm bilgileri yazısı için kullanabilecekti fakat hem bu işi kabul edip hem de Dünya Haberleri'ndeki işini nasıl devam ettirecekti? Bay Knight kendisine ödeme yapacak olsa bile, çok az tanıdığı bir adamla iş yapmak istediğinden emin değildi. Üstelik bu adam kendisi hakkında gereğinden fazla şey biliyordu.

Arkasında ayak sesleri duyup döndüğünde Jack'i gördü, bakışları başının üzerine, taş duvarın ötesine odaklanmıştı.

"Eğer gözlerinizi denizden ayırmazsanız, yakınlarda yüzen orka sürülerinden birini görebilirsiniz."

"Katil balinalar mı?"

"Onlar için tuhaf bir isim, üstelik balina bile değiller," dedi Jack. "Orkalar aslında yunus ailesinin üyesidir."

Quenby içini çekti. "Hiçbir şey göründüğü gibi değildir."

Jack rahat şezlonglardan birinin kenarına oturdu, dizleri acayip bir tür rampa gibi yukarı doğru katlandı. "Bay Knight'tan korkmayın. İyi adamdır."

"Benden imkânsızı istiyor."

"Onunla kırk yıldan fazla bir süredir çalışıyorum ve emin olduğum bir şey varsa, o da mükemmel bir insan sarrafı olduğudur." Jack bacaklarını uzattı, sonra şezlongu Quenby'ye doğru çekti. "İmkânsız olduğunu düşündüğü bir şeyi sizden istemezdi."

Quenby ayaklarını kaldırdı, suyun ayaklarından süzülüp tekrar havuza damlamasını izledi. Jack, Brigitte'i kurtarmaya çalışan çocuğun hikâyesini duymuş muydu acaba? Daniel da geçmişini başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanan türde bir insana benzemiyordu.

Quenby boynunu geriye doğru uzatıp başının üzerinde yükselen kulelere baktı. "Bu binayı kim yapmış?"

"Bay Knight 1970 yılında bir ekip tuttu ama işi bitirmeleri yaklaşık on yıl sürdü."

"Neden bir şato yaptırdı?"

Jack soruya cevap vermek yerine ortadaki en yüksek kuleyi gösterdi. "Şuradaki iç kale."

Quenby gri duvarları inceledi. "Bana kule gibi görünüyor."

"İç kale, kuleden çok daha önemlidir," dedi Jack gülümseyerek. Orta Çağ'da eğer bir şato düşman saldırısına uğrarsa, içinde yaşayanlar ya altından kaçar ya da yukarı çıkıp oraya sığınırlardı. Şövalyeler, iç kaleden bir savaşı kazanabilirdi."

Quenby yapıyı tekrar inceledi. "İşvereniniz böyle bir şeye ihtiyaç duydu çünkü...?"

Jack yine gülümsedi, kırmızı yanaklarında gamzeler oluştu. "Ona sorabileceğiniz güzel bir soru."

Quenby iç geçirdi. "Saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz yoksa o da bir sır mı?"

"Öğleden sonra iki."

Quenby aklından saat farkını hesapladı. "Londra'da akşam on. Sizce toplantıları ne kadar sürer?"

"Her seferinde değişir," dedi Jack, Quenby'ye beyaz bir havlu atarken. "İngiltere'de aileniz var mı?"

Quenby ayaklarını kurularken başını iki yana salladı. "Artık yok. Hep Londra'yı görmek isterdim, bu yüzden üniversitede okurken bir gazetedeki stajyerlik işini kabul ettim." Elindeki havluyu bir sepete attı. "O yazın çoğunu kahve öğüterek ve ayak işlerine bakarak geçirdim ama mezun olduktan sonra, eski patronum yazı işlerinde çalışmamı teklif etti."

"Londra'ya bir defa, balayına gitmiştim." Jack geriye, denize doğru baktı. "Karım bir hafta boyunca kraliyet ailesindenmişiz gibi davranmıştı."

"Kraliyet ailesi, televizyon ekranında daha büyüleyici görünüyor."

"Hayatımın en iyi haftasıydı," derken Jack'in sesi çatlıyordu. "Westminster Manastırı'na, Buckingham Sarayı'na gittik ve büyük Hannah Dayne'i *Rüzgâr Gibi Geçti*'de oynarken gördük.

"Alice'im, kanserle yaptığı savaşı iki yıl sonra kaybetti. Bay Knight işimin ortasında beni çağırıp nasıl olduğumu sordu. Pek iyi olmadığımı söyleyince, San Juan Adaları'na taşınma konusunda ne düşündüğümü sordu. Tam ihtiyacım olan şeydi."

"Üzüldüm," dedi Quenby, kraliyet ailesinin hayatıyla alay ettiği için içinden kendini azarladı. Bir daha, konuşmadan önce düşünmesi gerekiyordu.

"Kırk yıldan fazla oldu ama onu hâlâ özlüyorum. Bu adayı muhakkak severdi."

"Bay Knight'ın işi nedir?"

Gülümsemesi yavaşça Jack'in yüzüne geri döndü. "Çiftçilik."

Quenby başını yana eğdi. "Epey büyük bir çiftliği var herhâlde."

"Sizin bildiğiniz türde bir çiftçilik değil."

Quenby başka bir soru soramadan, Lucas terasa çıkıp yanlarına geldi, elinde Quenby'nin cep telefonu vardı. "Size güvenmeye karar verdi."

Quenby teklifin geri çekileceğinden korkarak telefonu Lucas'ın elinden kaptı. "Bu, senin de bana güvendiğin anlamına mı geliyor?"

"Benim güvenimi kazanmak zorundasınız, Bayan Vaughn."

Quenby göz ucuyla Jack'e baktı, omuzları titriyordu, elleri dudaklarını saklamakta başarısızdı. Adam onlara gülüyordu. "Kusura bakma Lucas," dedi Quenby, "ama önce sen benim güvenimi kazanmak zorundasın."

Dokuzuncu Bölüm

Quenby her salı sabahı arabayla Kew köyünün batısındaki bölge sınırına kadar gidiyordu. Sonra ferforje bahçe kapıları ve küçük çimenliklerinin üzerinde açan çiçekleri olan sıra evlerin arasından üç blok yürüyordu.

Londra'nın merkezindeki diğer anıtların arasında olmak yerine, Ulusal Arşiv buraya yerleştirilmiş, sanki ülkenin mirasını halkın kalbine gömer gibi bahçelerle evlerin arasına gizlenmişti. Bin yıllık tarih belgelenmiş ve tek bir binaya sığdırılmıştı, muazzam yapının yansıması girişin önündeki sığ havuza düşüyordu.

İçeri girince, deri evrak çantasını ve eşyalarının çoğunu, binanın en alt katındaki kilitli bir dolaba bıraktı. iPad'i ve cep telefonu şeffaf plastik bir torbaya kondu. Tıpkı okul forması gibi, arşivleri kullanmak da tüm araştırmacıların mevkilerini eşitliyordu; ister ailelerinin soyağacını ister bir ders kitabı için tarihi araştırsın veya yeni bir hikâye için bilgi bulmaya çalışsınlar. Bu duvarların içindeki herkes eşit muamele görürdü.

Güvenlik plastik torbasını kontrol ettikten sonra Quenby'yi, talep ettiği dosya yığınını alıp okuma odasındaki her zamanki yerine, parka bakan sekizgen bir masaya götürdü. Evrak yığınının en üstündeki dosya soluk yeşil renkli bir klasördü, üzerinde kırmızı bir *Gizli* damgası vardı, turuncu renkli ip ve lastik bantlarla bir arada duruyordu. En üste daktiloyla şöyle yazıyordu: *Birleşik Krallık'ta Alman Casusluğu.*

Dosya röportaj kayıtlarıyla, bildirilerle ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanlar için casusluk yaptığından şüphelenilen kadınların ve erkeklerin yazışmalarıyla doluydu. Quenby kayıtlara göz gezdirirken, paraşütle Kent'e inen veya botlarla gizlice İngiltere'ye giren Alman savaşçılara yardım eden İngilizlerin isimlerini iPad'ine not etti.

Yazılanlara göre Almanlar, öldürdükleri veya hapsettikleri İngiliz askerlerin kimliklerini ve cüzdanlarını ele geçiriyor, sonra bu kişisel eşyaları, bilgi toplamaları veya havaalanlarını, atölye ve fabrikaları sabote etmeleri için kanalın öbür tarafına gönderilen casuslara veriyorlardı. Bu casusların çoğu İngiltere'ye ayak basmalarından birkaç saat sonra ele geçiriliyordu ama bazıları ülkeye sızmayı başarıyordu. Sonra Berlin'e telsizle İngiliz savunması ve ordusu hakkında rapor gönderiyor veya sabote görevini başarıp başaramadıklarını bildiriyorlardı.

Quenby eğer bu makaleyi yazacaksa, günümüzde ilgi uyandıracak, inandırıcı yeni bir bakış açısına ihtiyacı vardı. Hain olmadan önce İngiltere'ye yerleşen asil bir Amerikan kadını gibi mesela. Belki de Almanlara yardımcı olması için İngiltere'ye özellikle yerleştirilmişti.

Bakışları pencereden dışarıya, aşağıdaki parkta salınarak yürüyen bir kızla oğlana kaydı. Sonra düşünceleri Bay Knight'ın hikâyesindeki kızla oğlana gitti.

Bay Knight, Brigitte'in kendisinden alındığını söylemişti. Belçika'ya birlikte varmayı başarmışlar mıydı? Eğer başardılarsa savaş sırasında ve sonrasında bir Alman olarak İngiltere'de yaşamak korkunç olmalıydı. Masum olsalar bile, 1940'larda Almanların çoğu hor görülürdü. Hitler'den ve yönetiminden nefret ediyor bile olsalar, o yıllarda tüm Almanlar suçlu olarak görülüyordu.

Quenby arkasına yaslandı, uykusuzluktan gözleri ağırlaşmıştı. Bay Knight'ın jeti onu pazar günü öğleden sonra Londra'ya geri getirmişti ama adaya yaptığı yolculuk sanki rüyasının bir parçasıymış, çalılıklarda süzülen yapboz parçalarını yakalamaya çalışan kızı seyrettiği rüyadan hiç uyanmamış gibi geliyordu.

Dönüş yolculuğunda uçak Lucas'ı bırakmak için New York'ta durmuştu. Tekrar havalandıktan sonra Quenby yolculuk boyunca uyumuştu.

Öne doğru eğilip e-postasını tekrar kontrol etti, Rickerların torunlarından birinin, ilgi odağı olmaktan hoşlanacağını ümit etmişti ama görüşme ricasına hiçbiri yanıt vermemişti. Bir sonraki adımı, Bayan McMann'ı Breydon Court'taki evinde ziyaret etmekti ama önce, savaş dosyalarından toplayacağı bilgilerle kendini silahlandırması gerekiyordu.

Sonraki dosyada tam aradığı şeyi buldu: Leydi Ricker ile danışma kurulundan ismi verilmeyen bir sorgu yargıcı arasında yapılan görüşmenin kaydı. Quenby, sanki birileri hikâyesini çalmaya çalışabilirmiş gibi iki omzunun üstünden de arkaya

baktı ama salondaki yaklaşık on kişi, tıpkı onun gibi kendi araştırmalarına gömülmüştü. Yine de etraftaki herkesin meşgul olduğunu bilmek kendini iyi hissetmesini sağladı.

Sorgu yargıcı, Leydi Ricker'ın Philadelphia'da büyüdüğü ortamı ve on dokuz yaşındayken Boston'da evlendiği ilk kocasını sormuştu. Ardından da onu, İkinci Dünya Savaşı sırasında adının karıştığı işler hakkında sorguya çekmişti.

S. Savaş sırasında Breydon Court'ta birçok kişiyi ağırladınız.

L. R. (Başını sallayarak onayladı.) Orada savaştan önce de bir sürü insan ağırladım.

S. Bu kişilerden bazıları Nazi partisi destekçisi olarak biliniyordu.

L. R. Belki şu an biliniyor olabilir ama benim önümde hiç kimse Hitler'i desteklemedi.

S. Bir arkadaşınıza Yahudileri hor gördüğünüzü söylemişsiniz. Bayan...

L. R. Bu Nazi olduğum anlamına gelmez.

S. Yahudilerden neden nefret ediyorsunuz?

L. R. Onlardan nefret etmiyorum. (Mendilini eğip büküyor.) Almanya'da olup bitenlerden dolayı endişeliydim.

S. Teyzeniz Alman'dı.

L. R. Altı yaşındayken Amerika'ya göç etmişti.

S. Yine de etkisini hissetmiş olmalı.

L. R. Çocukluğundan hiç bahsetmedi.

S. Onunla birlikte Almanya'ya gittiniz mi?

L. R. Bir defa.

S. Orada tanıştığınız insanlarla irtibat kurdunuz mu?

L. R. Kurduğum bütün irtibatlar savaşın başlamasıyla kesildi.

S. Çok sayıda Alman savaş esiri Breydon Court'ta işe alınmış.

L. R. Tonbridge'deki mahkûmların çoğu yerel çiftliklerde çalıştı.

S. Bu adamlara yardım ettiniz mi?

L. R. Lord Ricker'la ben bütün çalışanlarımıza yemek ve barınak sağladık.

S. Alman mahkûmlara bilgi de sağladınız mı?

L. R. Onlarla doğrudan bahçıvanımız konuşurdu, ben değil.

S. Almanca bildiği için mi?

L. R. Evet, çok değerli biriydi.

S. Ölene kadar.

L. R. İnsanlar öldükten sonra değerlerini kaybetme eğilimindedir.

S. Bahçıvanınızın büyükbabası Alman'mış.

L. R. Ne kadar nahoş olursa olsun kökenini değiştirmesi mümkün değildi.

S. Lord Ricker'la evliliğiniz nasıldı?

L. R. Bu soruşturmanın konusu benim evliliğim değil.

S. Kocanız 1944'te öldü.

L. R. (Başını sallayarak onayladı.) Evimize bir bomba isabet etti.

S. Lord Ricker neden Londra'daydı?

L. R. Hatırlamıyorum.

S. Kocanızın öldüğü gece ne yaptığını hatırlamıyor musunuz?

L. R. (Cevap vermedi.)

S. Amiral Drague sizinle birlikte miydi?

L. R. (Ayağa kalktı.) Komitenin sorgulaması bitti mi?

S. İsterseniz daha sonra devam edebiliriz.

L. R. Sorgulamanıza ekleyecek başka bir şeyim yok.

Görüşme kaydından sonra, Leydi Ricker'ın Olivia isminde bir kadına el yazısıyla yazdığı bir mektup vardı. Mektup kısaydı ve kişisel bir şey içermiyordu, havadan, bahçe işlerinden ve kuşpalazına yakalandığı anlaşılan bebeğinin sağlığından söz ediyordu. Quenby sonraki sayfaya geçmeden önce görüşme kayıtlarının ve mektubun fotoğrafını çekti.

Janice Ricker hakkındaki bir biyografi onu 1.68 cm boyunda, mavi gözlü ve modaya uygun tarzda kıvrılmış kısa siyah saçlı olarak tanımlıyordu. İki kez evlenmişti. İlk evliliğini, 1928'deki boşanmalarından önce büyük bir servet edinen Amerikalı bir iş adamıyla yapmıştı. Varlıklı bir sosyetik

olarak Janice, Londra sosyetesinden hoşlanan diğer pek çok Amerikalı kadın gibi 1930'larda İngiltere'ye yerleşmişti. Orada Lord Ricker'la tanışıp evlenmişti.

En yakın akrabası, Lord Ricker'la evli olduğu sırada doğan oğluydu. Bir de lordun ölümünden birkaç ay sonra doğan Louise vardı.

Quenby'nin cep telefonu plastik torbanın içinde yanıp sönünce ekrandaki mesaja baktı. Lucas'tan gelmişti.

Akşam yemeği için programınız var mı?

Mesajı iki kez okudu ve torbayı ters çevirdi. Neden şimdi sevimli olmaya çalışıyordu ki? Ona daha sonra cevap verecekti, program yaptıktan sonra.

Aldığı dosyaları geri vermek üzere okuma odasından ayrıldı. 32 milyon kayıt arasında araştırma yapılabilmesi için duvar boyunca dizilmiş bilgisayarlar vardı. Sandalyelerden birine oturup Brigitte Berthold ismini aratmaya karar verdi. Hiçbir sonuç çıkmadı ama bu, Brigitte'in isminin başka bir dosyada geçmediği anlamına gelmezdi. Yalnızca Bay Knight'ın arkadaşının ismiyle kaydedilen bir dosya yoktu.

Arkasından biri yaklaştı. Pantolonlu takım giymiş, saçlarını kocaman bir topuz hâlinde toplamış ince bir kadındı. "On beş dakika içinde kapatıyoruz."

Quenby kadına teşekkür etti ve yanında plastik torbayla güvenlikten geçip kasa odasına giden merdivenden indi. Zemin kattaki kafeteryadan tarçınlı çörek ve kahve kokusu yayılıyordu. Bugün öğle yemeği konusu sonradan aklına gelmişti, dolabına koyduğu kraker ve elmadan oluşan hızlı bir yemek olacaktı.

Telefonu yine yanıp söndü: Lucas'tan gelen başka bir mesaj yine akşam yemeği konusunu soruyordu. Quenby'nin

programı vardı; çalılıklarda bir koşu yapmak ve terasında oturup eve söylediği suşiyi yemek.

Evrak çantasını omzuna asıp sığ havuzun yanından meydanı geçti. Sonra otopark tarafından birinin kendisine seslendiğini duydu. Dönünce, Lucas'ın elindeki şakayık ve lavanta buketini beyaz bir bayrak gibi sallayarak aceleyle kendisine doğru geldiğini gördü.

Quenby oflayarak döndü ve tren istasyonuna doğru daha hızlı yürüdü ama Lucas onu çabucak yakaladı. Quenby caddede hızla yürürken başını çevirip Lucas'a bakmadı. "New York'ta olduğunu sanıyordum."

"Dün akşam döndüm."

Quenby sağa doğru bakarak kaldırımdan indi. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Editörünüz burada olduğunuzu söyledi."

Chandler'ın boynunu koparacaktı.

Lucas çiçekleri uzattı. "Çiçekçide zeytin dalı bulamadım."

Quenby çiçeği almadı ama caddenin karşısına geçince durup adamın yüzüne baktı. Lucas'ın kahverengi gözleri ona, sahibinin ayakkabılarını çaldığı için suçluluk duyan, sonra etrafta kimse yokken onları bir güzel çiğneyen bir yavru köpeği hatırlattı. "Ne istiyorsun Lucas?"

"Ateşkes."

"Cidden mi?"

"Bir de akşam yemeği," dedi saatine bakarak. "Sanırım sizin de karnınız açtır."

"Lütfen hakkımda varsayımlarda bulunmaktan vazgeç." Metro istasyonuna doğru yürümeye devam etti.

Lucas yine yetişip yanında yürümeye başladı, çiçek buketi yan tarafına sarkmıştı. "Ben ısmarlıyorum."

Elbette o ısmarlayacaktı. Muhtemelen Quenby'nin kendi yemeğinin parasını ödeyemeyeceğini düşünüyordu. "Kendi yemeğimi kendim ödeyebilirim."

"Önceden fazla ters davrandığım için özür dilerim..."

Quenby yürümeye devam etti. "Düpedüz kaba davrandın, Lucas."

"Bakın ne diyeceğim," dedi Lucas, bir ağaç dalının altından eğilerek geçerken. "Mekânı ve sohbet konusunu siz seçin. Ya da isterseniz hiç konuşmamayı tercih edebilirsiniz. Eğer istediğiniz buysa, kesinlikle yokmuşsunuz gibi davranırım."

Quenby omzundaki çantayı düzeltti. "Bay Knight sevimli davranmanı mı söyledi?"

"Sizinle çalışmayı gerçekten çok istiyor."

"İşin tehlikede, değil mi?"

"Hayır ama benim için çok şey yaptı, ben de ona yardım etmek istiyorum."

Quenby adımlarını yavaşlattı. Böyle bir şeye nasıl karşı çıkabilirdi? "Saatlerce kalamam."

"Ben de."

Lucas, Quenby'nin peşinden istasyona, merdivenin başına kadar gitti. Yetersiz ışıklar rayları ve platformu aydınlatıyor, yukarıdaki bir pano varış saatlerini gösteriyordu. Quenby'nin bineceği tren birkaç dakika içinde gelecekti.

"İtalyan yemeğine ne dersin?" diye sordu Quenby.

"Aslında..." Lucas duraksadı. "Garden House'da rezervasyon yapmıştım."

Garden House, yüksek fiyatlarıyla ve mükemmel yemekleriyle bilinen, Kew Gardens yakınlarında şık, ödüllü

bir restorandı. Hep gitmek istediği bir yerdi ama yine de... "Mekânı seçebileceğimi söylemiştin."

"Rezervasyonu iptal edeceğim."

Quenby tekrar onunla yüz yüze geldi, insanlar iki yanlarından geçip gidiyordu. "Eğer seninle yemeğe çıkarsam, sorularıma cevap vereceksin."

"Cevap verebileceğim her soruya."

"Muhtemelen çok değildir."

Lucas kontrolünü tekrar kazanmadan önce çok kısa bir an tereddüt etti. "Bay Knight, Brigitte'i en son gördüğü zamanı size anlatmamı istedi."

Elinde olmadan Quenby'nin nefesi kesilir gibi oldu. "Onu araştırmayı kabul etmezsem ne olacak?"

"Sizin sır tutabileceğinizi düşünüyor."

Sır kelimesi Quenby'nin zihninde yankılandı, düşünceleri yine geçmişe, uzun zaman önce annesiyle olduğu o güne, yirmi yıldan daha uzun süredir sakladığı sırra gitti. Her gün başka insanlar hakkındaki gerçekleri araştırdığı için, sık sık aslında bulunmak istemeyen kadınları ve erkekleri buluyor olması gerçekten ilginçti. Sadece bir zamanlar en çok önemsediği insanı asla bulmaya çalışmamıştı.

Görüşme yapmak için başka insanları arasa bile, kendi geçmişi hakkındaki gerçekleri aramayı reddediyordu.

"Quenby?"

Lucas'a döndü, kendisine ilk ismiyle hitap ettiğini belli belirsiz fark etmişti.

"İyi misin?"

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

Bay Knight haklıydı; sır tutabilirdi. Brigitte'i araştırmayı kabul etse de etmese de onun hikâyesini sır olarak saklayacaktı.

Onuncu Bölüm

Belçika, Ekim 1940

Dietmar bir gölün etrafında tökezleyerek koşarken köpekler yine havladı, Brigitte göğsünde kıpırdamadan yatıyordu. Hâlâ yaşıyordu. Dietmar, küçük kızın soğuk havaya karışan nefesini, teninin sıcaklığını hissediyordu.

Karanlık ormana daldı, koşarken dallar kollarını ve yüzünü çiziyordu.

Brigitte yanında koşuyor bile olsa bir köpek sürüsünden kaçmak imkânsızdı ama diğer seçeneği düşünmek bile istemiyordu. Buraya kadar gelmiş, hayatta kalmak için çabalamışlardı. Naziler onları öldürmese bile, kesinlikle Brigitte ile onu ayıracaklardı.

Brigitte tedavi görmezse hayatta kalamazdı ve Dietmar...

Sevdiği birinden daha koparılmaya dayanabileceğini sanmıyordu.

Eğer düşman onlara yetişirse, ikisini birden ele geçirecekti. Hiçbir şey onu Brigitte'ten ayıramazdı.

Minik bir ışık huzmesi, sanki anahtar deliğinden süzülen incecik bir ışın gibi karanlığı deldi. Sonra havadaki tuz kokusuna karışan odun dumanı kokusunu aldı Dietmar.

Yakınlarda bir ev mi vardı? Barınacak bir yer aramanın tehlikelerini biliyordu ama denemezse pişman olurdu.

Evden koşarak uzaklaşmak yerine, ışık ve dumanın izlerini takip etti.

Brigitte hafifçe inleyerek kollarında kıpırdandı. "Kıpırdama," diye fısıldadı Dietmar, koşması için verdiği komutlardan ne kadar farklıydı.

Brigitte bu defa sözünü dinledi.

Işık giderek yakınlaştı ama köpekler de öyle; avlarının peşinden giden hayvanların rahatsız edici sesleri ağaçların arasında yankılandı. İçeri girmeleri, onları avlamak isteyen hayvanlardan ve insanlardan saklanmaları gerekiyordu.

Fakat ormandan gördüğü ışık bir evden gelmiyordu. Kuleler ve taşlardan oluşan biçimsiz bir yapıdan sızıyordu. Eski bir kaleden.

Dietmar ağır görünen ön kapıya vurdu, kapıyı açacak kişinin dost olması için dua ediyordu.

Kapıyı siyah cübbe giymiş bir adam açtı, elinde bir fener tutuyordu, boynundan gümüş bir haç sarkıyordu. Adam Brigitte'e göz atıp ardından ağaçların arasından görünen meşalelere baktı.

"Çabuk," diye emretti keşiş, onları büyük bir salona alırken. Adam kapıyı arkalarından kapatıp sürgüledi. Hiçbir şey Nazileri durduramazdı, Dietmar bunu biliyordu ama belki sürgü onları biraz yavaşlatabilirdi.

Keşiş Brigitte'i, Dietmar'ın kollarından almaya çalıştı.

"Onu bırakmayacağım," diye karşı çıktı Dietmar.

Keşiş tekrar konuşmadan önce Dietmar'ı inceledi. "O zaman benimle gel."

Bir dizi taş koridordan geçip altısı dolu on yataklı bir odaya girdiklerinde, Dietmar kapının çalındığını duydu.

Üstündekileri çıkarıp gecelik giyecek vakitleri yoktu ama keşiş, Dietmar'ın omzundaki çantayı alıp bir dolaba tıktı. Brigitte'i bir yatağa yatırdı. Sonra Dietmar da onun yanındaki yatağa girdi.

"İyi dinle," dedi keşiş Almanca ve Brigitte'in başı ona doğru döndü. "Ne olursa olsun, örtüyü üstüne çekip kıyafetlerini sakla ve gözlerini kapalı tut. Burada yalnızca gözleri görmeyen çocukları barındırıyoruz."

Brigitte'in gözleri kırpışarak kapandı ama keşiş odadan çıkıp kapıyı kilitlerken, Dietmar pencereye doğru baktı. Ayın soluk ışığı küf kokulu odaya gizlice sokulmuştu, Dietmar diğer yataklarda uyuyan çocukların yüzünü görebiliyordu. Brigitte ile kendisinden başka hiçbiri aşağıdaki düşmanın farkında değildi.

Yine de bu heybetli duvarların içinde kendini güvende hissetti.

Bu geceyi atlatabilmeleri, mideleri ve Brigitte'in solan ruhu için biraz yiyecek bulabilmeleri için Tanrı'ya dua etti.

Kapının önündeki ayak seslerini ve anahtarın kilitte döndüğünü duyunca gözlerini kapattı, böylece her şeyini elinden almak isteyen adamların yakalarındaki şimşek amblemlerini görmedi.

Sanki tüm dünya Nazilerin şeytani planlarına karşı kör olmuş gibi geliyordu Dietmar'a.

Bu gece kendisi de onların planlarına karşı kör olmuş numarası yapacaktı.

On Birinci Bölüm

Beyaz örtülü masalarla dolu restoranda oradan oraya koşturan bir garson, Lucas'ın anlattığı hikâyeyi böldü. Quenby sıkı sıkı tuttuğu sandalyenin kenarını bırakıp yemek salonundaki gürültüye, pencereden süzülen sokak lambalarının ışıltısına geri döndü.

Zihninde, karanlık ormanda koşan çocukların yanındaydı, onlarla birlikte Gestapo'dan kaçıyordu. Botlarının taş zeminde çıkardığı tıkırtıları duyabiliyor, uyuyan veya uyanık bütün çocukların yüzlerini inceleyen gözlerini görebiliyordu.

Dietmar ile Brigitte'in neler hissettiğini hayal bile edemiyordu. Hayatta kalmaya çalışan iki çocuk. Acilen başlarında bir çatıya ihtiyaç duyan, düşman bir ülkedeki iki yabancı...

"Quenby?" diye fısıldadı Lucas.

Quenby gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Lucas garsonu işaret etti. "Bu beyefendi ne yemek istediğini soruyor."

"Daha sonra gelebilirim," dedi adam, Quenby'nin akıl sağlığından endişelendiği açıkça belliydi.

"Hayır, ben..." Menüyü hızla taradı. "Beyaz soğan çorbası ve Frenk arpasından risotto alacağım."

Garson menüleri alınca Quenby tekrar Lucas'a döndü. "Naziler onları Belçika'da yakaladılar mı?"

Lucas gülümsedi. "Hikâyenin devamını yemekten sonra anlatacağım."

Quenby arkasına yaslandı. "Yemeğimi yemeden gidecek hâlim yok."

"Yine de sonra," dedi Lucas, masalarındaki mumun alevi arkasındaki cama yansıyordu. "Teminat olarak."

Quenby karşısında oturan adamın koyu kahverengi gözlerini ve ağzının etrafındaki top sakalın gölgesini incelerken sodasını yudumladı. Bakışlarındaki küstahlığın yerini başka bir şey almıştı. Adamın kendisinden daha seçkin ve üstün olduğunu düşündüğüne inanmasaydı, gözlerindeki yeni ifadenin hayranlık olduğunu düşünebilirdi.

Belki de onun için hâlâ kazanmak istediği bir oyundu bu. Bay Knight kendisini işe almak istiyordu, öyleyse Lucas'ın da ona iyi davranması gerekirdi. İşi reddettiği –veya Brigitte'i bulduğu– anda Quenby'ye yine soğuk davranmaya başlayacaktı.

Bu sırada profesyonelliğini yeniden kazandı ve ne kadar sahte olursa olsun Lucas'ın samimi olma girişimlerini geri çevirdi. "Demek bana Bay Knight'ın çocukken..."

"Zamanı gelince, Bayan Vaughn."

"Ya sen?" diye sordu.

Lucas başını iki yana salladı. "Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Çocukken nasıl biriydin?"

"Huysuz," diye cevapladı Lucas. "Meraklı."

"Sinir bozucu?"

Garson, Lucas'ın omzunun arkasından kadehine beyaz şarap doldurdu. Lucas şarabı kokladı, sonra bir şarap uzmanı gibi ufak bir yudum aldı, şarabın niteliklerini değerlendiriyormuş gibiydi. Quenby bir an onun gerçekten şarabı geri gönderebileceğini düşündü ama sonra, konuşmalarına devam etmeden önce başını sallayarak onayladı. "Ne sormuştun?"

"Çocukken sinir bozucu muydun?"

Omzunu silkti. "Bakış açısına göre değişir."

"Anne babanın bakış açısı nasıldı?"

"Maalesef onlar, bu konuda bir yargıda bulunabilecek kadar benimle yaşamadılar. Yetişme çağımın çoğunu bir dizi yatılı okulda geçirdim."

Son derece seçkin okullara gitmiş olduğundan Quenby'nin hiç kuşkusu yoktu. Üst sınıfın dertleri hakkında az kalsın alaycı bir yorum yapacaktı fakat Lucas, şarabını yudumlarken gözlerinde bir şey yanıp söndü. Belki de kederdi veya korunmasızlık.

Quenby bu defa dilini tuttu.

"Ailen Londra'da mı yaşıyor?"

"Evet," diye cevapladı Lucas. "Brentford'ta. Ya senin ailen?"

Garson önüne bir kâse bıraktı, Quenby pastırma ve poşe yumurta ile birlikte servis edilen soğan çorbasına kaşığını daldırdı. Kâsenin dibindeki yumurta zıpladı.

Bay Knight, Quenby'nin geçmişi hakkında edindiği bilgileri Lucas'a anlatmayacağını söylemişti ama avukatın, hikâyesinin en kötü kısmını öğrenmiş olabileceğini varsaydı. "Sanıyorum benim..."

"Kariyerin hakkında bir sürü şey okudum ama ailen hakkında hiçbir şey yoktu."

"Babam ben dört yaşındayken öldü, annemse... Sanırım onun hakkında yorum yapmak istemiyorum."

"Nasıl istersen," dedi Lucas. "Aile, hassas bir konu olabiliyor."

Quenby başını sallayarak onayladı, kaşığını tekrar çorbaya daldırdı. Biberli pastırma ve şarap tadı alıyordu.

"Aile insanın bir parçası," dedi Lucas, "ama yine de bazen, ailemizin bir veya iki üyesi keşke başka bir ailede olsaydı diyebiliyoruz."

Quenby annesinin herhangi bir ailede olmasını dilemezdi.

"Peki, ya büyükanne ve büyükbabalar?" diye sordu Lucas.

"Babamın babasını hiç tanımadım ama annesi en yakın arkadaşımdı." Bardağındaki maden suyunu çevirerek salladı, baloncukların kenarlara tutunmasını izledi. Grammy ile kendisinin pek paraları yoktu ama birbirlerine sahiplerdi. Quenby için bu paha biçilemez bir şeydi. "Büyükannem Tanrı'yı ve Almanya'yı severdi, hatta evlendikten sonra ülkeden ayrılmak zorunda kalmasına rağmen. Ben küçükken hem İncil'i hem de Almanca Grimm Masalları'nı bana sırayla okurdu."

"Enteresan bir karışım."

"Bana kendi annemden daha çok annelik yaptı." Sanki güvenilir bir arkadaşla konuşur gibi kelimeler ağzından kolayca çıkmıştı ama Lucas'ın yüzündeki ürkmüş ifadeyi görünce, sözlerini geri alabilmeyi diledi.

"Peki, annenin ailesi?"

"Onlarla hiç tanışmadım," dedi Quenby hızla, ardından da konuyu değiştirdi. "Bay Knight'ın Birleşik Devletler'de ailesi var mı?"

"Yaşayan kimse yok."

"Hiç evlenmiş mi?"

Garson ana yemekleri servis ederken Lucas başını iki yana salladı. Quenby risottosunu yemek için çatalını eline

aldı. "Yetişkin biri olarak yaşadığı hayatı bana anlatabilirsin sanırım."

Lucas öne doğru eğildi, konuşurken yumruklarını birbirine bastırıyordu. "Bay Knight tüm hayatını bu altüst olmuş dünyayı düzeltmeye çalışmakla geçirdi. Kendisini tanıyanlar merhameti ve ihtiyacı olanlara gönüllü olarak yaptığı yardımlar sebebiyle onun da bir kahraman olduğunu düşünür. Ancak o bu gerçeği boş verip, tarihi kahramanlardan etkilenen yüce gönüllü bir insandır. Ayrıca bu dünyadan göçüp gitmeden önce Brigitte'e ne olduğunu öğrenmeye de kararlı."

"Ya Brigitte onu görmek istemezse?"

Lucas cevap vermeden önce, kişniş ve limon suyuyla tatlandırılmış mahimahi balığından bir lokma aldı. "Hayal kırıklığına uğrayabilir ama onun savaştan sağ kurtulduğunu bilmek içini rahatlatacaktır."

"Peki, ya sağ kurtulamadıysa?"

Lucas'ın sakin ve soğukkanlı bakışları Quenby'ninkiyle buluştu. "Belki de bu bilgiyi kendimize saklarız."

Quenby çatalını tabağının yanına bıraktı. "'Biz' derken ne kastediyorsun?"

"Bay Knight ihtiyacın olan her konuda sana yardımcı olmamı istedi."

"Ama araştırma yapmayı henüz kabul..."

"Kabul edeceğine ikna olmuş."

Bu adamlar insanı çileden çıkarırdı. İlgisini çektikleri doğruydu ama kendisi kimseye söz vermemişti. Chandler'la konuşana kadar da vermeyecekti.

"Önümüzdeki hafta size bir cevap verebilirim," dedi. "Bu arada cumaya kadar Birlik'e teslim etmem gereken bir yazım var."

Lucas yine öne eğildi. "Eğer yazını bitirmene yardım edersem, patronundan bir hafta izin alacak mısın?"

Quenby gerildi. "Ne yazım ne de araştırmam için yardımına ihtiyacım var."

"Hemen hemen iki yılımı Brigitte'i bulmaya çalışan dedektiflere yardım ederek geçirdim."

"Sonra?"

"Sürekli çıkmaz sokaklarla karşılaştık."

Quenby, Lucas'a baktı.

"Manastırda neler olmuş?"

"Beni raydan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Lucas, şarap kadehine uzanırken.

"Seni tekrar raya oturtmaya çalışıyorum."

Lucas bir an ona baktı, kadehi önünde duruyordu.

Quenby yüzündeki saçları çekti. "Ne?"

"Yalnızca düşünüyordum," dedi Lucas, şarabından bir yudum alırken.

"Bana hikâyenin geri kalanını anlatmayı mı düşünüyordun?"

"Hayır." Garson kadehleri doldurdu. "Hâlâ aç olduğumu düşünüyordum."

"Rezil bir yalancısın."

Lucas güldü. "Gerçekten düşüncelerimi tahmin etmek ister misin?"

"Buna cesaret edemem."

"Akıllı bir kadınsın, Quenby Vaughn."

Quenby başını iki yana salladı. Akıllı bir kadın, kendisini yutmadan önce bu hikâyeden uzaklaşırdı.

"Neden gazeteci olmaya karar verdin?" diye sordu Lucas.

Quenby tereddüt etti. "Bunun cevabı, ailem kadar karmaşık."

"Her şeye burnunu sokar mısın?"

Quenby de onunla birlikte güldü. "Sanırım bu da işin bir parçası ama asıl olarak bir hikâyenin özünü yakalamayı seviyorum. Derinlere inip başkalarının gözden kaçırdıklarını bulmayı."

Lucas sözlerini değerlendirdi. "Birinin özünü kâğıt üstünde yakalamanın imkânsız olduğunu düşünüyorum."

"İyi bir yazar, davranışlarını yazarak bir insanın özünü gösterebilir."

"İnsanı kirleten insanın içinden çıkandır," dedi Lucas. "İsa böyle söyler."

Quenby arkasına yaslanıp gülümsedi. "Bizler kalbimizde iyi ile kötü arasında bir seçim yaparız ve bunu davranışlarımız takip eder. En zor tercihlerimizi de neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmediğimiz zamanlarda yaparız."

"Veya kimin, sanırım." Lucas kadehini bıraktı. "Bay Knight, Brigitte'i araştırmaya başlaman için gelecek haftaya kadar beklemek istemiyor."

"Ama onu kaybetmesinin üzerinden yetmiş yıldan fazla zaman geçmiş."

"Konu onun için gerçekten çok acil."

Quenby sıkıştırılmaktan hoşlanmazdı ama yine de... "İki gün içinde sana bildiririm."

"Yarın cevap vermeni rica etti."

Ne olumlu ne olumsuz bir cevap verdi Quenby. Karşısında oturan adama itiraf etmese de bu hikâyenin tam kalbine düşmüştü.

On İkinci Bölüm

Manş Denizi, Ekim 1940

Gece sisi tutkal gibi kalındı, öyle yoğundu ki Dietmar iki elinin arasında ovuşturabilirdi. Keşiş birkaç saat sonra Brigitte ile Dietmar'ı uyandırıp gökyüzünün siyah örtüsünün ve pusun altında manastırdan uzaklaştırmış, onları tutsaklıkla özgürlük arasında bulunan kanalın kıyısındaki kumlara kadar götürmüştü.

Gece geç saatlerde, Hitler'in adamları gittikten sonra, keşiş Dietmar'ın sırt çantasını yakmış, Brigitte'le ona, ceplerini evlerinden getirdikleri hazineyle doldurdukları birer takım temiz giysi vermişti. Keşişin fazla ayakkabısı yoktu ama Dietmar önemli olmadığını söyledi. Brigitte'i kaybettiğini sanmıştı ama sıcak bir yemek ve biraz uykudan sonra yine yanı başında yürüyor, elini tutuyordu.

Bir balıkçı teknesinin karanlık ambarına saklanmış iki balık gibiydiler. Kanalı geçerken rüzgâr ve dalgalar teknenin ahşap yüzeyini dövüyor, onları bir kavanoza konmuş bilyeler

gibi çalkalıyordu. Brigitte yediklerini Dietmar'ın yeni pantolonuna kustu ama ne tek kelime etti ne de ağladı.

Dietmar fırtınalı denizden rahatsız olmamış numarası yaptı. Veya pis kokulu ve dondurucu havadan. İngiltere uzak değildi. Orada ısınıp kendilerine geleceklerdi. Brigitte, İngiltere'de gücünü tekrar kazanacaktı.

Saatler sonra sallantı azaldı ve Dietmar güvende olmaları için dua ederek bekledi. Bir balıkçı ambar kapağını açıp Brigitte'i ve onu yavaşça çıkardı. Sis güneş ışığıyla açılmaya başlamıştı, Dietmar önlerinde uzanan çakıllarla kaplı ıssız sahili gördü.

Balıkçılardan biri sudan geçerken Brigitte'i kucağına alıp uzun otlarla kaplı bir toprak parçasına kadar taşıdı. Sahili geçerken keskin taşlar Dietmar'ın ayaklarını kesti ama tekneden indiği için şükrediyordu.

Dietmar arkasını dönüp kanala baktı. Gözleri köpekleri, onları kovalayan şimşek amblemli siyah üniformalar giymiş adamları aradı ama görebildiği tek şey dalgalardı.

Burada onları kimse takip etmeyecekti.

Balıkçılara İngilizce teşekkür etmeye, onları Londra'ya gidecek bir araç bulabileceğine ikna etmeye çalıştı ama adamlar kendisini anlıyormuş gibi görünmüyordu. Karaya inmelerinden dakikalar sonra balıkçılar geri döndü ve tekne sisin içinde kayboldu.

Dietmar ile Brigitte, başka bir balıkçı onları teknesine alana kadar çamurlu arazide saatlerce yürüdüler. Fakat adam onları Londra'ya veya bir tren garına götürmek yerine, bir karakola bıraktı.

Lacivert üniformalı bir polis memuru bir Brigitte'e bir Dietmar'a baktı. Bu adamın kolunda kırmızı bir bant veya yakasından sarkan gamalı haç yoktu. "Nereden geliyorsunuz?" diye sordu.

Dietmar on üç yaşından daha büyük görünmeyi umarak dimdik durdu. "Londra'dan, bayım." Bir defasında annesi, İngiltere'de erkeklere *Herr* değil *Bay* dendiğini söylemişti. Bu adamın kendisini anlamasını ve onu şehre yönlendirmesini umdu.

"Peki, aileniz?"

Dietmar gözlerini çıplak ayaklarına indirdi.

"Anlıyorum." Başka bir memurla İngilizce konuştu ama kelimeler sel gibiydi, Dietmar'ın hiçbirinin anlamını çözemeyeceği kadar hızlıydı.

Polis memuru Brigitte'e baktı. "Kaç yaşındasın?"

Dietmar, elinde duran Brigitte'in elinin titrediğini hissetti.

"O..." diye başladı sözüne, konuşmadan önce kelimeleri aklında tarttı. "Konuşamaz."

Polis memuru bir an gözlerini kısınca, Dietmar onun tekne hakkında bir şeyler bildiğinden korktu. Adamın onları Almanya'ya geri göndereceğinden endişelendi.

"Teyzeme gideceğiz," dedi Dietmar, anlaşılır olmaya gayret ederek.

"Adın ne evlat?"

Dietmar soruyu anladı ama adama gerçek ismini söyleyemezdi. Londra'daki eniştesinin ismini hatırlayana kadar beyni hızla çalıştı.

"Daniel," dedi, güzel bir İngiliz ismi olmasını umarak.

"Daniel..."

"Knight," diye cevapladı.

Adam bir deftere bir şeyler karaladı.

"Benimle gel Daniel Knight," dedi polis memuru arkasına baktığında. "Kız kardeşini de getir. Sizi Tonbridge'e götüreceğim."

Dietmar başını iki yana salladı. "Londra."

"Hansların bombardımanı durana kadar çocukların Londra'ya girmesine izin yok ama buralarda bir sürü kız ve erkek çocuğu evlere yerleştiriliyor. Londra'ya dönmek güvenli olana kadar Tonbridge'deki insanlar size kalacak bir ev bulur."

Dietmar annesinin *yerleştirme* veya *Hanslar* kelimelerini kullandığını hiç duymamıştı ama *ev* kelimesini gayet iyi biliyordu. Brigitte'in en çok ihtiyacı olan şey buydu.

Adam çocukların karınlarını sosis ve patatesle doyurdu. Üstelik bir şekilde ikisine de tam da ayaklarına uyacak birer çift kullanılmış ayakkabı buldu. Sonra arabayla onları Tonbridge'deki konferans salonuna götürdü. Brigitte, Dietmar'ın elini sıkı sıkı tutuyordu, diğer çocuklarla birlikte bir ev bulabilmek için beklerken parmakları titriyordu. Erkeklerle kadınlar geniş salonda dolaşıp, sanki besi hayvanı seçer gibi kız ve erkek çocuklarını inceliyordu.

Salondan ilk çıkarılanlar küçük çocuklarla kızlardı. Bir çift Dietmar ile Brigitte'in önünde durdu fakat Brigitte onlardan ürktü, kendisiyle konuşmaya çalıştıklarında başını Dietmar'ın omzuna gömdü. Kadın burun kıvırıp geri çekilmeden önce, kısa bir an Dietmar'a değer biçer gibi baktılar.

Başka kimse onunla veya Brigitte ile konuşmayı denemedi. Belki de Dietmar kusmuk koktuğu içindi. Asi görünümlü

bir çocuk olduğu için de olabilirdi. Brigitte'in dışında, salonda yalnızca yaşları daha büyük oğlan çocukları kalmıştı.

Dietmar elini cebine sokup Brigitte'in prensesinin yanında gizlenen şövalyeyi sıkıca tuttu. Brigitte'in kanalı güvenle geçmesine yardım etmişti ama şimdi, onun daha uzaklara yelken açmasını engelleyen bir çapa gibiydi. Paramparça olmuş bir koltuk değneğiydi. Brigitte'in yine kurtulmasını sağlamak için ondan uzaklaşması gerekiyordu. Çünkü eğer burada kalıp onun yanında dikilmeye devam ederse kimse onu alıp evine götürmeyecekti.

Ona doğru eğildi. "Gidip Şef'le konuşmam lazım."

"Lütfen, beni bırakma." Küçük kızın elleri gibi fısıldayan sesi de titriyordu fakat tekrar konuşmaya başlaması Dietmar'a cesaret verdi.

Brigitte'in artık ona ihtiyacı yoktu. Kışı geçireceği sıcak bir yatağa ve iyi yemeklere ihtiyacı vardı. Onu tekrar iyileştirecek bir doktora, ilaçlara ihtiyacı vardı. İngiltere'de gücünü ve kahkahasını yeniden kazanacaktı. Prenses hikâyelerine, peri masallarına olan sevgisi yeniden canlanacaktı.

Dietmar cebinden şövalyeyi çıkarıp Brigitte'in avucuna bıraktı ve parmaklarını nazikçe üstüne kapattı.

"Hemen gidip döneceğim," diye yalan söyledi. "Ben dönene kadar şövalye seni koruyacak."

Dietmar yanağını öperken Brigitte'in bakışları tahta oyuncaktaydı, Dietmar'ın içi acıyordu. "Seni bulacağım."

Arkasından bakarken, Brigitte'in mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Söz mü?"

Dietmar başını salladı. "Bin defa söz Brigitte."

Gülümsemesi solgun olsa da onda birazcık neşe belirtisi görmek Dietmar'ı memnun etti. "Prenses Adler," dedi Brigitte.

"Prenses Adler," diye kabul etti Dietmar. Sonra arkasına dönüp fikrini değiştirmeden önce hızlıca uzaklaştı.

Sahnenin yanında bir kapı vardı, bir gömme dolap kapısıydı, Dietmar içine girdi. Gölgelerin arasından, salondaki yetişkin kalabalığının giderek azalmasını izledi. Yalnızca dört çocuk kalmıştı: Brigitte ile üç oğlan.

Onlara bakacak aile bulamayan çocukları ne yapacaklardı acaba? Brigitte, çalışma kampı veya yetimhane gibi bir yerde hayatta kalamazdı. Gücünü tekrar kazanana kadar ona bakacak birilerine ihtiyacı vardı.

Salonun karşı tarafında bir kapı açıldı ve ince bir kadın içeri girdi. Kahve ve krem rengi damalı paltosu Dietmar'a dişleri, kendisine hırlayan yüzlerce dişi hatırlattı.

Kadın, kalan çocuklara göz gezdirip cilalı zeminde Brigitte'e doğru yürüdü. Brigitte'in saçlarını ve gözlerini incelerken, Dietmar kadının söylediklerini duyabilmek için öne doğru eğildi.

"Adın ne?" diye sordu kadın.

Brigitte cevap vermedi.

"Ailen Londra'da mı?"

Dietmar koşarak gidip Brigitte'in Londra'dan geldiğini söylemek isteğiyle doldu ama Brigitte konuşmazsa, kadın belki Alman olduğundan şüphelenmezdi. Belki de söylediklerini anlamadığı için Brigitte'in sağır olduğunu düşünürdü.

Kadın, sanki seçenekleri değerlendiriyormuş gibi salona göz gezdirdi. Bakışları tekrar Brigitte'e odaklanmadan önce oğlanların üzerinden hızla geçti. "Yıkanman lazım ama sanırım iş görürsün."

Kadın kolunu tutmak için uzandı ama Brigitte kıpırdamadı.

"Hadi bakalım," diyerek üsteledi kadın.

Brigitte'in başı sağ tarafa döndü, gözleri çılgınca salona bakınıyordu. Kendisine doğru dönmeden önce, Dietmar dolabın iyice dibine doğru çekildi, kadının ne söylediğini duyabilmeyi istiyordu. Fakat duyabildiği tek şey çatıya vuran yağmur damlalarıydı.

Karanlıkta, cebindeki oyuncak prensesi sıkıca kavradı, onun bakımını hiç tanımadıkları bir kadına bıraktığı için sessizce kendini azarladı. Ancak bir şövalyenin, savunmak zorunda olduğu kişilerin iyiliği için en zorlu kararları alması gerekirdi. Bay Berthold'a kızını koruyacağına dair söz vermişti ve Brigitte'in babası onun bir çatı altında olmasını isterdi. Beslenmesini isterdi. Dietmar da onun başını sokacak bir çatı bulmasını ve iyi beslenmesini istiyordu.

Brigitte'e verdiği sözü de tutacaktı. Brigitte tekrar sağlığına kavuşunca, bombalamalar bitince onu bulacaktı. Sonra el ele tutuşup Londra'ya gidecek ve birlikte teyzesini bulacaklardı.

Tekrar dışarıya göz attığında dişli palto giymiş kadının, ön kapının yakınlarında Brigitte'i kolundan tuttuğunu gördü. Duvara yapışarak ilerleyip, onları izlemek için uzun perdenin arkasına saklandı.

"Bunu alıyorum," dedi kadın.

Masada oturan ikinci bir kadın Brigitte'e adını sordu.

"Galiba dilsiz."

Masada oturan kadın gözlüğünü geri itti, bir deftere bir şeyler karalamadan önce başını aşağı yukarı salladı.

"Benim adım Bayan Terrell," dedi diş kadın.

"Nerede oturuyorsunuz Bayan Terrell?"

"Mulberry Lane'de."

Bayan Terrell bir daha Brigitte'e bakmadı. Baksaydı, gözyaşlarının yanaklarından aktığını, dudaklarının titrediğini görecekti. Dietmar'ın kalbi alev alev yanıyor, koşup onu tekrar kurtarmak ve güvenli bir yere götürmek özlemiyle sızlıyordu. Ama o an Brigitte'e verebileceği hiçbir şeyi yoktu. Onlara göz kulak olacak bir teyzesi bile.

Konferans salonuna yol yol gölgeler düşüren gri pencereden, Bayan Terrell'in siyah bir motorlu arabanın kapısını açmasını izledi. Brigitte kadına bakıp başını iki yana salladı, binmeyi reddetti. Dietmar'ın göğsü ağrıdı, Brigitte'in kadınla gitmesi için sessizce dua etti. Kısa süre sonra yine birlikte olacaklardı.

Arabanın sürücü tarafından bir adam indi. Dietmar, onun Bay Terrell olduğunu düşündü. Bayan Terrell'den çok daha uzundu, omuzları ise Moselkern'de annesini döven adamların omuzları kadar genişti. Belki Brigitte'i tatlı sözlerle ikna edebilirdi.

Fakat adam ona doğru yürüdüğünde, Brigitte geri çekildi. Adam Brigitte'in kolunu kavrayıp onu sertçe arabanın içine iterken bir şeyler söyledi.

Bir ailenin Brigitte'i beslemesi gerekiyordu. Ona yatacak bir yer, ilaç ve şefkat vermesi gerekiyordu. Ama bu adam... Brigitte'e hiç de sevecen davranmayacaktı.

Dietmar koşarak ön kapıya doğru gitti ve hızla dışarı çıkıp merdivenden kaldırıma indi.

Araba yağmurun altında uzaklaşırken, "Brigitte!" diye bağırdı. Brigitte burnunu arka cama dayamış, çaresizce

ağlıyordu. Gözlerinde gördüğü kederin derinliği, Dietmar'ın göğsüne ok gibi saplanıp kalbini parçaladı.

Brigitte bir doktora görünene veya Londra'daki bombardıman bitene kadar beklemeyecekti. Bir şekilde ilaç ve yiyecek almak, Brigitte'i kimsenin incitemeyeceği güvenli bir yer bulmak için para kazanması gerekiyordu. Gece çökmeden önce Mulberry Lane'e gidip onu bulacak ve onu yine çalacaktı.

Caddenin karşı tarafından bir adam, "Çocuk?" diye seslendi.

Dietmar, polis memurunun kendisine seslendiğinin farkına varmadan önce iki yanına göz attı. Bu adamın sesi kabaydı, onları Tonbridge'e getiren polise hiç benzemiyordu.

Adam su birikintilerine basıp pantolonuna sıçratarak caddeyi geçti. "Evin nerede senin?"

"Londra, bayım."

"Evinden epey uzaktasın."

"Yerleştirildim," dedi, bugün erken saatlerde diğer polisten öğrendiği kelimeyi kullanarak. Adamın İngilizcesinden etkilenmesini ummuştu.

Fakat polis memuru parmaklarını Dietmar'ın omzuna geçirdi. "Benimle gel."

Dietmar polisin gözlerine baktığı an, öğleden sonra Mulberry Lane'e gidemeyeceğini anladı. Hatta belki yarın da gidemeyecekti.

Dietmar'ın bakışları bir kez daha Tonbridge'den çıkan yola döndü. Uzakta, yağmuru delen siyah bir nokta görüyordu. Sonra o da kayboldu.

"*Auf Wiedersehen*," diye fısıldadı, kederle. Hoşça kal.

Tekrar buluşana kadar.

On Üçüncü Bölüm

Lucas, Range Rover'ı Londra civarındaki kasabaların arasından sürerek onu evine doğru götürürken, Quenby gözlerini kapatıp başını deri koltuğa yasladı.

Yakınlarda bir siren sesini, bir otobüsün hidrolik iç çekişini işitti ama zihninde duyabildiği tek şey, Terrell ailesinin alıp götürdüğü Brigitte'in hıçkırıklarıydı. Dietmar'ın, onu götürmelerine neden izin verdiğini anlayamayarak ağlamasıydı. Bir de iki çocuğun, iki iyi arkadaşın birbirlerinden koparılışını hayal ederken, zihninde bir yara bandının sökülüşü gibi hafif bir ses yankılandı.

Bay Knight'ın suçluluk duygusundan kurtulamamasında şaşılacak bir şey yoktu. Aylar boyunca Brigitte ile Dietmar yalnızca birbirlerine yaslanmışlardı, sonra birçok savaşta yaşandığı gibi onları zalimce ayırmışlardı. Dietmar onu korumak için çok uzun süren zorlu bir mücadele vermiş, onun iyiliği için kendini defalarca feda etmişti. Sonra da başarısız olduğunu hissetmişti. Zavallı Brigitte ise muhtemelen Dietmar'ın kendisini terk ettiğini düşünmüştü.

Terk edilmek... Quenby bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bir zamanlar birbirine yapışık olan iki plakanın bükülerek ayrılmasıyla gerçekleşen tam bir depremdi. İnsanlar bakmaları gereken kişileri çeşitli sebeplerle terk ederdi ama bu olayda, Dietmar'ın başka seçeneği yoktu. Brigitte'i sevdiğinden onun için en iyisini istemişti. Ondan kurtulmak istediğinden değildi.

Quenby şakaklarını ovalayıp kendi anılarını masajla uzaklaştırmaya çalıştı. Bu kendi hikâyesi değildi, Dietmar ile Brigitte'in hikâyesiydi.

Lucas, Terrell ailesinin Brigitte'i gerçekten de Breydon Court sınırları içinde bulunan Mulberry Lane'deki evlerine götürdüğünü söyledi. Fakat dedektiflerin hiçbiri, Mulberry Lane'den ayrıldıktan sonra Brigitte'e ne olduğunu bulamamıştı.

Belki de Dietmar'ın –Daniel Knight'ın– Brigitte'in nereye gittiğini bulması için henüz geç değildi. Quenby'nin tek korkusu bulabileceği şeylerdi. Ya Brigitte, Mulberry Lane'de ölmüşse? Ya da Bay Terrell denen kişi veya başka bir adam, küçük bir kızken onu taciz etmişse? Gerçek, Bay Knight'ı mahvedebilirdi.

"İyi misin?" diye sordu Lucas.

"Altüst olmuş durumdayım."

"Hikâye beni de altüst etmişti."

Savaş boyunca Brigitte ile Dietmar'dan bir evin, güvenli bir yuvanın huzuru çalınmıştı. Aileleri, arkadaşları ellerinden alınmıştı. Yeni bir ülkede iki yabancıydılar, tıpkı Quenby'nin mülteciler üzerine yazdığı makale için görüştüğü çocuklar gibi.

Yavaşça gözlerini açtı. "Polis Bay Knight'ı nereye götürmüş?"

"Tonbridge'den yüzlerce kilometre uzaktaki Man Adası'na."

"Savaş esirlerinin tutulduğu kampa mı?" diye sordu Quenby.

"Orası bir gözaltı kampıymış, çoğunlukla Büyük Britanya'da yaşayan Alman uzmanlar içinmiş."

Lucas şerit değiştirmeden önce dikiz aynasına baktı. Sonra Range Rover'ı bir adanın etrafından dolaştırıp, Quenby'nin dairesinin bulunduğu kuzey yönüne doğru sürdü.

"Polise Brigitte'den bahsetmiş mi?"

Lucas başını iki yana salladı. "Brigitte'in de Alman olduğunu öğrenirlerse yetkililerin yapabileceklerinden korkuyormuş, bu yüzden savaştan sonra ona mektup yazmaya bile çalışmamış. Sırrını saklamış ama her gün onun için dua etmiş."

Rosslyn Hill'den yukarı doğru çıkıp, gece olduğundan kapalı olan gözde butik mağazaların ve lokantaların önünden geçtiler. Quenby ile Lucas saat iyice geç olana, Hindistan cevizli dondurma ile bitter çikolatalı mus yedikten sonra kapanana kadar restoranda kalmışlardı. İkişer tane de kapuçino içmişlerdi. Lucas, yemek boyunca iyi davranmaya devam etmişti. Quenby, onun tavırlarının sahiciliğinden hâlâ şüpheliydi ama en azından, Brigitte için içtenlikle endişelendiğini fark etmiş gibi görünüyordu.

"Geçmişte..." Lucas bir kırmızı ışıkta durdu, "Bay Knight kampta gayet iyi muamele görmüş ve orada bulunan en parlak Alman profesörlerin ve bilim insanlarının bazılarından muhteşem bir eğitim alma şansı olmuş. George isminde bir Yahudi ona nasıl elektrik üreteceğini öğretmiş ve ikisi, *Pfeil** isminde düşmüş bir Alman uçağını kullanmış."

"Ok," diye tercüme etti Quenby.

* Ok olarak da bilinen Alman uçağıdır. (Ed. N.)

"Aynen öyle. Uçağın pervanesini alıp, kampa gerekli olan enerjinin üretimine yardımcı olması için adada rüzgâr yaratmışlar. Elbette hepsi, savaşın yakında biteceğini ümit ediyormuş. Bay Knight, tekrar bir araya geldiklerinde annesinin aldığı eğitimden dolayı mutlu olacağını düşünerek kendini okumaya ve George'la yaptığı çalışmalara vermiş. Fakat adada geçirdiği aylar yıllara dönmüş. Savaş bittiğinde neredeyse on sekiz yaşındaymış."

Quenby hikâyeyi düşünürken, arabanın ön panosundaki saat 11.42 oldu.

Brigitte'e veya anne babasına ne olduğunu bilmeden adada geçirdiği zaman, Bay Knight'a sonsuzluk gibi gelmiş olmalıydı. Orada gözaltında tutuldukları için muhtemelen savaş hakkında çok az haber alıyorlardı.

Quenby, Lucas'a Hampstead Heath parkına doğru dönmesini söyledi. "Bay Knight savaştan sonra nereye gitmiş?"

Lucas arabasını, Quenby'nin dairesinin bulunduğu eski tuğla binanın önüne park etti. "Londra'da George ve karısı Letha ile yaşamış. Bu, teyzesini bulana kadar geçici bir durum olarak düşünülmüş ama teyzesi ve kuzeni Blitz'de ölmüş. Kocasınınsa, rahmetli eşinin yeğenine yardım etme olanağı yokmuş."

Lucas kapıyı açıp dışarı çıktı. Quenby kapının koluna uzanırken, Lucas hızla arabanın etrafından dolanıp kapıyı onun için açtı. Gece havası hoş bir şekilde serindi, Quenby çalılıkların ötesinden süzülüp gelen ormanın ve yosunların küflü kokusunu alabiliyordu. Lucas kaldırımda yanında yürüdü, çiçek buketi yine elindeydi ama apartmanın merdivenini çıkmadı.

Quenby merdivenin metal korkuluğuna yaslandı, lambanın ışığı ikisinin de üzerine düşüyordu. "Anne babasına ne olmuş?"

"Savaşın bitmesinden çok önce, Chelmno denen bir toplama kampında ölmüşler. Naziler Brigitte'in babasını da öldürmüş."

Quenby'nin yanağından bir damla gözyaşı süzülünce, genç kadın içinden kendine kızarak Lucas'a arkasını dönüp ellerinin tersiyle gözlerini sildi. Yetmiş yıl geçmiş olabilirdi ama bu acı Quenby için yeniydi. Duydukları, Bay Knight'ın neden şatosunda münzevi gibi yaşadığını da açıklıyordu. Çocukken her şeyini kaybettikten sonra, duvarların içinde olmayı güvenli buluyor olmalıydı. Sağlam olduğu yanılgısıyla.

Duygulanan Lucas'ın sesi kalınlaşmıştı ve onun kederi, Quenby'yi hazırlıksız yakaladı. Belki kendisine karşı da gerçekten içten davranıyor olabilirdi. "George ile Letha'nın tek oğulları Hamburg'da bir mühendismiş. Hayatını bir gaz odasında kaybetmiş."

"Ne kadar çok kayıp..."

"İnsanların birbirlerine yapabildikleri şeyler dehşet verici."

"George ile Letha, Bay Knight'ı evlat mı edinmişler?" diye sordu Quenby, bu hikâyede ufacık bir umut ışığı görmeyi dileyerek.

"En sonunda," dedi Lucas. "Birleşik Devletler'e yerleşmek istemişler ama Bay Knight önce Brigitte'i bulmak için ısrar etmiş. Mulberry Lane'e gönderdiği mektuplar geri gönderilmeyince, George'la birlikte Tonbridge'e gidip yorgunluktan tükenene kadar Brigitte'i aramışlar. George, onun başka bir ülkeye yerleşmiş olabileceğini düşünmüş fakat savaştan sonra nerede olduğunu bulmaları imkânsızmış.

"Alman soy isimlerini muhafaza etmek yerine, George ile Letha da soy isimlerini Knight olarak değiştirmiş ve hepsi birlikte Washington Eyaleti'ne göç etmiş. George ile Daniel, Man Adası'nda geliştirdikleri teknolojiyi kullanarak rüzgâr türbinleri için yeni parçalar yaratmışlar. Şirketlerinin ismini Arrow Wind* koymuşlar."

Quenby göğsüne doladığı kollarına ellerini sürttü. "Jack, Bay Knight'ın işinin çiftçilik olduğunu söylemişti."

Lucas gülümsedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse rüzgâr çiftliği diyebiliriz. Önce Columbia Nehri'nin yukarısındaki platolarda, sonra da dünyanın dört bir yanında."

"Rüzgâr çiftlikleri başarılı olmuş sanırım."

"Kesinlikle fakat Bay Knight hayatı boyunca istediği şeyi hiç elde edemedi." Lucas çimenlikteki karaağaca yaslandı. "Brigitte'i düşünmeden duramıyormuş gibi görünüyor, sanki yine kendisine ihtiyacı olabilirmiş gibi."

"Bunca yıldan sonra hâlâ onu bulmak istemesi çok tatlı."

"Bay Knight romantik biri değil."

Quenby çantasını tutan elini sıktı, yine sinirlenmişti. "Belki de romantik olmayan sensin Lucas."

Loş ışıkta, Lucas başını hafifçe yana eğdi, Quenby birdenbire çok yakın durduklarını fark etti. "Bu unvanı başkalarına bıraktım," dedi Lucas.

Quenby merdivenden çıkmaya başladı. "Yemek için teşekkürler."

Loş ışıkta çiçek buketine göz attı, tatlı kokuları yosunların ve ağaçların rayihasına karışıyordu. Sonra göz göze geldiler.

* *İng.* Ok Rüzgârı. (Ç. N.)

O bir anlık korunmasız ifade geri dönmüştü, hatta belki reddedilme korkusu da vardı. Fakat kişisel olarak Quenby'nin kendisini reddetmesinden korkmuyordu; muhtemelen etrafında ilgisini çekmek için rekabet eden bir sürü çekici, sağlıklı kadın vardı. Quenby'nin, müvekkilini reddetmesinden korkuyordu.

Quenby çiçekleri aldığında, Lucas yere bakarak cebinden anahtarlarını çıkardı. "Bay Knight'a ne diyeyim?"

"Onun çok tatlı olduğunu düşündüğümü."

Lucas bir kaşını kaldırdı. "Ona Brigitte'le ilgili olarak ne diyeyim?"

"Yarın akşama kadar bir karar vereceğimi."

Lucas gülümsedi. "Çok güzel."

"Araştırma yapmayı kabul etsem bile, onu bulacağıma dair söz veremem."

"Söz vermeni beklemiyor."

"Ne bekliyor?" diye sordu Quenby, çiçek buketini diğer eline alarak.

"Aklını olduğu kadar kalbini de kullanarak araştırmanı."

Mulberry Lane, Tonbridge, İngiltere

Quenby konumu Google Haritalar'a yazdı ve mutfak tezgâhının önünde dikilirken sonuçların iPad'inde görünmesini bekledi.

Parmaklarını soluk renkli ahşabın üzerinde tıkırdatırken, Lucas Hough'u ve loş ışıkta kendisine sanki aklını okumaya çalışır gibi bakmasını düşünmemeye çalıştı. Kalbi tamamen o

küçük oğlanla kızın içinde bulunduğu durumla meşguldü ama bu konuyu Lucas'tan uzak tutması gerekiyordu.

Şakayık ve lavantalardan oluşan buketi, geri dönüştürülmüş camdan yapılmış soluk yeşil renkli bir vazoya koydu. Dört ay çıktıkları hâlde, Brandon ona hiç çiçek getirmemişti, kendisi de getirmesini hiç arzu etmemişti. Brandon'a göre çiçekler anlamsız bir masraf, birkaç gün içinde solup kuruyacak bir hediyeydi.

Zihninde bir yerlerde, Brandon'dan önceki dönemde ekilmiş bir tohum yeşermeye başladı. Çiçekler özel günler içindi veya yalnızca bir insanın başka bir insana değer verdiğini göstermek için. İnsanlar Quenby'nin yaptığı işe, araştırma ve yazma yeteneğine değer verirdi, bireysel olarak kendisine değil. Brandon bile işinin Quenby'nin bütün hayatı olduğunu fark edene kadar, işine merakla bakmıştı. İşi Quenby'nin şahsi kalesiydi.

Lucas da farklı değildi. Quenby'den bir şey istemeyecek olsa çiçek falan getirmezdi.

Harita ekranda açılınca görüntüyü büyüttü. Mulberry Lane, Tonbridge'in yaklaşık beş kilometre kuzeydoğusunda, Kent'in Weald bölgesindeydi.

Ekrana iyice yaklaşıp etrafındaki araziyi inceledi. Haritada Mulberry Lane, Breydon Court'u çevreleyen yeşil alanın sınırında bitiyordu. Lucas'a göre, eskiden Mulberry Lane'e gitmek için malikânenin üzerindeki yollardan biri kullanılıyordu.

Acaba Brigitte orada yaşarken Ricker ailesini tanıyor muydu? Muhtemelen tanımıyordu; mülteci bir kızın aristokrat bir aileyle tanışma şansı olmazdı. Ancak Brigitte onların

arazisinde yaşamıştı. Belki de yolları bir noktada kesişmiş olabilirdi. Eğer öyleyse, Bay Knight'ın Brigitte'i bulmasına yardım ederken casusluk hikâyesi üzerinde de çalışabilirdi.

Kent İlçesi'nin veri tabanında Terrell isminde bir aile için arama yaptı ama hiç sonuç yoktu. Terrell ailesini bulsa bile, o dönemde bölgeden tahliye edilen pek çok çocuk gibi Brigitte de kuzeye veya bir gemiye bindirilip başka bir ülkeye gönderilmiş olabilirdi.

Quenby mutfak masasının etrafında yürümeye başlarken, bir yandan da arşivde bulduğu notları düşünüyordu. Bayan McMann'la görüşmeye gittiğinde, ona Terrell ailesini soracaktı.

Cep telefonunu alıp Chandler'ın numarasını tuşladı. Patronu üçüncü çalıştan sonra açtı, uyku mahmuruydu. "Umarım önemli bir şeydir."

"Uyuyor olabileceğini düşünmedim."

"Saat gece yarısını geçti Quenby. İnsanların çoğu bu saatte uyur."

"Bayan McMann'la görüşmek için Breydon Court'a gitmek istiyorum."

"Leydi Ricker'ın kızıyla mı?" diye sordu Chandler, sesi biraz daha kendine gelmiş gibi çıkıyordu.

Quenby terasa çıkan cam kapıyı kaydırarak açarken, "Evet," dedi. "Sabah Kent'e giden bir trene binebilirim."

"Evan'a büyük bir hikâye üzerinde çalıştığını söyledim. Perşembeye kadar bitirip bitiremeyeceğini sordu."

"Önce elimdeki gerçek verileri bir düzene sokmam lazım."

"Hikâyeyi herkesten önce yayımlama konusunda daha çok endişeli."

"Gerçeği istiyor olması gerekirdi," diye cevapladı Quenby. Eğer okuyucu kazanmak zorundaysa, gerçekleri uydurabileceği iması kendisini sürekli rahatsız eden bir konuydu. Evan Graham'a bir hikâye verecekti ve bu hikâye kesinlikle doğru olacaktı.

"Her şeyi düzene sok o zaman ama çabuk ol."

Hoşça kal dedikten sonra Quenby iPad'ini kapatıp küçük terasına çıktı. Çalılığı çevreleyen ağaçlık Londra'nın ışıklarını engelliyordu, böylece göletin ve ağaçların üzerindeki yıldızları görebiliyordu.

Gerçek orada bir yerde duruyordu, hem Ricker ailesi hem de Bay Knight için. Artık iki hikâyeden de vazgeçemezdi.

Fakat şunu her zaman aklında tut ve umutla dövüş...
Düşman, utancını bir kez yendiğinde,
Sana bir daha asla saldırmayacaktır.

DESIDERIUS ERASMUS
Hristiyan Şövalyesinin El Kitabı (1501)

On Dördüncü Bölüm

Kulenin penceresinden aşağı yağmurun gümüşsü kurdeleleri akıyordu. Aşağıda, rüzgâr dalgaları çalkalayıp çılgınca köpürtüyordu. Bir dalga falezlere çarptı, sular beyaz alevler gibi kayaların üzerine kadar püskürdü. Akşam yemeği saatini çok geçmemişti ama gökyüzünün rengi griden çok mürekkep siyahına yakındı.

Daniel, adaya en son ne zaman gök gürültülü sağanak yağdığını hatırlayamadı. İki yıl önceydi. Belki de üç. Günler, aylar ve yıllar beyninin içinde çorba gibi birbirine karışıyordu. Yetmiş yıl önceki detayları bile hatırlayabiliyordu fakat dün, genellikle bulanıktı.

Bir gök gürültüsü kulenin zeminini sarstı. Tıpkı güçlü, görünmez bir mıknatısın çekimi gibi, gök gürültüsü onu yıllar öncesine, buradan çok uzaktaki başka bir adada geçirdiği günlere götürdü. Man Adası'ndaki koğuşun üst ranzasına.

Ne zaman yağmur yağsa çatı akar, soğuk su ağır bir ritimle damlayıp çarşaflarını ıslatırdı. Uyuyamadığı gecelerde,

düşünebildiği tek şey Brigitte olurdu. Belçika'da ağaçların altında yanında yatması, yapraklar başlarına dökülürken rüyalarında gördükleri battaniyeler ve sucuklar... Sıcak ateş ve sıcak elma şırası. Onlarla ve ihtiyaçlarıyla ilgilenen anne babaları.

Korkak.

Fırtına, çocukken yaptığı şey için yine onu suçluyormuş gibiydi. Savaşmak yerine sıvışmayı seçtiği için. İki defa.

George ile Letha doğru şeyi yaptığını, yıllar önce Almanya'dan kaçarak ve sonra da bir ailenin Brigitte'i alıp evlerine götürmesi için konferans salonundaki dolaba saklanarak cesurca kararlar verdiğini defalarca söylemişlerdi ona. Fakat rüyalarında Brigitte'i gözyaşları içinde, yüzünü arabanın camına yaslamış olarak gördüğünde, kendini hiç de cesur hissetmiyordu.

Keşke geleceği tahmin edebilseydi. Kendisini bir gözaltı kampına yerleştiren polisi, dört yıl daha sürecek olan savaşı.

Tonbridge'den beri her gün Brigitte için dua etmişti. Güçlü, sağlıklı ve sevildiği bir yerde olması için yalvarmıştı. Niyetinin asla onu terk etmek olmadığını kalbinin derinliklerinde hissetmesi için...

Gök gürültüsünün gazabıyla oda yine titredi, Daniel dengesini korumak için kulenin ortasındaki ahşap kolona tutundu.

Rahat rahat nefes almaya yetecek büyüklükte bir şato inşa ettiğini düşünürdü ama böyle günlerde, hatıralar geri geldiğinde, boydan boya deniz manzaralı pencerelerine rağmen, kulenin duvarları etrafını kuşatmış gibi hissederdi.

Şatonun kulesi –iç kale– bir düşman saldırısına karşı son sığınaktı fakat hatıraların arasından sürünerek yükselen, tüm

bedeninde sinsice hareket eden, insanın zihnindeki sığınağa akın eden düşmandan onu hiçbir kale veya taş koruyamazdı.

İyice kök salmadan önce düşmanı zihninden kovması lazımdı.

Dengesini sağlamak için bastonu kullanmak yerine korkuluklara tutunarak, çini döşeli giriş holüne varana kadar spiral taş merdivenden yavaş yavaş indi. Holde, İngiltere'den satın aldığı iki zırh takımı duruyordu, yüzyıllar önce, on ikinci yüzyılda, William Marshal'ın yanında savaşan şövalyeler tarafından giyildiği söyleniyordu.

Daniel küçük bir çocukken, bütün şövalyelerin iyi olduğunu, başkalarını korumak için fedakârca savaştığını sanırdı. Ancak gözaltı kampında geçirdiği günlerde hepsinin iyi veya doğru için savaşmadığını öğrenmişti. Bazıları yalnızca kendilerine ait olmayanı çalmak istiyordu.

Yine de Orta Çağ'a özgü Şövalyelik Yasası'na inanırdı. Tanrı korkusuna ve onurlu bir yaşam sürmeye. Güçsüz olanı savunmaya ve sadık olmaya. Sonuna kadar elinden gelen çabayı göstererek direnmeye.

Üzerinde gece mavisine boyanmış vahşi bir aslan olan bir hanedan sancağı, zırhın tepesinde asılıydı. Hayvanın arkasına sonbahar yaprakları düşüyordu, kükremesiyle dökülüyorlarmış gibiydi, otları biçilmiş bir patika, yaprak yağmurunun altında gerilere kadar uzanıyordu.

Aile armasını Letha tasarlamıştı. Kötülükten kurtulmak anlamına geliyordu. *Rüzgârın gücü. Yeni hayat.* Bu şövalyelik sembolünü evine asmak, Daniel'e büyük bir onur vermişti.

Kâhyası Eileen, yağmurluğu ve tüvit şapkasıyla ön kapıda bekliyordu. Uzun zaman önce, Eileen ile Jack onu yağmurda

yürümekten vazgeçirmeye çalışmışlardı ama o günler geride kalmıştı. Kapıdan çıkmasını engellemek yerine, Eileen paltosunu omuzlarına atıp şapkasını uzattı.

"Şimşek çakıyor, Bay Knight."

"Biliyorum."

Eileen kapıyı açtı. "Dikkatli olun."

Bahçe kapısına doğru topallayarak yürürken yağmuru içine çekti, nem ciğerlerini doldurdu. Yağmur, soğuk rüzgâra tutunup yüzüne püskürüyordu. Denizi çalkalayan bu gücün baskısını seviyordu. Ağaçları sallayan. Yardım isteyen bir çocuğun sesini taşıyan.

Fırtınanın içindeyken, gözyaşları özgürce yanaklarından akabilir, gökten dökülen Tanrı'nın gazabına karışabilirdi. Böyle günlerde Tanrı'nın, insanoğlunun zincirinden kurtulmuşçasına birbirini öldürmesine ağladığını düşünürdü. Zorlu bir öfke ve kıskançlığa kapılan, vahşice kendisinden koparacakları gücü arayan çocuklarına bakıp ağladığını.

Daniel bastonuna dayanarak kapıcı kulübesinin önünden geçip iğnelerden ve kabuklardan ibaret hançerleriyle rüzgârla savaşan çam korusuna doğru yürüdü.

1940'larda ve 50'lerde İngiltere'de keyifli bir huzur hüküm sürüyordu; sevdiklerini bulmaya çalışan birçok insanın kalbi hariç.

Savaştan sonra George ile birlikte aylarca Brigitte'i aramışlar fakat yerini bulamamışlardı. Bugünkü gençlik sosyal medya ve cep telefonlarından önceki dünyayı, kayıp bir kişinin internette aranabildiği veya fotoğrafının dünyanın dört bir yanındaki ekranlara gönderilebildiği bir dünyanın öncesini anlayamıyordu. Ayrıca birçok insan –hem günümüzde hem de

yıllar öncesinde– sadakati anlamıyor veya değer vermiyordu. Sevdiklerinize karşı hissettiğiniz derin bağlılığı, bu uğurda ne olursa olsun direnmeyi de. Ya da kaybettiği sevdiğini unutamayan birini.

Bastonunun topuzunu daha sıkı kavradı. Her gün onu unutmamak için dua ediyordu.

Rüzgâr çam ağaçlarının arasından geçti, tıpkı bir nehirdeki akıntı gibi Daniel'i ormanın derinliklerine taşıdı.

Savaştan onlarca yıl sonra, Brigitte'i kendi başına araştırmak için İngiltere'ye dönmüştü. George ile Letha ona acıyor, Brigitte'in kesinlikle vefat ettiğini düşünüyorlardı. Daniel de gerçeklerin farkındaydı ama yine de bir şeyler onu aramaya devam etmesini telkin ediyordu. O sakin, dingin ses ilerlemesi için ısrar ediyordu. Zihnindeki saldırganların katletmeye çalıştığı ses.

Ancak Daniel, kayıp genç kızları arayan eski şövalyeler gibi direndi. Tıpkı yıllar önce ağaç evinde yaptığı gibi. Ne zaman İngiltere'ye dönse onu aradı ama arayışı uzadıkça, bu adanın engin ormanında özel bir çam iğnesini arıyormuş gibi gelmeye başladı.

George ile Letha 1984'de öldüler. O yıl Londra'da özel bir dedektif tuttu. Araştırmalarının sonunda bir şey bulamayınca, ikinci sefer bir şirketle anlaştı. Sonra üçüncüsüyle. Tuttuğu adamlardan biri onu bulmaya çok yaklaşmıştı –veya öyle söylemişti– ama sonra çıkmaz bir sokakla karşılaşmıştı. Son çalıştığı firma, dosyasını kapatalı beş yıldan fazla olmuştu.

Bazıları, bu arayışa devam ettiği için onun tuhaf olduğunu düşünürdü ama umurunda değildi. Şövalyenin yasası savunmak, korumaktı. Uzun zaman önce Brigitte'i bulacağına söz

vermişti ve Tanrı onu evine alana kadar bu yolda yürümeye devam edecekti.

Altı ay önce, yeni bir dedektif bulmak için detaylı bir araştırmaya başlamıştı. Bu işe yalnızca profesyonel gözle bakmayacak, aynı zamanda kişisel bir yolculuk olarak görecek birini bulmaya çalışıyordu. Biraz Almanca ile birlikte İngilizce de bilen bir kadın olmasını istedi. Geçmişte çalıştığı acentedeki adamlardan farklı şekilde düşünebilecek birini. Tutkulu, akıllı ve sır saklamayı bilen birini.

Yapayalnız kalmanın ne demek olduğunu bilen birini.

Quenby Vaughn'un mülteciler hakkındaki yazı dizisini okuduğunda, zarar vermek amacıyla yeni bir ülkeye sızan kişileri kınarken, çocukların trajik kayıplarını anlayabilme kabiliyetinden etkilenmişti. Kimin yardıma ihtiyacı olduğuna, kimin bir savaş başlatmak istediğine karar vermek, korkunç bir sınırda yürümek gibiydi.

Bayan Vaughn akıllı ve yetenekliydi, anlayışlı ama yine de zorluydu. Daniel'in tuttuğu dedektif onun, Bay ve Bayan Terrell'in işvereni Leydi Ricker hakkında bir yazı yazmaya hazırlandığını keşfedince, bu işe en uygun insanı bulmak için ettiği dualar kabul edilmiş oldu. Şimdi de Bayan Vaughn'un daha önce hiç kimsenin gerçekleştiremediği şeyi başarması için dua ediyordu.

Birlikte Brigitte'i kurtaracaklardı.

Rüzgâr çam iğnelerini yine hışırdattı. Daniel bir an için uzaklarda havlamalar duyduğunu sandı. Bedeni içgüdüsel olarak koşması için yalvardı ama bacakları çok yorgundu, sanki bugün kilometrelerce yürümüş gibiydi.

Etrafındaki ağaçlara baktı, kafası karışmıştı.

Epeyce uzun bir yol gelmişti, değil mi? Almanya'dan buraya onca yolu yürümüştü. Üstelik karnı açtı. Yorgundu.

Elindeki bastonu kaldırdı. İnceledi. Böyle parlak bir şeyi nereden bulmuştu? Belki de ona çiftçi vermişti.

"Brigitte," diye seslendi yağmurun içine doğru, onu görebilmek için ağaçların arasına bakınırken, kendini yatıştırmak için ıslak bir ağaç dalına yaslandı.

Yakınlarda olmalıydı, yiyecek bir şeyler veya uyuyacak bir yer arıyordu mutlaka. Onu asla bırakmazdı.

Daniel gözlerini kırpıştırdı, yağmur yüzüne vururken yine onun adını söyledi ama bu sefer yalnızca bir fısıltıydı. Adaya, evinin yanındaki ormana geri dönmüştü.

Elbette Brigitte falan yoktu. Çok uzun zamandır yoktu.

Zihnini kuşatan yalnızca şatonun duvarları değildi. Artık ağaçlar da zihnini bulandırıyor gibi görünüyordu.

Ormanın diğer tarafından çıktığında, Jack onu bekliyordu.

Şoförü arabanın kapısını açtı. "Eve dönmeye hazır mısınız Bay Knight?"

Daniel yavaşça başını salladı. "Sanırım hazırım."

"Eileen size güzel bir fincan çay hazırladı."

Daniel arka koltukta gözlerini kapattı, çayı düşünmeye çalıştı ama Brigitte'in gözleri yine zihninde belirdi, canlı mavilikleriyle kendisine bakıyorlardı.

Bir yerlerde, Brigitte de onu bekliyordu.

On Beşinci Bölüm

Mulberry Lane, Aralık 1940

Brigitte'in sırtı gardırobun kapısına dayalıydı, elleriyle kulaklarını kapatmıştı ama duyduğu sesleri engelleyemiyordu. Odasının altındaki mutfaktan gelen sesler giderek yükseliyordu.

İngilizce'yi pek fazla anlamıyordu ama Terrelller devamlı, artık iyi bildiği bir kelimeyi söylüyordu.

Kız.

Sürekli kendisi hakkında kavga ediyorlarmış gibiydi.

Keşke Dietmar orada olsaydı. Terrelllerin başka neler dediğini söyleyebilirdi. Dietmar bütün İngilizce kelimeleri bilirdi.

Birazdan Bay Terrell çıkıp gidecekti. Belki Bayan Terrell de. Saatlerce dışarıda kalacaklardı. Bazen Bay Terrell gece geç saatlere kadar dönmezdi. Sonra kavga yine başlardı.

Uzanıp omzuna dokundu, uzun saçları eve geldiği akşam Bayan Terrell'in makasıyla kırkılmıştı. Bayan Terrell'in tırnaklarının çizdiği yerler haftalar önce iyileşmişti ama izleri kalmıştı.

Bay Terrell ondan nefret ediyordu; bunu anlamak için İngilizce bilmesine gerek yoktu. Bayan Terrell ise kendisine verdiği işleri yaptığı müddetçe onu hoş görüyordu. Kadın süpürgeyi işaret ederek, "Süpür," derdi. Veya tabakları gösterip, "Yıka," derdi. Bu yüzden süpürür, yıkar veya Bayan Terrell kendisinden ne isterse onu yapardı. Tıpkı Grimm Masalları'ndaki *Aschenputtel* yani Sinderella gibi.

Ev işlerine aldırmıyordu. Almanya'daki biricik babasını düşünmesine engel oluyorlardı. Ve en iyi arkadaşını...

Gözlerini kapatır, sanki Dietmar onu pencerenin altında bekliyormuş, onu kurtarmaya hazırmış gibi yapardı; tıpkı evdeyken yaptığı gibi. Sonra ağaç evinde olup biten her şey yeniden gözünde canlanırdı, ta ki en sonunda düşman gerçekten gelip babasını götürene kadar.

Şimdi Dietmar'ın bu kuleye saldırması gerekiyordu. Odasına kadar çıkan asmaya tırmanması. Kendisini yanına alıp götürmesi.

Geleceğine söz vermişti. *Bin defa.*

Ah, insanların gelip çocuklara baktığı o gün neden kendisini orada bırakmıştı ki? Kendisini arabaya bindirip uzaklaştırmadan önce neden Terrellleri durdurmamıştı?

Elleri iki yanına sarkmış hâlde kaldırımda durduğunu görmüştü. Onun da kendisini gördüğünü düşünmüş, öyle ummuştu. Bu evi bulacağını ve kendisini kaçıracağını.

Haftalar geçmişti –belki de bir veya iki ay– ama hâlâ her sabah, Dietmar'ın o gün mutlaka geleceğine dair taze bir umutla uyanıyordu.

Hitler'in adamları onu İngiltere'de bulmuş muydu? Onu alıp Almanya'ya geri mi götürmüşlerdi?

Elinde sıkı sıkı tuttuğu oyuncak şövalye ile pencereden görünen bahçelere baktı, sanki Dietmar kendisine doğru koşarak gelecekmiş gibi. Sebze bahçesi Dietmar'ın evindeki bahçeyi hatırlattı ona ama buradaki her şey kahverengiydi, kış gelince ölmüştü.

Bir gün Dietmar'la birbirlerini bulacaklardı. O günün yakın olması için dua etti.

Alçak sesle şarkı söylemek, kalbindeki ağrıyı hafifletmek için minik odasına müziği davet etmek istedi ama Terrelller evden çıkana kadar beklemek zorundaydı. Brigitte'in aptal olduğunu düşünüyorlardı. Bu da Brigitte'in işine geliyordu. Onlarla konuşmak yerine sesini burası için; bir kadının eve gelip Terrelllere bunu yapmak zorunda olduklarını söyledikten sonra Brigitte için bir portatif karyola koydukları odaya saklıyordu.

Bay ve Bayan Terrell gittikten sonra, her seferinde saatlerce, annesinin uzun zaman önce ona öğrettiği şarkıları söylerdi. Geceleri, ev işlerini bitirir bitirmez, karyolasına oturup bahçenin ve ağaçların üzerindeki aya bakar, Dietmar'ın da onu görebildiğini, her neredeyse iyi olduğunu ümit ederdi. Bazen de kulübenin ötesindeki ormanda uyuduğunu hayal ederdi.

Karyolada hiç uyumamıştı. Her gece battaniyesini kilimin üzerine büzerek koyar, başını karyolanın altına sokarak uyurdu. Bu, ona bir prenses için yapılmış gölgeliği hatırlatırdı.

Kapıya vuruldu, ardından da kapı kolu çekiştirildi. "Kız! Aç kapıyı!" diye seslendi Bayan Terrell.

Brigitte sürünerek dolaptan çıkıp kapıyı açtı.

Kadın içeri daldı, sürgüyü gösterdi. "Yok. Kilit."

Brigitte bakışlarını kilimin yıpranmış kenarlarına odakladı.

Bayan Terrell bileğini tutmak için uzanıp havlar gibi, "Gel benimle," dedi ve kızı öne doğru çekiştirdi. Brigitte onu takip etti, eğer itaat etmezse kadının onu merdivenden sürükleyerek indireceğinden korktu.

Aşağı indiklerinde, Bayan Terrell tezgâhın üzerinde sarı-mavi bir kâsenin içinde duran iki yumurtayı gösterip, eline hasır bir sepet vererek Brigitte'i kapıya doğru itti. Sanki Brigitte'in yumurtaları nereden bulacağını bilmesi gerekiyormuş gibi.

Kadının kümesi işaret etmesi için biraz daha bekledi ama Bayan Terrell, patatesleri yıkadığı lavaboya dönmüştü. Brigitte kapıdan sessizce çıktı, dışarıda dolaşma fırsatı bulduğu için şükretti.

Dışarıda yakıcı bir ayaz vardı, Elzbach Nehri'nin ayak parmaklarının arasından akan suyu kadar soğuktu. Rüzgâr tenine dokunup geçti, Brigitte patika boyunca gözlerini kapatıp esintinin tadını çıkardı.

Şarkı söyle, dedi ona rüzgâr.

Ancak dışarıda, burada yasak olan bir dilde şarkı söyleyemezdi. Tekrar odasına güvenle kapanana kadar, Terrelller gidene kadar beklemek zorundaydı.

Uyuz bir köpek yanına geldi, şehirden gelen hanımın, giymesi için Brigitte'e getirdiği sade önlüğü kokladı. Brigitte durup köpeğin kulaklarını kaşıdı, kuru yaprak öbeklerinin arasındaki patikadan sallana sallana otlağa doğru yürürken, köpek de peşinden gitti ve ayak izleri toprağa gömüldü.

Odasının penceresinden Bay Terrell'in bu bahçeleri kazdığını görmüştü. Babasından daha gençti ve tuhaf bir tipti.

Bahçede çalışırken kahverengi bir hırka ile pantolon giyerdi. Her sabah, sanki dışarıya çalışmaya değil de partiye gidecekmiş gibi siyah saçlarına yağ sürüp geriye tarardı.

Bayan Terrell ise her gün düz gri bir etek giyer, dışarı çıkacağı zaman üzerine ekose paltosunu alırdı. Saçlarını her zaman yakasının üzerinde düzgün bir düğüm ya da kafasının arkasında bir yumru şeklinde toplardı.

Terrelller sanki hiç dertleri yokmuş gibi eve gelip giderlerdi. Sanki suyun karşı tarafında hepsine zarar vermek isteyen adamlar olduğunu bilmiyorlarmış gibi.

Bugün bahçeyi kazan kimse yoktu ama Brigitte sınıra yaklaştığında, tuğla yığını ve bir kova harçla duvar ören iki adam gördü. Onlara yaklaşırken ikisi de ne Brigitte'e ne de köpeğe baktı.

Brigitte de onları görmezden geldi, ta ki seslerini duyana kadar.

İngiltere'nin dili yerine, ikisi de Almanca konuşuyordu. Fısıltıyla, kanaldan ne kadar uzakta olduklarından bahsediyorlardı. Adamlardan biri bir denizaltıyla Almanya'ya geçmek istiyordu. Diğer adam savaş bitene kadar burada beklemeyi tercih ediyordu.

Adamlardan birinin sesini babasına benzetmişti. Onlara doğru yürürken kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ne yazık ki adam babası değildi. Eğilip bir tuğla alırken adamı net bir şekilde görebilmişti. Burnu tamamen farklıydı, saçları fazla uzundu.

Ya bu adamlar babasını götüren adamlar gibiyse? Ya kendisine de zarar vermek isterlerse?

Zihni koşması için haykırıyordu ama ayakları patikanın üzerinde donup kalmıştı. Sonra iş işten geçti. Adamlardan biri onu görmüştü. Şapkasına dokunarak selam verdi ve İngilizce bir şeyler söyledi.

Brigitte arkasına, kulübeye doğru baktı. Yumurtalarla birlikte hemen geri dönmezse Bayan Terrell öfkelenecekti. Bu adamlar da gayet kibar görünüyorlardı. Belki ona kümesin yerini söyleyebilirlerdi.

"*Wo ist das Hühnerstall?*" diye fısıldadı. *Kümes nerede?*

Adamın gözleri iri iri açılınca Brigitte, sesini kullanmakla hata ettiğini anladı. Dietmar ona Almanca konuşmamasını söylemişti. Sözünü dinlemeliydi.

"*Dort drüben,*" diye cevap verdi adam, sol tarafını göstererek.

"*Danke.*"

Adam Brigitte'e nereli olduğunu sorunca, Brigitte ona nehir kenarında bir evden geldiğini söyledi. Sonra ailesini sordu.

Bayan Tarrell bahçeden, "Kız!" diye bağırdı.

Brigitte kadına doğru dönerken köpek kaçıp gitti.

Brigitte ona yaklaşırken, "Uzak dur," diye emretti kadın, elindeki patates soyacağını sallayarak.

Adam işine döndü, Brigitte iki adamın da sırrını, kendisinin de burada yasak olan dili konuştuğunu söylememesi için dua etti. Fakat onlar da Bayan Terrell'den korkuyor gibiydi. Adamlardan biri eğilip bir tuğla alırken, diğeri malasını harca daldırdı.

Brigitte'in kulağını kıstırmadan önce Bayan Terrell'in ağzından bir sürü kelime döküldü. "Yumurtaları getir."

Brigitte uzaklaşırken başı önündeydi, duvarın solunda kalan kümesi bulurken yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. Samanların arasından ağır ağır yürüyüp folluklardaki yumurtaları çalarken, tavuklar sağa sola kaçıştı.

Pek fazla şey bilmiyordu ama Dietmar ona nasıl kaçacağını öğretmişti. Bu akşam penceresinden çıkıp, asma dallarından oluşan merdivenden inebilirdi. Terrellller gittiğini fark etmezdi, en azından sabah olana kadar.

Ama bu gece kaçsa bile nereye gidecekti? Bu yabancı ülkeyi bilmiyordu. Dietmar'ı veya onun teyzesini nerede bulacağını da.

Ancak Dietmar onun yerini biliyordu. Onu almaya geleceğine söz vermişti ve Dietmar verdiği sözden asla dönmezdi.

Kümes kapısının mandalını takarken köpek yine yanına geldi.

Yalnızca kısa bir süre sonra Dietmar onu bulacaktı.

Yalnızca kısa bir süre sonra ailelerinin yanına dönebileceklerdi.

Evlerine geri dönmeleri için çok fazla beklemeleri gerekmeyecekti.

On Altıncı Bölüm

Öğlenin saat bir buçuğunda Tonbridge istasyonu, Londra'daki izdihamın tam tersine epey sessizdi. Kasaba merkezi de tezat doluydu, modern mağaza vitrinleri Orta Çağ havasıyla karışmıştı. Kasabanın ortasından geçen nehrin suyu, artık Subway ve Starbucks gibi kuruluşlara ev sahipliği yapan eski dükkânların temellerine çarpıyordu. Çimenli bir tepeye tünemiş terk edilmiş bir taş şato, kasabaya tepeden bakıyordu.

Konferans salonunun yerine üç katlı bir apartman yapılmıştı ama Quenby'nin durduğu kaldırım, Dietmar'ın Brigitte'i burnunu arabanın camına yapıştırmış bir hâlde en son gördüğü yerdi. Eğer Terrelller onu Breydon Court'a götürdüyse, kasabadan ayrılmadan önce kasaba merkezinden kuzeye doğru gitmiş olmaları gerekiyordu.

Telefonundaki Uber uygulaması sayesinde Quenby, Breydon Court'a gitmek için bir araba çağırdı. Şoförü beklerken, nehrin üzerinden geçen beyaz köprüye bakan bir bank buldu.

Narnia* tarzı sokak lambaları, arkasındaki şatonun duvarını çerçeveliyordu.

Bu sabah Maidstone'un merkezinde, bilgi toplamak için kayıtları saatlerce incelemişti. Breydon Court'taki I. Elizabeth dönemine ait bina 1500'lerde yapılmıştı; daha sonra sahipleri 1626 yılında evi genişletip Kent'teki en büyük malikânelerden biri hâline getirmişlerdi. Bina 1868 yılında Ricker ailesine kalmış ve Lord Ricker'ın 1944'teki ölümüne kadar orada yaşamışlardı.

Kocasının ölümünden sonra, Leydi Ricker ile iki küçük çocuğu Londra'nın kuzeybatısında refah bir bölge olan St. John's Wood'da bir eve yerleşmişti. Londralı saygın bir aile olan Draguelar, Rickerların iki çocuğunun hayatları boyunca istedikleri zaman gelip kalabilecekleri bir odaları olması koşuluyla Breydon Court'u satın almışlardı.

Kayıtlardaki sorgu yargıcı, görüşmeleri sırasında neden Leydi Ricker'a Amiral Drague hakkında sorular sormuştu acaba? Ya da Ricker ailesi ile Dragueler arasında özel bir bağlantı mı vardı?

Quenby, Lousie McMann'in 1968 yılında evlendiğini okudu. Kocasının ölümünden sonra, eski evinde oturmak üzere dönmüştü.

Quenby, Rickerlar veya Terrellller ile ilgili nüfus kayıtlarını araştıramamıştı –bu kayıtlar Britanya'da yüz yıldır halka kapalıydı– fakat Maidstone'dan ayrılmadan önce görevli memurdan, 1940 yılının sonları ve 1941 yılının başlarında Tonbridge'den tahliye edilen kişilere ait kayıtları istedi. Kadın

* C.S. Lewis'in yazdığı *Narnia Günlükleri* isimli fantastik kitap serisi. (Ç. N.)

arşivde herhangi bir bilgi bulursa e-posta ile göndereceğine dair Quenby'ye söz verdi. Savaşın başlarında binlerce çocuk bu bölgeye gönderilmişti, ta ki Luftwaffe yani Alman Hava Kuvvetleri, Kent'i bombalamaya başlayana kadar. O zaman Kent'i de tahliye etmek zorunda kalmışlardı.

Gümüş rengi bir Volvo köprünün yakınında bir park yerinde durdu ve Uber sürücüsü Quenby'yi uysal inekler ve parlak sarı çiçeklerle dolu kırlardan geçirerek kuzeye doğru götürmeden önce, Bayan McMann'ın adresini doğruladı.

Polis memuru onları Tonbridge'e götürmeden önce, Brigitte ile Dietmar ufukta Londra'yı görmeyi umarak buna benzer otlakların ve ağaçların arasında kilometrelerce yürümüş olmalıydı. Çok yaklaşmışlardı...

Fakat eğer Dietmar'ın teyzesini bulsalardı, ikisi de Blitz'de ölmüş olacaktı.

Sürücü batıya dönerken tepelerinden bir jet geçti.

"Yakınlarda havaalanı var mı?" diye sordu Quenby.

Adam başını sallayıp onayladı. "Yaklaşık on beş kilometre kuzeyde Biggin Hill var."

"Bu kadar yakında bir havaalanı olduğunu fark etmemiştim."

"Günümüzde çoğunlukla özel jetler kullanıyor ama savaş zamanında Kraliyet Hava Kuvvetleri üssüydü."

Quenby öne doğru yanaştı. "Bu bölgenin İkinci Dünya Savaşı tarihini bilir misiniz?"

"Biraz," diye cevapladı adam. "Alman askerleri ve uçağı düşen pilotlar, Pembury Road'daki bir savaş esirleri kampına yerleştirilmiş. Esirlerin çoğu, ülkenin geri kalanına yiyecek sağlanabilmesi için civardaki çiftliklerde çalışmışlar."

Quenby camdan, bir meyve bahçesinin ve kuzularını kollayan koyunlarla dolu bir otlağın üst kısmına kurulmuş yarı ahşap bir eve baktı. "Binalar hâlâ ayakta mı?"

"Hayır, arazide artık bir ilkokul var."

"Hiç Breydon Court'a gittiniz mi?"

Sürücü aynadan merakla Quenby'ye baktı. "Birçok insan Breydon Court'u hiç duymamıştır."

Quenby omzunu silkti. "Bir yazı için biraz araştırma yapıyorum."

"Bir sefer oraya bir yolcu götürdüm," dedi adam, bir motosiklet sürüsünden kaçmak için başka bir dar yola dönerken. "Yolcuyu bahçe kapısının önünde bırakmak zorunda kaldım."

Bir mahalleden geçtiler, sonra ferforje çubuklardan yapılmış süslü bir bahçe kapısında son bulan sessiz bir caddede ilerlediler. Kapının öbür tarafında, her iki yanı beyaz ve fuşya rengi orman gülü kümeleriyle dolu bir araba yolu vardı.

"Şurada bir interkom var." Sürücü, kapının sağ tarafındaki taş bir sütunu işaret etti. "Beklememi ister misiniz?"

"Hayır," dedi. "Bir süre burada kalacağımı umuyorum."

Kapı kilitliydi, bu yüzden Quenby interkoma bastı. Kimse cevap vermeyince kaldırımın kenarına oturup malikâneye giren veya çıkan bir araç olmasını ümit etti. Bu arada, Ricker ailesi hakkındaki notlarını yeniden gözden geçirmeye karar verdi.

Araştırma sırasında, erkeklerin veya kadınların vatan haini olmalarının bir sürü sebebi olduğunu keşfetti: Para, güç, siyaset, bir sevgili veya aile üyelerinden biri için yapılan fedakârlık. Fakat Rickerların Almanya'nın imparatorluk marklarına ihtiyaçları yokmuş gibi görünüyordu, ayrıca İngiltere'de zaten güç sahibiydiler.

Eğer Leydi Ricker vatana ihanet suçu işlediyse, yaşadığı ülkeye zarar verdiği için asılarak öldürülme riskini neden göze almıştı? Ya da Yahudilere olan nefreti, onların tamamen yok edilmeleri için her şeyi yapabilecek kadar ölçüsüz müydü? Kayıtlardaki sorgu yargıcı, Leydi Ricker'ın teyzesinin Alman olduğunu söylemişti. Belki de hanımefendi Germen kökenlerinden dolayı, o dönemde başka birçok kişinin yaptığı gibi milliyetçiliği destekliyordu.

Quenby, iPad'indeki dosyayı kapattı. Kimseyi sadakatinden dolayı ayıplayamazdı, tabii ki bağlılık görünüşü altında başkalarını incitmedikleri müddetçe. Kendi büyükannesi 1945'te, Alman vatandaşları yeni bir kimlik arayışındayken, nefret ve kayıpların getirdiği yıkımdan sonra toparlanmaya çalışırken doğmuştu. Bir defasında, Grammy ona Tanrı'dan başka kimsenin peşinden gitmediğini söylemişti. Yine de Almanya'ya dair tatlı anıları vardı, savaşın son yılında dul kalmış bir anne tarafından himaye edilen bir çocuğun masum anıları.

Grammy de Quenby'yi korumak isterdi. Onu her şeyden koruyamazdı fakat onu sevgiyle ve bağışlayıcılıkla tanıştırmıştı. İşte, her şeyi değiştiren de oydu.

Mavi bir spor araba Quenby'nin önünden geçti, bahçe kapısı açılırken ayağa kalktı. İçini çekerek hızlıca şoför tarafına gitti, arabada Bayan McMann'in olmasını umdu. Bu tür karşılaşmalar işinin en az sevdiği bölümüydü fakat e-posta veya telefonla iletişim kurmayı reddeden biri söz konusu olduğunda gerekliydi.

Arabayı yetmişlerinde bir kadın kullanıyordu, gözleri güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti. Quenby yaklaşırken camı birkaç santim indirdi.

Quenby gülümsedi. "İyi günler."

Kadın selamına karşılık vermedi. "Buralardan değilsiniz."

"Londra'da yaşıyorum."

"Ama Amerikalısınız."

Quenby başıyla onaylarken ellerini kot ceketinin ceplerine soktu. "Tennessee Eyaleti'nden. Birleşik Devletler'in doğu kıyısında."

"Tennessee'nin nerede olduğunu biliyorum," diye tersledi kadın.

"Adım Quenby Vaughn. Bayan McMann'la konuşmaya çalışıyorum."

Kadın güneş gözlüğünü çıkardı, dik dik bakan gözlerinin üzerindeki kaşları iki yay gibiydi. "Gönderdiğim e-postayı almadınız mı?"

"Aldım ama..."

"O zaman Londra'ya dönün ve amirinize, annemle veya Ricker ailesinin başka bir üyesiyle ilgili bir yazı olmayacağını söyleyin."

Araba yavaşça ilerledi, Quenby de onunla birlikte bahçe kapısına doğru ilerledi. "Ailenizde Almanlar için casusluk yapan başkaları da var mıydı?"

Bayan McMann camı biraz daha indirmeden önce yine frene bastı. "Sizin veya birliğinizin nasıl bir fantezi yaratmaya çalıştığını bilmiyorum Bayan Vaughn fakat burada hikâye falan yok, en azından gerçeklere dayanan bir şey yok."

"Anneniz, düşmana yardımcı olduğu şüphesiyle 1948 yılında bir danışma komisyonu tarafından sorgulanmış. Anneniz masumsa, o zaman bir cadı avının kurbanı olmuş."

"Annem cadı değildi."

"Ben yalnızca gerçeğin peşindeyim, Bayan McMann. Eğer bana annenizin hikâyesini anlatırsanız, tüm yanlış anlaşılmaları ortadan kaldıracağım."

Kadın sertleşti. "Tereciye tere satmaya çalışmayın."

"Hayatımda hiç tere satmadım," dedi Quenby. "Ne burada ne de Tennessee'de."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz." Bayan McMann'ın parmağı camı kaldırıp indiren düğmenin üzerinde oyalandı.

"Neler olduğunu bulacağım," diye devam etti Quenby. "Yalnızca hikâyenin bir de sizin tarafınızdan anlatılması için ailenize bir fırsat vermek istedim."

"Annem, savaş sırasında Britanya'nın yararına birçok şey yapmış onurlu bir hanımefendiydi. Benim açımdan söylenecek başka bir şey yok."

"Başka yerlerden tahliye edilmiş çocukları evine aldı mı?"

Kadın başını iki yana salladı. "Kendi çocuklarını büyütmeye odaklanmıştı."

"Ama siz savaş bitene kadar doğmamış..."

"Ben tek çocuğu değildim."

"Elbette," dedi Quenby, tahliye edilenlerin çoğu tekrar başka yerlere gönderilene kadar Bayan McMann'ın abisinin de doğmamış olduğunu bildiğini eklememeye karar verdi. "Annenizin Amerika'dan geldiğini okudum."

Bayan McMann çantasına uzanıp cep telefonunu çıkardı. "Fenton ve Potts Hukuk Bürosu'nu duyduğunuzu sanıyorum."

"E-postanız sayesinde duymuş oldum."

Bayan McMann telefonu kulağına götürdü. "Onlar da sizi duymak üzereler."

Kadın arabayı sürüp kapıdan geçti. Quenby'nin içinden peşinden gitmek geliyordu ama haneye tecavüz cezası alıp Bayan McMann'ın veya ailesinden başka birinin, hikâyesine kuşkuyla bakılmasına neden olmalarını istemiyordu.

Ayrıca, burada bir hikâye olduğuna artık kesinlikle emindi. Tek yapması gereken, Bayan McMann'ın saklamaya çalıştığı şeyi ortaya çıkarmaktı.

Kapı tıkırtıyla kapanınca Quenby bir adım geri çekildi. Mavi spor araba kapının öbür tarafında durdu, sanki kadın avukatını arayacağı tehdidini yerine getirmek ister gibiydi.

Telefonun ekranında Lucas'tan gelen bir mesaj belirdi.

Kararını verdin mi?

Mesaja cevap yazdı. **Karar vermek için on iki saatim daha var.**

Saniyeler sonra ekranda bir mesaj daha belirdi. **Neredesin?**

Breydon Court'ta. DHB için yazacağım yazı üstünde çalışıyorum.

Kıpırdama.

Quenby telefona ters ters baktı. **Kıpırdamak zorundayım. Nefes almak falan.**

Başını kaldırıp baktığında Bayan McMann'ın hâlâ arabada oturduğunu, dikiz aynasından kendisini izlediğini gördü. Kadın arabanın kapısını açıp son bir söz söylemek için parmaklığın öbür tarafına doğru boynunu uzattı. "Eğer arazime ayak basarsanız, polisi arayacağım."

Bayan McMann arabayla uzaklaşmadan önce kapıyı çarparak kapattı.

Kalkan tozlar tekrar yola inerken, Lucas yine mesaj gönderdi.

Araban var mı?

Uber sağ olsun arabaya ihtiyacım yok.

Londra'nın güneyindeyim. Gelip seni alabilirim.

Lucas yardım teklifiyle –ve çiçeklerle– kendisine baskı yapabileceğini sanıyor olabilirdi ama onun işini veya kararını etkilemesine izin vermeyecekti.

Mesajına cevap yazdı. **Gelmene gerek yok. Bugünlük işim bitti.**

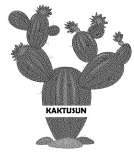
Lucas'ın cevabı, Quenby yürümeye başladıktan sonra geldi. **Öyleyse sanırım nefes alabilirsin.**

Bonkörsün. Teşekkürler.

Şimdi nereye gideceksin?

Bir an ekrana baktı, sonra cep telefonunu çantasına koydu. Ona Mulberry Lane'den mesaj gönderecekti.

Bayan McMann kamu arazisine ayak basmasına engel olamazdı.

On Yedinci Bölüm

Breydon Court, Aralık 1940

Pencerelerdeki siyah perdelerin dışında, Breydon Court, ülkenin her yanına yayılan ve karanlıktan, korkudan, karneyle verilen yiyeceklerden ve onları Almanların gazabından koruyan sıkışık sığınaklardan dolayı vatandaşların zihinlerine sızan savaş kasvetinden etkilenmemişti.

Geceleri lambaları kullanmak yasaktı fakat mum ışığı, malikânenin resmi görüşme salonunun sert çizgilerini yumuşatıyordu. Modern mobilyalara ve sahiplerinin kıyafetlerine belirgin bir küçümsemeyle, hatta yeteri kadar uzun inceleyen birine uğursuz görünebilecek bakışlarla dik dik bakan antika portreler bile titreşen fitillerin samimiyetinden, eriyen balmumundan yayılan hafif bal kokusundan zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Leydi Ricker salonda misafirini beklerken, Eddie Terrell sessizce mutfağa girdi ve her yıl düzenlenen yılbaşı partisi için hazırlık yapan karısını gördü. Diğer üç çalışanla birlikte, misafirlere servis yapmakla görevlendirilmişti.

Olivia elini ensesine götürüp düzgünce toplanmış topuzunu kontrol ederken, "Nerelerdeydin?" diye fısıldadı. Topuzundan kaçan tek bir saç teli bile yoktu. Asla olmazdı. Fakat elleri başka bir şeyle meşgul olmadığında, Olivia topuzunu kontrol etmeye mecbur hissederdi kendini.

"Bahçede," diye yalan söyledi kocası.

"Sabun kokuyorsun."

Omzunu silkti. "Yıkandım."

Tabii ki bahçede değildi fakat bugünlerde gerçek, marketteki siyah pekmez kadar nadir bulunan bir şeydi. Savaş zamanındaki görevleri, bahçede işçi başı olarak yaptığı mecburi vazifesine kadar uzanıyordu. Tıpkı Olivia gibi. Asıl işi sekreterlikti ama Leydi Ricker, yardım etmesi için sık sık onu mutfağa gönderirdi. Şimdi de hanımefendinin isteğiyle tahliye edilmiş çocuklardan birini yanına almıştı.

Ahşap tezgâh jöle, çikolata ve peynir tabaklarıyla doluydu. İnsanlar Londra'dan boşuna gelmiyordu. Bahçeleri ve mandıraları –bir de aşçının avlanma yeteneği– sayesinde, Breydon Court'ta yaşayanlar karneyle yiyecek almanın acısını çekmiyordu. İngiltere'de savaşın başından itibaren ortadan kaybolan en iyi yiyeceklerin keyfini burada çıkarabiliyorlardı.

Tahta kaşığını ocağın üzerindeki bakır bir tencerenin içinde çeviren aşçının dikkati dağılmışken, Eddie bir parça peynir tıtıkladı.

James isimli bir adam olan şoför mutfağa girdi. "Lord Ricker geldi."

"Yapma ya," diye tersledi aşçı. "Diğerleri nerede?"

James omzunu silkti. "Başka kimseyi görmedim."

Aşçı yine tencereyi karıştırmaya başladı. "Drague ailesinin bir saat önce gelmesi gerekiyordu."

"Şoförleri muhtemelen karanlık yollardan yavaş yavaş geliyordur. Işığı maskeleyen yeni farlarla önünü görmek neredeyse imkânsız, üstelik ben yolları tanıyorum."

Aşçı ellerini lekeli önlüğüne sildi. "Bir gün, korkarım ki dosdoğru bir Nazi yuvasına dalacaksın."

"Buralarda Alman falan yok."

"Şu bahçede çalışanlar hariç." Aşçı, bir zamanlar burada çalışan ama şu an savaşta olan erkeklerin veya Britanya Kara Ordusu'na alınan kadınların yerine, gündelik işler için mahkûmların işe alınması onun hatasıymış gibi Eddie'ye doğru döndü.

Olivia, Eddie'ye kileri gösterdi, ikisi birlikte diğer çalışanlardan uzaklaştı. "Almanlardan biri bugün kızla konuşuyordu," dedi.

Eddie gözlerini kıstı. "Kızın konuşamadığını sanıyordum."

"Duyamadığı anlamına gelmiyor."

Hizmetçilerden biri yanlarından geçti, kadın köşeyi dönene kadar beklediler. "Kız neden dışarıdaydı?" diye sordu Eddie.

"Yumurta toplamaya göndermiştim."

"Belki de kızı misafirlerimizle birlikte Londra'daki yetimhanelerden birine göndermeliyiz."

"O zaman Leydi Ricker tahliye edilmiş başka bir çocuk almamızı ister. Tabii diğer çalışanlardan biri yanına bir çocuk almazsa..."

Breydon Court'a tahliye edilen çocuklardan en az birinin alınması istenmişti. Leydi Ricker bu emrivakiye itiraz etmek yerine sorumluluğu Olivia'nın üzerine yıkmış, evinde tahliye

edilen çocuklardan birine bakacağını söylemişti. Hanımefendi, eve alınacak çocuğun Olivia'nın dikkatini dağıtabileceğini düşünmüştü.

Eddie kapıya doğru baktı. "Belki hanımefendiyi fikrini değiştirmesi için ikna edebilirim."

Sözleri ikisinin arasına bir karaltı gibi çöktü. Eddie, karısının her zaman yaptığı gibi işverenleriyle arasındaki arkadaşlığı kastederek söylenmesini bekledi. Fakat Olivia ellerini dar kalçalarının üzerine dayayıp fazla yüksek sesle konuştu. "Belki de hanımefendiyi kıza kendisinin bakması konusunda ikna edebilirsin. Kadın tembelin teki..."

"Sus," diye emretti Eddie. "Leydi Ricker tanıdığım en azimli kadınlardan biri."

Olivia'nın yanakları kızardı. "Sen budalanın birisin, Eddie Terrell."

Karısı yürüyüp kapıdan çıkarken Eddie pis pis sırıttı. Aslında, etrafındaki herkesi budala yerine koyan oydu.

Birkaç dakika sonra hizmetçilerden biri koşarak merdivenden indi ve misafirlerin nihayet geldiğini haber verdi. Diğer çalışanlar tabaklarla uğraşırken, Eddie fotoğraf makinesini alıp boynuna astı. Savaştan önce, Londra'daki bir dergide çalışan bir fotoğrafçıydı, kriket maçlarının ve sosyete balolarının fotoğraflarını çekerdi.

Gazeteler bugünlerde sosyeteyle pek ilgilenmiyorlardı fakat Leydi Ricker, yine de Eddie'nin evdeki toplantıların fotoğraflarını çekmesini istiyordu. Hepsinin, sanki savaş onları etkilememiş gibi davranmaları gerektiğinde ısrarcıydı. Sanki gazeteler bu fotoğrafları cemiyet haberleri sayfasında basmak istiyorlarmış gibi.

Eddie salona girdiğinde, sekiz misafir bir araya gelmiş içkilerini yudumluyorlardı. Amiral Drague'ın Londra'ya atılan, şehri enkaz hâline getirip on beş binden fazla insanı öldüren bombalardan bahsettiğini duydu.

Luftwaffe uçaklarının ara sıra Breydon Court'un üzerinden geçtiğini duyuyorlardı. Almanlar genellikle Londra'ya doğru kuzeye veya bombalarını bıraktıktan sonra gerisin geri kanala doğru uçarlardı. Evlerine dönmeden önce son bombalarını, gördükleri en ufak bir ışığın üzerine bırakabilirlerdi.

Lord Ricker tek başına piyanonun yanında duruyordu, mürdüm rengi kadife bir ceket giymişti, elinde bir viski kadehi tutuyordu. Parlamento üyelerinin çoğu bombardımandan kaçınmak için taşradaki evlerine gittiği hâlde, beyefendi Londra'yı Kent'e tercih ederdi. Breydon Court'ta olduğu zamanlarda misafirleriyle hatta karısıyla bile nadiren bir araya gelirdi.

Leydi Ricker'ın kısa saçları oval yüzünün etrafında kıvrılmıştı, pullarla süslü beyaz elbisesinin üzerinde mücevher bir gerdanlık ışıldıyordu. Divanın üzerinde Amiral Drague'a doğru eğilmişti, aralarında fısıldaşırlarken eldivenli eli adamın dizindeydi. Eddie kaskatı kesildi. Leydi Ricker'ın –davaları için– bir sürü adamı ağırlaması gerektiğini biliyordu ama yine de onu, bu kendini beğenmiş adamla düşünmekten nefret ediyordu.

İkisinin fotoğrafını çekti, flaşın ışığı duvarda asılı kasvetli portrelerin üzerinde yanıp söndü.

Amiral Drague hızla başını kaldırdı. "Kaldır şunu."

Leydi Ricker başını sertçe sallayarak adamın isteğini onaylayınca, Eddie yavaşça, küstah bir tavırla fotoğraf makinesini indirdi. Yalnızca, hanımefendinin istediği şeyleri yapardı.

"Eddie," dedi Leydi Ricker, sesi sanki herhangi bir hizmetliyle konuşuyormuş gibi monoton çıkıyordu.

Eddie birkaç adım atıp ilerledi. "Buyurun?"

"Bu sabah konuştuğumuz bir şeyler vardı. Gidip onları bana getir."

Eddie, Amiral Drague'a göz atınca adamın yüzünde küçümseyen, alaycı bir ifade gördü. Fotoğrafları bu adama kendi rızasıyla asla göstermezdi ama Leydi Ricker gerekli olduğunu düşündüyse, itaat etmekten başka seçeneği yoktu.

"Baş üstüne," diye mırıldandı.

Kadın mücevherlerle dolu bileğinin bir hareketiyle Eddie'yi kışkışladı. "O zaman oyalanma."

Olivia ile birlikte kaldıkları kulübe, ana binadan on beş dakika yürüme mesafesindeydi, eğer acele ederse süreyi on iki dakikaya düşürebilirdi. Elinde bir fenerle karanlıkta acele acele yürüdü, Breydon Court'ta çalışanlar için yapılmış bir grup evin önündeki uzun yoldan aşağı doğru indi. Acil bir durum olmadıkça feneri yakmaya cesaret edemezdi.

Artık herkes kendi sırrını saklamak zorundaydı ama Leydi Ricker'ın kendisine diğer çalışanlarından biri gibi davranmasından nefret ediyordu. Onun, kendisine de çevirdikleri dolapları tahmin edebilecek olan Olivia dâhil diğerlerine de iltimas göstermemesi gerektiğini biliyordu ama yine de ağrına gidiyordu.

Bir gün her şey değişecekti. Leydi Ricker dâhil herkes ona saygı gösterecekti.

Eddie'nin karanlık odası kilerdeydi fakat farelerin parçalama ihtimaline karşı, Leydi Ricker'ın fotoğraflarını evin altında saklama riskini göze alamamıştı. Karısıyla paylaştığı yatak odasına da saklayamamıştı.

Şimdiyse oturma odasında, çalışmalarını zulaladığı yerde şu tahliye edilen çocuk kalıyordu.

Kilitli kapıyı yumrukladı, kızın içeride hareket ettiğini duydu ama kız kapıyı açmadı.

Yine yumrukladı. "Aç şu kapıyı."

Kız yine itaat etmeyince, mutfağa inip ocağın yanında kancaya asılı duran anahtarı aldı. Paslı anahtarı kilitte döndürmeye uğraşırken, nihayet kapıyı açana kadar dakikalar geçti.

Feneri karanlık odaya tutunca ışık karşıdaki camdan yansıdı. Eddie küfretti ve fenerin ışığıyla odaya göz gezdirmeden önce karartma perdelerini çekti. Kız köşeye sinmişti.

Ona doğru yürüdü. "Geceleri perdeleri kapatman lazım yoksa bombalanırız."

Kız ona bakmak yerine gözlerini kapattı.

Eddie öne eğilip fısıldadı. "Olivia senin birçok şeyi anlayabildiğini söyledi. Bir daha kapıyı kilitleme ve perdeleri kapalı tut."

Kız cevap vermedi.

"Arkanı dön," diye emretti. Leydi Ricker niye geç kaldığını merak ederek saatine bakmaya başlamış olmalıydı muhtemelen. Döndüğünde, onun Amiral Drague'a neler söyleyebileceğini düşünerek ürperdi. Daha sonra, onu aşağıladığı için özür dileyecekti ama kendisini zaten çöp gibi gören bir adamın karşısında eleştirilmekten nefret ediyordu.

Bu çocuğun onu daha fazla geciktirmesine izin vermeyecekti.

"Sana arkanı dön dedim." Elini duvara vurdu. "Yüzünü buraya dön."

Kız yere doğru kaydı, başını kucağına gömmüştü. Olivia yanılıyordu, bu kız sağırdı. Ayrıca Almanlar dâhil kesinlikle kimseyle konuşmamıştı. Sırrını ele veremezdi.

Saatine baktı. Çoktan yirmi dakika geçmişti. Leydi Ricker sinirlenecekti.

Kıza arkasını dönüp dolapta asılı duran çekici aldı ve küçük odanın bir köşesindeki döşemeyi kaldırmak için çömeldi. Tahtanın altında, fotoğrafları sakladığı bir kutu vardı.

Kutuyu aldıktan sonra tahtayı yerine çaktı ve koşarak kapıdan çıkıp yola koyuldu. Artık Leydi Ricker'ın ne söyleyeceği önemli değildi, nasıl olsa yaptığı işten ne kadar memnun olduğunu daha sonra gösterecekti.

On Sekizinci Bölüm

Mulberry Lane denen dar yol, Breydon Court'un kumtaşı duvarlarının dışındaydı. Yolun sonunda, araziye çıkan başka bir demir kapı vardı fakat kapının etrafındaki otlar aşırı büyümüştü, kapının kilidi paslanmıştı.

Bu kapı yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu.

Kapıya arkasını veren Quenby, ağaçlıklı sokağın iki yanındaki kulübelere baktı. Bazıları taştan yapılmışken, bazıları beyaz badanalı tuğla yapılardı, çatıları kayrak taşındandı. Kulübelerin arkasında, sol tarafta, malikâneye ait görünen bir otlak vardı.

Belki bu sokakta birileri Terrell ailesi kadar Ricker ailesi hakkındaki sorularına da cevap verebilirdi.

Yolda, en azından yetmiş yıllık gibi görünen yalnızca dört tane taş kulübe vardı. On iki numaranın arkası çayıra yaslanmıştı.

Kapıyı açan kadının üzerinde siyah yoga taytı ile yeni lekelenmiş açık pembe bir tişört vardı. Bir elinde göğsüne

bastırdığı dizüstü bilgisayarını tutarken, diğer eliyle kalçasına yasladığı bir kız bebeği zıplatıyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Quenby. "Terrell ismindeki bir ailenin izini bulmaya çalışıyorum. 1940'larda bu sokakta yaşamışlar."

Kadın dizüstü bilgisayarı ayakkabılığa bıraktı ve bebeği diğer tarafına aldı. "Hiç duymadım ama biz burada sadece bir yıldır oturuyoruz."

"Breydon Court'un tarihi hakkındaki birkaç soruya cevap verebilecek birini tanıyor musunuz?"

Bebek ağlamaya başladı. "Bayan Douglas'la konuşmalısınız. Hayatı boyunca burada yaşamış."

Quenby çatlaklarla dolu kaldırıma doğru baktı. "Onunki hangi evdi?"

"Duvarın yanındaki. Ön bahçesinde palmiye olan tek ev."

Quenby kadına teşekkür ettikten sonra yürüyerek dört kulübeyi geçti. Kapıyı mavi önlük giymiş bir adam açtı ve Quenby, Bayan Douglas'ı sorunca onu içeri davet etmeden önce isminin Paul olduğunu söyledi.

"Ziyaretçin var," diye seslendi koridora doğru. Sonra Quenby'yi çerçevelerle dolu bir oturma odasına yönlendirdi; bazıları siyah beyaz fotoğraflardı, diğerleri nakışla işlenmiş gemi, meyve ve hayvan resimleriydi. Pencerenin yanında duran hasta yatağındaki bir kadın, arkasını başlığa yaslayarak oturur pozisyona geldi, üzerinde açık yeşil bir gecelik vardı. Kırlaşmış kısa saçları düzgünce sarılmış ve şekillendirilmişti.

Bayan Douglas elini sallayıp, "Lütfen gelin," diyerek Quenby'yi çağırdı. "St. Stephen'dan mı geliyorsunuz?"

"Hayır," dedi Quenby, kadının yanındaki bir sandalyeye otururken. "Ricker ailesi ile yetmiş beş yıl önce Mulberry Lane'de yaşayan bir kız hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum."

"Ben 1936'da bu evde doğdum ama Rickerlar hakkında fazla bir şey hatırlamıyorum." Kadın pencereden dışarı, demir kapıya doğru baktı. Sonra başını çevirdi, uzanıp Quenby'nin elini tuttu ve sıktı.

Quenby de kadının elini tuttu. Bir an, ne zaman düşünceleri içinde kaybolsa Grammy'nin de elini böyle tuttuğunu hatırlamıştı.

"Anneniz veya babanız Rickerlar için mi çalışıyordu?" diye sordu Quenby.

"Annem orada kâhyaydı ama Leydi Ricker'ın misafir ağırladığı akşamlarda sık sık onlara hizmet etmesini isterlerdi. Anthony Ricker doğduktan sonra ona annem baktı."

"Leydi Ricker'ın misafir ağırlamaktan hoşlandığını okudum."

Bayan Douglas başını sallayarak onayladı. "Annem onun, zarafeti ve ince zekâsıyla odadaki bütün erkekleri cezbettiğini söylerdi."

"Peki, kadınları?"

"Onun cazibesini pek fazla kadının takdir ettiğini düşünmüyorum."

Paul tekrar odaya girdi, elindeki tepside gül desenli porselen bir çay seti ve bazıları kremalı, bazıları reçelli bisküvilerle dolu aynı desenden bir tabak vardı. Bayan Douglas elini bıraktı, Quenby çay doldurmadan önce hem kendisinin hem de Bayan Douglas'ın fincanına biraz süt döktü.

"Leydi Ricker sık sık misafir ağırlar mıydı?"

"Savaştan önce ve savaş sırasında Londra'dan gelen arkadaşlarını ağırlardı ama Zafer Günü'nden sonra hiç parti düzenlenmedi."

Quenby çayından bir yudum aldı. "Leydi Ricker'ın Yahudi karşıtı olduğunu duydum."

Bayan Douglas gözlerini kırpıştırdı. "Kim söyledi bunu?"

Quenby, Ulusal Arşiv'deki dosyayı düşündü. Kadının ifadesini alan sorgu yargıcını. "Ağırladığı erkeklerin ve kadınların Faşist olduğuna dair söylentiler var. Belki de Hitler'in, sorun olarak gördükleri bir şeyin çözümü olduğunu düşünmüşlerdir."

"Söylentileri hiç dikkate almam." Bayan Douglas fincanını yatağın yanındaki bir komodine bıraktı ve Quenby kadının bakışlarındaki endişeyi gördü. "Neden Leydi Ricker hakkında bilgi topluyorsunuz?"

Quenby konuşmanın yönünü değiştirmeye karar verdi. "Ayrıca Terrell isminde bir aileyi de arıyorum."

"Terrell..." Bayan Douglas'ın sesi giderek azaldı; bakışları, dışarıda uçan iki kızılgerdana odaklanmıştı. "Olivia Terrell'den mi bahsediyorsunuz?"

Quenby öne eğildi. "Savaş sırasında bu sokakta mı oturuyordu?"

Bayan Douglas başını aşağı yukarı salladı. "Evlenene kadar Sör Winston Churchill'in sekreterliğini yapıyordu. Sonra Rickerlar için çalıştı."

"Sekreter olarak mı?"

"Zaman zaman öyle olduğunu sanıyorum ama Leydi Ricker, onun mutfakta çalışmasını da isteyerek haddini bildirirdi. Bayan Terrell'le annem ahbaplık ederdi, ta ki Bayan Terrell gidene kadar. Bay Terrell..."

Kadın duraksayınca Quenby baskı yaptı. "Bay Terrell'e ne olmuş?"

Bayan Douglas başını iki yana salladı. "Yalnızca bir söylentiydi."

"Bazen söylentiler gerçeği yansıtır."

Bayan Douglas, Quenby'nin eline hafif hafif vurdu. "Şimdi geçmişi deşmenin bir manası yok."

"Savaştan sonra Terrelllerin nereye taşındıklarını biliyor musunuz?" diye sordu Quenby.

"Hayır." Bayan Douglas arkasındaki yastıklara yaslandı. "Annem, Bayan Terrell'in bir sabah kimseye haber vermeden ortadan kaybolduğunu söyledi. Bay Terrell, onun veya kızın nereye gittiğini bilmediğini dile getirmiş ama annem ona inanmamıştı."

Quenby kadına biraz daha yaklaştı. "Hangi kız?"

Bayan Douglas başını güçsüzce iki yana salladı. "Adını hatırlamıyorum."

Paul yanlarına geldi. "Sanırım bugünlük yeteri kadar yoruldu."

Quenby kız hakkında daha çok soru sormak için yanıp tutuşsa da, "Elbette," dedi. Sonra çantasına uzandı ve bir kartvizit çıkarıp hemşireye verdi. "Tekrar konuşmak istediğinde beni arayın lütfen."

Paul, Bayan Douglas'ın üstündeki örtüleri düzeltirken, Quenby evden tek başına çıktı.

Sokağın aşağı tarafından birisi, "Tekrar merhaba," diye seslendi. Quenby dönünce on iki numaradaki kadının kendisine doğru yürüdüğünü gördü, bir elinde bebeği diğerinde kâğıt bir torba vardı.

"Bunlar işe yarar mı bilmiyorum ama birkaç ay önce, evde biraz tadilat yaparken bunları bir döşeme tahtasının altında buldum."

Quenby torbayı kucakladı. "Teşekkür ederim."

"Neden bu aileyi bulmaya çalışıyorsunuz?"

"Brigitte isimli bir Alman kız çocuğunun savaş sırasında onların evinde konakladığını düşünüyorum. Kızın arkadaşlarından biri ona ne olduğunu öğrenmeye çalışıyor."

Kadın gülümseyerek Quenby'ye başıyla evi işaret etti. "Gelin size bir şey daha göstereyim."

Üst kattaki bir yatak odası çiçekli duvarları, Bay McGregor peşindeymiş gibi beyaz parmaklıklı bir çite doğru koşan ve kulakları rüzgârda dalgalanan Tavşan Peter çizimiyle soluk yeşil renkli bir çocuk odasına dönüştürülmüştü.

Kadın küçük gömme dolabın içindeki puanlı halıyı gösterdi. "Kutu buradaki tahtanın altındaydı." Kadın eliyle işaret edince Quenby cep telefonunu çıkarıp fener olarak kullandı. "Şuraya bakın."

Süpürgeliğin üzerindeki ahşaba B. B. harfleri kazınmıştı.

"Üzerini boyamaya kıyamadım," dedi kadın.

Quenby gülümseyip fotoğrafını çekti, sonra bakışları pencereye ve oradan görünen dönümlerce büyüklükteki çayıra kaydı. Bay Knight'ın hikâyesi doğruymuş gibi görünüyordu. Brigitte bu kulübede yaşamış, Dietmar'ın Moselkern'deki ağaca yaptığı gibi isminin baş harflerini buraya kazımış olmalıydı.

Olivia Terrell giderken onu da yanında götürmüş müydü yoksa Brigitte, başka bir eve mi yerleştirilmişti?

"Brigitte İngiltere'ye *Kinderstransport*'la mı gelmiş?" diye sordu kadın, birlikte merdivenden inerlerken.

"Hayır, bir arkadaşıyla birlikte anne babalarını tutuklayan Nazilerden kaçmış."

Kadın bebeğinin başını öptü. "Umarım ona ne olduğunu bulursunuz."

"Umarım," dedi Quenby.

Torbanın içinden kutuyu çıkarıp açmaya hazırlanırken telefonu öttü. Bu seferki mesaj Lucas yerine Chandler'dan gelmişti.

Konuşmamız lazım.

Quenby ekrana baktı. Ters bir şey olmadıkça editörü asla konuşma talebinde bulunmazdı.

Şu an arayabilirim, diye yazdı.

Hayır, Londra'ya dön.

Quenby cevap yazmadan önce telefondan tren saatlerine baktı.

Hâlâ Tonbridge'deyim. Saat altıya kadar gelemem.

Seni ofiste bekleyeceğim.

Quenby cevap yazmadan önce mesajı iki defa okudu.

Sorun nedir?

Chandler'ın cevabını beklerken, Brigitte'in adının baş harflerini kazıdığı yeri görmenin, hatta kutuyu bulmanın heyecanı sönmeye başladı.

Leydi Ricker'ın kızı Louise McMann, avukatını arayıp tehdidini yerine getirmiş olmalıydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Breydon Court, Şubat 1941

Eddie kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Yatak odasının penceresinden görünen geyikli parka karlar düşüyor, gökyüzü kararıyordu. Camın üzerine siyah karartma perdelerini çekti, sonra dikkatini yatakta kendisini bekleyen, başını mum ışığında parlayan saten yastıklara dayamış kadına çevirdi.

Leydi Ricker manikürlü parmaklarından birini yatak örtüsünün altın rengi dikişlerinin üzerinden geçirdi. "Olivia nerede olduğunu merak ediyordur."

"Kıza yemek götürdü," dedi Eddie, kadının yanına kıvrılarak.

"Umarım hiçbir şey anlamayacak kadar saftır..."

"Sandığın kadar saf değil." Daha dün gece, büyük evde geç saatlere kadar kaldığı için karısı yine ona bağırmıştı. Leydi Ricker'ın kendisinden çok fazla şey talep ettiğini söylemişti.

Eddie'nin hanımefendiye karşı olan görevlerinin kapsamının ne kadar geniş olduğu konusunda Olivia'nın hiçbir fikri yoktu; özellikle de Lord Ricker uzaktayken.

Onunla üç yıl önce, Lord Ricker'la Leydi Ricker'ın düğün törenlerinde dergi için fotoğraf çekerken tanışmıştı. Leydi Ricker aylar sonra kendisini aramış, sayısız partilerinden birinde fotoğraf çekmesini istemişti. Haftalar geçtikçe, ilişkilerinin şartları netleşmeye başlamıştı. Leydi Ricker ondan on yaş büyüktü ve simsiyah bukleleri, ince bedeniyle çirkin sayılmazdı ama Eddie kadına sanki çok güzelmiş gibi davranmaktan hoşlanırdı. Bu karşılıklı tutkuda çekicilik ikinci plandaydı.

Leydi Ricker elini kaldırıp Eddie'nin kırışmış yakasını düzeltti. "Bugün çok çalıştın."

Eddie gülümsedi. "Sizin için her zaman çok çalışıyorum leydim."

"Amiral Drague bu sabah telefon etti. Son fotoğraflarından çok memnun kalmış."

Eddie gerildi. "Amiral Drague için çalışmıyorum."

"Hadi ama." Leydi Ricker, Eddie sanki küçük bir çocukmuş gibi iki parmağıyla onun çenesini tuttu. "Kıskançlık yapmamalısın."

"O adam buradayken bana köpek gibi davranıyorsun."

"Başka türlü davranırsam şüphelenebilir."

"Şüphelenirse şüphelensin." Eddie ona doğru uzandı, parmağını kadının çıplak kolunda gezdirdi.

Leydi Ricker, Eddie'nin elini tutup geri çekti ve konuya döndü. Ayrıca bu hareketiyle ilişkilerinde kimin borusunun öttüğünü netleştirmiş oldu. "Fotoğrafları nerede saklıyorsun?"

"Bilmek istemediğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim."

"Gizli bir yerde," dedi Eddie, parmaklarını çıtırdatarak. "Kulübede."

"Ya Olivia bulursa?"

"Bulamaz. Kimse bulamaz."

"İkimiz için planlarım var, Eddie. Büyük planlar."

Eddie gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Biliyorum."

"Bir de yeni görev."

Eddie çıplak göğsüyle ona doğru döndü. "İşten bahsetmek istemiyorum."

"Evindeki kız. Hangi dili konuşuyor?"

Eddie yine ona doğru uzandı. "Kız hakkında konuşmak da istemiyorum."

Leydi Ricker başını iki yana salladı. "Hangi dilde Eddie?"

İçini çekerek kadından biraz uzaklaştı. "Hiç konuşmuyor."

"Belki İngilizce bilmiyordur." Leydi Ricker ayağa kalktı, perdelere doğru gidip gizlice dışarı bakarken koyu mavi geceliği arkasından sürüklendi. "Bana Almanca konuştuğu söylendi."

"Kim söyledi bunu?"

Kadın elini salladı. "Bunun bir önemi yok."

Eddie yastıklara yaslandı. "Sen de onu kullanmak istiyorsun..."

"Böyle söyleyince kulağa çok duygusuz geliyor."

Eddie de pencerenin önüne gitti. "Sen duygusuz bir kadınsın."

Leydi Ricker parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bu bizim sırrımız."

Eddie kadının boynunu öptü. Sırlarını paylaşmışlardı, hem de birçok sırrı. Eddie'nin uğruna ölebileceği sırları.

"Ondan kimse şüphelenmez." Leydi Ricker parmaklarını Eddie'nin saçlarından geçirdi. "Ona yardım etmemiz gerekecek."

"Öyle olsun madem."

"Olivia'nın hoşuna gitmeyecek."

Eddie, "Olivia ben ne dersem onu yapacak," diyerek kadına güvence verdi.

"Çok güzel."

Leydi Ricker öpmek için Eddie'ye uzandı ama hava baskınını haber veren sirenler odaya doldu.

"Lanet olsun."

Leydi Ricker içini çekti. "Sanırım diğerleriyle beraber kazan dairesine gitmemiz lazım. İyi bir gösteri yapalım."

Eddie gömleğinin düğmelerini iliklerken küfretti.

Bu savaş ne kadar kısa sürede biterse, hepsi için o kadar iyi olacaktı.

Yirminci Bölüm

"Bu çok anlamsız," diye ısrar etti Quenby, iPad'ini göğsüne siper ederek.

"Anlamı olması gerekmiyor." Chandler ofisini boydan boya yürüyüp, Quenby'nin koltuğunun yanından sigarasını sallayarak geçti.

Quenby öne doğru eğildi. "Bana Evan'ın hikâyeyi seveceğini söylemiştin."

"Belli ki yanılmışım."

"Ona fikrimden zaten bahsettiğini sanıyordum."

Chandler yine ona doğru yürüdü. "Onu şaşırtmak istedim."

Gece Londra'nın üzerine çökmüştü, pencerenin aşağısında arabalar ve otobüslerden oluşan bir sürü yüzüyor, ofislerinin olduğu bina ile Brompton'ın karşısındaki çok katlı mağaza arasında akıyordu.

Chandler daha dün kendisinden Bayan McMann'la görüşme yapmayı garantiye almak için elinden gelen her şeyi yapmasını istemiş, onlarca yıl önceki bir casusluk hikâyesini yayımlamanın bir sorun yaratmayacağını söylemişti. Sonra

birdenbire, Evan'ın sihirli değneğini sallamasıyla, Quenby'nin hikâyesi ortadan kaybolmuştu.

Chandler koltuğuna oturdu, Quenby'ye darmadağınık masasının üzerinden baktı. Sanki Quenby, öğretmeninin insafına kalmış yaramaz bir öğrenciymiş gibi.

"Bayan McMann'ın avukatı onu tehdit mi etti?" diye sordu Quenby.

"Aradılar ama konuşmanın içeriğini bilmiyorum."

"Avukatların Evan'ı endişelendirdiğini daha önce hiç görmedim."

"İftira büyük bir suçtur."

"Bunu biliyorum, Chandler." Koltuğunu masaya doğru çekti. "Hayatımda hiç kimseye iftira atmadım."

Chandler dirseklerini masaya dayadı. "Bil diye söylüyorum, yazının on numara olacağını düşünmüştüm. Hatta bize birkaç ödül bile kazandırabileceğini sanıyordum."

"Bırak Evan'la ben konuşayım. Şimdiye kadar neler bulduğumu ve Ulusal Arşiv'den derlediğim bütün belgeleri ona açıklayayım."

"Ona bulduklarından bahsettim ama yine de yazıyı durdurdu."

Quenby dışarıdaki araç denizine bakarken, Chandler'ın sözlerine bir anlam vermeye çalıştı ama söylediklerinin hiç mantıklı bir tarafı yoktu. "Çok büyük bir şeye yaklaşmış olmalıyım yoksa Bayan McMann dava açmakla tehdit etmezdi."

"Bunun bir önemi..."

"Avukatlar benim soru sormamı engelleyemez. Hikâyeyi yazacağım, sonra sen, Evan ve avukatlardan oluşan tüm ekip okuyacak. Yayımlanıp yayımlanamayacağına karar vereceksiniz."

Chandler yanmayan sigarasını bir çay tabağında ezdi. Sigaranın izmaritinde halka şeklinde koyu kırmızı ruj izi vardı. "Evan senin biraz ara vermeni istiyor."

"Ara vermek mi?"

"Bir yıldan fazladır hiç izne çıkmadın."

Huzursuzluk, Quenby'nin göğsünü sıkıştırmaya başladı. "Tatile ihtiyacım yok benim."

"İki hafta Quenby. Güney Fransa'ya, İspanya'ya veya sahilde oturup dinlenebileceğin başka bir yere git."

"Sahilde oturmaktan nefret ederim."

"Dinlenmekten de nefret edersin ama sana iyi gelecek," diye cevapladı Chandler. "Eğer güneye gitmeyeceksen, o zaman Birleşik Devletler'deki arkadaşlarında biraz vakit geçir ve değişiklik olsun diye kendine odaklan. Döndüğünde, sana yeni bir görev verme konusunu konuşacağız. Evan'ın hoşuna gidecek kadar iç açıcı bir şey."

"Benim hikâyemi başka biri çıkaracak."

"Hikâye senin değil Quenby."

Ancak Quenby kendisine aitmiş gibi hissediyordu. Kendini kişisel olarak bu hikâyeye vermişti, tıpkı yazdığı tüm hikâyelerde olduğu gibi. Sonunun nasıl biteceğini öğrenmeden nasıl vazgeçebilirdi?

Chandler kapıyı açtı, Quenby dışarı çıkınca sanki kaybolmuş gibi koridorda iki yana bakındı. Editörü kendine odaklanmasını istemişti ama iş zihnini meşgul ediyor, gözleri başka birine kayıyordu. Üç yıl önce bu işe başladığından beri her zaman üzerinde çalışması gereken bir hikâye vardı, bir resmi tatilde yaptığı hazırlık araştırması olsa bile. Eski, köhne duygular içinde yeniden alevlendi. Sanki Evan Graham fikrini değil de kişisel olarak kendisini reddetmiş gibi hissediyordu.

Bu duygunun üstesinden gelmeye ve yapabileceklerine odaklanmaya çalıştı. Evan kendisini resmi olarak Ricker hikâyesinden almış olabilirdi ama tatil, kendine ait kişisel zamanıydı. Birlik kendi adına sorular sormasına engel olamazdı, tabii hikâyeyi başkasına satmadığı sürece. En azından hikâyenin sonunu öğrenebilirdi.

Binadan çıkıp, iş çıkış saati kalabalığı arasında dirsekleriyle kendine yol açarak Hyde Park'a kadar geldi. Yaya girişinin öbür tarafında kalabalık azalıyordu, genellikle Serpentine denen kıvrımlı gölün kıyısında yürüyüş yapan çiftler vardı. Gölün diğer tarafında, Prens Albert'in karısına hediye olarak yaptırdığı İtalyan Bahçeleri bulunuyordu.

Quenby, Kraliçe Victoria'nın mermer çeşmesine ve taş heykellere bakan küçük bir çardağa oturdu, evrak çantasıyla iPad'i yanında, Mulberry Lane'den aldığı kutu kucağındaydı. Alçıdan yapılmış duvara sırtını dayayıp Ricker ve Terrell aileleri hakkında edindiği tüm bilgileri aklından geçirdi. Neredeyse seksen yıl önce dağılmış yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalıştı.

Bay Knight'ın verdiği fotoğrafı çantasından çıkarıp saçları örgülü kızı inceledi. Onu sevdikleri açıkça belli olan anne babasına baktı.

Bay Knight'a vereceği cevap artık belliydi. Brigitte'e ne olduğunu bulmak için iki haftası vardı. Ayrıca belki de Brigitte için yaptığı araştırmanın ortasında, Louise McMann'ın saklamaya çalıştığı şeyin ne olduğunu da bulabilirdi.

Göğsü mor, gagası kırmızı bir çin ördeği su havzalarından birine indi. Sonra badi badi yürüyüp, çeşmeden püsküren suların etrafında geniş bir halka çizerek yunus heykeline doğru gitti; sanki onunla oynayabilirmiş gibi.

Quenby, Lucas'a mesaj yazmak yerine aradı.

"Merhaba Quenby," dedi Lucas telefonu açtığında. Galiba *Bayan Vaughn* hitabı dün geceki yemekle tamamen son bulmuştu. "Mulberry Lane'de şansın yaver gitti mi?"

"Birkaç kişiyle görüştüm ve başka bir şey buldum..."

"Ne buldun?"

Quenby bu soruyu sorup sormamakta tereddüt etti. Ancak en kısa zamanda Brigitte hakkında konuşmaları gerekiyordu ve ikisinin de akşam yemeği yemesi gerekliydi. "Akşam yemeği için planın var mı?"

"Kesin bir şey yok. Hâlâ Tonbridge'de misin?"

"Hayır, Kensington'daki İtalyan Bahçeleri'nde oturuyorum. Bu akşam Chandler, izne ayrılmamı emretti."

"Ama hikâyen..."

"Resmi olarak iptal edildi." Dişi bir çin ördeği erkeğe katıldı ve birlikte çeşmenin etrafında dönmeye başladılar. "Önümüzdeki iki hafta boyunca yapacağım başka bir şey olmadığına göre..."

"Harika," dedi Lucas. "Bay Knight çok mutlu olacak. Bunu kutlamalıyız."

Ördekler sanki sonraki maceralarını planlıyormuş gibi birlikte uçtular. "Dışarıdan bir şeyler alıp evde yemek pişirmeyi tercih ederim. Öyle karmaşık ve pahalı şeyleri değil."

"Sıradan şeylerle de idare edebilirim."

Quenby gülümsedi. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Şarap kırmızı mı beyaz mı olsun?"

"İşte, bu kulağa karmaşık ve pahalı geliyor."

"Fransız pembe şaraba ne dersin?"

Quenby omzunu silkti. "Benim için hepsi aynı."

Yirmi Birinci Bölüm

Breydon Court, Şubat 1941

Brigitte, karanlık çöküp de beyaz bir tiyatro sahnesini andıran manzarayı yutana kadar pencereden kar tanelerinin düşüşünü izledi. Sağ elinde Dietmar'ın şövalyesi vardı, düzgün kaskı ve kılıcı parmaklarına batıyordu. Onu hırkasının cebinde gittiği her yere götürüyor, sanki arkadaşı yanındaymış gibi davranıyordu.

Terrelllerin duyamayacakları zamanlarda, bazen Dietmar'la konuşuyordu. Acıkıp acıkmadığını, korkup korkmadığını veya onun da yalnız olup olmadığını soruyordu.

Bazen, Dietmar da kendisine cevap veriyormuş gibi yapıyordu.

Ay ışığı bulutları araladı ve Brigitte bir uçağın çayırın üzerine doğru alçaldığını gördü. Sonra gökyüzünden aşağı doğru beyaz bir paraşüt süzüldü ve kar kümelerine karışmadan önce, Brigitte paraşütün altında sallanan bacaklar gördüğünü sandı.

Müthiş bir siren sessizliği yırtınca Brigitte şövalyeyi göğsüne bastırdı ama pencerenin önünden ayrılmadı. Dört gümüş rengi uçak ay ışığının altında parıldadı, Brigitte bir tanesinin altında, kutuya sürtülen kibritten çıkana benzer kor gibi bir ışığın kıvılcımlandığını gördü. Paraşüt gibi süzülmek yerine, ışık yere doğru saplandı. Sonra çayırda patlayıp karanlığa alevler fırlattı.

Brigitte yerinden kıpırdamadı, ne Bay ne de Bayan Terrell kapıyı açmasını söyledi.

Yangın giderek büyüdü, uzaktan bir itfaiye aracının sesi duyuluyordu.

Alevler eve kadar gelirse ne yapacaktı?

Karyolasının altına girip, dışarıda birilerinin bağırdığını duyana kadar yere uzanıp yattı. Tekrar pencereden baktığında, su püskürten bir hortumun alevlerle mücadele etmeye çalıştığını gördü. Bir aslandan korunmak için eline bir süpürge sapı almaya benziyordu.

Dakikalar geçti, belki de bir saat, sonunda alevler azalmaya başladı. Alt katta bir kapı çarptı, ardından Bayan Terrell'in kendisine seslendiğini duydu. Kısa bir süre sonra kadın Brigitte'in olduğu yerin kapısını açıp içeri girdi.

Bayan Terrell'in uzun saçlarının bir teli tokadan kurtulmuş ve kırışmış bluzunun omzuna düşmüştü. "Kilerde olman gerekirdi."

Brigitte kadının söylediklerini anlasa da anlamamış gibi davrandı.

Kadın pencereye doğru gidip karanlıkta hâlâ parlayan közlere baktı. "Artık sığınağa gitmek için çok geç sanırım." Kapıyı gösterdi. "Aşağı gelip yemek ye."

Bayan Terrell duman altı olmuş mutfakta koşturdu. Brigitte kızartmak için ekmeği dilimlerken, o da ocakta iki yumurta kaynattı. Kadın dilimlerin kalınlığına söylenmedi. Belki onun da karnı açtı.

Brigitte mutfak masasının yanına oturdu, yangının görüntüsü zihninde hâlâ alev alevdi.

Bayan Terrell'e gökyüzünden düşen paraşütlerden bahsetmeli miydi? İngilizcesi artık daha iyiydi –odasının mahremiyetine sığındığında Terrellleri taklit ediyordu– fakat gördüklerini açıklayacak doğru kelimeleri bilmiyordu. Zaten bu kadınla konuşup konuşmaması gerektiğini de bilemiyordu.

Ama ya uçaktan atlayanlar Hitler'in adamlarıysa? Ya Almanya'dan gelip kanalı geçtilerse? Eğer kendisini bulurlarsa geri götürebilirlerdi. O zaman Dietmar'ı asla bulamazdı.

Bayan Terrell yumurtaları sıcak tencereden kaşıkla çıkarıp soğumaları için soğuk suyla dolu başka bir kâseye koyarken, Bay Terrell mutfağa daldı. Bayan Terrell ona baktığı zaman yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Neredeydin?" diye sordu karısı.

"Leydi Ricker bu akşam bir teslimat bekliyor." Yumurtalardan birini alıp kabuklarını soydu. Sonra ağzına tıktı. "Alet odasının yanında bekliyordum."

Bayan Terrell, "O yumurta kız içindi," diye azarladı adamı.

Bay Terrell kıza şöyle bir baktı. "Açlıktan ölecek hâli yok."

Brigitte, adam onu da almasın diye ekmeği elinde sıkı sıkı tutuyordu. Kızartmasa da olurdu.

"Teslimat geldi mi?" diye sordu Bayan Terrell.

"Planlar bozuldu."

"*Bozuldu* ne demek?"

Adam Brigitte'e baktı ama konuşmaya devam etti. "Onu bulamayacak gibiyiz."

Bayan Terrell'in bakışları pencereye doğru gitti. "Oralarda bir yerde olmalı."

Bay Terrell ikinci haşlanmış yumurtayı da yerken, Brigitte kuru ekmeği silip süpürdü. Sonra eline kalem kâğıt alıp bir şeyler çizmeye başladı.

Bay Terrell masaya oturdu. "Leydi Ricker sana yeni bir görev verdi."

Karısının kaşları havaya kalktı. "Leydi Ricker neden kendisi söylemedi?"

"Bu sefer biraz daha karmaşık."

Brigitte göz ucuyla Bayan Terrell'in kendisine baktığını gördü.

"Kız anlamaz," dedi Bay Terrell.

Brigitte bir paraşütün yuvarlak köşelerini, altında sallanan bir adamın bedenini çizdi. Sonra da ayın altından geçen bir uçak.

"Bilemezsin ki, bu kız..."

"Kız dilsiz değil, Olivia. Almanca konuşuyor." Brigitte'e doğru eğildi. "*Sind Sie Deutsche?*"

Adamın sorusunu duyunca Brigitte hızla ona baktı. Kelimeler, onları söyleyiş şekli tamamen yanlıştı ama nasıl olduysa adam sırrını keşfetmişti.

Brigitte bakışlarını önündeki kâğıda indirip onu kucağına çekti. Adamın sorusuna cevap vermeyecekti.

"Gördün mü?" Bay Terrell yine karısına döndü. "Hepimize yardım edebilir."

"Hanımefendi benden ne istiyor?"

"Buradan bir saat kadar uzakta bir ev var. Orada ne yaptığından kimse şüphelenmeyecektir."

"Taşınıyor muyuz?" Kadının sesi, sorduğu soru yüzünden titriyordu.

"İkimiz değil. Leydi Ricker'ın bana burada ihtiyacı var."

Bayan Terrell başını iki yana salladı. Brigitte kadının yanağından bir gözyaşı damlasının süzüldüğünü görmüştü. "Sensiz gitmem."

"Kız ev işlerinde sana yardım edecek. Bir de mesajlarda."

"Bu çok saçma, Eddie."

"Leydi Ricker ücretini iki katına çıkaracak. Her hafta diğer malzemelerle birlikte kendim getireceğim."

"Parayla bir ilgisi yok."

"Öyleyse benim için yap aşkım," dedi Bay Terrell, kadına doğru yürüyerek.

"Kız," diye fısıldadı Bayan Terrell.

Adam başıyla merdiveni gösterince Bayan Terrell, Brigitte'in o gün çayırda karşılaştığı köpek gibi adamın peşinden gidip odasına çıktı.

Brigitte çizdiği resmi bitirdi, ardından elinde kâğıtla merdivenden çıktı. Terrelllerin kapısından gelen sesler artık daha yumuşaktı. Bayan Terrell'in gözyaşları kahkahaya dönene kadar fısıldaşmaya devam ettiler.

Brigitte odasına girince çizdiği resmi binlerce parçaya ayırdı. Sonra pencereyi açıp karlara karışsınlar diye dışarı fırlattı.

Artık sırrını bildiklerine göre, Terrelller ne yapacaklardı acaba?

Yan odadan gelen kahkahaları duymamak için elleriyle kulaklarını kapattı. Nedense, Brigitte'e bu sesler kavga etmelerinden daha kötü gelmişti.

Yirmi İkinci Bölüm

Quenby kıyılmış sarımsağı ve doğranmış kırmızı biberleri bir tavada soteleyip zeytinyağıyla pişirdi. Çok uzun zamandır avcı usulü tavuk pişirmemişti ama bu, büyükannesinin en sevdiği yemekti. Tennessee'deki daracık mutfakta bu yemeği birlikte yaparlarken teypten Clint Black veya Tanya Tucker'ın sesi yükselir, Grammy elindeki kesme tahtasına kaşıkla vurarak sanki dans pistindeymiş gibi etrafta dönerdi.

Lucas elinde bir şişe Pinot Noir şarabı, üzerinde kot pantolon ve polo yakalı beyaz bir tişörtle saat sekizde geldi. "Artık aynı takımda çalıştığımıza memnunum," dedi mutfağa girerken.

Quenby, küp küp kesilmiş domatesleri ve kaparileri sosun içine attı. "Bay Knight, bir ekibe dâhil olmaktan bahsetmemişti."

"Elimden gelen her şekilde sana destek olmam gerekiyor."

"Tek başına olduğumda daha iyi çalışırım," dedi Quenby ona doğru dönmeden önce. Beklentileri şimdi açıklığa

kavuşturmak gelecek haftalardaki sürprizleri –veya dikkatini dağıtacak şeyleri– ortadan kaldırabilirdi.

"Öyle olsun," diye boyun eğdi Lucas, göz ucuyla geçen akşam verdiği buketin durduğu vazoya baktı.

"Çiçekler için tekrar teşekkür ederim."

Lucas gülümsedi. "Onları eve götürmek zorunda kalmadığıma memnunum."

"Bay Knight'a Brigitte'i araştıracağımı söyledin mi?"

"Bu akşam telefonla aradım, çok sevindi." Deri bir evrak çantasını açıp içinden düzgünce birbirine zımbalanmış bir sürü kâğıt çıkardı. Sonra tezgâhın üzerinden Quenby'ye uzattı. "Artık resmiyete dökebiliriz."

Quenby kaşığı onun eline tutuşturdu. "Sanırım nasıl karıştırılacağını biliyorsundur."

"Bu konuda uzmanım." Quenby sözleşmede yazılı hukuk dilini okumaya çalışırken, Lucas ocağın tepesinde dikildi. Her şey gayet açıktı; gelecek iki hafta boyunca Brigitte hakkında araştırma yapacak ve her akşam Lucas'a gelişmeler konusunda bir rapor gönderecekti. Bulacağı şeyler gizli kalacaktı. Brigitte'den izin alınmadığı müddetçe, Birlik için yazılacak bir yazıda veya daha sonra yazılacak bir kitapta kullanılmayacaktı.

Çalışmasının karşılığında Bay Knight, Quenby'nin banka hesabına masraflar için ve ücret olarak muazzam bir tutar yatıracaktı. Eğer Brigitte'i bulursa, anlaşmaya göre bu miktarın iki katını ödeyecekti.

Kâğıtlara hafifçe vurdu. "Bu para çok fazla."

Lucas ona merakla baktı. "Buna Bay Knight'la birlikte karar verdik."

"Cidden..."

"Bu adil bir miktar Quenby ama pazarlık etmek istersen, kolay gelsin. Bu, Bay Knight'ın diğer araştırmacılara ödediği parayla eşit bir tutar." Çantasından bir kalem çıkardı. "Ekibe hoş geldin."

"Sana demiştim..."

"Biliyorum, yalnız çalışıyorsun. Harika."

Quenby kendini başka bir kavgaya daha hazırlayarak kalemi Lucas'ın elinden çekip aldı. "Senin ateşkesten anladığın bu mu?"

"Diplomasi girişiminde bulunuyorum," dedi ama Lucas bu sefer gülümsüyordu. Ona sataşıyordu. Quenby'nin omuzları gevşemeye başladı.

"Fotoğraf ve videoları yüklemen için şifreyle korunan bir internet sitesi kurduruyorum; raporlarını okuduktan sonra onları da siteye yükleyeceğim. Bay Knight her şeyi görmek istiyor ama..."

"Onu korumak istiyorsun."

Başını sallayarak onayladı. "Bulacağın şeyler konusunda bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum ama haberleri ona iletirken biraz hafifletebilirim, en azından her şey yerli yerine oturana kadar. Ayrıca işini yaparken seni rahat bırakacağım."

Belki de gelecek haftalarda Lucas'la iyi anlaşırlardı.

Kalemini ona geri verdikten sonra Lucas, masaya başka bir şey daha koydu. Tahta prenses. "Bay Knight bunu almanı istedi," dedi. "Böylece onu bulduğunda Brigitte'e verebileceksin."

Quenby, Prenses Adler'i pencerenin pervazına koydu, sonra dönüp tencereye tavuk parçalarını ilave ederek kaynamakta olan sosla karıştırdı.

"Bak bugün ne buldum." Çantasından kutuyu çıkarırken kalp atışları hızlandı. Trende kutuyu ilk açtığında, kahverengi zarfın boş olduğunu sanmıştı. Fakat içinde, başparmağının ucundan daha küçük beş tane minicik fotoğraf vardı.

Lucas fotoğraflardan birini alıp avucuna koydu. "Nedir bunlar?"

"Mikrofotoğraflar," diye açıkladı Quenby, internetten okuduğu bilgiyi aktararak. "Almanlarla Müttefikler, bunları İkinci Dünya Savaşı sırasında bilgi iletmek için kullanmışlar."

Lucas elindekine Quenby'nin söylediklerinin ışığında bakmaya çalıştı fakat büyüteç olmadan görüntüler, yalnızca açık renk bir arka planın üzerindeki karanlık noktalardan ibaretti. "Bunları nereden buldun?" diye sordu.

"Brigitte'in dolabından."

Lucas fotoğrafları tekrar zarfa koydu. "Brigitte'in dolabı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü isminin baş harflerini duvara kazımış."

Lucas ona gülümsedi, kahverengi gözleri sıcacıktı. "Etkileyici."

Quenby dirseklerini masaya dayadı. "Bay Knight'ın tuttuğu dedektifler bu harfleri bulmuş muydu?"

"Evet, ama kutuyu bulamamışlardı."

"Başka ne buldular?"

"Tahliye edilen çocukların kayıtları arasında Brigitte'in Kanada'ya gönderildiğine dair bir bilgi buldular fakat İngiltere'den ayrılmadan önce bütün izler kayboluyor. Bay Knight onun başka bir yere gönderildiğine dair kaydın düzmece veya yanlış olduğunu düşünüyor." Lucas kutunun kapağını kapattı, sonra Quenby'ye bir dosya uzattı. "Önceki

araştırmalardan elde edilen tüm bilgiler burada, ayrıca Brigitte'in Almanya'daki ailesiyle ilgili detaylar da var."

"Diğer dedektifler Kanada'da araştırma yaptılar mı?"

"Bütün şehirlerinde ama hiçbir şey bulamadılar." Lucas kutunun üzerine hafifçe vurdu. "Bunlara bir mikrofilm okuyucuda bakabilir misin?"

"Okuyucuların çoğu koyu renk film üzerindeki açık renk görüntüler için yapılmış. Resimlere bakabilmek için sabah bir mikroskop kiralayacağım."

Lucas telefonunu alıp tuşlamaya başladı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Cidden mi?"

"Bir ekip olarak çalışmanın bazı avantajları da vardır."

Tavuk pişince, Quenby üzerini taze fesleğenle süsledi. Tabakları ellerine alıp terastaki küçük yuvarlak masaya oturdular. Ötedeki gölette su kurbağaları vıraklıyordu ama terasın ışığı göleti veya yıldızları görmelerine engel oluyordu.

Lucas şarabı kadehlere doldurunca, Quenby onun restoranda yaptığı gibi küçük bir yudum aldı. Tadı daha önce denediği kırmızı şaraplara benziyordu. "Şarabı beğenmezsen ne yaparsın?"

"Tükürürüm."

Quenby burnunu kırıştırdı. "İğrenç."

Lucas güldü. "Şimdiye kadar hiçbir şarabı tükürmedim."

Quenby kadehini ona doğru eğdi. "Nasıl bir tat alıyorsun?"

Lucas bir yudum aldı, aromaları değerlendiriyormuş gibiydi. "Vişne. Hafifçe ahududu. Bu şarap Fransa'nın Burgundy bölgesinden."

Quenby bu açıklamadan sonra ağzındaki vişne tadını daha kuvvetli hissetti.

Lucas kadehini masaya bıraktı. "Şunu dinlesene."

Yakınlardaki bir ağaçta bir baykuş ötüyordu, penceresini açık bıraktığında geceleri Quenby'yi uyandıran baykuştu.

Lucas ayağa kalkıp korkuluğa doğru gitti. "Yazları, annemin ailesinin yanına gittiğim günleri hatırlattı bana. Tüm gündüz saatlerimi bahçelerinin arkasındaki ormanı araştırarak geçirirdim."

"Büyükannemin evinde kaldığım dönemde ben de içeride pek vakit geçirmezdim. Komşusunun teknesi ve benim yaşımda bir kızı vardı."

Lucas yerine dönerken gülümsedi. "Kulağa olağanüstü geliyor."

"Kendi evim paramparça olurken, Grammy benim tutunduğum daldı."

"Benim büyükannemle büyükbabam daha çok tatil tipleriydi," dedi.

"Tatile çıkmayı severler miydi?"

"Yok, çocukken onları yalnızca yılda iki defa görürdüm; her yaz birkaç gün, bir de Noel tatili boyunca." Yemeğinden bir lokma daha aldıktan sonra çatalıyla tabağına hafifçe vurdu. "Bu hayatımda yediğim en iyi tavuk."

"Yalancı."

Lucas şarabını yudumladı. "Ben yalan söylemem, Quenby. En azından kasıtlı olarak."

Quenby, Lucas'ın tabağını tekrar doldurdu. Yemeklerine devam ederlerken, Bayan McMann ve Bayan Douglas'la yaptığı görüşmeleri anlattı.

"Bayan Douglas'ın annesi Terrellleri tanıyormuş ve onların, savaş sırasında evlerine tahliye edilen bir çocuk aldıklarını

doğruladı. Ayrıca Bayan Terrell'in savaşın başlamasından kısa bir süre sonra..." Quenby sözünün devamını getirmedi.

Olivia; Bayan Douglas, Bayan Terrell'den böyle bahsetmişti.

Lucas çatalını bıraktı. "Ne oldu?"

Quenby ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

İçeri girip iPad'ini açtı ve Ulusal Arşiv'de çektiği yüzlerce resmi taramaya başladı. Notlar, fotoğraflar, gazete makaleleri, resmi yazışmalar. Leydi Ricker'dan Olivia'ya gönderilen mektup da aralarındaydı.

Sıradan görünen notu gözden geçirdi.

Nisan 1942

Sevgili Olivia,

Bu hafta bebeğin ilk adımlarını attığını duyunca sevineceksin. Yürümek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyor.

İştahı da daha iyi. Dün akşam saat on birde mama yemek için beni uyandırdı ama bunun dışında bütün gece uyudu.

Umarım hediyemi beğenmişsindir.

Saygılarımla,
Leydi Ricker

Sonraki resimde kahverengi bir zarf vardı. Üzerinde isim yazmıyordu –ne gönderenin ne alıcının– ama bir adres vardı. Kelmore Sokağı, Mill House. Newhaven'daydı.

Google'a geçiş yapan Quenby, Newhaven'ın Manş Denizi'nin güneyinde, Brighton'dan fazla uzak olmayan bir kasaba olduğunu öğrendi. Breydon Court'tan arabayla bir saat uzaklıktaydı.

Lucas da içeri girmiş omzunun üzerinden ekrana bakıyordu ama Quenby caddeyi araştırırken araya girmedi. Newhaven'da Kelmore Sokağı diye bir yer görünmüyordu, en azından internette. Muhtemelen son dönemde evin numarası değişmiş, caddeye yeni bir isim verilmişti.

Quenby diğer sekmeye geçip yine mektubu açtı. "Sanırım şu bizim Bayan Terrell, Mulberry Lane'den sonra Newhaven'da oturmuş."

Lucas cevap vermese de dikkatle Quenby'nin yüzüne baktı. Quenby uzun perçemlerini eliyle gözlerinin önünden geriye itti. "Ne?"

Lucas omzunu silkti. "Sadece düşünüyordum."

"Akıllıca olsa da olmasa da bu sefer ne düşündüğünü soracağım."

Lucas cevap vermeden önce bir nefeslik sessizlik oldu. "Seni işe almakla, Bay Knight'ın ne yaptığını gerçekten bildiğini düşünüyordum."

Quenby iPad'ini kapattı. "Bana güvenmen ne kadar etkileyici."

"Bunun iltifat olması gerekiyordu, Quenby. Eğer birisi Brigitte'i bulacaksa, bunu ancak senin yapabileceğine inanıyorum."

Quenby, genç adamın kendisiyle alay ettiğini düşünse de ona tekrar bakıp, tıpkı onun kendisine yaptığı gibi yüzünü incelediğinde, kahverengi gözlerinde bir keskinlik, dudaklarında gerçek bir gülümseme gördü.

Bu sefer doğruyu söylüyormuş gibi görünüyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mulberry Lane, Şubat 1941

Eddie, "Acele et," diye sıkıştırırken, yatak odalarındaki komodinin çekmecelerini açıp, Olivia'nın bluzlarını, iç çamaşırlarını yatağın üstüne attı. Büyük evdeki iki dedektifin, bombanın düştüğü alanın yakınlarındaki kulübelerin kapılarını çalmaya başlamaları uzun sürmezdi.

Olivia bir sürü giysiyi katlayıp bir valize koyuyordu, sanki katlamak çok önemliymiş gibi. "Elimden geldiği kadar hızlı hareket ediyorum."

Eddie valizin içine bir yığın kıyafet atıp kapağını kapattı. "Hemen gitmen lazım!"

Üst katın zeminindeki muşambanın ve halının üzerinde, Eddie'nin birkaç dakika önce onu çekerek çıkardığı banyodan başlayan ıslak bir iz vardı ama Olivia, hâlâ durumun aciliyetini anlamamış gibi görünüyordu. Tatile çıkmıyordu. Kıyafetleri falan ayarlayacak zaman da yoktu. Gereken tek şey temel ihtiyaçlarıydı.

Olivia yine gerildi ama bu sefer gözyaşlarına da zaman yoktu. Eddie büyük evden yirmi dakika önce, Londra'dan gelen iki dedektifin içeri girmesinden kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Adamlar Lord Ricker'la görüşüyor, yangından sonra Tonbridge polisinin bulduğu, seranın yanındaki barakaya saklanmış bir Alman paraşütü hakkında sorular soruyorlardı.

Eddie Almanya'daki yetkililerin, Breydon Court'u bombalayan pilotun derisini yüzdüklerini umuyordu. Adamların güneyde bir yerleri bombalayıp dikkatleri bu araziden uzaklaştırmaları gerekiyordu, adamlarının indikleri yeri işaretlemeleri değil.

Paraşütçü de çok öfkeliydi. Dün akşam saklanacak bir yer bulabilmek için karların arasında koşturup durmuştu, paraşütü saklamak için vakit yoktu.

Roger –adamın sahte evraklarındaki isim– şu anda Leydi Ricker'ın arabasında oturuyor, ağaçlardan oluşan bir gölgeliğin altında şoförle birlikte bekliyordu. Hareket etmeden önce Olivia'nın gelmesi gerekiyordu. Eddie dışarı bakmak için karartma perdelerini açtı ama alacakaranlıkta sıra dışı bir şey göremedi. Sonra telefon çaldı, ahizeyi kaldırdıktan sonra küfretti.

Olivia hızla ona doğru döndü. "Ne oluyor?"

Eddie telefonu kapattı. "Dedektiflerden biri bu tarafa geliyor."

"Buraya gelmesi için bir sebep..."

"Mulberry Lane'deki herkesle görüşmeyi planlıyor."

Olivia'nın rengi attı. "Kız nerede?"

Eddie, merdiven sahanlığını koşarak geçti ve kızı karyolanın altında buldu. "Kalk çabuk!"

Brigitte bu sefer söz dinledi, Eddie kızın dolaptan çıkardığı birkaç elbisesini bir kâğıt torbaya koyarken öylece dikildi. Sonra torbayı kızın eline tutuşturdu. Kız torbayı elinden atıp karyolanın ayaklarını katlamak için eğildi.

"*Nein*," dedi Eddie. "Bunu yapmana gerek yok."

Kızı çekmeye çalıştı ama karyolaya sıkıca tutunmuştu.

"*Aus*." Eddie kapıyı işaret etti. "Dışarı çık."

Ancak kız yatağı bırakmadı, Eddie'nin onunla savaşacak vakti yoktu.

"Tamam," diye bağırdı, çabucak karyolayı söküp sarmaya başladı. "Bunu da yanında götür."

Aşağıda kapı zili çaldığında Eddie, Breydon Court'a taşındıklarından beri ilk kez sonlarının geldiğini düşündü. Belki de dedektifi beklememeliydi. Hemen şimdi Olivia ve paraşütçü ile birlikte Newhaven'a gidebilirdi. Yeni bir kasabada her şeye yeniden başlardı.

Telsiz vericisini saklamıştı ama fotoğraf makinesi hâlâ kilerdeydi, film de içindeydi. Filmi içinde bırakmakla dikkatsiz davranmış olsa da kimsenin bu evi arayacağını düşünmemişti.

Eğer kaçarsa, dedektif mutlaka ondan şüphelenirdi. Makinenin içindeki fotoğraflarsa kaderini belirlerdi. Eninde sonunda Leydi Ricker ile iş birliği yaptığını keşfederlerdi.

Kapı zili tekrar çalınca Olivia sahanlığa fırladı. Valizlerden birini kolunun altına sıkıştırmıştı, iki yanından giysiler sarkıyordu. Diğer çantanın da sapına yapışmıştı.

Eddie burada kalıp dedektifle yüzleşecek, umursamaz davranacaktı. Hatta gerekirse yardımsever olacaktı. Onlara eski karısının fotoğrafçı olduğunu söyleyecekti.

Olivia aceleyle merdivenden indi. Eddie de bir yandan kızın karyolasının ucundan tutuyor, bir yandan da kızı merdivenden çekerek indiriyordu. Arka kapının yanında karısı öpmek için ona doğru eğildi ama Eddie kızla birlikte Olivia'yı da dışarı itti. Hepsi öldürülmek veya asılmak tehlikesi içindeyken böyle duygusallıklara vakit yoktu.

"Koşun!" diye emretti onlara.

Kapı zili üçüncü defa çaldı ve Eddie yakasını çekiştirdi. Nasıl bir belaydı bu böyle! Terler alnından, boynundan akıyordu, kapıyı açmadan önce terini silmek için uzanıp bir kurulama bezi aldı.

Giydiği yün palto, dedektifin kat kat etlerini gizlemekte pek başarılı olamıyordu. "Ben Dedektif Hill." Adam siyah fötr şapkasına dokunarak selam verdi. "Eddie Terrell misiniz?"

"Benim."

Adam Eddie'nin omzunun üzerinden içeri baktı. "Kapıyı açmanız her zaman bu kadar uzun mu sürer?"

"Kimseyi beklemiyordum."

Dedektif Eddie'nin yüzünü inceledi.

"Banyom yarıda kaldı."

Adam sertçe başını salladı. "Scotland Yard'dan geliyorum. Size sormak istediğim birkaç soru var."

Eddie kapıyı iyice açtı. "İçeri girin."

Dedektif eşikten içeri adım atarken, "Başka kimse var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Eddie, sert yakasını tekrar çekiştirerek. "Yalnız yaşıyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Büyük Britanya'nın Kraliyet Enstitüsü ışığa hapsolmuştu; avlu, asansör, hatta duvarların bazıları camdan yapılmıştı. Quenby bu camların ardındaki bir laboratuvarda, Lucas'ın bir arkadaşının –Meribeth isminde tatlı bir teknisyen– Quenby'nin iPad'ini mikroskobun üzerindeki kameraya bağlamasını bekliyordu.

Kısa bir eğitimden sonra, Quenby çelik masanın önündeki bir tabureye oturdu ve zarfın içindeki mikrofotoğrafları bir cımbızla çıkarıp iki lamın arasına koydu. Meribeth, görüntü netleşene kadar ışığı, merceği ve büyütme kadranını ayarlamasına yardım etti. Önü açık bir binanın resmiydi. Uçak hangarı gibi bir yere benziyordu. Rengi siyah beyaz değil de fildişi ve kahverengiydi.

Quenby sonraki fotoğrafı mikroskobun önüne koymadan önce, görüntüyü iPad'ine kopyaladı.

Dün gece, Lucas'ın yalnızca tek bir müşteriyle, Bay Knight ve şirketi Arrow Wind'le çalıştığını öğrenmişti. Bu sabah,

Lucas ofisinde diğer sözleşmeleri hazırlıyordu ama gönderdiği mesaj, Quenby'ye Birleşik Krallık'taki –en iyi değilse de– en kapsamlı mikroskoplardan birinin kapısını açmıştı.

Sonraki fotoğraflarda bir dizi eski uçak görünüyordu, farklı gövde yapılarıyla hemen tanınan İngiliz Roundel'leriydi. Bu fotoğraflarda hiç insan yoktu, yalnızca arka plandaki binanın hatları görünüyordu. Sonuncusuna geçmeden önce, bu görüntüleri daha sonra incelemek üzere kaydetti. Son fotoğraf, bir havaalanının elle çizilmiş bir haritasıydı. Haritanın konumu belirtilmemişti ama hangarlar, idare merkezi, kışlalar ve pist detaylı şekilde gösterilmişti.

Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait bir havaalanı gibi görünen bir yerin mikrofotoğraflarını kim çekmişti? Bu fotoğraflar neden Brigitte ile Terrell ailesinin eskiden yaşadığı bir kulübeye saklanmıştı? Fotoğrafçının amatör olmadığını düşündü.

Meribeth'e teşekkür ettikten sonra, Quenby saatine baktı. Sonraki mantıklı adım, Newhaven'a bir yolculuk yapmak gibi görünüyordu. Aldığı ücreti kullanarak, yarın sabah ilk trenle gidip geceyi orada geçirecekti.

Hampstead'deki metro istasyonundan çıktığında telefonu ötüp yeni bir mesajı olduğunu haber verdi. Lucas'tan geldiğini düşündü ama Chandler'dandı, onunla Le Pain Quotidien'de buluşmak istiyordu.

Ekrandaki kelimelere merakla baktı. Editörü ona Ricker hikâyesini geri mi verecekti? Eğer öyleyse, Lucas'la Bay Knight'a ne diyecekti? Artık sözünden dönemezdi, Brigitte'i aramaya kendini adadıktan sonra yapamazdı.

Kafenin ön tarafında bir sürü müşteri vardı, dizüstü bilgisayarlarında çalışırken kahvelerini içiyorlardı. Chandler salonun

arka tarafında, kocaman bir kupadaki parlak yeşil –yeşil çaylı latte– bir gölcüğü pipetle emerek bekliyordu.

Quenby de editörünün karşısındaki sandalyeye oturmadan önce aynısından sipariş etti. "Sen de mi tatile çıkmaya karar verdin?"

"Hayır, bütün sabah ofisteydim." Chandler kapıya doğru baktı. "Ters giden bir şeyler var."

Quenby onun bakışlarını takip edip kapıya baktı. "Başka birini daha mı bekliyorsun?"

Chandler, Quenby'ye döndü. "Yalnızca biraz paranoyaklaştım. Evan bu sabah takıntılı bir hâldeydi."

"O her zaman bir şeylere takıntılıdır."

"Ama bu sefer senin hikâyenle ilgili bir şeye takmış."

"Benim bir hikâyem yok." Garson kremsi, badem sütüyle yapılmış yeşil çaylı lattesini getirince, Quenby büyük bir yudum aldı.

"Önce seni izne göndermemi istedi." Chandler parmağını, içeceğinin üzerindeki Kızılderili çadırı şeklindeki belirgin kavise bastırdı. "Şimdi de nereye gittiğini bilmek istiyor. Ona bilmediğimi söyledim..."

"Tatilde nereye gideceğimi bildirmek zorunda değilim."

"Geleneksel kurallar Evan'a sökmez."

"Bu yalnızca temel bir nezakettir."

Ama Evan Graham'a nezaketin de sökmediğini düşündü. Onun son üç yılda, ortaya konması gereken bir şeyi ortaya koymadan önce tereddüt ettiğini hiç görmemişti. Chandler, gizli bir kaynak aracılığıyla Evan'ın arkadaşlarından birinin, bir Parlamento üyesinin, seçimlerden önce rakiplerinden birine saldırı düzenlemesi için birini tuttuğu şüphesini ortaya

çıkardığı zaman bile çekinmemişti. Parlamento üyesi aklanmıştı ama bu yazı, arkadaşının politik kariyerini ve Evan'la arkadaşlıklarını bitirmişti.

Chandler kupasını düzeltti. "Ayrıca Leydi Ricker hakkında ne bulduğunu da öğrenmek istiyor."

"Ulusal arşivlerde yazılı olanların dışında bir şey yok. Kadının varisleri bana engel oluyorlardı."

"Evan arşivlere gitmedi."

Böylece Quenby, Janice Ricker hakkında öğrendiği her şeyi aynen aktardı.

"Bu kadın Leydi Mosley'in Amerikan versiyonuna benziyor," dedi Chandler, Hitler'i ve siyasetini destekleyen varlıklı bir İngiliz kadını olan Diana Mitford'u kastederek.

"Fakat Leydi Ricker savaş sırasında hapsedilmemiş ve kime sadık olduğu konusunda tam bir sır küpüymüş."

"Bu hikâyenin fazlası olmalı." Birileri masalarının yanından geçip tuvalete doğru gitti. Chandler, kapı arkalarından kapanmadan konuşmaya başlamadı. "Altı yıldır Evan'la çalışıyorum ve onun böyle davrandığını daha önce hiç görmedim. Bir hikâyeyi toparladıktan veya iptal ettikten sonra, yeni bir hikâyeye devam etmek için sabırsızlanırdı ama şimdi senin fikrini aklından çıkaramıyormuş gibi görünüyor."

"Ben de çıkaramıyorum," diye itiraf etti Quenby.

"Hikâyeyi bitiren Evan olsa da her an seni arayabilir. Araştırmana devam etmeni isterse şaşırmam."

"Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Chandler, lattesinin son yudumunu içti. "Şu kayıp kızı bulmak için Lucas Hough'la çalışmayı düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum."

"Belki döndüğünde o kız hakkında bir şeyler yazarsın."

Quenby başını iki yana salladı. "Lucas bana bir gizlilik anlaşması imzalattı."

Chandler kupasını çevirdi. "Öyleyse olağanüstü bir hikâye olmalı."

"Kamuoyuna açıklanmayacak bir hikâye."

Chandler öne doğru eğildi. "Adam canlı olarak da internette göründüğü gibi çarpıcı mı?"

"Bunu pas geçeceğim."

"Ne yapacaksın?"

Quenby elini salladı. "Boş ver."

"Kız arkadaşı var mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Gerçi Meribeth'le aralarında arkadaşlıktan fazlası olup olmadığını merak etmişti. Kadın çok çekiciydi ve alanında uzman olduğu belliydi.

"Adamın yanındayken huysuzluk etme."

Quenby fincanın sapını sıktı. "Ben huysuz değilim."

"Bana karşı değilsin," dedi Chandler. "Ama senden hoşlanmaya cüret eden herhangi bir erkeğin yanında gayet huysuz olabiliyorsun."

"Benden hoşlandığı falan yok, o anlamda yani."

"İyi de hoşlanabilir, izin verirsen tabii." Chandler ayağa kalkıp Quenby'yi yanaklarından öptü. "Her neyse, tatilde bol bol eğlenmeye çalış."

"Elimden geleni yapacağım."

"Ayrıca Lucas Hough'u korkutup kaçırma."

Chandler kafeden çıktı ama Quenby yerinden kıpırdamadı. Huysuz olan Lucas'tı, kendisi değil. Ya da en azından ateşkes çağrısı yapana kadar öyleydi.

Odağını kaybetmesine neden olduğu için içinden Chandler'a söylendi. Lucas ile sadece işlerinin hatırına samimi bir ilişki aşamasına geçmişlerdi. Bundan daha azı veya fazlası yoktu.

Pencereye yağmur düşmeye başladı. Yazın gelmesine yalnızca birkaç hafta kalmış olmasına rağmen hava hâlâ serindi. Güney Fransa'nın sıcaklığı şu an kulağa çok hoş geliyordu ama Brigitte'in hikâyesinin peşine düşmek, ilgisini güneş ışığı görmekten daha çok çekiyordu.

Newhaven deniz kıyısındaydı. Hava sıcak olmayabilirdi ama birkaç gün deniz kıyısında çalışabilirdi. Üstelik belki de Mulberry Lane'den ayrıldıktan sonra Brigitte'e ne olduğunu da öğrenebilirdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Newhaven, Şubat 1941

Brigitte, arabada yanında oturan adamdan hoşlanmamıştı. Gübre ve yanmış et gibi kokuyor, kendisiyle sürekli Almanca konuşup evi, ailesi hakkında sorular sorup duruyordu. İngiltere'de onu arayan bir ailesi olup olmadığını araştırıyordu.

Adamın sorularının hiçbirine cevap vermedi. Yalnızca camın buğusunu silip arabadan görünen karanlık dalgaları izlemeye devam etti. Keşke o dalgalardan biri kendisini alıp götürseydi.

Bayan Terrell'in kendisini evlerinin olduğu çayırdan sürükleyerek geçirmesinin, çamurlu kar suyunun ikisinin de ayakkabılarına dolmasının üzerinden saatler geçmişti. Arabaya giden yolun yarısına geldiklerinde, Bayan Terrell portatif karyolayı Brigitte'in elinden söküp almaya çalışmış, kendilerini yavaşlattığını söylemişti ama Brigitte, branda bezi ve ahşap yığınının üzerine oturmuş, karın içine batmasına sebep olmuştu. Onu almadan kıpırdamayı da reddetmişti.

Frau Terrell sanki hangisini taşıyacağına karar vermeye çalışır gibi bir Brigitte'e bir de elindeki valize bakmıştı. Şimdi geriye bakınca, Brigitte portatif karyolasıyla beraber o çayırda kalmış olmayı diliyordu ama Bayan Terrell, arkasını dönüp yürüyünce Brigitte peşinden gitmiş, onun ardından arabaya doğru paytak paytak yürümüştü.

Kötü kokulu adam ona doğru eğildi. "*Wie bist du nach England?*"

Brigitte kollarını göğsüne dolayıp mümkün olduğu kadar kapıya yaklaştı, bozuk köy yollarında metaller tıngırdayıp duruyordu. İngiltere'ye nasıl geldiği Brigitte'in sırrıydı. Asla kimseye, özellikle de bu adama söylemeyeceği bir sır.

Yine cevap vermeyince, adam koltukta öne doğru kayıp Bayan Terrell'le İngilizce konuştu. "Kızın Almanca konuştuğuna emin misiniz?"

Kadın dönüp arkaya bakmadı. "Hiçbir şeyden emin değilim."

Adam tekrar Brigitte'e baktı ve ay ışığında yüzünü zar zor görebilmesine rağmen, Brigitte ürperdi. "Ben onu konuşmaya ikna ederim."

Bayan Terrell bu sefer arkaya döndü. "Onu hiçbir şey yapmaya ikna etmeyeceksiniz."

"Gerekli olan neyse onu yapacağım."

Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kızdan ben sorumluyum."

"Elbette." Adam arkasına yaslandı, koltukta aralarında duran valizi kaldırdı. Şoförün, valizi arabanın bagajına koymasına izin vermemiş ve Brigitte ne zaman kazayla valize değse, koluna vurmuştu.

Portatif karyolası bir yığın hâlinde ayaklarının dibinde güvende duruyor, Dietmar'ın şövalyesi ise cebinde dinleniyordu. Giysilerinin dışında sahip olduğu tek şey onlardı. İkisi olmadan hiçbir yere gitmeyecekti.

Bayan Terrell şoförle konuştu. "Yaklaştık mı?"

"Nehri geçen köprüyü bulmaya çalışıyorum."

"Eddie evin yalnızca bir saat uzakta olduğunu söylemişti."

Şoför alaycı bir şekilde güldü. "Eddie yalan söylemiş."

Brigitte'e sanki ezelden beri yolculuk ediyor, arabanın yola vuran farlarını izliyormuş gibi geliyordu. Hep aynı karanlık vardı. Arabanın içinde de hep aynı iğrenç koku. Eğer köylerden geçtilerse bile Brigitte onları göremezdi. Karartma perdeleri dışarı en ufak bir ışığın, hatta arabaların yollarını bulmasına yardım edecek kadarının bile sızmasını engelliyordu.

Şoför yolun yan tarafında durup fenerin ışığını eliyle gölgeleyerek haritayı inceledi. Gözleri kapanan Brigitte top gibi büzülüp kapıya yaslandı. Keşke uyumak için karyolasının altına kıvrılabilseydi.

Şimdi Dietmar'la birbirlerini nasıl bulacaklardı, ayrıldıkları yerden bu kadar uzaklaşmışken? Ama ümit etmekten vazgeçemezdi. Bir gün Mulberry Lane'e dönüp Dietmar'ı arayacaktı.

Uyandığında, tekerleklerin altındaki yol düzelmişti. Bir köprüden geçtiklerini fark etti. Ay ışığında, mavi bir ip gibi tebeşir beyazı falezlerden sökülüp gelen aşağıdaki nehri görebiliyordu.

Derken ileride küçük bir köy göründü. Bir grup ev ve dükkândan oluşuyordu. Yanındaki adam, köyün içinden geçerken koltuğunda öne eğilerek gizlendi ama Brigitte, burnunu

cama dayamaya devam etti. Sokakta kimseler yoktu ama evler Brigitte'i minnet hissiyle, yalnız olmadığı duygusuyla doldurdu.

Köyü geçince, şoför başka bir yola saptı ve bir ormanın içinden geçen engebeli bir yolda ilerlediler. Arabanın iki yanındaki ağaçlar giderek kalınlaşmaya, sivri dalları arabanın camına çarpmaya başladı.

Brigitte gözlerini kapattı, Dietmar'la birlikte ağaçların arasında koşmalarını düşünmemeye çalıştı. Ancak hatıralara engel olamıyordu. Dietmar elini tutup onu öne doğru çekiyor, sonra yiyecek bulabileceği bir evin yakınlarına geldiklerinde duruyordu. Ormandaki çam iğnelerinden yataklar yapıyordu. Kendisi engebeli zeminde uyuyormuş gibi yaparken, paltosunu üzerine örtüyordu.

Cebindeki şövalyeyi hissetti. En iyi arkadaşını ne çok özlemişti.

Şoför durdu. "İşte geldik."

Brigitte gözlerini açtığında, önlerinde duran terk edilmiş bir kulübe gördü, ön kapının üzerinde bir tahta parçası sallanıyordu. Boyası çok uzun zaman önce dökülmüştü ve oluklarda uzun yabani otların büyüdüğü bir bahçesi vardı. Ön taraftaki tek penceresini örümcek ağı kaplamıştı.

Yanındaki adam kapıyı açtı. "*Wilkommen zu Hause.*"

Evinize hoş geldiniz.

Bayan Terrell ağlamaya başladı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Cuma sabahı Quenby bir çanta hazırladı ve doğrudan güneye, Newhaven'a giden bir trene bindi. Öğleden sonra kendini Ouse Nehri'ne bakan tepelerde buldu. Geniş nehir kasabanın içinden geçip onu iki parçaya ayırıyordu ve Quenby, Manş Denizi'ne uzanan mendireği görebiliyordu.

Bir otelde oda tutup eşyalarını bıraktıktan sonra, Newhaven Kütüphanesi'nin yerini tespit etti. Belge bölümünde ordudan kalma bir yığın harita vardı ve onlarca yıl önceki haritaları, 1940 yılına ait birinde Kelmore Sokağı'nı bulana kadar araştırdı. Kısa yol kütüphanenin kuzeyinde, Ouse Nehri'nin yanındaydı.

Elinde haritayla danışma bölümündeki kütüphaneciye –Annie isimli kadına– selam verdi, sonra katlanmış kâğıdı işaret etti. "Şu sokağı arıyorum."

Annie boynuna asılı kemik çerçeveli gözlüğünü takıp haritaya baktı. "Kelmore ailesi eskiden tüm arazinin sahibiydi."

"Şimdiki sahibi kim?"

"Orman oldu orası."

"Kamu ormanı mı?"

"Sanırım öyle..." Annie haritayı tekrar inceledi. "Bu yol Loganların çiftliğine çıkıyormuş gibi görünüyor."

Quenby telefonuyla haritanın fotoğrafını çekti. "Çiftlik buraya ne kadar uzaklıkta?"

"Lewes Yolu'ndan kuzeye doğru beş veya altı kilometre kadar."

"Yürünebilir bir yol mu?"

"Trafikte cesaretinizi denemek isterseniz yürüyebilirsiniz." Kütüphaneci Quenby'ye bir kart uzattı. "Bir taksi çağırsanız daha iyi olur."

"Teşekkür ederim." Kartı sırt çantasına soktu. "Nehrin yakınında bir değirmen var mı?"

Annie haritada, ormanın karşı tarafında kalan mavi bir çizgiyi gösterdi. "Camford Değirmeni'ne ait binaların bazıları hâlâ duruyor ama işletme yaklaşık yüz yıl önce kapatıldı."

Quenby kütüphaneden dışarı çıktı ve saatine baktı. Güneşin batmasına daha saatler vardı. Eğer Kelmore Sokağı'nı bu akşam bulamazsa, sabah olduğunda araştırmak için tekrar yola koyulacaktı.

Taksi Lewes Yolu'ndan kuzeye ilerledi, sonra çiftliğe doğru sağa döndü. Çiftlik evinin kapısını çaldığında kimse açmadı ama arka taraftaki boş bir tarlaya doğru giden kamuya ait bir yaya yolu vardı. Quenby döner kapıdan girdi ve çamurlu araziyi geçti.

Haritanın fotoğrafını tıkladı ama büyütüp eski yolun kuzeyde mi yoksa güneyde mi olduğunu tespit etmeye çalıştığı zaman, herhangi bir işaret olmadan yönü tayin etmenin

imkânsız olduğunu gördü. Bu yüzden doğuya, nehre doğru yürümeyi tercih etti.

Google Haritalar'a göre, tarlanın öbür tarafında dönümlerce uzanan bir orman vardı. O ağaçların arasında bir yerde de aradığı cadde.

Savaş zamanında Almanlar bütün kıyı şeridini bombalarken, Olivia'nın Manş Denizi'ne bu kadar yakın bir yere taşınması ne kadar tuhaftı. Bir sebeple Breydon Court'tan mutlaka uzaklaşması mı gerekmişti? Veya işi nedeniyle tayini mi çıkmıştı?

Olivia'nın artık Leydi Ricker için çalışmak istememesini anlayabiliyordu, özellikle de eğer patronunun düşmana yardım ettiğini keşfettiyse... Öte yandan ayrılmak istemiş olsa muhtemelen yeni adresini Leydi Ricker'a vermezdi. Kadınlar, yazışmaları aracılığıyla iletişimde kalmaya devam etmişler gibi görünüyordu.

Bayan Douglas, Bay Terrell, Olivia'nın nerede olduğunu bilmediğini söylediğinde annesinin ona inanmadığını söylemişti. Daha sonra karısının yanına gelmiş miydi? Belki de savaştan sonra yaşamak için bulabildikleri –veya güçlerinin yettiği– tek yer burasıydı.

Bayan Douglas, Terrelllerin biyolojik çocukları olduğundan bahsetmemişti. Belki Brigitte ile Olivia burada, dünyanın geri kalanından soyutlanmış bir yerde yaşarken birbirleriyle yakınlaşmışlardı. Eğer Olivia'ya ne olduğunu bulabilirse, Brigitte'i de bulabilirdi.

Quenby ağaçların kıyısında durdu. Resmi yaya yolu kuzeye doğru kıvrılıp ormanın etrafından dolaşıyordu ve ormanın içine doğru giren otlarla kaplanmış bir sürü patika vardı. Belki bir tanesi bir zamanlar yoldu ama anlamak mümkün değildi.

Quenby derin bir nefes alıp patikalardan doğuya, ormanın içine doğru gideni seçti. Ayakkabılarına çamur yapıştı. Dallar yüzünü çizdi. Eski kaldırım otların altında kayboldu.

Evi bulsa bile, bu karmaşanın içinde bir şey kalmış olacağını düşünemiyordu. Orman, meskeni ve Brigitte'den veya Terrelllerden kalmış herhangi bir izi büyük ihtimalle yutmuştu.

Cep telefonu kapsama alanı dışına çıkıp onu işe yaramaz ordu haritasının fotoğrafıyla baş başa bıraktı. Şimdi bu gölgelerden ve ağaçlardan oluşan labirentin içinde dönüp duruyordu. Nehre doğru mu yoksa ters istikamete doğru mu yürüyordu?

Çalıların içinde bir şey hışırdayınca durdu. Hampstead Heath'deki patikalarda koşarken, etrafta her zaman gölette yüzen veya ormanın içinde yürüyüş yapan insanlar olurdu. Burada başka bir insanla karşılaşmak istediğinden emin değildi. Kesinlikle bir hayvanla da karşılaşmak istemiyordu.

Yabani doğanın içinde tek başına olmaktan hoşlanmadı. Daha doğrusu bu soyutlanmışlık ve savunmasızlık hissinden nefret etti. Bilinmeyenden. Unutmak için ömür boyu uğraştığı o günü çok fazla hatırlatıyordu.

Güneş ağaçların ardında batmaya hazırlanıyordu. Quenby kendini korkularının içinde kaybederken başı dönmeye başladı. İnsanın annesi uzaklaşıp giderken, lunaparktaki uçan filin üstünde kısılıp kalmak gibiydi.

Yedi yaşında olduğu o gün hayatının en mutlu günüydü. Dünyadaki en güzel yerdeydi. Etrafı bulutlarla çevrili hâlde gökyüzünde uçarken, kendisinin dünyadaki en mutlu çocuk olduğunu da düşünmüştü.

Arkadaşlarının hiçbiri uçan bir file binmemiş veya Eyfel Kulesi'nin altında çikolatalı mus yememişti. Hiç Florida'ya gitmemişlerdi. Öte yandan bütün kusurlarına rağmen annesi onu buraya getirmişti. Yalnızca ikisi vardı, kendi kendilerine oynuyorlardı.

Şeker pembesi rengindeki fili atlıkarıncada dönerken, Quenby annesine bir kez daha el sallamak istedi. Yukarı çıktı, aşağı indi. Döndü, döndü. Siyah parmaklığın öbür tarafındaki annesi de ona el salladı. Ama sonra, bir sonraki dönüşte, annesi orada değildi.

Fil daha yükseğe çıkarken, Quenby annesini görebilmek için boynunu uzatıp parmaklığın etrafına bakındı. Kaldırımda dizilmiş seyyar satıcıların olduğu yere. Atlıkarıncadan inmeden çok önce içinde korku kıvılcımı çakmıştı. Annesi oyun oynamayı severdi ama tıpkı sihirbaz gibi ortadan kaybolmakta da iyiydi.

Fil küt diye yere inince Quenby oturduğu yerden zıpladı ve çitin etrafına bu sefer yerde fırıl fırıl dönerek bakındı. Annesine artık saklanmaması için bağırarak seslendi. Artık eğlenceli değildi.

Saatler sonra bir güvenlik görevlisi buldu Quenby'yi, Sinderella'nın şatosunun altındaki tünelde top gibi büzülmüştü. Annesini bir daha hiç görmedi ve sonraki yıllarda, büyükannesi hariç ona önem verdiğini söyleyen herkesten şüphelendi.

Aslında büyüleyiciydi, gerçekten ama üzücü bir anlamda. Bay Knight yetmiş yıldan daha uzun zamandan beri sevdiği birini bulabilmek için uğraşırken, kendi annesi hiçbir iz bırakmadan gitmiş ve asla geri dönmemişti.

Gözlerini kırpıştırdı. Saat altı buçuk olmuştu ve Disney Dünyası'nda değildi. Şu andaki yalnızlığı da birisi onu terk ettiği için değildi. Yine de güneş battıktan sonra bu ağaç labirentinin içinde kaybolmak istemiyordu. Değirmen Evi'ni yarın yine arayabilirdi.

Koluna bir sivrisinek kondu, patikadan geri dönüp, ağaçların arasında yeşil-beyaz mezar taşlarının olduğu ot bürümüş bir araziyi geçmeden önce onu ezdi. Mezarlıklar genelde onu büyülerdi, özellikle koskoca bir hayatı anmak için seçilen birkaç sözcük ama bu akşam, alçak dalların altına girip mezar yazılarına bakmayacaktı. Bir sivrisinek daha ezdi; sivrisinekler onu sürükleyip götürmeden önce çiftlik evine geri dönebilirse şanslı sayılırdı.

Çayırı ve kutsal cep telefonu sinyalini tekrar bulduğunda neredeyse karanlık çökmüştü. Taksi şirketini aradı ama telefona kimse cevap vermedi; çiftlik evinin kapısını ikinci çalışında da kimse açmadı. Uber'in bu bölgede şoförü yoktu ve bir aracı olmadığına göre yürümekten başka seçeneği kalmamıştı.

Maalesef kütüphaneci Lewes Yolu'ndaki trafik konusunda haklıydı. Arabalar en yüksek hızla uçarak geçiyordu ve yayaların kullanabileceği tek yer, yolun iki tarafındaki otlarla kaplı ince şeritti. Karanlıkta. İçini çekerek taksi şirketini son bir kez daha aradı, sonra Lucas'ın numarasını tuşladı.

"Merhaba Quenby," diye cevap verdi Lucas.

"Sözleşmeleri bitirdin mi?"

"Sözleşme işi asla tam olarak bitmez."

"Peki, bugünlük bitti mi?" Artık hava tamamen kararmıştı ama araba yolu, ahırın üzerine asılı bir projektörle kısmen aydınlatılıyordu.

"Sayılır," dedi Lucas. "Neden?"

Quenby derin bir nefes aldı, havayla birlikte gururunu da içine çekti. "Bir ekip arkadaşına ihtiyacım olabilir."

Sessizlik.

"Bir de arabaya..."

Lucas'ın kendisine sataşmasını bekledi ama yapmadı. Onun yerine, "Neredesin?" diye sordu.

"Newhaven yakınlarında. Trenle geldim ama bu akşam beni otelime geri götürecek bir araç bulamadım."

"Anladım." Klavye tıkırtıları duyuldu. "Hemen hemen iki saat uzaklıktayım."

Quenby önce çiftlik evine, sonra da işlek yola baktı. "Bir yere gittiğim yok."

"Neden bir araba kiralamadın?"

"İngiltere'de hiç kimse benim soldan akan trafikte araba kullanmamı istemiyor."

"Aksine." Şimdi Lucas'ın sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. "Eğlenceli olurdu."

"Ve ölümcül," dedi. "Bana yardım edebileceğini söyle..."

"Seni oteline memnuniyetle götürürüm. Ayrıca eğer istersen, yarın sabah da oralardan alırım."

Bay Knight'ın verdiği parayla bir şoför tutabileceğini düşündü ama Lucas'tan yardım almak daha kolaydı, en azından ulaşım konusunda.

Ona çiftliğin adresini verdi. Sonra bir ağacın alçak dallarından birine tırmanıp oturdu.

E-postalarını kontrol edince, iki gün önce Maidstone'da konuştuğu memurdan gelen bir e-posta olduğunu gördü. Kadın arşivlerinde, 1940 yılı sonlarında tahliye edilen çocuklara

ait kayıtları bulmuş ve listede Terrell ismi olduğunu keşfetmişti. Tahliye edilen çocuğun ismi yalnızca Kız'dı. Kayıt, kızın 1940'ın ekim ayında Terrelllerin yanına yerleştirildiğini söylüyordu. 1941 yılının mart ayında da başka bir eve nakledilmek üzere Mulberry Lane'den ayrılmıştı. Kanada'ya gönderilmişti.

Quenby ekranı kapattı. Bay Knight'ın dosyasını geri çevirdiğinde Lucas'ın kendisine verdiği kayıtla aynıydı. Tıpkı Lucas'ın dediği gibi, önceki araştırmacılar kızın izini Kanada'ya kadar sürmüşlerdi fakat savaş sırasında yaklaşık yedi bin İngiliz çocuk Kanada'ya gönderilmişti. Aralarında saklanan bir Alman kız çocuğuna dair bir iz bulamamışlardı.

Eğer Brigitte, Olivia ile birlikte Değirmen Evi'ne gelmediyse, Kanada'da birileri onu evlat mı edinmişti? Veya oraya doğru giderken yolda başına bir şey mi gelmişti? Bay Knight'ın dosyasında, Atlantik'i geçerken torpidoyla batırılan bir gemi hakkında bir yazı vardı. Yolcu listesinde Brigitte adı veya ismi bilinmeyen tahliye edilen bir kız çocuğu yoktu ama belki de başka bir gemide başka bir şey olmuştu.

Olivia'nın savaş sırasında yalnızca birkaç ay evinde kalan bir çocukla iletişimini sürdürmüş olması pek mümkün görünmüyordu, özellikle de Brigitte, Olivia'nın Breydon Court'tan ayrılmasından önce gittiyse. Belki de Breydon Court civarında başka birileri Brigitte'e ne olduğunu bilirdi. Bir öğretmen veya bir arkadaş. Eğer Değirmen Evi çıkmaza saplanırsa, belki Lucas onu araştırmasına devam etmek için yarın sabah Breydon Court'a götürürdü.

Araba yolundaki çakıllar bir arabanın lastikleri altında çatırdadı. Quenby başını kaldırıp bakınca, bir çift farın evin uzak

tarafından kendisine doğru geldiğini gördü. Kırmızı bir traktör yakındaki bir barakaya park etti, sonra bir adam araba yolundan geçip çiftlik evine girdi.

Quenby daldan sıçrayıp indi. Adama arazisinde beklediğini haber vermek için ön kapıya doğru gitti. Bir de Değirmen Evi'nin yerini bilip bilmediğini sormak için.

Adam zilin ikinci çalışında kapıyı açtı. Quenby'den on yaş kadar büyüktü ve kestane rengi sakalı, tişörtünün yakasına değiyordu. Adam Quenby'nin omzunun üzerinden bakıp arabasını görmeye çalıştı.

"Evinizin arka tarafındaki yaya yolundaydım," diye açıkladı Quenby. "Aracım henüz gelmedi..."

"Misafir severiz." Adamın bakışları çamur kaplı ayakkabılarına indi. Sonra çok yavaşça tekrar genç kadının yüzüne çıktı, sanki Quenby galeride sergilenen bir portreymiş gibi. Veya bir bardak bira. "Sizi kasabaya götürebilirim."

Quenby bir an Lucas'ı arayıp gelmesine gerek kalmadığını söylemeyi düşündü ama beyninde uyarı sinyalleri çalıyordu. Lucas ona istediği kadar sataşabilirdi. Quenby'yi huzursuz ediyor olabilirdi ama ürkünç değildi. Önünde duran adam hakkında henüz bir karar verememişti.

"Hayır, teşekkürler." Bir adım geri çekildi. "Arkadaşım birazdan burada olacak."

Ne kadar çabuk, o kadar iyi.

"Ama yine de kapıyı çaldınız."

Quenby çantasından cep telefonunu çıkardı. "Çiftliğinizin arka tarafındaki orman hakkında birkaç soru sormak istiyordum."

Adam kapıyı iyice açtı. "İçeri girin."

Quenby adamın arkasındaki loş koridora göz attı. "Burada arkadaşımı beklemem lazım."

Adam kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne gibi sorularınız var?"

Değirmen Evi'ni sormayı düşündü ama sabah gideceği yer konusunda onu bilgilendirmek istemedi. "Kelmore isimli eski bir sokak arıyorum."

"Değirmenin yakınlarında ot bürümüş bir sürü yol var."

"Değirmenin sahibi kim?"

"Şu anda devlet. Ailem 1930'larda araziyi Ricker ailesinden satın almaya çalıştı ama satmak istemediler."

Quenby başını hızla kaldırdı. "Rickerlar mı dediniz?"

Adam başını sallayarak onayladı. "Aileyi tanıyor musunuz?"

"İsimlerini duymuştum." Kalbi hızla atıyordu ama adama bir şey belli etmek istemedi. "Nehrin yanındaki arazinin Kelmore ailesine ait olduğunu sanıyordum."

"Kelmorelar değirmeni uzun bir zaman önce inşa etmiş. Diğer yandan, Rickerlar harap olup gitmesine izin vermiş."

"Değirmen ne zaman kapatılmış?"

"Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra," dedi adam. "İkinci Dünya Savaşı sırasında yeniden açılamayacak kadar kötü hâldeymiş."

Quenby'nin zihnindeki parçalar yuvarlanıp duruyor, yerlerini bulmaya çalışıyordu. Leydi Ricker, değirmen kapalı olduğuna göre Olivia'yı yaşaması için neden buraya göndermişti? Yoksa Olivia değirmenin terk edilmiş olduğunu bilerek, kendi isteğiyle mi gelmişti?

"Yarın sabah size değirmeni gösterebilirim," dedi adam.

Quenby cevap veremeden araba yoluna bir araba girdi, evin önünde dururken frenleri çığlık atıyordu. Önce Lucas'ın rekor bir sürede geldiğini düşündü ama arabanın kapısı çarparak kapanınca, fuşya rengi bir bluz ile dar kot pantolon giymiş bir kadının merdivene doğru yürüdüğünü gördü. Kadın yukarı çıkınca, tıpkı adamın yaptığı gibi Quenby'yi baştan ayağa iyice süzdü fakat adamın tersine, onun bakışlarında beğeni yoktu.

"Ben Kyle'ın sevgilisiyim," dedi sertçe. "Siz kimsiniz?"

Quenby en basit açıklamayı seçti. "Yoldan geçen biri."

Kadın Quenby'nin etrafından dolanarak gidip sevgilisini öptü. Sonra adamın yanında dikildi, bir elini yumruk yapıp kalçasına dayamıştı, sanki Quenby bir tehditmiş gibi.

Quenby'nin içinden gülmek geldi. Ona rakip olacak hâli yoktu.

"Yardımınız için teşekkürler," dedi Quenby geri çekilerek. "İkinizi yalnız bırakayım."

Kyle ona doğru bir adım attı. "Arabayla bırakmamı istemediğinizden emin misiniz?"

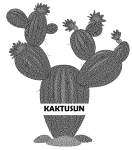
"Kesinlikle eminim."

"Çünkü kasabadan birkaç şey almam..."

Kadın sevgilisinin kolunu tuttu. "Emin olduğunu söyledi, Kyle."

Quenby telefonuna baktı. "Arkadaşım her an gelebilir."

Neyse ki Kyle'ın sevgilisi kapıyı çarparak kapattı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Değirmen Evi, Şubat 1941

Brigitte, Roger'ın eline vurup uzaklaştırdı, onun kendisine dokunmasını istemiyordu ama adam karanlıkta kolunu çekiştirip duruyor, uyanık kalmasını istiyordu.

Bayan Terrell elinde mumla tepelerinde dikildi, sanki elleri titriyormuş gibi ışık duvarda çılgınca dans etti. Kadın neden Roger'a durmasını söylemiyordu?

"Sana ihtiyacımız var kızım," dedi adam Almanca ama Brigitte arkasını döndü, burnu duvara dayanmıştı.

Dün gece Terrelllerin evindeyken yaptığı gibi karyolanın altına girip uyumaya çalışmıştı ama bir şey –bir fare veya sıçan– bacaklarının üzerinden atlamıştı. Korkarak ayağa sıçramış ve karyolanın üzerinde uykusuz bir gece geçirmişti. Bu gece uykuya dalmakta hiç sorun yaşamayacaktı.

Rüzgâr pencereyi tıkırdattı, yatağından uzakta değildi, şimdi duvarın dibinde hışırdayan fareleri de duyabiliyordu.

Roger kolundan çekip Brigitte'i tekrar kendisine doğru döndürmeye çalıştı. "Kalk."

Brigitte gözleri kapalı hâlde karyolasının köşelerine tutundu, adamın çekip gitmesi, vazgeçmesi için dua ediyordu. İkisinin de kendisini rahat bırakması için...

Adam küfretti. "Bununla uğraşacak vakit yok."

"Kendin ulaştırabilirsin," dedi Bayan Terrell.

"Kanalın bu tarafında olduğumu bilen kimse yok."

"Ben deneyebilirim..."

"Senin Almancanı asla anlayamazlar."

"Kız, belki sabah olunca yapabilir."

"Bu akşam yayınımı dinleyecekler," diye kestirip attı Roger. "Eğer sağ salim geldiğimi öğrenemezlerse, beni eve götürmek için geri dönmeyecekler."

Brigitte, Bayan Terrell'in yanına geldiğini duydu, sesi yumuşaktı, Alman adamın sesiyle kıyaslayınca neredeyse nazik sayılırdı. "Yardımına ihtiyacımız var kızım."

Brigitte yine cevap vermeyince, Roger kızın ensesine soğuk bir şey dayadı. Çelik. Bayan Terrell çığlık attı.

Brigitte adamın yüzünü zihninden çıkarabilirdi ama silahını çıkaramazdı. Veya sözlerini.

Roger kulağına fısıldadı, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Brigitte başını sallayarak onayladı.

"Öyleyse yataktan çıksan iyi olur. Ve konuşmayı hatırlasan..."

Brigitte yavaşça gözlerini açtı ama doğrulup oturmadı. Gerçekten kendisine ateş etmezdi, değil mi? Bayan Terrell izin vermezdi.

Köşede bir şey kıpırdadı. Bir sıçan daha. Roger hızla arkasına dönüp tabancasını ateşledi. Acı dolu ses kulaklarından

girip ayak parmaklarına kadar tüm vücudundan geçince, Brigitte çığlık attı. Sesi, silahın kükremesi gibi odada yankılandı. Roger'ın iğrenç dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

Duvara sıçrayan, yerdeki ahşabı lekeleyen kanı gördüğünde, Brigitte'in ağzına safra doldu. Gözlerini kapattı, kulaklarını tıkadı, ağaç evine kaçtı. Kalbindeki kahkahaya. Ağaçlardaki müziğe.

Bu evde müzik yoktu. Kahkaha yoktu. Üzüntü ve çaresizlikten başka bir şey yoktu.

Roger onu silahıyla bir kez daha dürttü. "Eğer kalkmazsan, benim için şu sıçan kadar değerin olmadığını bil."

Artık kendisine ateş edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bayan Terrell onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

Brigitte soğuktan ve korkudan titreyerek karyolanın üzerinde doğruldu, çıplak ayaklarını kırık ahşap zemine koydu.

Roger kapıyı gösterdi. "Hadi başlayalım."

Adamın valizi açık olarak mutfak masasının üzerinde duruyordu ama içinde kıyafet yerine bir kutuya bağlı düğmeler ve siyah teller olduğunu gördü.

"Almanca okumayı bildiğini düşünüyorum."

Brigitte başını salladı.

"Çok güzel." Üzerinde dört satır yazı olan bir kâğıt parçası verdi. Sonra küçük bir kutuyu ona doğru uzattı ve bir kolu çevirdi.

Roger kâğıda hafifçe vurarak okumaya başlamasını işaret etti.

"*Ich bin*..." diye başladı Brigitte, sesi titrekti.

Tepesinde dikilen Roger'a baktı. Eğer beceremezse kendisini vuracak mıydı?

Roger dudaklarını birbirine bastırıyordu, gözlerini kısmıştı. Kendisine kızgındı.

Brigitte bakışlarını tekrar kâğıda çevirip okumaya devam etti.

Bir arkadaşımın yanında güvendeyim ve misafirler için hazırım. Sizinle gelecek cuma buluşacağım.

Roger bir butona basıp aleti kapattı ve saatine baktı. "Tam zamanında."

Roger çantasını toplarken Bayan Terrell, "İngilizler de duyacak mı bunu?" diye sordu.

"Olabilir ama nereden yayın yaptığımı bilemezler. Veya mesajı kimin gönderdiğini."

"Ya arkadaşların?"

"Onlar yayını duydu," dedi Roger, sonra Brigitte'e döndü. "Yatağına geri dön."

Bayan Terrell çay yapacağını söyleyerek mutfağa doğru giderken, Brigitte masadan yavaşça uzaklaştı.

Odasının kapısında dururken duvara sıçrayan kanı görebiliyor, karyolasının üzerine çöken iğrenç kokuyu duyabiliyordu. Odaya girmek yerine, masanın diğer tarafındaki kulübenin giriş kapısına baktı.

Lauf.

Dietmar'ın kendisine *koş* dediğini neredeyse duyabiliyordu.

Buraya gelirken geçtikleri köy yakınlarda bir yerdeydi. Kendi başına yiyecek ve uyuyacak bir yer bulabilirdi. Her yer buradan daha iyiydi, hatta bir barakada veya bir ahırda yerde uyumak bile. Fareler isterlerse üzerine tırmanabilirlerdi, yeter ki Roger ve silahı onu bir daha korkutmasın.

Kapıya doğru koşarak gidip gecenin içine daldığında Roger küfretti. Ağaç dallarının altına gizlendi, çamurun ve pisliğin içinden zorlukla geçti, bacakları yanıyordu. Bir kez bile arkasına bakmadı.

Etrafındaki dalların arasından bir ışık parladı ama fener onu bulamayacaktı. Dietmar ışığın uğursuzluğundan nasıl kaçınacağını ona öğretmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Yukarıda ne yapıyorsun?" diye sordu Lucas, arabasından inerken kafası karışmış gibi görünüyordu, Range Rover'ın farları Quenby'nin dalların arasındaki gizli yerini aydınlatıyordu.

Quenby daldan aşağı atladı. "Düşünüyorum."

Lucas arabaya yaslandı. "Bir ağaçta oturmak yardımcı oluyor mu?"

"Korkan insanlar genelde beklenmedik şeyler yapar," diye açıkladı. "Bir hikâyenin parçalarını bir araya getirmeye çalışırken bazen beklenmedik şeyler yapmak da yardımcı olur."

"Senin hakkında her şey beklenmedik, Quenby."

Quenby pantolonunun arkasını eliyle silkeledi. "Bunu iltifat olarak alıyorum."

"Olması gerektiği gibi." Lucas arabanın yolcu kapısını açtı, Quenby de geçip oturdu.

Neyse ki Kyle ile kız arkadaşı daha önce evden ayrılmışlar, Quenby'nin ağaçtaki yuvasının önünden hızla geçmişlerdi.

Quenby lamba ışığının altında beklerken, Birleşik Krallık'taki çeşitli internet sitelerinde Olivia Terrell'i aramış, Brigitte hakkındaki sorularına cevap verebilecek bir akrabası olabileceğini ummuştu.

Fakat bir zamanlar Winston Churchill için çalışmış kadın hakkında hiçbir bilgi bulamadı. Bu yüzden ağaçta otururken merakla düşünmüştü: Olivia da Brigitte gibi ortadan mı kaybolmuştu? Yoksa yalnızca tarihin tozlu sayfaları arasında unutulmuş muydu?

Lucas arabayı diğer tarafa döndürdüğünde farların ışıkları evin ötesine, ormana doğru vurdu. "Değirmen Evi'ni buldun mu?"

Quenby başını iki yana salladı. "Eski bir askerî haritada yolu buldum ama değirmenin etrafını eğrelti otlarıyla böğürtlen çalıları sarmış."

Ana yola çıkmayı başarana kadar bir sürü araç son hızla önlerinden geçti.

"Araştırmacılardan evin yerini bulan oldu mu?" diye sordu Quenby.

"Buldularsa bile Bay Knight'a söylemediler."

"Ricker ailesi eskiden Camford Değirmeni'nin sahibiymiş." Quenby koltukta doğruldu. "Brigitte Kanada'ya gönderildiyse bile, Değirmen Evi'ni araştırmak istiyorum."

"Öyleyse sabah tekrar deneyeceğiz?" diye sordu Lucas kasabaya yaklaşırlarken.

"Eğer Londra'ya dönmek zorunda değilsen..."

"Değilim."

"O zaman birlikte araştırırız." Bunu asla ona itiraf etmezdi ama yalnızca araba için değil, ormanı araştırmaya gittiğinde yanında olacağı için de minnettardı.

Quenby'nin kaldığı otel o gece doluydu ama Lucas birkaç blok ötede bir motel odası buldu. Nehrin daha medeni bir bölümündeki bir kafeye oturup, akşam yemeği olarak acı İspanyol sucuğu ile kaplı kömür balığı yediler. Quenby balığın yanına beyaz şarap yerine bir şişe kola söylediğinde, Lucas'ın kaşları çatıldı ama seçimi konusunda ona sataşmadı.

Ötede, Fransa ile İngiltere kıyıları arasında yolcu taşıyan feribotlar vardı, D Günü'nde* Higgins botlarının Normandiya'ya çıkarma yapmak üzere denize indikleri yerden çok uzak değillerdi.

"Bay Knight'ın uçağı olduğu gibi gemisi de var mı?" diye sordu Quenby, limana giren bir yatı izlerken.

"Yok. Sanırım küçük bir çocukken kanalı geçmiş olması gemilere ilgi duymasını engellemiş." Lucas ıspanak salatasından bir lokma aldı. "Kraliyet Enstitüsü'nde ne tür bilgiler buldun?"

"Hâlâ rapor üzerinde çalışıyorum..."

Lucas lafını böldü. "Kızmadım."

"Meribeth mikroskobu benim için ayırmıştı." Quenby iPad'ini açıp resimleri buldu, görebilmesi için ekranı Lucas'a doğru çevirdi. "Bir tür hava üssünün fotoğrafları."

Lucas önce hepsine şöyle bir göz attı. Sonra her birini yavaş yavaş inceledi. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Burası Biggin Hill. Şapeli gördün mü?" Quenby'ye bakmadan önce ekranı işaret etti. "Muhtemelen İkinci Dünya Savaşı sırasında çekilmiş."

* 6 Haziran 1944'te gerçekleştirilen en büyük birleşik deniz, hava, kara operasyonuna verilen isimdir. (Ed. N.)

Quenby ekranı inceledi, sonra hasır sandalyesine yaslandı. "Biggin Hill, Kraliyet Hava Kuvvetleri üssüydü," dedi, Uber şoförüyle yaptığı konuşmayı hatırlayarak.

Lucas telefonundan daha fazla bilgi edinmeye çalıştı. "Almanlar, sadece Ağustos 1940 ile Ocak 1941 arasında orayı on iki defa bombalamış. Bir teleks şebekesi ile operasyon odasını imha etmişler."

Quenby ıslık öttürdü. "Nereyi bombalayacaklarını biliyorlarmış sanırım."

"Muhtemelen bu tür fotoğraflardan."

Quenby'nin teni karıncalandı. "Yani Terrelller veya kulübede yaşayan başka biri Almanlara yardım etmiş olabilir?"

"Olabilir ama bunu şu an kanıtlamak neredeyse imkânsız, özellikle Terrelller de Brigitte'le birlikte ortadan yok olmuş gibi göründüğüne göre." Lucas kanala giren başka bir yatı izledi, halat ışıkları pruvadan kıça kadar dizilmişti. "Kaldı ki yetişkinlerin bir çocuktan daha fazla iz bırakacağını sanıyorum, zayıf olsa bile."

"Bütün yetişkinler iz bırakmaz." Kelimeler ağzından kaçıvermişti, geri almak için çok geçti. Annesi bir iz bırakmış olabilirdi ama Quenby asla izini bulmaya çalışmamıştı.

Lucas ne demek istediğini sormadan önce konuyu değiştirdi. "Hâlâ raporu bu akşam e-posta ile göndermemi istiyor musun?"

Lucas'ın kaşları havaya kalktı. "Şimdiden sözleşmeyi ihlal mi ediyorsun?"

"Onu yazan avukat sözleşmeyi ihlal etmem için izin verebilirmiş gibi görünüyor, özellikle de ona bulduğum her şeyi anlatmışsam."

Lucas şarabını yudumladı. "Bay Knight raporunu okumak isteyecektir."

"O zaman dün ve bugünle ilgili bir şeyler yazayım."

"Sabaha kadar bekleyebilir."

"Demek kurallara karşı geliyorsun," diye sataştı Quenby. "Neden hemen şimdi sana yazdırmıyorum?"

Lucas telefonuna uzanırken güldü. "Yetişmeye çalışacağım."

"Madde bir," diye başladı. "Mulberry Lane 12 numarada bulduğum mikrofotoğrafları inceledim. Biggin Hill'deki KHK üssüne ait oldukları anlaşıldı."

Bardağına kola doldurdu. "Madde iki, Olivia Terrell'in oturduğu tahmin edilen Kelmore Sokağı'ndaki Değirmen Evi'ni aradım ama ne evin ne de belirtilen sokağın yerini tespit edebildim.

"Madde üç, tahliye edilen çocuklarla ilgili bir kayıttan Terrell-lerin gerçekten de Brigitte'i evlerine aldığını doğruladım fakat gelişinden beş ay sonra, söylendiğine göre Kanada'ya gönderilmek üzere ayrılmış. Madde dört, sinir bozucu bir avukatla..."

"Geceyi bir ağacın tepesinde geçirmekten seni kurtaran bir avukat."

"Doğru," dedi. "Madde dördü sil."

Lucas ekrana tıkladı. "Rapordan çıkarıldı."

"Süper güç gibi bir şey," dedi Quenby, saçlarını kulaklarının arkasına iterek.

Lucas yine güldü. "Büyük laflar etme yeteneği mi?"

"Hayır..." Quenby gözlerini devirdi, "çıkarma gücü. Bir düşünsene. Herhangi bir şeyi hayatından çıkarabiliyorsun. Verdiğin aptalca bir kararı veya birinin sana yaptığı bir yanlışla ilgili anılarını."

Lucas öne doğru eğilip Quenby'nin yüzüne dikkatle baktı. "Eğer geçmişinden herhangi bir şeyi silebilseydin, neyi çıkarmak isterdin?"

"Bunun seni hiç ilgilendirmediğinden kesinlikle eminim."

"Mümkün olan en nazik şekilde söyledin," dedi Lucas, Quenby'nin azarlamasıyla tekrar geri çekilirken.

Quenby kolasından bir yudum aldı. "Sen neyi silerdin?"

Lucas'ın kaşları yine havaya kalktı. "Bu seni ilgilendiriyor mu peki?"

"Haklısın." İki elini birden kalkan gibi önüne kaldırdı. "Buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Aslında cevap vermemde sakınca yok," dedi Lucas. "On altı ile yirmi iki yaşlarım arasındaki yılları silerdim."

Quenby ellerini indirdi. "Hoş değil miydi?"

"Düpedüz korkunçtu." Tekrar demirleme yerlerindeki ışıklara, gemi direklerinden oluşan beyaz ormana baktı. "Neyse ki Tanrı'nın rahmetinin en kötü günahlarımı bile kapsadığını öğreniyorum."

"Bağışlayan ve unutan bir Tanrı'ya mı inanıyorsun?"

"Ben af dilediğimde affeden bir Tanrı'ya inanıyorum. Unuttuğu konusunda ise ikna olmuş değilim."

Quenby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her şeye gücü yeten bir Tanrı, eğer öyle olmasını tercih ederse unutabilmelidir."

"Eğer her şeyi unutursa, rahmet değersizleşir. O'nun büyük sevgisiyle hatırladığını ama yine de affettiğini düşünmekten hoşlanıyorum, en azından kendi sınırlı anlayışımla. Tıpkı insanların bizi incittiğini hatırlamamız ama yine de onları affedebilmemiz gibi."

Quenby annesinin yaptığını unutmaya çalışmıştı, defalarca ama hatıralar geri gelip duruyordu. Unutamıyor olsa da affetmesi gerçekten mümkün müydü?

"Bizi gerçekten özgür kılan tek şey affetmektir," dedi Lucas. "Doğaüstü bir güç."

Quenby bunu her şeyden çok istiyordu. Öfkesinden kurtulmayı. Ve yaralarından.

Fakat Jocelyn Vaughn'u affedemezdi, yaptığı şeyden sonra mümkün değildi.

Gördüğü kâbus Quenby'yi uyandırdı, âdeta fırlayarak kalkıp yamru yumru döşeğin üzerinde doğruldu, tere batmıştı. Karanlıkta görebildiği tek şey rüyasındaki sarı saçlı kızdı, yanında dikiliyordu. Açtı. Korkmuştu.

Yüzlerce insan kızın etrafında –hatta üzerinde– hareket ediyordu ama hiçbiri durmadı. Kız çığlık atsa da kimse duymadı. Hayalet gibiydi. Bir görüntüden ibaretti. Bu görünmezlik onu derinden yaralıyordu.

Quenby yatağın yanında duran başucu lambasını açtı.

Daha önce de kızla ilgili kâbuslar görmüş olsa da yüzünü hiç görmemişti. Bu defa gözlerini görmüştü, yalnızdı ve korkuyordu.

Acaba gördüğü kendi çocukluğu muydu? Yoksa o kız, kayıp ve yalnız Brigitte miydi?

Zihninde hikâyeleri birbirine karışıyordu.

Keşke geçmişini silme gücü olsaydı, en azından bir parçasını aklındaki kayıtlardan çıkarabilseydi. Beynindeki dosyalar bir sürü ıvır zıvırla son derece düzensiz bir şekilde tıklım

tıklım doluydu, sonra gecenin bir yarısı uyumaya çalışırken taşıyorlardı.

Belki Brigitte'i bulmak, kendisine musallat olan bu rüyaları unutmasına yardımcı olurdu.

Yastığı göğsüne doğru çekti, unutmak istediği anılar tekrar bilincine akıyordu.

Yirmi bir yıl önce, annesi ortadan kaybolduğunda, polis tüm Orlando'yu aramıştı. Ya da büyükannesi Grammy Vaughn öyle söylemişti. Muhtemelen uzun süre aramaya gerek duymamışlardı. Kocası öldükten sonra, Jocelyn'in çekip gitmek, çocuk esirgeme kurumu eve gelene kadar Quenby'yi evde tek başına bırakmak gibi üzücü bir geçmişi vardı. Quenby altı yaşındayken, Tennessee'de oturan Grammy ile yaşamak için Jocelyn'le birlikte oraya taşınmışlardı, böylece annesinin artık annelik yapmak istemediği o günlerde Quenby'nin hayatında bir yetişkin olacaktı.

Jocelyn, Disney Dünyası'ndaki Sihirli Krallık'ta bir iş bulmak için sürekli uğraşmıştı. Pamuk Prenses olmak istiyordu, sanki parmaklarını şıklatıp bir prensese dönüşebilecekmiş gibi. Geriye dönüp bakınca, belki de bir kostümün ve makyajın ardına gizlenmek istemişti ama Quenby küçük bir kızken, annesinin başka biri olmak istemesinin sihirli bir şey olduğunu düşünürdü.

O uğursuz günde, Quenby'nin yedinci doğum gününde, Jocelyn onu gece yarısından sonra uyandırmış ve kaçmalarını bir oyun gibi göstermişti. Merdivenden gizlice inerken Jocelyn'in eli ağzının üstündeydi, gülmemeye çalışıyordu. Çocukken bile Quenby annesinin oyunlarının eğlenceli olduğunu düşünmezdi ama onunla beraber oynamaya çalışırdı.

Kendisini sevmesini istediği bu kadını mutlu etmek için her şeyi yapabilirdi. Sevmeyi bilmiyor gibi görünen kadını.

Jocelyn gittikten sonra Grammy elinden geleni yapmış, Quenby'nin iyileşmesine yardımcı olmaya çalışmıştı. Quenby'yi kiliseye götürmüş, etrafa *terk edilme* ve *bağlanma bozukluğu* gibi kelimeler savuran bir danışmana emeklilik fonunun önemli bir kısmını harcamıştı. Bu kelimeler Quenby'nin, etrafındaki yetişkinlerin "koşullar" dediği bir kafesten asla kurtulamayacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. O zamanlar Quenby'ye, danışman yakan top oynuyormuş gibi geliyordu. Bu kelimeleri kendisine doğru savurunca kaçmaya çalışıyor ama bazen isabet alıyordu. İsabet ettiklerinde ise çok canı yanıyordu.

Yataktan kalkıp körfeze bakan terasın kapısını açtı.

Acaba Bay Knight annesinin nerede olduğunu biliyor muydu? Quenby hakkında araştırma yaparken, Jocelyn Vaughn'u da bulmuş olabilirdi. Belki isteyecek olursa, annesi hakkında bulduğu bilgileri kendisine verirdi.

Quenby hayatının çoğunu insanları araştırarak geçirmişti ama Google'da hiç Jocelyn'i aramamıştı. Bir tarafı hâlâ annesini bulup neden diye sormak istiyordu. Neden onu büyükannesinin yanında, güvenli bir yerde bırakmak yerine Disney'de tek başına bırakmıştı? Neden hoşça kal bile dememişti?

Fakat bunları sormaktan çok korkuyordu, belki de dünyasını altüst eden bu olayın annesini hiç etkilemediğini öğrenmekten korkuyordu. Jocelyn'in kızını o küçük file bindirdikten sonra özgürce hayatına devam ettiğini, artık ona bakmak zorunda olmadığı için rahatladığını... Quenby gittiği için minnettar olduğunu, hatta yeni bir aile kurduğunu ve kendisini

mutlu etmeyi başaramayan eskisinin yerine yeni çocuklar doğurduğunu öğrenmekten.

Brandon onun işine takıntılı olduğunu düşünmüş olabilirdi ama işin doğrusu biriyle, erkek veya kadın herhangi biriyle yakınlaşmaktan korkuyor, eğer Quenby'yi gerçekten tanırlarsa onların da kendisini bırakıp gideceğini düşünüyordu. Elbette bu delilikti ama kendine özgü bir delilikti. Lise yıllarında kendini daha havalı ve akıllı biri hâline getirmeye çalışmıştı. Sevilebilir biri hâline. Özünde olduğundan farklı birine. İnsanların birlikte olmaktan hoşlanacağı birine.

Artık insanların seveceği birine dönüşmeye çalışmıyordu. Onun yerine tüm gücüyle hikâyelerine odaklanıyordu. İnsanlar yazılarını seviyormuş gibiydi. Kendisini tanımaları hatta ondan hoşlanmaları bile önemli değildi.

Brigitte de kendini değiştirmeye çalışmış mıydı acaba, çocukluğuna dair korkunç hatıraları olmayan biri olmak istemiş miydi? Bundan şöyle bir soru çıkıyordu: Brigitte savaştan sonra Dietmar'dan isteyerek mi saklanmıştı yoksa tutuklanmış mıydı?

Belki de dört yıl mülteci olarak yaşadıktan sonra Brigitte de Dietmar'ın yaptığı gibi yeni bir aileye katılmıştı. Yeni bir isimle Kanada'da kalmış veya Birleşik Devletler'e, Avustralya'ya, hatta Güney Afrika'ya yerleşmiş olabilirdi. Ya da babasının hayatta olup olmadığını bilmeden Almanya'ya geri dönmüş, orada kalmış olabilirdi.

Yoksa Brigitte de babası gibi, savaş bitmeden önce ölmüş müydü?

Quenby'nin önündeki görev göz korkutucudan daha fazlasıydı. İmkânsız görünüyordu.

Fakat Brigitte, Mulberry Lane'deki duvara isminin baş harflerini kazımıştı. Eğer Dietmar'ın kendisini bulmasını istediyse, en azından Terrelllerle yaşadığı dönemde, belki de ardında izler bırakmaya devam etmiş olabilirdi. Quenby, zamanın, Brigitte'in arkasında bıraktığı tüm izleri silmemiş olmasını umut edebiliyordu yalnızca.

Şimdilik, tıpkı Bay Knight gibi Brigitte'in hâlâ hayatta olduğu umuduna tutunacaktı.

Kahvaltı için Lucas'la buluşmalarına daha üç saat vardı. Huzurlu bir uykunun özlemiyle yatağına döndü ve yalnız kız tekrar zihnine daldı.

Doğrulup oturdu, ışığı yeniden açtı ve yanındaki komodinin çekmecesindeki Gideon İncili'ne uzandı. Küçükken, büyükannesi ona Eski Ahit'ten bir şeyler okumayı severdi. Bir de İsa'nın İncil'deki sözlerini.

Matta'daki ayeti buldu.

"*Boyunduruğum kolay taşınır, vereceğim yük de hafiftir.*"

Quenby dizlerini göğsüne çekti, yıllardır yaptığı gibi, geçmişinin ağır yükünü taşımasına yardımcı olması, yükünü alıp götürmesi için Tanrı'ya sessizce dua etti.

Sırtını yastığa yaslamadan önce birkaç kez ileri geri sallandı. Uykuya dalarken, çocukluğundan gelen acılar onu yine yutmuş gibiydi. Reddedilme. Yalnızlık. Korku. Ama bu sefer rüyasında, kızın yanında biri vardı. Sıcak bir varlık. Elinden tutan yaşlı bir adam. Üstelik kız ondan hiç korkmuyordu.

Adam onu kalabalığın içinden geçirdi. Ona da kimse dönüp bakmadığına göre adam da görünmez olmalıydı.

Kızı bir derenin çimenli kıyısına doğru götürdü, kırmızı bir battaniyenin üzerindeki bir piknik masası onları bekliyordu.

Kız kendisi için hazırlanan salatalıklı soğuk sandviçleri yedi, limonatasını yudumladı. Sonra şelalenin yanındaki berrak suda yüzdü. Güvendeydi. Karnı toktu.

Kız uyurken adam ona göz kulak oldu, uyandığında ise yine elini tuttu.

Alarm aniden Quenby'yi uyandırdı ama bu sefer tekrar uykuya dalabilmeyi, kızın nereye gittiğini görebilmeyi, adamın onu terk etmeyeceğinden emin olmayı istedi.

Rüyasında, adam kızı korkusundan ve yalnızlığından kurtarmak istiyormuş gibi görünüyordu. Sanki o da reddedilmenin ne olduğunu biliyormuş gibiydi.

Quenby sırtını yatak başına yaslarken gün ışığı odasını ısıttı. Pencereden kanala doğru yönelen, rüzgârla dans etmeye hazırlanan bir tekne görünüyordu.

Belki de Tanrı kendisi ve Brigitte için huzur istiyordu. Keder veya çaresizlik değil.

Belki de Tanrı, çocuklarından hiçbirinin yalnız kalmasını istemiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Değirmen Evi, Nisan 1941

Bir dakika. Eddie kulübenin kapısından içeri adım attıktan sonra Olivia'nın onu taciz etmeye başlaması bu kadar sürmüştü. Onu bir öpücükle karşılamak yerine mutfak lavabosunun yanında dikilmiş, dudaklarını sert bir çizgi hâlinde birbirine bastırmıştı. "Her hafta sonu geleceğini söylemiştin."

Eddie kirli tabakları bir kenara itip yiyeceklerle dolu kutuyu mutfak masasına koydu. Olivia kutunun kapağını yırtarak açtı, sebze ve domates çorbası kutularının arasına baktı, kuru sebze ve çayları kenara iterek en sonunda bir kalıp Cheddar peyniri buldu.

"Londra'lı ahmak sen gittikten sonra defalarca geldi," diye açıklamaya çalıştı Eddie. "O vazgeçene kadar yola çıkamazdım, yoksa bir şeyler yaptığımızdan şüphelenebilirdi."

"Soruşturma bitti mi?" diye sordu Olivia, ağzı peynir doluydu.

Eddie başını sallayarak onayladı. "Tamamen kapandı. Adam paraşütten başka bir şey bulamadı."

Aslında Dedektif Hill yalnızca bir kere, daha güneyde bulunan başka bir paraşütü araştırmaya giderken uğramıştı. Roger'a dair biz iz veya malikânedeki herhangi birinin Alman paraşütçüye yardım ettiğine dair herhangi bir kanıt bulamamıştı. Eddie adama, karısının kendisini terk ettiğini söylemişti, bu yüzden dedektif Olivia hakkında bir şey sormamıştı. Dedektifin evi arama ihtimaline karşı da fotoğraflar üst kattaki döşemenin altında güvende duruyordu.

"Paketlerimi aldın mı?" diye sordu Eddie.

"Postacı getirdi ama içlerinde bana ve kıza yetecek kadar yiyecek yoktu."

"Herkes karneyle yiyecek alıyor."

"Breydon Court'ta bol bol yiyecek var," diye ısrar etti Olivia.

"Bundan sonra haftada iki kutu gönderirim."

"Haftada bir Eddie. İkincisini, cumartesi günleri gelirken kendin getirirsin."

Eddie kirli odaya şöyle bir bakındı, tüm cumartesi gününü geçirmek şöyle dursun burada bir dakika daha kalmak istemiyordu. Olivia'nın yapması gereken tek şey evi çekip çevirmek ve Leydi Ricker'ın göndereceği misafirler için hazır etmekti. Süpürgenin nasıl kullanılacağını mı unutmuştu bu kadın? Ya da bu işi yapması için kızı nasıl ikna edeceğini?

Külüstür sandalyeye oturmadan önce sandalyenin ayaklarını yokladı. "Kız nerede?"

"Odasına kilitledim." Kapalı bir kapıyı işaret etti. "Buraya geldikten hemen sonra kaçmaya çalıştı ama ertesi gün geri döndü."

Eddie bir bisküvi kutusu açıp ağzına bir tane attı. "Keşke kaçmasına izin verebilseydik."

Olivia tam karşısına oturdu, ela gözleri sert bir ifadeyle bakıyordu. "Bu iş ölümümüze sebep olacak, Eddie."

Olivia'nın tembelliği de ölümlerine sebep olabilirdi ama Eddie bu düşüncesini kendine sakladı. Leydi Ricker savaşla ilgili yaptıkları işler bitene kadar Olivia'yı mümkün olduğu kadar mutlu etmesi, karnını tok tutması için ona yemin ettirmişti. "Artık fazla sürmez."

"Yani diyorsun ki..."

Eddie masanın üstünden uzanıp Olivia'nın ellerini tuttu. "Almanlar yönetimi ele alınca birer lord ve leydi gibi yaşayacağız. Düşünsene, kendimize ait bir ev, Breydon Court kadar büyük. Paranın alabileceği en güzel elbiseler. Hatta özel bir hizmetçi, yalnızca seninle ilgilenmesi için."

Olivia'nın gülümsemesi pek içten sayılmazdı ama en azından gülümsemişti. Belki de bu çöplük yerine kendi evinin hanımı olma fikri onu meşgul ederdi.

"Şu an için iyi bir yemekle yetinebilirim. Piliç çevirme veya güzel bir biftek."

"Biftek menümüzdeki ilk madde olacak."

Olivia ellerini çekip kutudan bir elma aldı. "Kendi aşçımız olacağını hayal edebiliyor musun?"

"İşte böyle Olivia! İstediğin her şeye sahip olacaksın. Mücevherden meyve jölesine kadar."

"Şeftali tatlısı?"

"Tabii ki," dedi Eddie, oyun oynamaktan, yiyeceklerden bahsetmekten bıkmaya başlamıştı. Ancak her şey Olivia'nın sadakatine ve kızın çalışmasına bağlıydı. İşler ters giderse Leydi Ricker onu suçlar, Führer'in yönetimindeki lordluğunu iptal ederdi.

"Tonbridge'deki kadın kızı okula kaydettirmek için uğradı," dedi Eddie.

"Ne dedin?"

"Bombardımandan sonra başka bir kadının geldiğini ve kızı alıp tahliye edilen çocuklarla dolu, Kanada'ya gidecek bir gemiye bindirdiğini söyledim."

"İnandı mı?"

"Sanırım inandı ama başka birinin kendi otoritesini çiğnemiş olmasına epey sinirlendi."

Olivia kapıya doğru baktı. "Yani kız artık bizim."

"Savaş bitene kadar."

Olivia ellerini göğsünde kavuşturdu. "Yakında bitmeyebilir, Eddie."

"Katılıyorum." Eğer Eddie bir saat içinde buradan ayrılırsa, karanlık çökmeden önce Breydon Court'a varabilirdi. "Arabada daha çok yiyecek var. Kutular dolusu."

"Benim kuponlarımı getirdin mi?"

"Onları sana yiyecek almak için kullanıyorum."

"Kasabaya kendim gitmeyi tercih..."

Eddie başını iki yana salladı. "Burada olduğunu Newhaven'dan kimsenin bilmemesi lazım."

"Postacı biliyor. Ayrıca o bisikletiyle buraya gelebiliyorsa, ben de markete kadar yürüyebilirim."

"Orası çok uzak, hem kızı da bırakamazsın." Tekrar darmadağın odaya bakındı. "Burada yapacak epey işin varmış gibi görünüyor."

Olivia sızlandı. "Canım çok sıkılıyor, Eddie."

"Kızla beraber bahçeye bir şeyler ekebilirsiniz." Cebinden iki tohum poşeti çıkardı. "Sana bir de çapa aldım."

Eğer Olivia yiyeceğinin bir kısmını kendi yetiştirirse, Eddie'nin bu berbat yolu sık sık kat etmesi gerekmeyecekti.

"Daha önce hiç bahçe işi yapmadım."

"Ben sana öğretirim," dedi Eddie.

Olivia ona teşekkür etti. "Daha çok mum lazım."

"Gider gitmez postayla hemen biraz gönderirim."

"Bir de kova."

Ona ne verirse versin, hep daha fazlasını isterdi. "Kovayı ne yapacaksın Olivia?"

"Kuyudan su çekeceğim." Öne doğru eğildi. "Bir şey daha var."

"Savaş devam ediyor, Olivia. İstediğimiz her şeye sahip olamayız."

"Leydi Ricker'ın dergilerinden birkaçını istiyorum."

Eddie ayağa kalktı, sinirlenmişti ama sakin davranmaya gayret etti. Leydi Ricker'ın tuvalet masasının altında, savaş öncesinden kalan bir sürü eski dergi olmalıydı. "Leydi Ricker'ın mektuplarıyla birlikte sana birkaç tane dergi göndermekten memnun olacağından eminim."

Olivia kirli tabak yığınlarını lavaboya götürdü. "Evlendiğimizde hayal ettiğim şey bu değildi."

"Bu yalnızca geçici bir durum," dedi Eddie, ona yine moral vermeye çalışarak. "Gözlerimizi geleceğe çevirmemiz lazım."

"Yarını atlatacağımı bile düşünemiyorum."

Eddie, kızın telsizden okuması için bir mektup uzattı. "Yakında başka bir misafirin olacak. Önümüzdeki perşembe, eğer nehirden buraya tekneyle gelebilecek kadar sis olursa."

Olivia'nın gözlerine yaşlar doldu. "Seninle birlikte eve gelmek istiyorum."

"Biliyorum." Eddie karısının alnını öptü. "Artık fazla sürmeyecek."

Olivia mektubu açıp okudu. "Leydi Ricker hamile mi?"

Eddie omzunu silkti. "Onunla böyle konularda konuşmuyorum."

"Ama Almanlar'a bebeğinden bahsetmemi istiyorsun?"

"Sen değil, kız söyleyecek ama önce tercüme etmen gerekecek." Kutudan bir Almanca sözlük çıkardı. Olivia'ya gelirken Almanca bir mektup getirmesi veya postayla göndermesi çok riskliydi.

"Almanların neden bebeği bilmesi gerekiyor?"

"Bana güven, Olivia."

Kadın hâlâ surat asıyordu, sanki artık kocasına veya görevlerine inanmıyormuş gibiydi. Mektubu masaya bırakıp penceredeki örümcek ağlarına doğru yürüdü. "Burada ölüp gidebilirim, haberin bile olmaz."

"Haberim olur," dedi Eddie kibarca. "Ayrıca ölemezsin. Burada yaptığın iş sayesinde savaş kazanılacak."

"Bazen benden kurtulmaya çalıştığını düşünüyorum."

"Ben senin için, bizim için en iyisini istiyorum," dedi Eddie, kadını kendisine doğru çekerek. "Ama seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum."

Belki bu gece burada kalabilirdi. Sonra sabahın ilk ışıklarıyla Breydon Court'a dönerdi. "Başka bir şey için değilse de benim için güçlü ol, Olivia."

"Deniyorum..."

"Bizi hiçbir şey ayıramaz."

Otuzuncu Bölüm

Terk edilmiş un değirmenini, Ouse Nehri'nin düzleştiği ve kıyılardaki kamış perdelerin arasından aktığı yerde buldular. Nehrin öbür tarafında biri akıntıya karşı yüzüyordu, Quenby bulanık suya girme, altında veya yanında ne olduğunu görememe düşüncesiyle titredi. Karadan ilerlemeyi, böylece önünü görebilmeyi tercih ederdi, ağaçlar yüzünden görüş alanı sınırlı olsa bile. Kyle'ın, tekrar onun arazisinde olduğunu keşfetmesi ihtimaline karşı, burada tek başına olmaktansa Lucas'la birlikte olmayı kesinlikle tercih ediyordu.

Değirmenin arkasında ormana doğru yaslanmış, yosun kaplı su çarkının ve oluklu sacdan yapılmış yıkık dökük çatının üstünde yükselen bir baca gövdesi vardı. Lucas'la ormana doğru yürürken yabani kekiklerin güzel kokusu rüzgâra karışıyordu fakat yıkılmış binaları, karmakarışık odun ve tuğla yığınlarını incelerken Quenby, bitkilerin ve doğa şartlarının Değirmen Evi'ni de yok etmiş olmasından korktu.

Lucas bir dalın altından eğilerek geçerken, "Sanki balta girmemiş bir ormanda yürüyormuşuz gibi hissediyorum," dedi.

"Hiç balta girmemiş bir ormana gittin mi?" diye sordu Quenby. Bu defa, sivrisinek sürüleriyle ve spor ayakkabılarının içine sızan çamurla savaşmak için kasabadan aldığı böceksavar sprey ve bir çift lastik çizmeyle silahlanmıştı.

"Yirmi yaşındayken Amazon'da yürüyüş yapmıştım." Quenby'nin geçmesi için başka bir dalı daha kaldırdı. "Ya sen?"

Quenby başını iki yana salladı. "Şehirde yaşamamın bir sebebi var."

"Evinin oradaki gölette yüzmüyor musun?"

"Suyun içini görebilmeyi tercih ediyorum."

"Sürpriz sevmiyorsun demek?"

"İşimde yeteri kadar sürpriz yaşıyorum." Bataklık bir patikaya girdiklerinde çamur çizmelerine yapışıp kaldı ama Quenby devam etti.

"İşini yaparken bir sürü sırra denk gelip tökezlediğine bahse girerim."

"Ben tökezlemem, Lucas. Araştırırım." Bu açıklamanın hemen ardından ayağı bir ağaç köküne takıldı ve öne doğru düşüp çimenlere gömüldü. Eli bir dikene takılmıştı, böğürtlen çalısından uzağa yuvarlandı.

Lucas elini uzattı ama Quenby tutmadı. Kendi kendine ayağa kalktı, elindeki kanı bir yaprakla sildi. Kot pantolonu ile bluzu çamura bulanmıştı.

Lucas uzanıp saçının arasından bir yaprak çıkardı, gözleri ilgi doluydu. "İyi misin?"

Quenby başını dik tuttu. "Hâlâ araştırıyorum."

"Hiç tökezlemediğine sevindim." Konuşurken Lucas'ın yanakları titriyor, kahkahasını güçlükle bastırdığı belli oluyordu.

"Hadi devam edelim."

"Başüstüne efendim."

Quenby dilini çıkardı.

Çamurlu yol başka bir patikayla kesişene kadar Lucas onu takip etti. Quenby sağa döndü.

Lucas, "Şuna bak," deyince, Quenby birkaç adım geri geldi. Patikanın sonunda asmalarla örtülmüş eski bir direk vardı. Paslı tabelanın altındaki yazıyı ortaya çıkarabilmek için ikisi birlikte dikkatle uğraştılar. *Kelmore Sokağı*. Quenby'nin aradığı kelimeler.

Quenby, "Bravo," deyince Lucas başını kaldırıp baktı, onu onaylamasına şaşırmıştı. "Ciddiyim," diye ekledi Quenby.

Lucas'ın dudaklarındaki gülümsemenin ışıltısı, kahverengi gözlerine kadar ulaştı. "Beğenmene sevindim."

Unutulmuş yolu otlar kaplamıştı, her iki yandaki ağaçlar sanki diğer taraftaki dallarla el sıkışmak ister gibi dallarını yola doğru uzatmıştı. Belki uzun zaman önce bu yol bir aracın geçebileceği kadar genişti ama şu an, herhangi bir tür aracın hatta bisikletin bile girebilmesi mümkün değildi.

Yürümeye devam ederlerken, Quenby başka kalıntılar olup olmadığını görmek için dikenli çalıların içine baktı ama eski kulübeyi ancak yolun sonuna geldikten sonra buldular, uzun meşe ağaçlarından oluşan bir kubbeyle korunuyordu. Kulübenin ön camı paramparça olmuştu, çerçevenin içinde kalan sivri cam parçaları, Quenby'nin aklına *Uğultulu Tepeler* romanındaki ıssız çiftlik evini getirdi.

"Burası olmalı," dedi. Kapının yanında isim yazılı bir levha yoktu ama yoldaki tek ev buydu.

"Bu seferlik, sanırım aynı fikirdeyiz."

Quenby eve dikkatle baktı. "Yaşamak için ne kadar sefil bir yer."

"Bir sır saklamaya çalışıyorsan, değil."

Quenby iPad'iyle bir sürü resim çekti, sonra verandaya ayağını koyup hafifçe ağırlığını verdi. Sağlam gibi görünüyordu. "Şimdi Terrelllerin ne tür sırlar saklamaya çalıştıklarını bulalım bakalım."

Lucas uzanıp genç kadının kolunu tuttu. "Bu güvenli değil, Quenby."

"Tabii ki güvenli değil." Bir basamak daha çıktı. "Yerdeki çivilere dikkat et."

"Ben çatıyı kastediyorum. Her an çökebilir."

Quenby arkasını dönüp baktı. "Sen Amazon'da yürüyüş yapmış adamsın!"

"Bir rehberle. Ayrıca gittiğimiz yerlerde çökmek üzere olan çatılar yoktu."

Fener uygulamasını kullanmak için telefonunu açtı. Kapının kolu yoktu ama ittiği zaman sonuna kadar açıldı ve bir kuş dışarı uçtu.

Kahkahalara boğulmadan önce Quenby'nin dudaklarından bir çığlık kaçtı. Lucas da onunla birlikte gülmeye başladı. "Az kalsın bir kamikaze kırlangıç tarafından öldürülecektik."

"Sence içeride başka var mıdır?" diye sordu Quenby, kapıya tekrar bakarak.

Lucas saçakları inceledi. "Muhtemelen."

Quenby homurdandı. "Şahane!"

"Beni endişelendiren kuşlar değil."

Quenby, cesaretini toplamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Yine de giriyorum."

"Önce ben gireyim mi?"

"Evet, ama o zaman da korkak olduğum için kendimi tekmelemem gerekir."

Lucas geçmesi için kapıyı iyice açtı. "Öyleyse hemen arkanda olacağım."

Çamur kaplı bir pencereden süzülen donuk bir ışık odanın üzerine çökmüştü; tıpkı kanepeyi, taş şömineyi ve tek bacağı kırık mutfak masasını kaplayan sıva parçaları gibi. Bütün oda küf ve hayvan gübresi kokuyordu, minik ayak izleri, ayak parmakları ve topuklardan oluşan yüzlerce iz, mobilyaların etrafındaki tozlu zemine gömülmüştü. Tek ayakkabı izi Quenby'ye ait olandı.

Ahşap masada iki tabak vardı. İçlerinde yemek yoktu ama sanki evde oturanlar yemeklerini bile bitirmeden aceleyle evden ayrılmış gibi görünüyordu.

Lucas odaya girdiğinde bir ıslık öttürdü, zemin ağırlığı altında çatırdıyordu. "Burada zaman onlarca yıl önce durmuş gibi."

Salonun sağında ahşap lavabolu bir mutfak vardı ama fırın veya buzdolabı yoktu. Işığı açmak için bir elektrik düğmesi veya suyun akacağı bir musluk da. Olivia burada bir amaç uğruna yaşamış olmalıydı ama lüks içinde yaşamadığı kesindi. Quenby kenarları kırık tabaklara bir daha baktı, Olivia'nın beraber yemek yediği kişinin Brigitte olmasını umdu.

Mutfağın dışında, tenekeden eğimli bir çatının altında bir klozet duruyordu. Evin içinden geçilen ek bina gibi bir şeydi.

Dar bir koridorda iki yatak odası vardı, birinin penceresi hâlâ sağlamdı, diğeri ise kırılmıştı. Odalardan birinde bir yatağın yayları kalmıştı, diğer odada eski bir portatif karyola göze çarpıyordu. Bu evde gömme dolap olmasa da daha büyük olan, yatak yaylarının olduğu odada küçük bir gardırop vardı.

Quenby dolabı açınca çeşitli kadın giysileriyle karşılaştı. Bir de Amerikan *Cosmopolitan* dergisinin bir sürü eski sayısı ile 1930'lardan kalma –*Woman* ve *Woman's Own*– İngiliz dergileriyle.

Diğer odada gardırop yerine duvara çakılmış ahşap askılar vardı. Quenby ellerini göğsünde kavuşturup, düşünmek için dışarıdaki ağaçlardan birine tırmanabilmeyi diledi.

Olivia rahat bir evden bu perişan yere neden taşınmıştı?

Çizik izleri yatak odasının duvarını bozmuştu, yerde yaprak yığınlarıyla toz birbirine karışmıştı. Ancak bir şey daha vardı, duvarda ortadaki askının altındaydı. Quenby görebilmek için eğildiğinde ahşaba kazınmış bir şeye baktığını fark etti.

Telefonun ışığını duvara tuttu. Yan yana kazınmış bir çift B harfini tekrar gördüğünde ise kalbi yerinden oynadı.

Lucas odaya girdi. "Bu çöplükte nefes aldığımız için muhtemelen bir tür virüs falan kapacağız."

"Aşılar bunun için var." Işığı Lucas'a doğru tuttu. "Ayrıca, birinin çöpü başka birinin hazinesidir."

"Burada bulunacak hazine falan olmadığına gayet eminim."

"Ben o kadar emin olmazdım." Quenby'nin bakışları, kazılı harflerin altındaki döşemeye gitti.

Brigitte bu harflerin altına bir şey saklamış mıydı acaba? Quenby ayağıyla döşemeye vurdu. Bir çiviyle yerinde duruyordu ama biraz gevşek gibiydi.

Döşemenin yanına çömeldi. "Sence bunu sökebilir miyiz?"

"Çivilerden kaçındığımızı sanıyordum," dedi Lucas ama yine de Quenby'nin yanına çömeldi.

"Fikrimi değiştirdim."

"Hiç şaşırmadım," diye iğnelese de Quenby onu umursamadı.

Birlikte, kendilerini yaralamadan döşeme tahtasını sökmeyi başardılar. Sonra Quenby'nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Döşemenin altında başka bir kutu daha vardı. "Gördün mü?" diye fısıldadı. "Hazine."

Quenby dar boşluğa uzanarak kutuyu çıkardı, kapağını açtı. Lucas da telefonunun ışığını kutuya tuttu.

Kutunun içinde, kapağında gümüş bir yıldız olan bir dolmakalem vardı. Bir Alman Montblanc, tıpkı eskiden Grammy'nin kullandığı gibi. Altında da ufak bir katlanmış kâğıt yığını duruyordu. Mektuplar... Belki bir düzine kadar vardı. Leydi Ricker'ın Olivia'ya gönderdiği mektuplardı, İngilizce yazılmışlardı ama her kâğıdın arkasında Almanca yazılı bir mektup daha vardı, tarihler Eylül 1941'den başlıyordu. Yazılar sanki bir çocuk tarafından karalanmış gibi görünüyordu, her mektup tek bir B harfiyle imzalanmıştı.

Brigitte bunları yazarken hemen hemen on iki yaşında olmalıydı. Belki Almanya'dan ayrıldıktan sonra el yazısını geliştirme imkânı bulamamıştı. Veya belki de bunları aceleyle yazmıştı. Her iki durumda da bu mektuplar Quenby'nin ihtiyacı olan onaydı. Brigitte İngiltere'de kalmıştı, en azından

Mulberry Lane'den ayrıldıktan sonra ve onun hikâyesi ile Leydi Ricker'ın hikâyesi birbirine karışmıştı.

Kutuyu iki eliyle tutarak ayağa kalktı. "Brigitte bize ipucu bırakmış."

"Bay Knight'a bırakmış."

"Elbette," dedi Quenby kendini sessizce azarlayarak. Bu işin fazla kişisel olmasına izin vermişti, kızın kendisi için ipuçları bıraktığını düşünüyordu. "Mesele şu ki, Brigitte bulunmak istemiş."

"Sen de onu bulacaksın, Quenby."

Rüyasındaki kız aklına geldi. "Umarım."

Bu mektupların içeriğinin Bay Knight'a hayat vermesini umuyordu.

Nehre ulaştıklarında, Lucas devrilmiş bir kütüğün üzerindeki yaprakları süpürdü ve yan yana oturup ilk mektuba baktılar. Quenby telefonuyla hem ön hem de arka tarafının fotoğrafını çekti.

Her sayfanın ön tarafında Leydi Ricker'ın bebeği, hava durumu ve Swindon'a yapmayı düşündüğü gezi hakkındaki sıradan haberler vardı. Arka taraflardaki mektuplar çok daha uzundu, Almanca kelimeler el yazısı yerine kitap harfleriyle yazılmıştı.

Quenby Almanca'yı, Grammy'nin ona uyumadan önce anlatmayı sevdiği eski peri masallarından öğrenmişti, Grimm Kardeşler'den kalan masallardan. Mutlu sonla biten hikâyeleri severdi ama bir hikâyenin insanı nasıl büyüleyebileceğini genç yaşta öğrenmişti. Ve size nasıl ahlak dersi vereceğini.

Mektubun İngilizce çevirisini yazmak için iPad'in kapağını açtı ama Brigitte'in kelimelerini çevirmeye kalkışmadan önce, onun el yazısını çözmesi gerekiyordu.

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordu Lucas, sürünerek ona doğru yaklaşmıştı.

"Almanca biliyor musun?"

"Hayır, ama..." telefonunu havaya kaldırdı, "Google akıcı olarak konuşabiliyor."

"Tabii yanlış yazılmış olmadığı sürece."

"Bu riski göze alacağım."

"Ben biraz Almanca okuyabiliyorum." Esinti kucağındaki mektubu uçuşturunca kâğıdı eline aldı. "Belki ikimiz birlikte Brigitte'in yazdıklarını çözebiliriz."

Önce Leydi Ricker'ın mektubunu yüksek sesle okudu. Yeni bebeğini karneyle verilen giyeceklerle giydirmeye çalışmanın stresi, bebeğin akşamüstü saat beşte emdiği, on beş gün içinde göndereceği bir hediye hakkındaydı.

Sonra Almanca yazılan tarafı çevirip Brigitte'in, Bayan Terrell hakkında yazdığı ilk satıra göz attı. Yavaşça, Lucas'ın ve telefonunun da yardımıyla, kızın kelimelerini çözmeye başladı.

Eylül 1941

Frau Terrell, Leydi Ricker'ın mektuplarını bozuk bir Almanca'ya çeviriyor ve yazdıklarını telsize okumamı istiyor, pek bir anlam ifade etmeseler bile. Ben de erkek bebek hakkında yazılanları okuyorum. Yalnızca L.R.'ı ve bir sebeple Almanları ilgilendiren şeyler. Bebeğinin ne zaman uyuduğu. Ne giydiği. Annesiyle birlikte ne zaman Londra'ya gittiği.

Ben de annemle birlikte Londra'ya gidebilmek isterdim. Frau Terrell olmadan herhangi bir yere gidebilmek bile güzel olurdu. Bu bahar kaçmayı denedim ama kasabayı asla bulamadım. Artık Frau Terrell dışarı çıkmama izin vermiyor.

Hitler'in adamlarından birinin getirip bıraktığı telsize konuşurken tepemde dikiliyor. Söylediklerimi anlamamasına rağmen, kusursuz olmam gerektiğini söylüyor.

Ben de kusursuz okuyorum. Bir veya iki kelime hariç. Onları değiştiriyorum.

Ekim 1941

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu ev temiz kalmayı reddediyor, sanki biz çatısının altına giren istenmeyen misafirlermişiz gibi. Frau Terrell bir yerlerden çekiç buldu. Küçük bir kutu dolusu da çivi. Ön kapının üzerine düşen bir tahtayı sağlamlaştırmam için beni çatıya çıkardı.

Bir gece çekiçle beraber bir tane de çiviyi odama götürdüm. Frau Terrell uyurken, odamdaki gevşek döşeme tahtasını çaktım. Artık mektuplarımı bulacağından korkmama gerek yok, yerin altına gömüldüler.

Frau Terrell yalnızca benden iş isteyeceği zaman konuşuyor benimle. Tıpkı Sinderella ve onun kötü üvey annesi gibi.

Kız, çatıyı onar. Kız, yeri süpür. Kız, mektubu oku.

Kız diye çağrılmaktan nefret ediyorum ama ismim, benim sırrım.

Masalda, Sinderella zalimliğe karşı umuda tutunuyor. Evinin bahçesindeki dilek ağacını gözyaşlarıyla suluyor. Evin içinde artık sesi bile kendisine ait değil ama ağacın yanında dua edebiliyor. Sonra küçük bir güvercin ona en çok ihtiyacı olan şeyi getiriyor.

Hâlâ, Roger'ın burada olduğu gece çığlık atmamış olmayı, Frau Terrell'in konuşabildiğimi öğrenmemiş olmasını diliyorum.

Lazım olduğunda Frau sesimi kullanıyor ama ona ismimi asla söylemeyeceğim. Artık Terrelllere soy isimleriyle hitap etmemeye karar verdim, içimden bile olsa. Şu andan itibaren onlar yalnızca Herr ve Frau. Aslında hiçbir anlamı olmayan isimler.

Herr ve Frau benim için anlamsızlar.

Kasım 1941

Artık sonbahar geldi ve bugünlerde kendimi Sinderella'dan çok Gretel gibi hissediyorum, ormanın derinliklerinde kaybolmuş gibi. Yanında Hansel olmadan.

Hansel yok ama hikâyemde bir cadı var. Bazı günler beni yemeyi deneyip denemeyeceğini merak ediyorum. Gözlerinde aç ve öfkeli bir bakış oluyor, ben de kafes gibi odamda tek başıma oturuyorum, farelerle birlikte.

Eski peri masalında, Hansel'le Gretel kendilerini ormana götüren babaları tarafından terk ediliyor. Annem de babam da beni bırakmak istemedi –onlar benden alındılar– ama yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Masalda Gretel bir ağaçtan dilek dilemek yerine Tanrı'ya dua ediyor. Ve Tanrı onu kurtarıyor.

Burada şekerden yapılmış bir ev yok. Bulunacak gizli mücevherler de ama beni kurtarabilecek bir Tanrı olduğuna inanıyorum. Bu yüzden her gece dua ediyorum. Yine de bazen, kötü gecelerde, karanlık etrafıma çöreklendiğinde, odamın kapısı ve penceresi kilitli olduğunda ya da sıçanlar gevezelik ettiğinde, aklıma kötü şeyler geliyor.

Dietmar'ı elinde ekmek kırıntılarıyla hayal ediyorum, kaçmadan önce beni bu eve getirip bırakıyor, benden

kurtulmak istiyor. Ancak gün ışığında, Dietmar'ın beni buraya yönlendirdiğine inanmayı reddediyorum. Tanrı'nın beni terk edeceğine inanmayı da.

Dietmar'ı o kadar özledim ki bu özlem bütün bedenimi sızlatıyor. İyi olması, Hitler'in adamları gelmeden önce bana dönmesi için dua ediyorum.

Frau tekrar dışarı çıkmama izin verince, ormanın kıyısında Hansel'imi bekleyeceğim.

Böylece cadı onu da yakalayamayacak.

Otuz Birinci Bölüm

Quenby başını kaldırıp nehir kenarına bakmadan önce mektupları kutuya geri koydu. Demek ki Leydi Ricker'ın arşivdeki mektupları anlamsız değildi. Göründüğü kadarıyla Olivia'dan başka kişiler için de anlam taşıyorlardı.

Gözlerini kapatan Quenby, sırtını kütüğün arkasındaki bir taşa yasladı. Çok yorucuydu, yalnızca tercüme etmek değil Brigitte'in kelimelerindeki hikâyeyi duymak da.

Lucas'la birlikte saatlerdir bu çeviriler üzerinde çalışıyor, daha doğrusu tökezleyerek ilerliyorlardı. Nehirden bir sürü bot ile bir kano geçmişti ama Newhaven'a doğru giden köy yolundan hiç araba geçmemişti. Bir an için, Quenby kendini Brigitte'in dünyasının tuzaklarına adım atmış gibi hissetti.

Quenby zihninde, kekten ve şekerden yapılmış, kasvetli ormana gizlenmiş evi görebiliyordu. Korkmuş, aç bir kız. Cadı. Alman masalında, çocuklar elleri kolları değerli taşlarla ve incilerle dolu olarak evden kaçıyorlardı.

Brigitte kaçmayı başarmış mıydı? Yoksa cadı –veya Hitler'in adamları– onu incitmiş miydi?

Quenby tekrar doğrulup eline başka bir mektup aldı ama Brigitte'in Almanca kelimelerine bakınca gözleri doldu, keder her yanını kapladı. Quenby'den farklı olarak, Brigitte'in kendisini kurtaracak bir büyükannesi yoktu.

"Anlaşılan Olivia Terrell savaş sırasında bir hücre evi yönetiyormuş," dedi Lucas, keşfettikleri şeyden şaşkına dönmüş bir hâlde.

Quenby yavaşça başını salladı. "Leydi Ricker'ın ekibinin bir parçası olmalı."

"Yani buraya bu yüzden taşınmış. Gizlilik için."

"Bir de kanalın karşı tarafındaki dostlarıyla haberleşirken, Brigitte'in Almancasını kullanmak için," dedi Quenby, parçaları bir araya getirerek. Terk edilmiş değirmene, etrafını çeviren birbirine girmiş ağaçlara, nehrin yavaş akan suyuna tekrar baktı. Onu arayan herhangi birinin burayı bulmak için epeyce araması gerekirdi.

"Belki Biggin Hill'in resimlerini çeken kişi, Değirmen Evi için de bir harita fotoğraflamıştır."

"*Dietmar'ın beni buraya yönlendirdiğine inanmayı reddediyorum.*"

Brigitte'in sözleri Quenby'nin beyninde dönüp duruyordu. Brigitte'in onu tüm kalbiyle özlediğini ama Dietmar'ın hiç gelmediğini Bay Knight'a nasıl söyleyecekti?

"Dietmar'ın kendisini terk ettiğini düşünmüş," dedi Quenby alçak sesle.

"Brigitte, Dietmar'ın da kapana kısıldığını bilmiyordu. Onu bulmak istediğini bilmiyordu."

"Geleceğe dair küçük bir umut ışığı, Brigitte için her şeyi değiştirebilirdi."

"Brigitte umudunu kaybetmedi."

Ancak Quenby'ye öyle gelmiyordu. Sanki Dietmar'a olan güveni ve geleceğe dair bütün umutları yok olup gitmiş gibiydi.

Lucas, kutudan Leydi Ricker'ın mektuplarından birini çıkardı, bebeği hakkında yazdığı İngilizce kelimeleri okudu. "Ricker skandalı üzerine bir hikâyenin DHB tarafından destekleneceğini söylemiştin."

"Editörüm olayı bu gözle görmüyor."

"O zaman başka biri için yaz."

"Rekabet yasağı sözleşmesi imzaladım, hem seninle hem de Birlik'le."

Lucas içini çekti. "Bazen sözleşmelerden nefret ediyorum."

Quenby elindeki mektubu tercüme etmeye başladı, Ocak 1942'de yazılmıştı ama Lucas onu durdurdu. "Kaç tane mektup var?"

Quenby saydı. "Altı."

"Kalanını okumadan önce bir molaya ihtiyacımız var bence."

Quenby ne kadar okumaya devam etmek istese de Lucas haklıydı. Beyninin bütün lobları ağrıyordu. "Yemek yerken çalışabiliriz."

Lucas başını sallayarak onayladı. "Tercümeleri bitirdikten sonra da Bay Knight'a telefon ederiz."

Quenby eliyle kutunun üzerini düzeltti. Mektupların bulunduğu haberine sevinse de içerikleri adamı üzebilirdi. "Mektupların geri kalanı da böyle umutsuzsa ne olacak?"

"Bay Knight bu hikâyenin mutlu sonla bitmemiş olabileceğini biliyor. Ortaya çıkmasını istiyor."

"Ama ben onun için mutlu bir son istiyorum."

"Hepimiz öyle olmasını istiyoruz." Range Rover'a doğru yürümeye başladılar. "İki durumda da Bay Knight mektupları bilmek isteyecektir."

"Bu tür şeyleri ondan saklayacağını sanıyordum."

"Daha hikâyenin ortasındayız, Quenby."

Quenby yolcu koltuğuna geçti ve Lucas arabayı Newhaven'a doğru çevirirken, dün gece gördüğü rüyaya tutunmaya çalıştı. Küçük kızın kendisiyle ilgilenen iyi bir adamla piknik yaptığı rüyaya. Bu bir önsezi miydi? Brigitte'in gerçekten de küçük bir kızken öldüğüne onu hazırlamak için? Belki de şimdi Tanrı'yla birlikteydi. Artık ne açlık ne yalnızlık ne de korku vardı.

"Kasabaya gitmeden önce..." Lucas arabayı boş yolun kenarına, otların üzerine çekti. "Senin umulmadık bir şey yapma zamanının geldiğini düşünüyorum."

Quenby sol taraflarındaki bulanık nehre baktı. "Yüzmeyi içeriyor mu?"

"Hayır." Lucas arabayı tekrar durdurup anahtarı çekti. "Direksiyon sallamayı içeriyor."

Quenby sağ omzunun üzerinden dehşetle Lucas'a baktı. "Arabayı ben kullanmayacağım."

Lucas, sanki nehirle orman oradaymış gibi kolunu kontrol panelinin üzerinden geçirdi. "Öğrenmek için bundan daha iyi bir yer bulamazsın."

"Ben gayet iyi araba kullanabiliyorum, Lucas. Benim İngiliz yollarında olmamı istemeyen öbür sürücüler."

Lucas dikiz aynasına baktı ve koltuğunda arkasına dönerek büyük bir gösteri yaptı. "Burada trafik yok."

Quenby kollarını göğsünde kavuşturdu. Sessizlik.

Lucas gülümsedi. "Bunu bir fırsat olarak düşün."

"Kullanmak istemediğim bir fırsat."

"Ben hayatını değiştirmek için buradayım, Quenby Vaughn."

Kolları hâlâ göğsündeydi ama biraz gevşemişlerdi. "Sanki şöförlüğü paylaşmanın peşindeymişsin gibi geliyor."

"Eğer kullanmayı öğrenirsen, kendi kendine araştırma yapmak için arabamı ödünç alabilirsin." Anahtarları Quenby'nin gözünün önünde salladı, sanki onu hipnotize etmek ister gibi ileri geri oynattı.

Quenby'nin kolları yana düştü. "Londra'dan ayrılıyor musun?"

Direksiyonun deri kılıfına hafifçe vurdu. "Eğer bunun üstesinden gelirsen."

Bir an için aklından Lucas'ın arkadaşlığından hoşlanmaya başladığı düşüncesi geçti ama kendi kendine yolculuk edebilmesi, hem kendisi hem de Lucas için daha pratik olurdu. Böylece o da şoförlük yapmak için ofisinden ayrılmak zorunda kalmazdı.

Quenby anahtarlara baktı. "Hukuk işine girmene şaşmamalı."

"Nedenmiş o?"

"Manipülasyon sanatında çok yeteneklisin."

Lucas'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Yapmak istemediğin bir şey konusunda konuşarak seni ikna edemeyeceğime kesinlikle eminim."

"Haklısın." Quenby anahtarları Lucas'ın elinden kaptı. "Deneyeceğim."

Arabayı tekrar çalıştırırken, Lucas yolcu tarafındaki emniyet kemerini bağladı. Sonra Quenby gaza bastı. Tekrar direksiyonun arkasında olmak tuhaf geliyordu. Vitesi solda olan bir araba kullanmaya hâlâ yabancıydı.

Dikkatlice sürdü, tekerlekler nehrin kenarını takip ediyordu.

Lucas koltuğunu arkaya yatırdı. "Sürüyorsun!"

"Sanırım öyle."

Bir virajdan daha döndüler. "İşte bir traktör geliyor," dedi Lucas.

Quenby kendilerine doğru gelen kırmızı traktörü görünce inledi. Kyle'ın ambara getirdiği ile aynı traktördü.

Kumanda panelinin altına girebilmek istedi. Aslında şoför koltuğunda oturmuyor olsa girerdi.

Kyle onu gördüğünde el salladı. Sonra traktörü üzerine doğru sürdü. Aslında direksiyonu çok hafif kırmıştı ama Quenby'yi yoldan çıkarmaya yetti. Direksiyonu sola fazla kırınca tekerlekler çamura değdi. Sonra da otlara.

"Sağa gel," dedi Lucas ama çok geçti.

Quenby gaza bastığında, araba ona kükredi, tekerlekler çamura gömülmüştü.

Dikiz aynasından Kyle'ın traktörü geri döndürdüğünü gördü.

İşte bu harikaydı gerçekten.

Otuz İkinci Bölüm

Değirmen Evi, Aralık 1941

Noel'de uykuya dalarken annesi ona şarkı söylerdi. Sesi çok güzeldi. Bütün notaları, sözleri birbirine bağlayan altın bir ip gibiydi. Brigitte annesinin şarkı söylemesini ne kadar çok severdi.

Bu eski evde Noel kutlaması olmayacaktı. Bu gece Hitler'in adamlarından biri gitmeden önce Frau'ya iyi Noel'ler dilemeseydi, bayramın yarın olduğundan bile haberi olmayacaktı. Sonra, kapının yanındaki gedikten, tahtanın artık kapı pervazına tam oturmadığı yerden, adamın Frau'yu dudaklarından öpmesini izledi.

İnsan bu kadını nasıl öpebilirdi?

Herr hariç tabii. İkisi tam birbirlerine layık gibiydi. Öpüşüyor, kavga ediyor, sonra yine öpüşüyorlardı. Uzaklara düşen bombaları duymak gibiydi; artık bombaların sesiyle bağırma seslerini zar zor ayırıyordu.

Hitler'in adamı kuzeye gideceğini söyledi. Bir hava üssünü sabote etmek için. Brigitte, İngilizce –*sabote etmek*– sözünün

anlamını bilmiyordu ama bu adamın iyi bir şey yapacağından kuşkuluydu. Adam ve arkadaşları İngilizler gibi giyiniyor olabilirlerdi ama niyetleri, bu ülkeye ve insanlarına büyük zararlar vermekti.

Bir gün, kendisini burada bırakıp gittiklerinde, birilerine Terrelllerin yaptıklarını anlatacaktı. Evi nasıl bulacaklarını bilen bu adamları... Sabotaj ve Üçüncü Alman İmparatorluğu hakkındaki konuşmalarını...

Adamların çoğu Brigitte orada yokmuş gibi davranıyordu, sesine ihtiyaç olduğu zamanlar hariç. Brigitte odasındayken Frau ile birlikte gülüyorlardı. Almanya'nın savaşı kazanmasının uzun sürmeyeceğini söylüyorlardı.

Yalnızca bir adam onu fark etti, o da adamın siyah dolmakalemini çaldığı içindi çünkü böylece daha çok mektup yazabilecekti. Adam bir saat boyunca kulübenin her yerini arasa da döşemenin altındaki yeri bulamadı. Çalmak doğru bir şey değildi –annesi olsa muhtemelen bunu yaptığı için kendisini cezalandırırdı– ama Brigitte yazmaya karşı şiddetli bir ihtiyaç duyuyordu. Paketlerin gelmesi geciktiğinde midesini kazıyan açlığın dişleri kadar güçlüydü neredeyse. Veya Hitler'in adamları bütün yiyecekleri yediklerinde.

Kanalın öbür tarafında Brigitte'i birileri dinliyordu, böylece adamlarını ne zaman göndereceklerini ya da ne zaman vardıklarını anlıyorlardı. Kendi kendine dolmakalemin, sesini kullanmalarının ücreti olduğunu söyledi.

Frau, Leydi Ricker'ın tüm mektuplarını ateşe atmasını söylüyordu ama Brigitte yalnızca Almanca çevirilerini atıyordu. İngilizce olanları bluzunun içine saklayıp odasına götürüyordu.

Geçen yaz bile Frau mektupları atması için Brigitte'e büyük bir ateş yaktırmıştı. Havanın ne kadar sıcak olduğunun bir önemi yoktu. Brigitte'i dışarı çıkarmıyor olmasının bir önemi yoktu. Kelimelerin yakılmasında ısrarcıydı.

Ancak Frau bugünlerde Brigitte'i eskisi kadar yakından izlemiyordu. Bazen soğuk havada ağaçların oraya kadar yürümesine izin veriyordu, sanki Brigitte'in yine kaçmasını istiyormuş gibiydi. Sanki Frau'nun sıkıntılarının kaynağı kocası veya Leydi Ricker değil de Brigitte'ti.

Brigitte artık on iki yaşındaydı ve Frau dolaşmasına izin verdiğinde etrafta bir kasaba veya kendisini hapsedildiği hücreden kurtarabilecek Belçikalı keşişler gibi birilerini bulmaya çalışıyordu ama buraya ilk geldiklerinde gördüğü evlerin serap olduğu anlaşılıyordu. Belki de rüya görmüştü. Postacıya sorabilirdi ama adam kapıyı ne zaman çalsa Frau, Brigitte'i odasına kilitliyordu, pencere de hâlâ açılmıyordu.

Pencereyi tamir edecekti, böylece nehrin, çamların kokusunu içine çekebilir ve bir gün Dietmar'a koşabilirdi.

Şu anda koşarak gidebileceği bir yer olmadığından, böyle soğuk gecelerde gözlerini kapatıyor ve hayal kurmaya başlıyordu. Karanlığın perdesinin gerisinde istediği her şeyi hayal edebilirdi. Kızarmış ördeğin ve patates köftesinin tadını. Zencefilli çörek ve *Glühwein,* yani sıcak şarabı. Kiliselerden taşan ilahilerin sesini. Geceleri Noel pazarlarındaki ışıkları.

Bütün ışıklar.

Stille Nacht! Heilige Nacht!

Her şey dingin, her şey parlak.

Brigitte şarkıyı içinden söyledi, böylece kimse duymayacaktı. Bu gece dünyaya gelecek olan huzuru, kendi odasına da gelmesi için davet etti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Lucas fırçayı tutup pembe sabunu püskürttü, garaja çektiği Range Rover'ı köpükle kapladı. Göründüğü kadarıyla – neyse ki– arabadaki tek hasar çamurdu, bunu gidermek için de su ve sabun yeterliydi.

Lucas elinde fırçayla arabanın çevresinde ikinci kez döndü, fırçayı otomatik tabancaya ait bir tür ateşleme mekanizması gibi tutuyordu. Anlaşılan, Kyle Logan'ın arabayı çamurdan çıkarmaya yardım etmesinden sonraki atıp tutmaları yüzünden hâlâ sinirleri tepesindeydi. Adam kurtarıcı ve kırsal ulaşım uzmanı rolüne kendini iyice kaptırmış, tali yollarda araba kullanmakla çamurdan kurtulmak konularında arka arkaya ipuçları vermişti.

Lucas hiç etkilenmemişti.

Pembe baloncuklar aşırı köpüklenmiş arabanın üstünden zıplayıp Quenby'nin, düştüğünde çamurla kaplanmış gömleğinin koluna kondu. Onları fiskeyle uzaklaştırdı. "Artık temizlendi," dedi Lucas'ın arkasından.

Lucas kaportanın üzerinden bir tur daha geçti veya İngilizlerin söylediği şekliyle kaputun. "Seninle konuşabilmek için bizi yolun dışına çıkmaya zorladı."

"Yapma lütfen."

"Ciddiyim, seninle flört etmeden duramıyordu. Benim seninle birlikte olmamı bile umursamadı..."

"Teknik olarak sen benimle *birlikte* değilsin, Lucas."

"Tabii ki değilim ama adam bunu bilmiyordu," diye kükredi. "Ya seninle birlikte *olsaydım*?"

"O zaman alınmaya hakkın olurdu."

Duvardaki kolu diğer tarafa çevirince borudan su püskürmeye başladı. "Her hâlükârda alınmaya hakkım var."

Quenby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kayıtları silmeye hakkın var. Alınmaya hakkın var. Benim de avukat olmam lazım." Lucas ona doğru dönünce püsküren su Quenby'nin omzunun üstünden giysilerine döküldü. "Lucas!"

Lucas tekrar arabaya döndü ama dönmeden önce Quenby yüzündeki sırıtmayı görmüştü. "Özür dilerim."

"Kabul etmiyorum," dedi Quenby, bluzundaki suyu silkelemeye çalışarak. "Arabayı kullanmamı isteyen sendin."

Lucas elindeki fırçayı aşağı indirdi. "Sana kızgın değilim, Quenby. O herif geri zekâlının biri. Dikkat çekmek için kuyruğunu yelpaze gibi açmaya çalışırken ikimizi de yaralayabilirdi."

Quenby, Kyle'ı bir tavus kuşu gibi hayal edince güldü. "Herhangi bir hasar olmadığı için mutluyum, tabii gururumu saymazsan."

Kaldı ki gururu, iki hafta önce, süslü püslü bir şeyi olmadığı için üzerinde pasaklı bir tişört ve şortla Lucas'a kapıyı

açtığında zarar görmüştü. Hatta aslında tamamen yok olmuştu. Bu sabah ormandayken, böbürlendikten hemen sonra ayağının takılıp çamura yuvarlanmasından ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Sana araba kullanmayı öğretmeyi hâlâ istiyorum," dedi Lucas fırçayı yerine koyarken.

"Ciddi misin sen?"

"Tamamen."

"Ama arabanı yoldan çıkardım."

"O herife çarpmaktan çok daha iyidir, gerçi kendisi traktörünün bir yerini göçertmeni tercih ederdi sanırım. Böylece seni yine arayabilirdi."

"Kyle Logan'a karşı en ufak bir ilgim yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sana saygı duyan bir erkeği hak ediyorsun."

Quenby'nin yüzü kızardı. "Teşekkür ederim."

Lucas arabayı işaret etti. "Öğle yemeği işini tekrar deneyelim mi?"

"Senin kullanman şartıyla."

"Anlaştık."

Castle Hill'de, Manş Denizi'ne bakan bir kafe buldular. Lucas iki tane yumurtalı ve tereli sandviç ile paylaşarak içmeleri için bir şişe San Pellegrino marka maden suyu söyledi. Quenby tekrar sağlıklı düşünebilmeye başlamadan önce köpüklü suyun yarısını içti.

Arabasını neredeyse mahvedecek olmasına rağmen Lucas'ın kendisine tekrar güvenmesi tuhaftı. Kyle'ın tüylerini sergilemesine bu kadar bozulması ise daha da tuhaftı.

Sandviçlerini bitirip garson kahve getirdikten sonra, Quenby mektupların durduğu kutuyu masanın ahşap kaplamasının üzerine koydu. Kafenin sahibi, isterlerse akşama kadar dışarıda oturabileceklerini söylemişti ve Brigitte'in mektuplarının tamamını tercüme etmeleri uzun sürebilirdi.

Brigitte'e ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu elbette ama sabırsızlığına endişesi de eşlik ediyordu. Ya diğer mektuplar, okuduklarından daha üzücüyse? Bu araştırma burada, bu kafede, bu kutunun dibinde son bulabilirdi.

Bay Knight'ın verdiği tahta prensesi çıkarıp masaya bıraktı, sanki Brigitte de orada kendileriyle birlikteymiş gibi. Sonra Ocak 1942 tarihli mektubu bir kez daha açtı.

Lucas'la birlikte tercüme etmeye başladılar.

Hitler'in adamları ancak hava şartları uygun olduğunda geliyorlar, yani ağaçların üzerine yoğun bir sis çöktüğünde. Leydi Ricker'ın mektuplarındaki rakamlar misafirlerimizin gelme saatlerine karşılık geliyor, ben de son mektuptaki rakamları değiştirdim, dokuzu yedi yaptım ve sisli bir geceyi beklemeye başladım.

Hitler'in adamlarının nasıl geldiğini tam olarak bilmiyorum ama Frau onları içeri aldığında genellikle pantolonları sırılsıklam, botları çamur kaplı oluyor. Dün akşam kapıdan gizlice sıvıştım, sisin içinde nehre doğru yürüdüm; Dietmar'la benim kanalı geçtiğimiz geceye çok benziyordu. Sonra çalıların arkasına gizlendim.

Hiç motor sesi yoktu ama aniden bir tekne belirdi, sanki suyun dibinden çıkmış gibiydi. Breydon Court'taki Alman savaş esirlerinin bahsettiği denizaltı teknelerine benziyordu.

Saniyeler içinde bir adam teknenin kauçuk kenarına çıktı, daha önce gelen bazı adamlar gibi İngiliz üniforması giymişti, pantolonunun paçalarını sıvamıştı. Omzunda bir sırt çantası vardı ve sığ suda yürürken her iki elinde birer bot tutuyor, kanatlarını çırpan bir ördeğe benziyordu.

Adam kıyıya ulaştığında tekne sisin içinde kayboldu. Adam iki yöne doğru baktı, değirmenin yerini kaybetmiş gibi görünüyordu, sonra düz bir kayanın üzerine oturup botlarını bağladı.

Sazlıklardan oluşan kalemden tık tık diye sesler çıkarmaya başladım. Tıpkı cırcırböceği gibi. Kendime hâkim olamıyor gibiydim. Ağzımdan bir çığlık kaçtı. Vahşi ve güçlü.

Adam ürküp ayağa kalktı, bir şey arar gibi yan taraflarını yokladı ama anlaşılan orada değildi.

Tekrar inledim, bir ölüm perisi gibi yüksek sesle ve uzun uzun. Tıpkı kendisini uyandırmaya cüret eden herkesi yutmak için bekleyen bir deniz canavarı gibi.

Hitler'in adamı ortak lisanımızda küfürler ederek nehir kıyısından yukarı koşmaya başladı.

Adam koşarken iki büklüm oldum, kahkahamı tutmak için boşuna uğraşıyordum ama elimde değildi. Bağırmak ve gülmek çok iyi gelmişti. Hitler'in adamının yanlış yöne doğru koşmasını izlemek de.

Frau ile birlikte buraya geldiğimizden beri ilk defa sesim, şeytanı evimize davet etmek yerine onu kovalamıştı.

Frau o gece saat dokuzda adamı aramaya gitti fakat bulabildiği tek şey bir çift deri bot oldu.

Quenby mektubu masaya bıraksa da gözleri hâlâ yazıların üzerinde dolaşıyordu. Brigitte'in hikâyesi yalnızca Leydi Ricker'ınkine bağlı olmakla kalmıyordu, aynı zamanda Leydi Ricker'ın Ulusal Arşiv'deki dosyalarda bahsedilen casusluk faaliyetleriyle doğrudan bağlantılı olduğunu gösteren bir kanıttı. Bu mektuplar, Nazi ajanlarının İngiltere kıyılarına sevk edilmesi işini idare ediyordu.

Parmaklarını kâğıdın üzerinde tıkırdattı, parçaları kafasında bir araya gelmekte olan hikâyeyi yazmak için can atıyordu. Keşke Evan yazmasına izin verseydi, hikâyede Brigitte'in adını kullanmazdı. Bay Knight'ın hatırı için haber kaynağı gizli kalırdı.

"Hâlâ burada mısın?" dedi Lucas.

Quenby gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Yine geçmişe gittin değil mi? Yetmiş yıl öncesine?"

Quenby sandalyesinde kıpırdandı. Brigitte'e ne olduğunu bulduktan sonra Chandler'dan, hikâyeye devam etmesi konusunda Evan'la konuşmasını isteyecekti. Ya da Evan onu doğrudan ararsa, şahsen ikna etmeye çalışacaktı.

Mektubu yığının en altına koydu. "Aferin Brigitte'e, şeytanla savaşmak için elinden geleni yapmış."

"Brigitte'in onların aleyhine çalıştığını Terrelllerin keşfedip etmediğini merak ediyorum," dedi Lucas.

"Keşfettilerse, onu tamamen susturmayı denemişlerdir." Terrelller veya Leydi Ricker onun yaşamasına izin veremezdi, özellikle de Almanlar savaşı kaybettikten sonra. Vatan hainleri öldürülürdü, Brigitte de hepsine hüküm giydirecek sırlar biliyordu.

Brigitte'in Terrelllerin tacizinden kurtulduğunu bilmek ufak da olsa bir rahatlama sağlardı ama Quenby kalbinin derinliklerinde, Brigitte'in tüm bunlardan sağ kurtulduğunu, hatta büyüdüğünü umuyordu. Bay Knight'ın hatırı için.

Lucas kahvesine krema koydu. "Brigitte'in direnme gücü örnek alınacak nitelikte."

"Dietmar'ın kendisi için geleceğini düşünmeye devam etti."

"Geldi de."

Quenby sonraki mektuba baktı. "Nereye gittin Brigitte?"

Mart 1942

Herr artık çok ender geliyor ama Breydon Court'tan her hafta L.R.'ın mektuplarıyla birlikte yiyecek dolu bir kutu gönderiliyor. En azından açlıktan ölmemize izin vermeyecek.

Frau kocasının onu sonsuza kadar seveceğini düşünüyor gibi ama Herr, onu en fazla barakada bıraktığı çapa kadar seviyor. İkisi de onun için yararlı. Şimdilik.

Herr'in karısına veya bana artık ihtiyacı kalmadığında olabileceklerden korkuyorum.

Eylül 1942

Aylardan beri mektup gelmiyordu, yani yazacak kâğıdım yoktu. Ancak sonra bir mektup, bir hafta önce de Hitler'in adamlarından biri geldi.

Lothar yemek yedi. Bir sürü. Bu adamlar nereye gidiyorsa, oraya gitmeden önce fazla uzun kaldı.

O gittikten sonra, yiyecek kutumuzda hiçbir şey kalmadığı için böğürtlen, yemiş ve bahçede kalanları bulmaya gitmek zorunda kaldım.

Lothar ayrılmadan önce benim küçük odama da geldi, gece geç saatte. Fakat Roger gibi değildi. Beni sarsmak yerine, sürünerek karyolamın altına girdi ve bana dokundu. Dokunmaması gereken yerlerime.

Çığlık attığımda Frau koşarak odaya girdi. Yardım edeceğini düşünmezdim ama gitmesi için Lothar'ı tatlı sözlerle kandırdı. Bir veya iki yıl sonra yine gelebileceğini söyledi.

Sonra odamın kapısını kilitledi. Diğer taraftaki gülüşmelerini duyabiliyordum.

Frau benim İngilizceyi fazla anlamadığımı sanıyor ama önemli kelimeleri anlıyorum. Bundan sonra, adamlar geldiğinde, karyolamı kapının arkasına çekip öyle yatacağım. Keşke Roger'ın silahı bende olsaydı.

Ekim 1942

Herr sonunda geldi ve çok öfkeliydi. Postacı, Frau'yu kasabaya yönlendirmişti.

Herr kuponlarını orada bozdurmaması gerektiğini söyledi. Frau da eğer bozdurmamış olsa ikimizin aç kalacağını. Ayrıca, ateş yakmak için kibrit göndermeyi unuttuğundan donarak öleceğimizi.

Bolca odunumuz ve suyumuz var ama yiyecek çok az, kutular artık seyrek geliyor. En azından Frau'nun kuponlarıyla yiyecek bir şeyler alabildik. Kibritlerle de ısınabildik.

Bir keresinde Frau'nun peşinden kasabaya gitmeyi denedim ama gitmemem gerektiğini fark ettim. Düşünebiliyor musun? Frau'nun yeni elbiseleri var ama benimkiler yırtık pırtık ve lekeli, sanki külleri eşelemişim gibi. Ayrıca ev diyemeyeceğim bu yere geldiğimiz gece Roger'ın koktuğundan

bile daha beter kokuyorum. Kasabadaki insanlar vahşi bir kediymişim gibi üstüme saldırırlardı.

Dün akşam bombalar düştü, buradan fazla uzak değildi. Breydon Court'tayken yaptığım gibi alevleri görmek için dışarı baktım ama karanlıktan başka bir şey yoktu.

Hitler'in adamları yakınlarda bir yeri mi bombalıyorlardı? Yoksa İngilizler miydi, evimizi mi bombalamaya çalışıyorlardı?

Herr, Almanların savaşı kazanmak üzere olduğunu söylüyor, gerçi haber alacağımız başka bir yer yok, Hitler'in adamlarının geldiği zamanlar hariç.

İyi adamların kazanması için dua ettim.

Gitmeme izin vermeleri için dua ettim.

Onlarla bir daha asla konuşmak zorunda kalmamak için dua ettim.

Aralık 1942

Bugün on üç yaşıma girdim.

Dietmar'ın şövalyesini ormana götürüp nehir kıyısındaki bir kütüğe oturdum, etrafım kuşlarla çevriliydi. Pasta yiyormuş gibi yaptım ve şarapla kendi kendime kadeh kaldırdım. Yine evde, babamın manolya ağacının altında olduğumu düşündüm, tıpkı Sinderella gibi sevdiğim herkesin benimle birlikte bugünü kutluyor olmasını diledim.

Dietmar'la beraber evden ayrılmamızın üzerinden iki yıldan fazla geçti. Artık babamın yüzünü hatırlayamıyorum ama burada olsaydı, on üçüncü yaşımın şerefine kadeh kaldırırdı. Benimle gurur duyduğunu söylerdi. Dietmar da bugünün anısına benim için ahşaptan özel bir şey oyardı.

Dietmar beni almaya gelmeyecek. Artık bunu biliyorum. Zaten buradan kaçsam bile onu nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Eğer hâlâ yaşıyorsa, Dietmar on beş yaşında olmalı. Artık bir erkek.

Arkadaşımın güvende olması için dua ediyorum, her neredeyse. Isınması, karnının doyması ve birilerinin onunla beraber on beşinci doğum gününü kutlaması için de.

Ocak 1942

Bugün rüzgâr yine değişti, doğudan esiyor.

Ve sanırım, belki de yeni bir arkadaş bulmuş olabilirim.

Otuz Dördüncü Bölüm

Breydon Court, Ocak 1943

Leydi Ricker saten yastıklara yaslanırken, "Ah, Eddie," diye iç geçirdi, saç bukleleri yüzünün etrafını sarmıştı. "Parti için giyinmem lazım."

Eddie kadının koyu renk saçlarını parmağına doladı, tek kolunun üzerine yaslanarak geceliğinin dantelini inceledi. "Ama bu hâlinle olağanüstü görünüyorsun."

Leydi Ricker, Eddie kendisine iltifat ettiğinde hep yaptığı gibi güldü. "Amiral Drague ile karısı yeni yıl partisi için ruj sürüp mücevher takmamı beklerler."

"Amiral Drague her zaman bir şey bekler."

Leydi Ricker bir parmağını Eddie'nin çene hatlarında dolaştırdı. "Sayende tepedeki küçük operasyonumuz yine başarılı oldu."

"Ne imha ettiler?"

"Kışlalar ve en azından iki hangar."

Leydi Ricker sadakati ve çalışmaları için cömertçe ödüllendirileceği konusunda Eddie'ye güvence vermişti. Yine de

Eddie teminat olarak fazladan beş fotoğraf çekmiş ve döşemenin altına saklamıştı, böylece savaştan sonra bağlılığını ispat edebilirdi. Yalnızca, hanımefendinin üstünü çizmeye çalışması ihtimaline karşı.

Leydi Ricker onu öptükten sonra yatağın diğer tarafına doğru kaydı, yaldızlı kutudan bir sigara çıkardı. "Olivia'nın durumu nasıl?"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Leydi Ricker sigarasını yaktı. "Orası korkunç bir kulübe," dedi, adamın karısı hakkında konuşmama arzusunu umursamayarak. "Sağlığı için endişeleniyorum."

"Mutlu değil ama yeterince iyi."

Kadın sigarasından uzun bir nefes çekince yatağın üstünü duman kapladı. "Onu mutlu etmek için uğraşmalısın, Eddie."

"Yemek ve malzeme gönderiyorum ama onu hiçbir şey mutlu etmiyor."

"Bu hafta sonu giderken götürmen için aşçıya güzel bir kek yaptıracağım."

"Bu hafta sonu gitmeyi düşünmü..."

"Olivia hâlâ kızla ilgileniyor mu?"

"Tabii ki." Gerçi kız artık pek de çocuk sayılmazdı. Aylar geçtikte bir kadına dönüşmüştü. Güzel bir kadına, o eski püskü kıyafetlerin içindeyken bile.

Belki de bir dahaki sefere Olivia yerine ona bir kıyafet götürürdü. Belki biraz da olsa gösterdiği çabanın kıymetini bilirdi.

Leydi Ricker sigarasını kül tablasına bastırdı. "Kızın da mutlu olmasını sağlamalıyız."

"Onun mutlu olduğundan emin olacağım."

"Ne kadar asilsin."

"Başka bir işim..."

Çalan telefon sözünü yarıda kesti. Leydi Ricker telefonu açtığında, Eddie diğer tarafta bir adamın hızlı hızlı konuştuğunu duydu, kadının yüzü solmuştu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu telefonu kapatmadan önce.

"Kimdi?" dedi Eddie.

Leydi Ricker sabahlığına uzandı. "Buradan gitmen lazım."

"Ama iş..."

Kadın elini salladı. "Daha sonra konuşuruz."

Eddie endişelenmedi. Yatak odasının kapısı kilitliydi, koridorda da kimse yoktu. Leydi Ricker öğle uykusuna yattığında bütün çalışanların uzaklaşmasını emretmişti.

Kapı tokmağı tıkırdayınca Leydi Ricker küfretti. Eddie bir sandalyede duran pantolonunu kaparken Lord Ricker'ın, Londra'dan erken dönmüş olması veya dadının bebek için bir şey sormak istemesi durumuna karşı bir hikâye düşünmeye çalıştı.

Ancak odaya genç bir kadın girdi, tek elinde bir anahtar sallanıyordu. Eddie'nin çıplak göğsüne bakıp güldü. "Ooo, merhabalar."

Eddie gömleğinin düğmelerini hızla iliklediği.

"Anlaşılan yeni yıl partisi erken başlamış." Kadının düşük kollu, pırıltılı mavi elbisesinin açıkta bıraktığı çıplak omuzlarını bir mink kürk örtüyordu ama en göze çarpan yeri öne çıkmış göbeğiydi. Kadının hamile olduğu belliydi ve bunu bütün dünyaya duyurmaktan hiç rahatsız olmuyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu Eddie.

Kadının dudaklarına bir gülümseme yayıldı, yeni sürülmüş ruju parladı. "Ben bir sırrım." Yatağa doğru yürüdü. "Merhaba anneciğim."

Hanımefendi dövüşe hazırlanan bir asker gibi omuzlarını dikleştirdi. "Sus Rosalind."

Kadın, Leydi Ricker'ın kılığını görünce dönüp Eddie'ye baktı. Sonra yine güldü. İç burkan, korkunç bir kahkaha koridorda yankılandı.

Eddie'nin bakışları iki kadın arasında gidip geldi. Rosalind gerçekten Leydi Ricker'ın kızı mıydı?

Eddie hizmetçilerin duymaması için kapıyı kapattı.

"Hizmetçi rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Sebebini anlayabiliyorum." Bakışları Eddie'nin başından ayak ucuna kadar dolaştı. "Seni nereden buldu?"

"*London Life* dergisinde fotoğrafçıydı."

Rosalind başını eğdi. "Ya şimdi?"

Şimdi ne yaptığı onu ilgilendirmezdi.

"Dur tahmin edeyim." Tekrar Eddie'ye baktı. "Tarım hizmeti yapmaya zorlandın, böylece askere çağrılmayacaktın."

"Bahçe işlerini idare ediyorum," dedi Eddie, Leydi Ricker'ın kızı bile olsa bu kadının kendisini küçük düşürmesini reddederek.

Rosalind hanımefendiye döndü. "Bana öyle bakma anneciğim. Eve dönmeme sevineceğini düşünmüştüm."

Leydi Ricker sabahlığının kuşağını bağladı. "Birazdan misafirlerimiz gelecek. Bir de Lord Ricker."

Rosalind omzunu silkti. "Bahçıvanla yatan ben değilim."

Leydi Ricker kızının göbeğine baktı. "Birileriyle yatmışsın ama."

"Seçkin bir beyefendiyle. Seni gururlandırmak için." Rosalind bir koltuğa çöktü, pencereden görünen yeni bir kar tabakasıyla kaplanmış parka baktı. "Uzun bir yolculuk oldu."

Eddie ne söyleyeceğini bilemiyordu. Leydi Ricker'ın İngiltere'ye yerleşmeden önce evli olduğunu biliyordu. İlk kocası, çalışanların dedikodularına göre, Boston'un yarısının sahibiydi. Fakat Eddie neredeyse dört yıldır burada çalışmasına rağmen, kimsenin bir kız çocuğu hakkında dedikodu yaptığını duymamıştı.

Rosalind deri ayakkabılarını fırlatıp attı. Bir tanesinin topuğu yoktu. "Babam sevgilerini gönderdi."

Eddie'nin bakışları iki kadının arasında gidip geldikten sonra Leydi Ricker'ın üzerinde durdu. Yıllardır başka başka sevgilileri olduğunu biliyordu ama bütün ilişkilerini bitirdiğini düşünmüştü, belki Amiral Drague hariç. "Babası kim?"

Leydi Ricker bir sigara daha yakıp uzun uzun içine çekti. "Önemli biri değil."

Rosalind ellerini koltuğun kapitone kollarında dolaştırdı. "Böyle söylediğini duysa çok heyecanlanırdı."

Eddie'nin içi öfkeyle kaynıyordu. İki kadın bir tür oyun oynuyorlardı ve kendisinin onlarla birlikte oynamaya niyeti yoktu. "Babanız nerede?" diye sordu.

"Şu an Paris'te, Goebbels'la toplantıda." Rosalind arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Çok açım."

"Eddie sana yiyecek bir şeyler getirir."

"Ah, getirir misin Eddie?" Kız ona doğru bakıp göz kırptı.

"Kimseye ondan bahsetme," diye emretti Leydi Ricker.

"Tabii ki söylemem."

Eddie başını çevirdi, hemen o anda Rosalind ne kadar erken giderse, herkes için o kadar iyi olacağına karar verdi.

Otuz Beşinci Bölüm

Quenby, odasındaki makinede yaptığı bir fincan Colombia kahvesini nefes almadan içti. Gecenin büyük kısmında ayaktaydı, iPad'indeki Brigitte'in tercüme edilmiş mektuplarını tekrar okuyor, hikâyesinin 1943 yılında birdenbire bitmesinden sonra Brigitte'in nereye gitmiş olabileceği konusunda bir ipucu bulabilmek için parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Belki korkularına rağmen yeni arkadaşıyla birlikte kaçmış olabilirdi. Veya Hitler'in adamlarından biri odasına zorla girmiş, Brigitte de ondan kaçmaya karar vermiş olabilirdi.

Tanrı korusun o adamlardan biri kıza tecavüz etmiş bile olabilirdi. Bu düşünce Quenby'nin midesini bulandırdı.

Eğer Brigitte tanıdığı biriyle gittiyse, o zaman nereye gittiğini bilen birileri var demekti ama mektubunda bu gizemli arkadaşın yaşı, milliyeti, hatta cinsiyeti konusunda hiç ipucu vermemişti.

Quenby duş aldıktan sonra kısa paçalı bir kot pantolonla boz-kahve bir bluz giydi, o gün tekrar ormana gitme planları olmadığı için biçimsiz çizmelerinin yerine ayağında yazlık sandaletler vardı. Lucas'la beraber bugün Londra'ya döneceklerdi, gerçi eve dönmeye pek hevesli değildi. Bazı günler kalabalıklar içinde kaybolmayı sevse de bazı günler, hiç kaybolmak istemezdi.

Evine döndüğünde, araştırmasına devam etmeden önce aldığı notlarla birlikte mektupları bir kez daha okuyacaktı.

Sekize çeyrek kala, otelin en alt katındaki küçük kütüphanede Lucas'la buluştu. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, rahatsız kanepede Lucas'ın yanına oturdu. Dizüstü bilgisayarını bir kitap yığınının üzerine koymuştu, ekran kendilerine dönük hâlde Bay Knight'ın her sabah olduğu gibi aramasını bekliyorlardı.

Bay Knight'ın ekrandaki yüzü gölgelerle kararmıştı, masasının arkasındaki pencere karanlıktı. San Juans'da neredeyse gece yarısıydı.

"Merhaba Lucas," diye selamladı, sanki yanındaki adam onun yeğeni veya torunuymuş gibi.

"İyi geceler efendim." Lucas ekranın parlaklığını ayarlamak için uzandı ve Bay Knight'ın dağınık beyaz saçları ekranın büyük bölümünü doldurdu.

Bay Knight gözlerini kısarak öne doğru eğildi. "Bayan Vaughn?"

Quenby kameraya yaklaştı. "Buradayım."

"Çok güzel." Yanındaki masaya bakıp eline bir kâğıt yığını aldı. "Şimdiden epey şey ortaya çıkardınız."

"Anlaşılan Brigitte sizin için ipuçları bırakmış."

"Önceden tuttuğum dedektiflerin Newhaven'daki kutuyu bulmaları gerekirdi," dedi.

Quanby ekrana dönmeden önce Lucas'a baktı. "Sanırım Mulberry Lane demek istediniz."

"Hayır." Bay Knight başını iki yana salladı. "Değirmen Evi'ndekini kastettim."

"Dedektifler Değirmen Evi'ni bulmuş muydu?"

"Elbette."

Quenby tekrar Lucas'a baktı ama o kendisine bakmıyordu. Sıcaklığın yüzüne doğru yükseldiğini hissetti. Neden kendisinden bilgi saklıyorlardı? Ayrıca başka neler biliyorlardı?

"Neden bana..." diye başladı ama Lucas onu durdurdu. Konuşarak değil, ne kendisine ne de Bay Knight'a tek kelime etmişti ama elini nazikçe Quenby'nin dizine koyarak konuyu deşmemesi gerektiğini anlatmaya çalıştı. Lucas'ın kendisine dokunmasıyla, Quenby'nin içinden hızla bir ürperti geçti.

Boğazını temizleyerek konuyu değiştirmeye karar verdi. Değirmen Evi konusunu daha sonra soracaktı. Daha önce ortaya çıkarılmış bir şeyi keşfetmeye çalışması tamamen anlamsızdı.

"Bulduğumuz mektupları okudunuz mu?" diye sordu ama Bay Knight'ın bu mektupları yıllar önce bulup bulmadığından emin değildi.

"Henüz okumadım." Yaşlı adam bakışlarını yere eğdi, sonra tekrar ekrana çevirdi. "İyi miymiş?"

Quenby tereddüt etti. "Aç ve endişeliydi. Sizi özlüyordu."

"Nereye gittiği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Henüz yok."

"Terrelller, efendim," dedi Lucas kameraya biraz daha yaklaşarak. "Anlaşılan Nazilere yardım ediyorlarmış."

Bay Knight'ın gözlerinde bir şey yanıp söndü, Quenby ekran karşısında olmak yerine Bay Knight'ın masasının karşısında olmayı diledi. "Evlerinde bulunan fotoğraflardan sonra ben de şüphelenmiştim."

"Bayan Terrell savaş sırasında onlara yardım etmek için Newhaven'a taşınmış."

"Brigitte'le mi?"

"Korkarım öyle."

Keder adamın yüzünde asılı kalınca Quenby, bu bilginin Bay Knight için yeni olduğunu tahmin etti. Onun hatırı için neredeyse hiç bulmamış olmayı dileyeceği bilginin...

Brigitte'in hayatını kurtarmak için artık çok geçti. Sonuca hiçbir etkileri olmayacağına göre tüm bu acıyı neden eşeliyorlardı? Maalesef, Eddie ve Olivia Terrell gibi insanların ettiklerini bulmaları için de çok geçti.

Öte yandan belki de adalet çoktan yerini bulmuştu.

"Araştırmaya devam etmenizi istiyorum," dedi Bay Knight.

"Elbette."

Sanki bir şey onu endişelendirmiş gibi Bay Knight'ın gözleri iri iri açıldı. "Ama dikkatli olmalısın, Brigitte."

Brigitte mi? Şaşıran Quenby nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Bay Knight'ın ekranı titredi, başı yukarı aşağı zıplıyordu. "Sizi durdurmaya çalışacaklar."

Lucas öne doğru eğilince Quenby'nin ekranı görmesine engel oldu. "Brigitte sizi unutmadı Bay Knight."

Bay Knight cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Onu bulacağımı söylemiştim ona."

"Biliyoruz efendim."

"Ama hâlâ bulamadım."

Lucas ekrandan yavaş yavaş uzaklaştı ve Quenby, Bay Knight'ı tekrar gördü, adam ellerini çenesine dayamıştı. "Çok geç olmadan bizi ona götürmesi için Tanrı'ya dua ediyorum."

Lucas konuşmayı bitirip görüntülü konuşma bağlantısını kapattı.

Quenby ona doğru döndü. "Ne için çok geç olmadan?"

Lucas bilgisayarın ekranını kapatırken omzunu silkti.

Quenby kapitone döşemeli kanepeden hızla kalktı. "Neden Değirmen Evi hakkında soru sormama izin vermedin?"

"Bay Knight'ın kafası karışmıştı."

"Asıl benim kafam karıştı! Bana Brigitte dedi."

"Daha önceki dedektiflerin hiçbirinin Newhaven'a geldiklerini sanmıyorum."

"Ama dedi ki..."

Lucas'ın bakışları pencereden süzülen sabah ışığını izledi. "Bazen kafası karışıyor ve onu gençliğine götürüyor. Şu anda kalmak için çabalıyor."

Quenby durakladı. "Kafası ne kadar karışık?"

"Her gün biraz daha artıyor. Bazı günler zihni bomboş oluyor."

"Acelesi bu yüzden," diye fısıldadı Quenby.

Lucas başını sallayarak onayladı. "Onu hemen bulmak istiyor, kimi aradığını unutmadan önce."

"Zavallı adam."

"O bir savaşçı Quenby. Her zaman öyleydi."

"Ama insan kendi beynine karşı savaşamaz."

"Onunla bir doktor ordusu ilgileniyor, dünyanın en iyileri, onunla birlikte savaşıyorlar. Ayrıca bizim gibi, önemsediği şeyleri onun için hatırlayacak insanlar var."

"Belki de yalnızca iyiyi hatırlamak onun için daha iyidir."

"Genelde hatırladığı şeyler iyi olanlar değil." Lucas dizüstü bilgisayarını siyah omuz çantasına koydu. Sonra saatine baktı. "Öğleden önce Londra'ya doğru yola çıkmam lazım."

Quenby, "Ben de gelebilir miyim?" diye şaka yaptı.

Lucas çantasını aldı, gözleri tekrar buluştuğunda yüzünde bir gülümseme vardı. "Olabilir."

Quenby yanında dikiliyordu. "Nasıl olabilir?"

"Eğer tekrar araba kullanmayı denersen."

Quenby onun peşinden kütüphaneden çıktı, merdivenin dibine geldiklerinde yanında durdu. "Bu sefer arabana gerçekten zarar verebilirim."

"Bu riski almaya gönüllüyüm."

Cesur mu yoksa aptal mı? Quenby önünde duran adamı nasıl tanımlayacağından emin değildi. "Kullanacağım ama tali yollardan gitmeme izin verirsen."

"Asfalttan gittiğin müddetçe sorun değil."

Quenby başını eğdi. "Dört tekerlekle birden mi?"

Lucas başını salladı. "Tercihen bugün çamur, çimen veya Kyle denen adam olmasın."

"Geç kalacağız." Lambeth'deki döner kavşaktan geçip Londra trafiğinin kalabalığına karışırlarken, Lucas kontrol panelindeki saate baktı.

"Neye geç kalacağız?"

"Konsere," dedi.

Gelene kadar çoğunlukla köy yollarından geçmişler, Lucas'ın Terrelllerin eski evini görmesi için Tonbridge'de, öğle yemeği için de Westerham'da durmuşlardı. Bir saat önce Londra'ya ulaştıklarında Lucas direksiyonu devralmıştı. O zamana kadar Quenby arabanın dört tekerleğini yolda tutmayı ve diğer araçlarla arasında uygun bir mesafe bırakmayı başarmıştı, gerçi lastiklerin üzerinde çamur veya çimen olmayacağına dair bir vaatte bulunmamıştı. Her hâlükârda becerisiyle gurur duyuyordu. Birlikte güzel bir gün geçirmişlerdi. Hatta eğlenmişlerdi.

"Benimle konsere gelmelisin," dedi Lucas, Westminster Köprüsü'ne çıkmak için sola doğru dönerken.

"Gerçek bir randevu ayarlayacak şansın olmadı mı?"

"Öyle bir şey demedim."

Thames Nehri'nin üzerinden geçtiler, sağ tarafta kalan Londra'nın Gözü nehrin üzerinde dönüyordu, Big Ben sol tarafta dimdik duruyordu.

Quenby, Lucas'ın sorusunu kafasında tarttı, zihni dalgındı. Lucas Hough ne tür bir kadına çıkma teklif ederdi? Gwyneth Paltrow veya Prenses Kate gibi birine mi? Muhtemelen İngiliz görgü kurallarının hepsini bilen, soyu Kral James'e kadar giden bir kadına.

Westminster Manastırı'nı geçtikten sonra, Lucas sola döndü ve yolun kenarına park etti.

"Lütfen Quenby." Yavru köpek gibi bakıyordu. Böyle bir bakışa karşı onu reddetmesi neredeyse imkânsızdı.

"Lütfen ne?"

"Benimle gel."

Quenby seçeneklerini gözden geçirirken Lucas arabadan indi. Onu evine götüremezdi, en azından konser bitene kadar ama Quenby kolayca bir taksi çağırabilir veya bir blok ötedeki metroya binebilirdi.

Öte yandan gerçekten onunla birlikte konsere gitmek istiyorsa, neden ona eşlik etmeyecekti ki? Müzik gerçekten hoşuna bile gidebilirdi.

Lucas, Quenby'nin kapısını açtı.

"Geleceğim," dedi, sırt çantasını omzuna asarken. "Ama kalacağıma söz veremem."

"Anlaştık." Lucas kapıyı kilitledi. "Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Caddeden aşağı doğru yürüdüler, sonra Westminster Manastırı'na giden meydana döndüler. Dışarıdaki bir tabelada, saat üçte bir akşam duası olduğu yazıyordu.

Quenby saatine baktı. Beş dakika geçiyordu.

Vitraylı camlar Gotik katedralin içinde parlıyordu, ışığın sıcaklığı tonozlu tavanlara kadar süzülüyor, heybetli taş heykellerin ve mermer zeminin üzerine yağıyordu. Manastırın diğer ucunda bir koro ilahi söylüyordu, sesleri taşlarda ve camlarda yankılanıyordu. Quenby ile Lucas, muazzam bir nefin yanındaki koridordan diğer taraftaki müziğe doğru hızla giderken, Sör Isaac Newton ve David Livingstone gibi isimlerin yazılı olduğu taş levhaların önünden geçtiler.

Quenby'nin çocukluğunda Londra'da yaşadıkları sırada, annesi bu manastırı ziyaret etmiş miydi acaba? Belki koroda ilahi söylemiş bile olabilirdi.

Quenby, Jocelyn'nin içinde derinlerde bir yerde yanıyormuş gibi duran müziği gayet iyi hatırlıyordu, iyi günlerinde dudaklarından süzülerek en güzel şarkılara dönüşürdü. Annesiyle babasının birlikte, uyumsuz bir şekilde şarkı söylediklerini bile hatırlıyordu. Bir kalabalığın önünde şarkı söylemek üzere el ele sahneye çıktıkları zamanki kahkahalarını da. Babası hakkında tüm hatırladığı buydu. Gülmeyi seviyordu.

Lucas'la birlikte, kutsal alanla koro arasındaki çinili bir bölüme çıktılar. Düzinelerce çocuk, yan yana dizilmiş koro sıralarında ilahi söylüyordu, genç sesleri ortamdaki eski havayla karışıyor, loş mekânı aydınlatıyordu.

Ek bölüme katlanan sandalyeler dizilmişti, yerlerin çoğu korodaki çocuklarını dinleyen aileler, elbise veya etek-ceket giymiş şık kadınlar tarafından doldurulmuştu. Quenby üzerindeki kot pantolona ve bluza bakıp üzerini değiştirme fırsatı bulmuş olabilmeyi diledi.

Sıraların arasındaki boşluktan geçerlerken Lucas elini Quenby'nin sırtına koydu. Ön tarafa yakın, korodan üç sıra geride iki sandalyeye geçip oturdular.

"İşte buluşacağım kız burada," dedi Lucas sırıtarak.

Buluşmak? Kelime zihninde zıplayıp dururken Quenby donup kaldı. Lucas'la beraber olan kadını görebilmek için sıraları gözden geçirirken paniklemeye başladı. Görebildiği tek şey, müzik dinletileri kesintiye uğratıldığı için rahatsız olmuş anne babaların sinirli bakışlarıydı.

Kendisi şu an, yanındaki adama karşı rahatsız olmaktan daha fazlasını hissediyordu. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyordu. "Biriyle mi buluşacaktın?"

"Tabii ki."

Sandalyesinin ucuna doğru kaydı. "Ben kaçayım o zaman."

"O aldırmaz."

"Aldıracağına gayet eminim." Quenby'nin sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı ama umursamadı.

Lucas uzanıp elini tuttu. "Eve yalnız dönmene izin vermek bana göre, bir beyefendiye yakışmayacak bir davranış olurdu."

"Randevuna gelirken peşine takılmak bana göre, bir hanımefendiye yakışmayacak bir davranış olurdu!"

Lucas koroya doğru baktı ve diğer elini kaldırıp iki sıra hâlinde dizilmiş çocuklara doğru salladı. Yedi veya sekiz yaşlarında bir kız da karşılık vererek kolunu kaldırdı, kırmızı-beyaz renkli koro cübbesi bayrak gibi dalgalandı.

İkinci defa el salladığında, kızın gülümsemesi ek bölüme ışık saçmış gibi oldu.

Lucas, Quenby'nin elini bıraktı. "Müthiş bir şey, öyle değil mi?"

"Randevun onunla mıydı?"

Lucas başını sallayıp onayladı. "Yeğenim."

Quenby sandalyesine tekrar yerleşirken birileri "şşşşttt" diyerek onları uyardı. Quenby neredeyse ağzından kaçacak olan gerginlikle dolu kahkahaya engel olmayı becerse de kalbinin deli gibi atmasına engel olamıyordu. Lucas onu beklenmedik şeyler yapmakla suçlamıştı ama Quenby'nin yaptıkları onunkiyle kıyaslanamazdı bile.

Çocuklar Latince ilahiler söylediler. Rüya gibiydi. Lucas'ın yeğeni onlara bakıp gülümsemeye devam etti, dayısının akşam duasına yetişmesine sevindiği belli oluyordu.

Yanında oturan adam zıtlıklarla dolu biriydi. Bazen kibirli ve sinir bozucu oluyordu. Bazen de komik ve sevimliydi, gerçi bunu ona asla söylemezdi.

İlahi bittiğinde, kız koşarak Lucas'a doğru geldi, ona sarılırken kollarını sonuna kadar açmıştı. Lucas onu yerden kaldırıp tekrar bırakmadan önce etrafında bir kez döndürdü.

"Geleceğini sanmıyordum," diye azarladı dayısını.

"Bunu asla kaçıramazdım," dedi Lucas, kızın burnundan makas alarak. "Layla, bu benim arkadaşım Bayan Vaughn." Dönüp Quenby'ye baktı. "Bayan Vaughn, sizi en sevdiğim kız yeğenimle tanıştırmak istiyorum."

Kız bir elini beline koydu, başını yan yatırarak Quenby'ye baktı. "Ben onun tek kız yeğeniyim."

Quenby güldü. "Seninle tanıştığıma sevindim, Layla. Harika bir sesin var."

Kız yüzünü buruşturdu. "Abim hiç öyle düşünmüyor."

"Oğlanlar öyledir. Sanırım Tanrı onları bizi sürekli aşağılamaları için yaratmış."

"Senin de abin var mı?"

"Hayır, ama dayın var." Kelimeler ağzından öylece çıkıvermişti. Quenby onları geri alabilmeyi çok isterdi ama artık çok geçti. Yanında duran Lucas gülmemeye çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu.

"Söylemek istediğim tam olarak bu değildi," diye ısrar etti.

"Aşağılamakla ilgili sorumluluklarımı çok ciddiye alırım," dedi Lucas.

"Merhaba Lucas." Kibar görünümlü bir kadın gelip yanında durdu. Ismarlama yapılmış siyah bir pantolon-ceket takım giymiş, gümüş bir kolye takmıştı. Uzun saçları koyu kahverengiydi ve dümdüzdü. "Bu hanım kim?" diye sordu.

"Meslektaşım ve arkadaşım," diye açıkladı. "Quenby Vaughn."

"Ben Annabelle," dedi kadın Quenby'nin elini sıkarken. "Layla'nın annesi ve Lucas'ın aşağılayıp durduğu kardeşi. Dikkatini başka bir yere çevirmeye karar vermiş olmasına sevindim."

Quenby, yer yarılsa da içine girsem, diye düşündü. Lucas için söylemek istediği şey bu değildi, özellikle de kız kardeşi etraftayken.

Layla koro cübbesini göstermek için kollarını kaldırdı. "Üstümü değiştirmem lazım."

Annabelle kızını elinden tutup götürdü. Lucas'a doğru dönmeden önce Quenby bir süre arkalarından baktı. "Lütfen, annenle babanın da burada olmadığını söyle."

"Aslında..."

Quenby inledi.

"Layla'nın konserini kaçıramazlardı."

Quenby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ailenle tanışacağımı bana söylemen gerekirdi."

"Ama söyleseydim..." Lucas öne eğilip sesini alçalttı, "kaçardın."

Otuz Altıncı Bölüm

Değirmen Evi, Ocak 1943

Rosalind kulübede bir yaz rüzgârı gibi esmiş, evin üzerine çökmüş kış kasvetinin tozunu atmış, biraz gün ışığı girsin diye dalları sarsmıştı.

Brigitte onu ilk kez odasının penceresinden görmüştü, arabanın ön tarafında, Herr'in yanında oturuyordu. Kadın arabadan dışarı adım attığı an, elini karnındaki tümseğe koymuş dururken, Brigitte her şeyin değişmek üzere olduğunu anlamıştı.

Kapının yanındaki gedikten üçünü izledi. Rosalind etrafına korku yerine, kendine güven ve çokbilmişlik yayıyordu. Etrafındaki eşya eksikliğine aldırış etmeyen bir havası vardı.

Rosalind hemen önünde, bir mutfak sandalyesinde oturuyordu ama Frau, "Burada kalamaz," diye tısladı. Genç kadının tırnaklarındaki boyanın kırmızısı, ısmarlama dikilmiş paltosuyla uyumluydu. Onun varlığıyla oturma odasının sıkıcı havası kaybolmuş gibiydi.

Herr bile şaşkındı. "Başka seçeneğimiz yok," dedi, kadının yanına giderek.

"Tabii ki seçeneğimiz var. Ben burada kızla ikimizi zor doyuruyorum, Eddie. Onun için veya bebek için yemeğim yok."

"Eddie bize yiyecek ve malzeme getirecek," dedi Rosalind, ellerini öne doğru uzatıp tırnaklarını inceleyerek, bu tartışmadan dolayı endişelenmek yerine sıkılmış gibiydi. "Değil mi Eddie?"

Frau'nun bakışları ok gibi deliciydi ama Herr, kadını hiç umursamadan karısıyla konuştu. "Arabada bir sürü yiyecek var."

"Peki, gelecek hafta ne olacak? Ya da gelecek ay? Senden veya hanımefendiden tek bir kutu bile alamadan haftalar geçirmek zorunda kaldık."

"Posta servisinin paketleri kaybetmesine engel olamam ki."

"Arabayla kendin getirebilirdin, tıpkı söz verdiğin gibi."

"Şüphe çekmeden yapamazdım. Bizi izlemeye devam ediyorlar." Herr, Rosalind'e baktı.

Kadın gözlerini devirdi. "Süslü laflara gerek yok. Son beş yıl içinde bir sürü şey gördüm ve duydum, öğrendiğim tek bir şey var: Bir sır saklıyorsan, ya ölüsündür ya da tok. Naziler yandaşlarını iyi besler, tabii işlerine yaradığın sürece. Neyse ki anneciğimin şu an hepimize ihtiyacı var, yani yiyecek bulabileceğiz."

Frau kadının söylediklerini düşünüyormuş gibiydi.

Rosalind ayağa kalktı, Herr'in koluna hafifçe vurdu. "Eminim Eddie iyi beslendiğimizden emin olacaktır. Annemle ikisi çok iyi arkadaşlar."

Brigitte kıkırdamasını bastırmak için ağzını eliyle kapattı. Bu kadının Herr'e nasıl kafa tuttuğunu, adamın ona karşılık veremediğini görmek hoşuna gitmişti.

Rosalind etrafına bakındı, elinde bir valiz tutuyordu. "Bu görkemli evin neresinde uyuyacağım?"

"Sana bir portatif karyola getireceğim," dedi Frau.

"Yok, olmaz," dedi Rosalind, Frau'nun odasına doğru yürüyerek. "Düzgün bir yatağa ihtiyacım var."

Frau, "O oda benim..." diye başladı.

Ancak Rosalind çoktan içeri girmişti. "Bebekle ben burada gayet iyi uyuyabiliriz."

Rosalind kapıyı kapattıktan sonra, Frau yavaşça kocasına doğru döndü, büyük gözleri kısılmıştı. "Bu çok aptalca."

"Başka seçeneğimiz yok. Leydi Ricker'ın bir kızı olduğunu kimse bilmiyor, Lord Ricker bile. Hizmetçiler de o da kızın şimdiye kadar nerede olduğunu merak edeceklerdir."

Frau yumruk yaptığı ellerini beline koydu. "Neredeymiş?"

"Berlin'de, sonra Viyana'da, evleneceğini söylediği adamla birlikte."

"Bir Alman subayı mı?"

"Leydi Ricker'a öyle söyledi. Burnundan kıl aldırmıyor ama tehlikede olmasa buraya gelmezdi."

"Bunu bilemezsin," dedi Frau. "Burada ne yaptığımızı öğrenir, annesinden başka tek bir kişiye daha söylerse, sen de ben de ölürüz."

"Rosalind, Hitler'i destekliyor."

Frau başını iki yana salladı. "Bu kız yalnız kendini destekler. Sırrımızı saklayacağına bir an bile inanmam."

"Endişelenmene gerek yok, Olivia. Ne yaptığımızı bilmiyor."

"Adamlardan biri geldiğinde..."

"Leydi Ricker başka bir düzenleme yapacak. Rosalind gidene kadar."

Bu haberi duyunca Brigitte'in kalbi yerinden oynadı. Rosalind kalırsa, belki Hitler'in adamları bir daha hiç gelmezdi.

"Bebeğe nasıl bakacağız sence?"

"Leydi Ricker kendi eşyalarından bazılarını gönderecek."

"Kadın tutmayacağı sözler vermeyi seviyor."

"Savaş bitmek üzere," dedi Herr. "Biz kazanıyoruz."

"Hep böyle söylüyorsun."

"Sadece birkaç gün daha. Sonra kutlayabiliriz. Hatta belki bebek doğmadan önce."

Brigitte Almanca olarak, "Ona ne isim koyacaksın?" diye fısıldadı, yatağın kenarında Rosalind'in yanında oturuyordu. Konuştuğu dili yeni arkadaşından saklamanın bir anlamı olmadığına karar vermişti. Rosalind de Almanca biliyordu.

"Erkek olursa adını Fritz koyamam sanırım. İnsanlar merak eder."

"Bu şeyin adı mıydı..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı ama bebeğin babasına ne demesi gerektiğinden emin olamadı.

"O benim sevgilimdi, Brigitte. Ne eksik ne fazla." Eline beyaz bir krem sürdü, Brigitte onun çeşit çeşit kavanozlarıyla büyülenmişti. "Eğer kız olursa, ona basit bir isim vereceğim. Rosalind gibi ağır bir şey değil."

"Çok güzel bir ismin var."

Rosalind bir an ona baktı. "Sanırım senden hoşlanabilirim."

Brigitte bacaklarını göğsüne çekti. "Benden kimse hoşlanmaz."

Ön kapı çarparak kapanınca Rosalind yatak odasının kapısına doğru baktı. "Eğer Olivia'yı kastediyorsan, o önemli değil. Onun herhangi birinden hoşlandığından şüpheliyim. Diğer yandan Eddie..."

"O adam benden nefret ediyor."

Rosalind ona yine tuhaf bir bakış attı, sanki ona güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalışır gibiydi. "Senden faydalanmaya çalışmayacağı anlamına gelmez."

"Ne faydalanması?"

Rosalind içini çekti. "Ondan uzak dur sadece. Bu akşam benim odamda yatabilirsin."

Brigitte yatağa ve örtülere baktı. Altındaki döşeği hissetti. Evden ayrıldığından beri gerçek bir yatakta yatmamıştı. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Rosalind kalkıp kapıyı açmadan önce. "Eddie, valizlerimi getir."

Adamın bu konuda hiç mutlu olmadığı açıkça görünse de Rosalind'in her dediğini yapıyordu. Birkaç dakika sonra iki kocaman valizle geldi, içleri Rosalind'in annesinden yürüttüğünü söylediği şeylerle doluydu. Adam ikisini de yatağın üzerine bıraktı.

Sonra odada biraz oyalandı, Brigitte'e dik dik baktı. Nefret hâlâ oradaydı ama artık gözlerinde yeni bir şey daha vardı. Brigitte'in hoşuna gitmeyen bir şey. Bu sefer bakışları üzerinde dolaştı, yırtık pırtık önlüğündeki delikleri, çıplak ayaklarını inceledi. Brigitte kendini sanki onun önünde çıplak duruyormuş gibi hissetti. Midesi bulandı. O adam –Lothar– yatağına gelip kendisine dokunduğunda da böyle hissetmişti.

Adam kendisinden nasıl faydalanacaktı acaba?

"Hepsi bu kadar Eddie," dedi Rosalind, elini sallayıp gitmesini işaret etti, konumundan gayet emin görünerek.

Eddie hâlâ bakıyordu.

"Eddie," diye çıkıştı Rosalind.

Adam odadan çıktıktan sonra Rosalind, Brigitte'e bir elbise attı, beyaz puanlı, ince pilileri olan bir elbiseydi. Elbise yatağın kenarına düştü. "Bunu giy," diye emretti kadın.

Brigitte elbiseye elini sürmedi. "Emin misin?"

"Sürekli bana emin misin diye sormaktan vazgeç."

Brigitte elbiseyi nazikçe kaldırıp inceledi. Yakası yuvarlaktı ve ön kısmından aşağı kadar inen büyük beyaz düğmeleri puan desenleriyle uyumluydu. Elbiseyi kaldırıp önüne tuttu, Sinderella'nın baloya giderken giydiği tuvaletin bile bundan daha güzel olamayacağını düşündü.

Saat gece yarısını vurunca, muhtemelen yine paçavralara dönüşecekti ama elinde fırsat varken tadını çıkaracaktı. Tıpkı Sinderella gibi.

Herr ile Frau arabaya binip gittiler, bu da Rosalind'le Brigitte'in işine geldi. Kuyudan su çekip ocağın üzerindeki bir kazanda ısıttılar. Su ısınınca süngerle kendilerini temizlediler, hatta lavaboya eğilip saçlarını bile yıkadılar, sonra alevlerin önünde kuruttular.

Rosalind, Brigitte'in hazinelerinin arasından bir gecelik ödünç almasına izin verdi ve Rosalind saçlarını bigudilerle sararken kahkahalarla güldüler.

Herr ve Frau geç saatte döndü. Rosalind ile Brigitte'in odasının kapısı bir kez tıkırdadı ama sonra Frau'nun sesi duyuldu, Herr'i çağırıyordu.

Uyumadan önce Rosalind odanın penceresini kilitledi. Ardından Brigitte'in de yardımıyla komodini kapının arkasına çektiler.

Otuz Yedinci Bölüm

Güneş Hampstead'in üzerinde yükselirken, Quenby çamurlu spor ayakkabılarını bağladı ve evinin arka tarafındaki sekiz yüz dönümlük kırlık alanda koşmak için evden ayrıldı. Yüzücüler çoktan göletlere dalmış, suyun üzerinde ileri geri kulaç atıyorlardı. Diğerleri, kendisi gibi tepelerde koşuyorlardı.

Dün akşam Hough ailesinden hoşlanmamayı, gösterişli tavırlarından dolayı tetikte olmayı isterdi ama pek gösterişli bir durum yoktu, tavırlarıysa aralarındaki resmiyet sınırlarını kaldıracak kadar garipti. Annabell'in Greenwich'te Thames'in karşısındaki evinde hep birlikte akşam yemeği yerken ve karşılıklı hikâyeler anlatılırken, Lucas'ın anne babası Quenby'ye karşı son derece cana yakın davranmıştı.

Quenby onların bütün sorularını cevaplamıştı ki hepsi gayet dostça sorulardı ama ne yapacağını tam olarak bilemediğinden çoğunlukla yalnızca etrafını gözlemlemişti. Hepsi birbirine takılıyordu, tıpkı Lucas'ın da kendisine takıldığı gibi.

Ayrıca hepsi bir arada olmaktan keyif alıyormuş gibi görünüyorlardı.

Annabelle ile Bayan Hough'un mutfakta birlikte çalışmasını, patates soyarken gülmelerini izledi. Birbirini seven bir anne ile kızı.

Herkesin bir arada olmaktan hoşlanan bir ailesi yoktu, bunu biliyordu ama bazen sevdiği ve kendisini seven insanlar arasında büyümenin nasıl bir şey olacağını merak ederdi. Tatile çıktığında ziyarete gideceği bir ailesi olmasının.

Çayıra doğru koştu, havanın soğukluğuna rağmen ciğerleri yanıyordu.

Büyükannesi, Jocelyn gittikten sonra tek ailesi olmuştu ve o öldükten sonra, yuva kavramı da onunla birlikte gitmişti. İnsan öylece yeni bir aile yaratamazdı. Ya bir ailede doğar ya evlat edinilir ya da evlenip bir aileye girerdi.

Daniel'in Brigitte'e duyduğu kadar güçlü bir sevginin, Daniel'in kaybettiği kadının izini sürmeleri gibi kendisinin izini sürecek birinin özlemini duymasına rağmen, bir adama onunla evlenip bir gelecek kurabilecek kadar güvenebileceğini hayal bile edemiyordu. Veya tekrar üzülme riskini göze alabileceğini.

Saat sekizi birkaç dakika geçerken telefonu çaldı, baktığında tanımadığı bir numara olduğunu gördü. Belki Evan hikâyesi konusunda onunla iletişim kurmak istiyordu. Öyle olmasını ümit etti. Newhaven'da ortaya çıkardığı yeni bilgilerle, Evan'ın fikrini değiştirebileceğini umuyordu.

Yavaşlayıp yürümeye başladı. "Alo?"

"Bayan Vaughn mu?" dedi bir adam. Sesini tanımamıştı.

"Benim."

"Ben Paul, Bayan Douglas'ın hemşiresi. Sizinle onun evinde karşılaşmıştık."

"Evet, hatırladım."

Arka tarafta bir şeyin çarptığını duydu Quenby, bir kapı olabilirdi. "Bayan Douglas sizi aramamı istedi. Sizinle yine konuşmak istiyor."

"Hangi konuda konuşmak istediğinden bahsetti mi?"

"Eddie Terrell isminde bir adam hakkındaymış."

"Bay Terrell'e ne olmuş?"

"Bunu size yüz yüzeyken söylemek istiyor."

Lucas, eğer ihtiyacı olursa bugün arabasını alabileceğini söylemişti. Londra caddeleri hâlâ gözünü korkutuyordu ama Lucas'ın verdiği derslerden ve dün yaptığı pratikten sonra, arabayı Tonbridge'e kadar tek başına sürebileceğine güveniyordu.

Ancak Lucas'a araba lazımsa, bir trene atlayıp gidebilirdi. "Bugün öğleden sonra gelebilirim."

"Bayan Douglas bunu duyunca rahatlayacak. Son birkaç gecedir uyumakta güçlük çekiyordu."

"Lütfen ona söyleyin, ben de uyumakta güçlük çekiyorum."

Eve dönünce, Quenby duş alıp giyinmeden önce Lucas'ı aradı. Lucas arabayı alabileceğini söyledi, üstelik onu Londra'nın güneyindeki kasabalardan birine kadar götürmeyi, ondan sonra yola kendi kendine devam etmesini teklif etti. Quenby teklifi hemen kabul etti.

Metro onu Doğu Londra'daki Canary Wharf'a götürdü, sonra Lucas'ın Thames manzaralı gümüş bir kuledeki dairesini buldu. Lucas kapıyı açtığında onu yanağından öpmek için öne doğru eğildi ama Quenby afallayarak geri çekildi, sanki

adam kendisine iğnelerini batıracak bir kirpiymiş gibi. Gerçi Chandler muhtemelen dikenleri olanın Quenby olduğunu söylerdi.

Lucas'ın yüzü kıpkırmızı oldu, gülümsemesi silindi. "Arkadaşlar arasında yanaktan öpüşmek âdettir."

"Biliyorum," dedi Quenby, tuhaf davranışının bağışlanmasını umarak. "Benim geldiğim yerde el sıkışılır."

Ya da kucaklaşılırdı ama onu kucaklayacak falan değildi. Aralarındaki profesyonel ilişki çoktan kişisel bir ilişkiye dönüşmüştü ve Quenby, önceden aralarında duran duvarı tekrar inşa etmeye çalışıyordu.

Lucas kapıyı iyice açtı. "Bir gün bana güvenebileceğini umuyorum, Quenby."

Quenby cevap olarak elini uzattı, Lucas'ın elini sertçe sıktı. Sonra açık mutfak, yemek masası ve oturma bölümünden oluşan salona girdi; siyah-beyaz renkteki mobilyalar zevkle tasarlanmış ve iyi düzenlenmişti. Duvarda yalnızca iki parça sanat eseri asılıydı: Yağmur ormanlarının fotoğrafları, griliği dışarıda bırakan binlerce yeşil yaprak.

Kayarak açılan kapıların ötesinde gümüş rengi korkuluğu olan bir teras, Quenby'nin bir veya iki yatak odası olduğunu düşündüğü yere kadar uzanıyordu. Pencerelerden fırtınalı Thames görünüyordu, mavnalar arduvaz rengi dalgaların arasında ilerliyor, demir atmış tekneler iskeleye çarpıyordu.

Lucas gelip yanında durdu. "Çalışırken tekneleri izlemeyi seviyorum."

"Ben olsam korkarım çalışamayacak kadar dikkatim dağılırdı."

"Öyle kolayca dikkati dağılacak birine benzemiyorsun. Belki seni yoldan çıkmaya zorlayan o kırmızı traktör hariç."

Quenby güldü, Lucas'ın sataşmalarının samimiyetine minnettardı. Yanaktan öpülmektense bunları tercih ederdi. "Dikkat dağıtıcı şeyleri siliyorum."

Lucas geriye doğru bir adım attı. "Şimdi korkmaya başladım."

"Sen dikkatimi dağıtmıyorsun, Lucas."

Lucas başını kısa ve sert bir şekilde salladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Ve böylece her şey yine yerli yerine oturdu.

"Ailem seni sevmiş," dedi Lucas, arabayla iskeleden uzaklaşırlarken.

"Ben de onları sevdim ama yine de konserde olacaklarını bana söylemen gerekirdi."

"Söyleseydim gelir miydin gerçekten?"

Quenby evet demek istedi ama doğru değildi. Aslından onlardan koşarak kaçardı. Westminster Manastırı'na adımını bile atmazdı.

Griliğin arasından gün ışığı görününce Lucas güneş gözlüğünü taktı. "Geldiğin için mutluyum, hem konsere hem de yemeğe."

"Ben de. Biliyorsun bu bir nimet, seninkiler gibi normal bir aileye sahip olmak yani."

Lucas ona doğru baktı. "Normal olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Nispeten."

"Yıllar içinde bir sürü anlaşmazlıklarımız oldu ama sanırım bir şekilde çözdük."

"Yatılı okula gönderildiğin için hâlâ üzgün müsün?" diye sordu Quenby, tuğla evlerin, kilise kulelerinin, gökdelenlerin ve tren istasyonlarının arasından geçip sonu görünmez şehrin güneyine doğru giderlerken.

"Hem de çok. On dört yaşına gelene kadar ne annemle ne de babamla yakın olamadım. O yıl beni evin yakınlarındaki bir devlet okuluna yazdırmaları için yalvardım, sonunda kabul ettiler. Uzakta olduğum o yıllarda evimi çok özledim."

"Kendi çocuklarını yatılı okullara gönderecek misin?"

Lucas ona gülümseyerek baktı. "Çocuklarım olacağını mı varsayıyorsun?"

"Galiba öyle yapıyorum. Çocukların olsun istemez misin?"

"Eninde sonunda isterim, gerçi ben çocuklar konusunda biraz fazla endişeli olabilirim."

"Bence sen mükemmel bir baba olacaksın, Lucas. Ayrıca muhteşem çocukların olacak, tıpkı yeğenlerin gibi."

"Seni kandırmalarına izin verme. Bütün Houghlar özlerinde asidir."

Quenby güldü. "Hiç sanmam."

"Layla bu sabah bana mesaj attı. Onları görmeye bir daha ne zaman gideceğini soruyor."

Lucas'ın sözleriyle Quenby'nin kalbi hem mutluluk hem de kederle sızladı. Ancak bu insanların hayatına, şimdiye kadar karıştığından daha fazla karışamayacağını biliyordu. Kendini yeniden şekillendirme yeteneğine sahip olabilirdi ama yeniden şekillendirilen şeyler uzun süre dayanmazdı. Eninde sonunda zırhındaki çatlakları, altındaki pürüzlü kenarları göreceklerdi.

Layla'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ya da dayısını.

"Geldiğim için ben de memnunum," dedi, sonra gözlerini telefonuna çevirdi. Aralarında bir duvar oluşturmak için o an kontrol edebileceği tek şeydi.

Sohbete devam etmek yerine e-postalarını kontrol etti. Sonra bir ıslık çaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Lucas.

"Şunu dinle."

Sayın Bayan Vaughn,

Bir hikâye konusunda Ricker ailesiyle iletişim kurmaya çalıştığınızı öğrendim. Sizinle memnuniyetle konuşurum ama bu, telefonla veya e-posta ile yapılacak bir konuşma değil.

Sizinle yarın Jacksonville, Florida'da buluşmak için müsaitim. Eğer sizin için uygunsa lütfen cevap yazın, böylece detaylar üzerinde çalışabiliriz.

Size annemi anlatacağım.

Alexander

Quenby telefonu bıraktı. "Alexander kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ciddiyim Lucas. Eğer bu isim Bay Knight'ın dosyalarında bir yerlerde geçiyorsa bilmem gerek."

"Soracağım." Lucas telefonuna uzandı. "Yarın sabah için de bir uçuş ayarlayacağım."

"Florida'ya gidemem," dedi Quenby, kendi kendine konuşur gibi.

"Gitmek zorundayız..."

"Biz mi?"

"Tek başına gidemezsin. Bu adamı tanımıyorsun."

"Benimle Ricker ailesi konusunda iletişim kurdu, Brigitte konusunda değil."

"Brigitte'in hikâyesi Ricker ailesinin hikâyesiyle iç içe geçmiş, artık hangisinin hangisine ait olduğundan emin olamıyorum."

Quenby pencereden dışarı, parkta uçurtma uçuran çocukları gösteren rengârenk bir duvar resmine baktı. Lucas'a söyleyemezdi ama özel bir jetle bile olsa, hatta orada en iyi hikâyeyi bulacağını bilse bile, Florida gitmek isteyeceği en son yerdi.

Otuz Sekizinci Bölüm

Değirmen Evi, Mart 1943

Nehirden yukarı doğru, tekerlek izleriyle dolu patikadan çıkarken Rosalind'le Brigitte kahkahalar attılar, sabahı nehirde sular sıçratarak geçirdikleri için bacakları ıslaktı.

Hava mart ayına göre sıcaktı ve evden kaçmaya, Frau'nun karamsar ruh hâlinden uzaklaşmaya can atıyorlardı. Kadın bir şekilde içki bulmuştu, Leydi Ricker'dan bir ödeme veya postacıdan bir hediye olabilirdi.

Brigitte, Rosalind'e bütün gizli yerlerini göstermişti. Eski değirmende bulduğu odaları, suyun içindeki sazlıkları, ağaçların arasına gizlenmiş mezarlığı. Adının Brigitte olduğunu da söylemişti; tabii ki kimseye söylemeyeceğine yemin ettirdikten sonra.

Rosalind de ona ailesinden bahsetti. Babası –Oskar ismindeki bir adam– Alman ordusunda yüksek rütbeli bir subaydı. Annesi on dokuz yaşındayken ona çılgınca, ümitsizce âşık olmuştu. Leydi Ricker ona hamile kaldığında Avrupa'da seyahat ediyor olmasına rağmen, Rosalind Boston'da doğduğunda ilk kocasıyla evlenmişti.

Amerikalı kocasını boşadıktan sonra, Oskar'la birlikte olması için Rosalind'i Almanya'ya göndermişti, daha sonra kendisi de yanlarına gitmeyi düşünüyordu ama Oskar, Leydi Ricker'ın İngiltere'de daha çok işe yarayacağını düşünmüştü. Lord Ricker'la evlendikten sonra bile Leydi Ricker, Almanya'ya gidip Rosalind'le Oskar'ı ziyaret ediyordu. Ta ki savaştan iki yıl öncesine kadar.

Anlaşılan Oskar da başkasıyla evlenmişti ama Rosalind ondan çok fazla bahsetmedi, yalnızca adamdan korktuğunu söyledi. Ayrıca kendisinin hamile olduğunu da bilmiyordu.

Brigitte ona Leydi Ricker'ın mektuplarından veya kendi acemice tercümelerinden bahsetmedi. Rosalind'in babasının rütbeli bir Alman askeri olduğunu bildiği hâlde bunu ona söyleyemezdi.

Arkadaşı bir ağaç dalının etrafından dolandı ama sonra donup kaldı, Brigitte'in de durması için kolunu kaldırdı. Evin yanına tuhaf bir araba park etmişti. Siyah, dört kapılı bir arabaydı.

Brigitte, "Peşimden gel," diyerek Rosalind'i evin yan tarafına doğru götürdü.

Oturma odasının camından dışarı sigara dumanı süzülüyordu, içeride elindeki sigaraya yapışmış Frau ile birlikte iki adamın olduğunu görebiliyordu.

Brigitte, Rosalind'e baktı. Şaşırmış görünmüyordu.

"Ne yaptığınızı biliyoruz Bayan Terrell," dedi adamlardan biri. "Geçen hafta Swindon yakınlarında Lothar adında bir adam yakaladık. Onu hatırladınız mı?"

Adamı tanıdığını inkâr ederken kadının sesi titredi.

Adam Frau'ya doğru eğilirken Brigitte pencere pervazından gizlice baktı. "Hatırlayamayacak kadar çok erkek mi vardı?"

"Bana hakaret ediyorsunuz."

"Lothar hayli konuşkan biri. Burada epeyce arkadaşını ağırladığınızı söyledi. Ayrıca kendisinin buraya Hitler tarafından, kuzeye giden demiryolunu yok etmek için gönderildiğini de itiraf etti." Adam bir an için durdu, aniden pencereye döndüğünde Brigitte eğildi. "Bunun sizi ne duruma düşürdüğünü biliyor musunuz, Bayan Terrell?"

"Kocamla konuşmak istiyorum."

"Bu sizi düşmanın işbirlikçisi yapar." Adam tekrar konuşmadan önce sessizlik oldu. "Bir vatan haini."

Kadın yine konuşmadı.

"Kocanız nerede?"

Frau bu sefer hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Manchester'da."

"Manchester mı?"

"Orada bir çiftlikte iş buldu."

"Onun Breydon Court'ta çalıştığını sanıyordum."

"Artık çalışmıyor."

"Lothar sizinle birlikte yaşayan bir kızınız olduğunu söyledi. Size yardım ediyormuş."

Brigitte cevabı beklerken kendini kastı. Frau adamlara kendisinin ve Rosalind'in ormanda olduğunu söyleyecek miydi?

"O benim kızım değil."

"Adı ne?"

"Bilmiyorum. Biz ona 'kız' diyoruz."

"Lothar onun Alman olduğunu söyledi."

"Kız dilsizdi. Birkaç ay önce de evden kaçtı."

Önce, bütün iyi niyetiyle Brigitte, Frau'nın kendisini korumaya çalışıyor olabileceğini düşündü ama muhtemelen onu bulduklarında Brigitte'in söyleyeceği şeylerden korkuyordu. Gerçekten de söyleyecek çok şeyi vardı.

Ön kapıya gitmek üzere döndü ama Rosalind onu kolundan yakaladı ve fısıldamaya başladı. Brigitte parmağını dudaklarının üstüne koyup tekrar pencereye doğru bakarken kızı susturdu.

İçerideki adamlar muhtemelen polisti. İngiliz Gestapo'su. Frau'nun yalanlarına inanmazlardı. Muhtemelen Brigitte'in anlattıklarına da inanmayacaklardı, gerçekleri söylese bile. En azından kendisinin Alman olduğunu ve düşmana yapılan telsiz yayınında sesinin kullanıldığını keşfettiklerinde.

Kendisine de vatan haini damgası vurur ve muhtemelen kanaldan karşıya geçen başka bir tekneye bindirirlerdi. Veya bir dahaki sefere nehrin yüzeyine çıktıklarında Hitler'in adamlarına teslim ederlerdi.

"Brigitte," dedi Rosalind, kolunu sıkarak. Sonra inledi.

Brigitte neredeyse yine susturacaktı onu ama döndüğünde, Rosalind'in yüzündeki paniği gördü, ellerini karnına bastırıyordu.

Pencereden uzaklaşıp, tökezleyerek yürüyen Rosalind'le birlikte ormana doğru gittiler, ta ki Rosalind durup iki büklüm olana kadar; bulundukları yerden evi hâlâ görebiliyorlardı. "Bebeği burada doğuramazsın."

"Bebek gelmek üzere, biz hazır olsak da olmasak da."

Evin ön kapısı açılınca Rosalind'i ağaçların arkasına çekti. Polisler arabalarına doğru yürüdü, Frau aralarındaydı. Başı öne eğikti, kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Belki de Brigitte'in Frau gittikten sonra ne olacağını merak etmesi gerekirdi. Breydon Court'tan kutular almaya devam edecekler miydi? Kasabadan yemek karneleri gelecek miydi?

Ancak o öğleden sonra araba uzaklaşırken, Brigitte'in düşünebildiği tek şey Rosalind ve doğmak üzere olan bebekti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Quenby, Bayan Douglas'a bir orkide götürdü, yaprakları koyu mor renkteydi. Kadın görüşmeleri için şeftali rengi sade bir elbise seçmişti, boynuna bir dizi inci takmış ayağına da fildişi rengi parlak ayakkabılar giymişti.

"Harika görünüyorsunuz," dedi Quenby ona hediyesini uzatırken.

Kadın, hastane yatağının yanındaki yüksek arkalıklı sandalyesinden ona gülümsedi, çiçeği tepsiye, ağzından buharlar çıkan mavi seramik bir çaydanlığın ve bir tabak sindirimi kolay bisküvinin yanına koydu. "Tekrar geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Vaughn."

"Lütfen, bana Quenby deyin." Kadının hassas, yarı saydam tenine zarar vermemeye dikkat ederek nazikçe elini sıktı.

"Umarım gelirken çok sıkıntı çekmemişsinizdir."

Quenby İngiliz yollarına ilk çıkışını düşündü ve kendisinden gayet hoşnut olduğunu fark etti. Lucas'ı bir saat önce,

Bromley'deki tren istasyonuna bırakmıştı. Tonbridge'e gelene kadar da kendine güveni artmıştı. "Hiç sıkıntı olmadı."

"Sürekli Olivia Terrell'i düşünmekten kendimi alamadım," dedi Bayan Douglas, iki fincana da biraz süt döküp ardından çayı doldururken. "Onu neden bulmaya çalıştığınızı bana tekrar söyler misiniz?"

"Terrelllerle birlikte yaşayan tahliye edilmiş bir kız çocuğunu arıyorum," diye açıkladı. "Bayan Terrell taşındığında, Brigitte de onunla birlikte gitmiş."

Bayan Douglas sandalyenin ucuna doğru kaydı. "Bayan Terrell'e ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Leydi Ricker onu kıyı şeridindeki bir eve göndermiş ama savaştan sonra nereye gittiğini bilmiyorum."

Bayan Douglas başını üzüntüyle iki yana salladı. "O günlerde bir sürü insan öldürüldü. Babam Aralık 1941'de Biggin Hill hangarında öldü."

Quenby aldığı bisküviyi tekrar tabağa bıraktı. "Hava üssünde mi çalışıyordu?"

"Evet, eğitmendi."

"Terrelllerin evinde hava üssüne ait bazı fotoğraflar buldum."

"Ne tür fotoğraflar?" diye sordu Bayan Douglas.

"Alman ordusuna bilgi verebilecek türde."

Bayan Douglas bir an gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. "Sanırım bu beni şaşırtmadı. Annem, Eddie Terrell'in pek iyi işlerin peşinde olmadığından şüphelenmişti. Kraliyet Hava Kuvvetleri konusunda çok meraklıydı, hatta babamla birlikte defalarca hava üssüne gitmişti. Eddie bizimkilere hava kuvvetlerine katılmayı düşündüğünü söylemişti ama Breydon Court'tan ayrılmadı."

"Anneniz Breydon Court'ta çalışmaya devam etti mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Lord Ricker savaş bitmeden öldü, sonra Leydi Ricker iki çocuğunu alıp Londra'da yaşamaya gitti."

"Yani anneniz işini kaybetti..."

"Yok, hayır. Leydi Ricker, ev Draguelara geçene kadar anneme kâhya olarak maaş ödemeye devam etti. Annem, Rickerların çocukları büyürken onların hayatlarını ve kariyerlerini takip etti. Gazetelerden bir sürü haber kesip biriktirdi." Bayan Douglas gülümsedi. "Annem bir şeyleri saklamayı severdi."

Quenby'nin yaptığı iş dolayısıyla bir şeyler biriktiren insanlara düşkünlüğü vardı, özellikle resim ve gazete biriktirenlere. "Anneniz size Eddie Terrell hakkında neden bu kadar çok şey anlattı?"

"Benimle gelin." Bayan Douglas yürütecine doğru eğildi ve Quenby'ye peşinden gelmesini işaret etti. Mutfaktan geçip yanındaki bir odaya girdiler.

Oda kutular ve gazete yığınlarıyla doluydu, kutu yığınlarından biri Jenga oyunu kulesine benziyordu, her an yere yığılmaya hazırdı. Bayan Douglas yürütecini tehlikeli bir şekilde kuleye doğru yönlendirdi ama sorunsuzca etrafından dolandı. Sonra yürütecin ayağıyla kutulardan birine vurdu. "Zahmet olmazsa bunu açar mısınız?"

"Elbette." Quenby yığının tepesinden karton kutuları indirip kadının gösterdiği kutuyu masanın üzerine koydu.

Bayan Douglas kutunun içine baktı, ardından da karton dosyaları karıştırmaya başladı. "İşte burada." Dosyalardan birini çıkardı. "Eddie genellikle fotoğraf makinesinin arkasında olurdu ama birileri makinesini ödünç almış herhâlde."

Quenby cilalı bir merdiven tırabzanına yaslanmış bir adamın siyah-beyaz fotoğrafını inceledi. Rahat bir tavırla ayakları çapraz bir şekilde duruyordu, sanki dünya umurunda değilmiş gibiydi. Yanında ciddi görünümlü bir kadın vardı, muhtemelen yirmili yaşlarının sonundaydı ama birbirine bastırdığı dudakları, düz eteğinin önünde kavuşturduğu elleriyle kocasından en az on yaş daha büyük görünüyordu.

"Bu Olivia mı?"

"Evet. Çok mutsuz görünüşlü bir kadındı."

Quenby de aynı fikirdeydi. "Bu fotoğrafı nereden buldunuz?"

"Annem Leydi Ricker'ın yazı masasının çekmecesinde buldu, aile evden taşındıktan yıllar sonra." Bayan Douglas bir çekmeceyi açıp, içi gazeteden kesilmiş kupürlerle dolu bir poşet dosya çıkardı. "Resmi aldığı için suçluluk duyduğunu hiç sanmıyorum. Kimsenin artık güzel şeylere değer vermediğini söylemişti. Dragueların her şeyi atacaklarından korkuyordu."

Bayan Douglas gazete haberlerinden birini pat diye masaya bıraktı. Eddie Terrell ön sayfadaydı, onlara gülümsüyordu. Tarih Mayıs 1965'ti.

Quenby parlak fotoğrafa ve gazetedeki resme baktı. "Neredeyse aynı görünüyor..."

Bayan Douglas gazete haberini işaret etti. "Başlığı okuyun."

Quenby iki kez okudu.

Fotoğraftaki Eddie Terrell değildi. Lord Anthony Ricker'dı, Rickerların tek oğlu.

"Anlıyorum," dedi Quenby başını kaldırmadan önce. Anlaşılan Eddie Terrell, Leydi Ricker'ı çok yakından tanıyordu.

Bayan Douglas'ın bakışları dikkatliydi. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Tamam o zaman." Bayan Douglas kapıya doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Çayımızı bitirelim mi?"

Quenby sandalyesine döndükten sonra, "Eddie ne zaman öldü?" diye sordu.

"Emin değilim ama annem onun savaş sona ermeden öldüğüne dair söylentiler olduğunu söylemişti. 1943 yılında Leydi Ricker'ın bir işini yapmak üzere gitmiş ve bir daha geri dönmemiş."

"Belki de Olivia ile birlikte gitmiştir."

Bayan Douglas fincanını kaldırıp bir yudum aldı. "Leydi Ricker şoförüyle birlikte Eddie'yi bulmak için gitti ama döndüklerinde ne Eddie ne de arabası vardı. Eddie'nin öldürüldüğüne dair söylentiler duyuldu."

"Şoför ne dedi?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Anlaşılan birkaç hafta sonra o da ölmüş."

Quenby ürperdi. "Anneniz, Eddie'nin Nazilere yardım ettiğini düşünüyor muydu?"

"Kimseyi suçlayamam..." diye başladı Bayan Douglas, fincanın kenarından biraz çay sıçradı.

"Suçlama aramıyorum, Bayan Douglas. Gerçeği bulmaya çalışıyorum, böylece Olivia ve Eddie ile birlikte yaşayan kızı bulmayı umuyorum."

Bayan Douglas fincanını tekrar tabağına bıraktı. "Annem Eddie'nin faşist olup olmadığını bilmiyordu ama adamın büyükbabası Alman'dı. Olivia, Churchill'in yanındaki işini bu yüzden kaybetmişti. O zamanlar herkes şüpheliydi."

"Belki de Eddie'nin şüpheli olmasının iyi bir nedeni vardı," diye tahmin yürüttü Quenby.

"O zamanlar birçok İngiliz, savaşı Hitler'in kazanacağını düşünüyordu."

Eddie, Newhaven'a yaptığı yolculuklardan biri sırasında mı ölmüştü? Eğer öyleyse, onu Hitler'in adamlarından biri mi öldürmüştü yoksa en sonunda Olivia'nın canına mı yetmişti? Belki de öyle çöplük gibi bir evde yaşamaktan, Eddie'nin piyonu olmaktan bıkmıştı.

Quenby'nin aklı, Değirmen Evi'nin yakınında gördüğü, otların arasına karışmış mezar taşlarına gitti.

Eddie'nin orada gömülü olması mümkün müydü? Eğer öyleyse, o öldükten sonra Olivia ile Brigitte'e ne olmuştu?

Quenby güneye doğru, A26 yolundan Newhaven'a gidiyordu, yandaki koltukta Bayan Douglas'ın verdiği gazete haberleri ve fotoğraflarla dolu bir dosya vardı. Değirmen Evi, Brigitte'in hayatta olduğunun bilindiği son yerdi. Quenby, orasının aynı zamanda Eddie Terrell'in öldüğü yer olduğundan kuşkulanıyordu.

Olivia, Eddie için işinden vazgeçmişti. Onunla birlikte hainlik yapmak için tüm hayatından vazgeçmeye değer miydi? Bu Eddie epey baştan çıkarıcı bir adam olmalıydı. Olivia'yla evliydi ama Olivia onlar için bir hücre evi idare ederken, kendisi patronuyla yatıyordu. Sanki Leydi Ricker'la Eddie, ilişkilerini rahatça yürütebilmek için onu uzaklaştırmışlar gibiydi.

Gerçek bir erkeklik abidesi.

Eğer birileri Eddie'yi öldürdüyse Olivia, Brigitte'le birlikte Değirmen Evi'nde mi kalmıştı? Quenby pek sanmıyordu,

tabii Leydi Ricker işbirliği yapması –ve ilişkilerini asla öğrenmemesi– için ona iyi bir ödeme yapmadıysa.

Ayrıca, Quenby burada Olivia'nın kurban olduğunu düşünüyordu. Hitler davasını kendi adına destekleyebilirdi. Belki de Eddie ile faşist olduğu için evlenmişti. Kocasının patronuyla ilişkisini biliyor ama umursamıyor olması da gayet mümkündü.

Telefonu çaldı, ekrana baktığında Lucas'ın numarasını gördü.

"Araba kullanırken konuşmuyorsun değil mi?"

Bir benzin istasyonunun park bölümüne çekti arabayı. "Tabii ki konuşmuyorum."

"Aferin," dedi Lucas. "Uçak yarın sabah bizi Biggin Hill'de bekleyecek. Çarşamba günü geri döneceğiz."

"Florida'da bütün gün kalmamıza gerek yok."

"Evet, var. Dönüş uçuşundan önce pilotların en az on saat dinlenmesi gerekiyor."

"On saat boyunca biz ne yapacağız?"

"Ben Disney Dünyası'na gidelim derim."

Quenby'nin midesi bulandı. Lucas, orada başına ne geldiğini bilmiyordu tabii ki. "Ben daha önce gitmiştim."

"Ama ben hiç gitmedim."

"Neden Paris'teki Disneyland'e gitmiyorsun?"

"Çünkü yarın Paris'e gitmiyorum," dedi Lucas. "Çok eğlenceli olacak."

Onun için olabilirdi ama kendisi için o kadar eğlenceli olmayacaktı.

"Şu an Londra'ya mı dönüyorsun?" diye sordu Lucas.

"Hayır, Newhaven üzerinden gelmeye karar verdim."

"Newhaven pek yol üstü sayılmaz."

"Haklısın," dedi Quenby, sonra ona Bayan Douglas'la yaptığı bütün konuşmaları anlattı. "Değirmen Evi'nin yakınında bir mezarlık var. Eddie Terrell'in oraya gömülmüş olabileceğini düşünüyorum."

"Birilerinin Eddie'yi öldürüp sonra cenaze töreni düzenlediğini mi düşünüyorsun?"

"Biraz uzak bir ihtimal ama kontrol etmek istedim."

"Kyle muhtemelen seni yoldan çıkarmak için bekliyordur, böylece seni tekrar kurtarabilir."

"Sanmam."

"Seninle bu akşam buluşmak için trene atlayıp gelsem mi? Sabah erkenden mezarlığa bakıp sonra birlikte havaalanına gideriz."

"Ben başımın çaresine bakarım," diye ısrar etti Quenby. Newhaven'ın kuzeyindeki ormanda dolaşmak, Florida'ya dönmekle kıyaslayınca hiçbir şeydi. "Arabanın bu gece bende kalmasında sakınca var mı?"

"Hayır ama..."

"Evet?"

"Lütfen, dikkatli ol."

"Olurum."

Saat neredeyse altı olmuştu. Bu sefer mezarlığı bulmak için batmakta olan gün ışığıyla yarışmayacak ya da karanlık çöktükten sonra Kyle'ın kapısını çalma riskine girmeyecekti. Ancak acele ederse, kütüphane kapanmadan önce yetişebilirdi. Eddie Terrell resmi bir şekilde gömülmemiş olabilirdi ama eğer Değirmen Evi'nde öldürüldüyse, belki de yerel gazetede bu konuda bir yazı olabilirdi.

Lucas'la konuştuktan sonra, Newhaven'a döndüğünü söylemek için Chandler'ı aradı. Evan kendisiyle iletişim kurmamıştı, patronuna sesli mesaj bıraktı ama araştırdıkça, Leydi Ricker hakkındaki hikâye daha karmaşık –ve rahatsız edici– bir hâl alıyordu.

Arabayı güneye doğru sürerken, Terrelllerin ve Leydi Ricker'ın yaptıkları şeyin kendisini ne kadar etkilediğini fark etti. Bayan Douglas'ın babası gibi kişileri öldürmek için Nazilerle işbirliği yapmışlardı. Masum insanlara karşı nefreti ve yok etme isteğini desteklemişlerdi. Yaptıklarını, masum erkekleri, kadınları ve çocukları katleden bir adamı desteklemelerini nasıl savunabiliyorlardı acaba?

Belki de savaş sırasında Almanya'da olup bitenleri tam olarak bilmiyorlardı.

Belki de biliyorlardı.

Kırkıncı Bölüm

Mulberry Lane, Nisan 1943

"Olivia'yı götürdüler," diye fısıldadı Leydi Ricker, hasır şapkasını eldivenli elleriyle gözlerine doğru indirip adamın yanındaki bahçeyi dikkatle inceledi.

Eddie çapayı toprağa saplayıp iki yöne doğru baktı. Acil bir şey olmadıkça Leydi Ricker asla bahçeye gelmezdi.

Yakınlarda iki genç, tohum ekiyordu. Köyde yaşıyorlardı, Eddie'ye ve bahçe işlerinde çalışan iki savaş esirine yardım etmeleri için iki ay önce işe alınmışlardı. Gerekli şeyleri üretebilmeleri için yabancıları işe almak zorundaydılar ama evin dışında konuşurken, her zamankinden bile daha dikkatli olmaları gerekiyordu.

"Bu konuyu konuşmak için odana geleceğim," diye cevap verdi Eddie, çocuklara doğru bakarak. "Öğleden sonra."

Kendisi için çifte kazanç olabilirdi. Rosalind geldiğinden beri Leydi Ricker'ın odasına davet edilmemişti.

"Gelemezsin," diye fısıldadı Leydi Ricker. "Lord Ricker Londra'dan dönüyor."

Eddie kadını kolundan tutup işçilerin meraklı gözlerinden uzaklaştırdı. Leydi Ricker aşağı sınıfın söylediklerini umursamazdı. Hiç kimsenin bir çiftlik işçisinin yaptığı dedikoduya inanmayacağını düşünürdü ama Eddie, bir işçinin söylentileri kibrit çakar gibi tutuşturma gücünü iyi bilirdi. Özellikle de bugünlerde kontrolsüz bir yangın çıkarmak için kimsenin fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Taş patikada birlikte yürürlerken Eddie, sanki kadını kendi arazisinde bir geziye çıkarmış gibi nilüferlerle kaplı havuzu gösterdi. "Olivia'yı kim götürdü?"

"Scotland Yard'dan gelen dedektifler."

Eddie homurdandı. Adamların yapmaları gereken tek şey karısının kolunu hafifçe bükmeleriydi, anında bülbül gibi ötüp onlara işleriyle ilgili her şeyi anlatırdı. Eddie ile Leydi Ricker'ı da kendisiyle birlikte dibe çekerdi.

Eddie bir bahçe kapısını açtı ve birlikte geyik parkının gözlerden uzak ağaçlığına girdiler. Bu kapıların gerisinde yalnızca büyükbaş hayvan sürüleri ile kuşlar vardı, onlar da yiyecek aramakla meşgul olduklarından onları umursamazlardı. Yaptıkları yürüyüşün sebebini soran olursa, Leydi Ricker'ın hayvanlarının sayısını öğrenmek istediğini söyleyecekti.

Ancak kimsenin soracağını sanmıyordu. Çalışanların çoğu hanımefendiyle kendisi arasında bir veya iki sınırı geçen bir ilişki olduğunu biliyordu. Gerçek ortaya çıkarsa, hiçbirinin şaşırmayacağını tahmin ediyordu.

Ağaçların sağladığı mahremiyete girdiklerinde Eddie, Leydi Ricker'a döndü. Kadının gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşmişti, ormandaki ışıkta teninin rengi soluk gri gibi görünüyordu. "Olivia'yı götürdüklerinden emin misin?"

Kadın başını sallayarak onayladı. "Bu sabah bir arkadaş telefon etti."

Eddie ellerini sıktı, gövdeleri yosun tutmuş ağaçların arasında volta attı. Olivia'nın konuşmasına engel olacak bir yol bulmaları gerekiyordu. "Belki arkadaşın..."

"Çoktan ilgilenmeye başladı."

Eddie sertçe başını salladı. Olivia dört yıl onlarla aynı safta savaşmış, başbakan olmadan önce Winston Churchill'den bilgi sızdırmaya çalışmıştı. Sonra gönülsüzce Leydi Ricker'a yardım etmeyi kabul etmişti. Son birkaç yılda yaptığı şeyler paha biçilemezdi.

Fakat bazen çoğunluğun yararı için askerlerin feda edilmesi gerekirdi.

Zaten Hitler'in işgalinden sonra yoluna evli bir adam olarak devam etme niyetinde değildi. Kendisi de bu amaç için birçok fedakârlık yapmıştı ve yanında karısı olmadan ektiklerini biçmeye hazırdı.

Eddie bir ağaç gövdesine yaslandı. "İşimiz tehlikeye girdi."

Leydi Ricker başıyla onayladı. "Yarın sabah bir dedektif seni araştırmak için buraya gelmeyi planlıyor."

Eddie ince bir dalı koparıp parçalara ayırdı. En son görüştüklerinde adam, Eddie'nin de Oswald Mosley ve William Joyce gibi adamlar kadar suçlu olduğunu düşündüğünü zaten belirtmişti. Gerçeği ortaya çıkarmanın artık yalnızca an meselesi olduğunu söylemişti.

Leydi Ricker uzanıp elini tuttu, sesi yine sakindi. "Endişelenmene gerek yok, Eddie."

"Ya Olivia çoktan konuştuysa?"

"Söylediği kayda değer tek şey, senin Breydon Court'tan ayrıldığın. Şu an Manchester yakınlarında bir çiftlikte çalışıyor olman gerekiyor."

Eddie ağaçtan uzaklaştı. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. Olivia sonuna kadar sadık olmuştu. "Peki, benim Manchester'da olmam gerekiyorsa, dedektif neden buraya geliyor?"

"Çünkü seni kuzeyde arayıp bulma şansı yok, tıpkı burada da bulamayacağı gibi." Kadın duraksadı. "Ama yine de bir sorunumuz var."

"Her zaman bir sorun vardır."

"Dedektif Değirmen Evini de araştırmayı düşünüyor. Oradaki tanıdığım, kimsenin Rosalind'den bahsetmediğini söyledi ama hâlâ oradaysa, dikkatleri üzerine çektiği müddetçe adamla memnuniyetle konuşacağından şüpheleniyorum."

"Rosalind buraya gelmeden önce neden bana ondan bahsetmedin?"

"Sana hayatımdaki her detayı anlatamam."

"Bu, detaydan daha fazla bir şey." Eddie toprağı tekmeledi. "Kız, şu gecikmeli bombalara benziyor. Patladığı zaman Tanrı yardımcımız olsun."

Leydi Ricker el çantasından bir sigara çıkardı, kibriti yaktığında elleri çok hafif de olsa titriyordu. Dumanlar gri bir şal gibi boynuna dolandı ve başını kaldırıp Eddie'ye, kendisinden başka bir iş isteyeceği zamanlarda yüzünde gördüğü o tanıdık ifadeyde baktı.

"Patlamayacak." Sigarasından bir nefes daha aldı. "En azından ortalık yerde."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yarın erkenden, dedektifler gelmeden önce ona bir ziyarette bulunacaksın. Bu ziyaret, çay içilip bisküvi yenen türde olmayacak."

"Benden onu..."

"Şşşt," diye susturdu kadın onu.

Eddie farkında olmadan ağaçların arasından tepeye kadar yürüyüp geri geldi. Kendisi bir yenilikçiydi. Bir fotoğrafçıydı. Ayrıca Leydi Ricker'ın bahçıvanıydı. Ama suikastçı?

Yaptığı şeylerin sonucunda bir sürü insan ölmüştü ama suç ortağı olarak oynadığı rolden gayet memnundu. Rosalind'den nefret etse de –kadından kendisini açıkça küçümsediği için nefret ediyordu– daha önce hiç birinin canını almamıştı.

Leydi Ricker, "Bunu yapmaya mecbursun Eddie," dedi yalvarırcasına. Sonra el çantasından kahverengi bir torba çıkarıp ona uzattı. "Burada savaş bitene kadar ortadan kaybolmana yetecek miktarda para var."

Eddie torbaya baktı. Kan parası.

"Eğer onu durdurmazsan, Scotland Yard seni de beni de asmak için gerekenden bile fazla kanıt bulacak."

Eddie içini çekti, kararını vermişti. Başka seçeneği yoktu. "İlk ışıkla yola çıkacağım."

Leydi Ricker, Eddie'nin yüzüne hafifçe vurdu, sevgili gibi değil de bir annenin çocuğuna yaptığı gibi. O an, Eddie onun veda ettiğini anladı. Birbirlerinin sırlarını, Hitler'in egemenliği altında kutlama yapana kadar saklayacaklardı.

"Savaştan sonra seni bulacağım."

"Belki bulursun," dedi Leydi Ricker ama sözleri inandırıcılıktan uzaktı.

Gelecek için planlar yapmış, Hitler'in gizli hazinesinden alacakları cömert ikramiyeyi paylaşacaklarını konuşmuşlardı. Leydi Ricker, kızını öldürmesi karşılığında verdiği bir torba parayla kendisini başından atamayacaktı.

"Seni bulacağım," diye tekrar etti Eddie, böylece kadın da niyetini anlayacaktı. Yaptıkları ve yapmak üzere oldukları için çok daha fazlasını bekliyordu.

Leydi Ricker dönüp yürümeye başlayınca, arkasından seslendi. "Alman kızı ne yapacağım?"

Kadın geriye baktı. "Ne istersen onu yap."

Eddie ağaca dayanıp torbanın içindeki gıcır gıcır banknot yığınına baktı.

En azından bu işin iyi bir tarafı vardı.

Rosalind'in işi bittikten sonra, kıza tam olarak istediğini yapacaktı.

Kırk Birinci Bölüm

Newhaven'deki kütüphane memuru Annie, katalog kartlarıyla dolu bir çekmeceyi açtı ve yüzlerce kartın arasında Eddie Terrell'den bahseden birini aramaya başladı. "Sokağı buldunuz mu?"

"Buldum," dedi Quenby. "Ouse Nehri'ne yakın bir yerdeydi."

"O nehrin kıyısında ne bulacağınız hiç belli olmaz. Hatta içinde."

"Suyun üzerinde kalmayı tercih ederim."

"Sizi suçlayamam. Virginia Woolf'un Rodmell'deki evinin yakınında bir nehirde boğulduğunu biliyor muydunuz?"

Quenby başını iki yana salladı.

"İkinci Dünya Savaşı sırasında ceplerini taşlarla doldurmuş ve kendini akıntıya bırakmış."

Quenby'nın tüyleri diken diken oldu. Yazarın intihar ettiğini biliyordu ama detaylardan haberi yoktu. Oralarda dolanan hayaletleri düşünmek nehrin ürperticiliğini biraz daha artırdı.

"İşte." Annie bir kartı çekip çıkardı. "İsim ne demiştiniz?"

"Terrell. Eddie Terrell."

"Burada Eddie Terrell'le ilgili bir kayıt yok ama Olivia Terrell adına bir kart buldum." Kartı uzattı. "Bakmak ister misiniz?"

"Çok isterim." Quenby elle yazılmış kartı aldı. 1943 yılında Olivia'nın ölümüyle ilgili bir gazete haberinin kaydı olduğu yazıyordu.

Eddie ile Olivia o yıl birlikte mi ölmüşlerdi?

"Mikrofilmi getirmemi ister misiniz?" diye sordu Annie.

"Evet, lütfen."

"Birkaç dakikamı alacak."

Quenby sandalyede beklerken yine e-postalarına baktı. Alexander mesajına cevap vermişti, yarın sabah erkenden Jacksonville'de nehir kıyısına yakın bir çay evinde buluşmayı kabul ettiğini bildiriyordu. Cevabını yazdıktan saniyeler sonra, Annie elinde *Sussex Express*'e ait bir makarayla döndü.

"Okuyucuyu sizin için ayarlamamı ister misiniz?" diye sordu.

Quenby başını iki yana salladı. "Ben hallederim." Mikroskobu nasıl kullanacağını bilmiyor olabilirdi ama mikrofilmlerle sayısız tecrübesi olmuştu.

"Yazı nisanın ikinci haftasında çıkmış."

Filmi sardıktan sonra Quenby ışığı açıp sayfaların üzerinden geçmeye başladı. Yazıyı bulması uzun sürmedi. Olivia Terrell'in hayatı ve ölümü anısına yazılmış üç paragraftı. Bir mezar yazıtından daha uzun diye düşündü ama yine de birinin hayatını anmak için yeterince uzun görünmüyordu.

Yazıya göre Olivia, Camford Değirmeni yakınındaki bir evde yaşıyordu. Vatana ihanet şüphesiyle gözaltına alınmış fakat suçu asla kanıtlanamamıştı. Londra'daki Holloway Cezaevi'ne gönderildikten birkaç gün sonra kendini hücresinde asmıştı. İpi nasıl temin ettiği kimse tarafından bilinmiyordu.

Postacı Bay Williams, Bayan Terrell'in yaklaşık iki yıldır Değirmen Evi'nde yaşadığını, ismini vermediği kocasının ise İngiliz ordusunda askerlik yaptığını söylemişti. Olivia Terrell'e düzenli olarak üzerinde iade adresi yazmayan kutular geliyordu. Dedektiflere, bildiği kadarıyla kadının hiç mektup göndermediğini söylemişti.

Bay Williams'a göre Bayan Terrell kızıyla birlikte yaşıyordu fakat yapılan araştırma sonucunda çocuk bulunamamıştı. Polis, Bayan Terrell'in yaptıklarına dair herhangi bir şekilde bilgi sahibi olanların kendilerine başvurmasını istiyordu.

Belki Bayan Douglas'ın aklı da Bay Knight gibi karışıktı. Belki annesinin anlattığı hikâyeyi yanlış hatırlıyordu ve o yıl ölen Eddie değil de Olivia'ydı.

Ancak Bayan Douglas, Eddie'nin öldürüldüğüne dair söylentiler olduğunu söylemişti. Quenby, Leydi Ricker'ın kendisiyle Büyük Britanya'ya ihanet ettiğinden şüphe duyulan kadın arasına zırhlı bir perde çekeceğinden emindi.

Acaba Olivia –Virginia Woolf gibi– kendini ödürmeyi mi seçmişti yoksa birileri bunu yapmasına yardım mı etmişti?

Quenby makineyi kapattı, ürperen kollarını okşadı.

Göründüğü kadarıyla Leydi Ricker sırlarını saklamak için her şeyi yapabilecek biriydi. Yazdıklarını tercüme ettirdikten sonra Alman kızı da öldürmüş müydü acaba?

Ertesi sabah erken saatlerde Quenby, Kyle Logan'dan ve traktöründen kaçmaya çalıştığı yolda ilerlerken, Ouse Nehri'nin üzerine sis çökmüştü.

Dün gece elinde yeni aldığı bir takım giysi ve eczaneden temin ettiği tuvalet malzemeleriyle dolu iki torbayla lobiye girip, iki gece önce kaldığı odada kalmak istediğini söylediğinde otel sahibi Quenby'ye merakla bakmıştı. Bütün iyi otel sahipleri gibi kadın sorularını kendine sakladı ve ona odanın anahtarını verdi.

Quenby sis kalkana kadar nehrin yanında, arabanın içinde bekledi. Güneş nihayet ortaya çıkınca, kendisini hem böceklerden hem erkeklerden korumasını umarak bir kez daha ilaç sıktı, ormana doğru yürürken telefonunu elinde tutuyordu.

Dün gece Lucas'la mesajlaştıklarında, bu sabah telefonunu yanından ayırmayacağına dair Quenby'ye söz vermişti. Yine kapsama alanı dışına çıkarsa işe yarayacak hâli yoktu tabii ama nehir kıyısına geldiğinde Lucas'la iletişim kurabileceğini bilmek, kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.

Ağaçların içine girecek ve çıkacaktı. Yapacağı tek şey buydu. Mezarlık, aşırı büyümüş otlarla kaplı patikalardan birinin yanındaydı ve eğer ormanın öbür tarafında Loganların merasını bulursa, geri dönecekti.

Telefonundaki koşu uygulaması, değirmenin yanından geçip dönemeçli patika boyunca ilerlerken adımlarını saydı. Kelmore kavşağına vardığında, sağa değil de sola döndü. Yaklaşık yirmi dakika sonra da mezarlığı buldu.

Ahşap mezar başlarının parçaları otların içine dağılmıştı ama kayrak taşından yapılmış beş tanesi hâlâ sağlamdı. En yakınındaki mezar taşının üzerindeki otları kenara itince, üzerine bir haç kazınmış olan, hava şartlarıyla yıpranmış gri kayrak taşının üzerindeki yazıtı okudu. 1882'de ölen Kelmore'lu bir adamın mezarıydı.

Bir karaağaç dalının altından eğilerek geçip, Kelmore ailesinin dört ferdinin daha mezar taşlarında yazanları okudu, her birinde bir İncil ayeti veya orada yatan kadını ya da erkeği tanımlayan nazik sözler vardı. Ancak Lucas haklıydı, burada Eddie Terrell'e ait bir mezar yoktu.

Ayrıca ağaçların arasında Brigitte'e ait bir iz de yoktu. Terrelllerin onun mezarına bir taş dikmesini beklemiyordu tabii ama Bay Knight'ın hatırı için kızın hayatına, Değirmen Evi'nden sonra uzun süre daha devam ettiği, kadınlığa erişebildiği umuduna hâlâ tutunuyordu.

Mezarlığın, soğuk güzelliğinin ve ıssızlığının bir sürü resmini çekti. Doğa, kaybedilenlerin yerine koymak için yeni hayatlar filizlendiriyordu. Değirmen Evi'ne yürüyüp yıkık dökük evi, kayın ağacı dallarını ve eski bir bahçe gibi görünen yakındaki bir araziyi kapsayan panaromik bir resim çekti.

Arkasındaki dalların arasında bir şey çıtırdayınca Quenby yerinden sıçradı. Ağaçların arasına bakarken, Lucas'ın dünkü sözleri kafasında yankılanıyor gibiydi. Dikkatli olması konusundaki sözleri.

Ormanda ne olduğunu bilemezdi. Belki ineklerden biri çayırda geziniyordu. Yoksa Kyle mıydı, kendisini mi gözetliyordu?

O anda hiçbir önemi yoktu. Burada daha fazla kalmayacaktı.

Kırk İkinci Bölüm

Mulberry Lane, Nisan 1943

Minik kız dün gece saatlerce ağlamıştı. Brigitte, Rosalind'in bedeninin bebeğe ihtiyacı olan besini veremediğinden korktu ama evde hiç süt yoktu, hatta şişe bile yoktu. Bebek rahatlayabilmek için Brigitte'in parmağını emdi ama bu, minicik karnındaki sancıyı dindirmedi.

Brigitte küçükken, annesi onu dışarıda oynaması için gönderir, temiz havanın ona iyi geleceğini söylerdi. Bu yüzden bu sabah minik kızla beraber yürüyüşe çıkmışlardı, ormanda yürürken Brigitte ona Almanya'daki çocukluğu hakkında hikâyeler anlatmış, eskiden annesinin söylediği Almanca şarkılar söylemişti.

Bebeğin diğer çocuklar gibi güzel bir adı olmasını isterdi ama Rosalind henüz ona isim düşünmemişti. Ona isim vermek Brigitte'e düşmezdi fakat bebeğin güzel bir ismi varmış gibi yapıyordu, kanatları olan bir isim. Prenses Adler gibi.

Böylece üçü de buradan uzaklara uçabilecekti.

Bebek artık dört günlük olmuştu. Olivia gittikten sonra, Brigitte ile Rosalind bebeğin doğması için birlikte uğraşmışlardı. Brigitte daha önce hiç bu kadar çok kan görmemişti ve sonra da hayatın mucizesi gelmişti. Rosalind'in karnındaki misafirliği artık sona eren bir bebeğin çığlığı.

Fakat Rosalind doğumdan sonra kendi kabuğuna çekildi, bebekle ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Hatta onu emzirmeye bile isteksizdi, sanki çocuğun yaşamasını istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

Brigitte onu mezarlığa doğru götürürken bebek nihayet uyudu. Oradaki üzerine ayetler kazınmış taşlar, ona babasının Moselkern'deki kilisesinin bahçesini hatırlattı. Tanrı Değirmen Evi'nde olmayabilirdi ama O'nun varlığının buradaki azizler arasında olmasını ümit etti.

Bu yüzden dua etmek için mezar taşlarının yanında durdu, bu bebeğin hayatını kurtarması için Tanrı'ya yalvardı. Bebeğin yaşaması için. Mezarlıktan ayrılmadan önce ne yapması gerektiğini biliyordu. Gerekirse, bebeğinin hayatta kalmasını sağlamak için Rosalind'e kafa tutacaktı.

Bebekle birlikte eve yaklaşırken, bahçenin yanında durakladı. Araba yolunda bir araç vardı ama dedektiflerin arabası gibi değildi, Brigitte bunu tanıyordu. Herr'in kullandığı koyu mavi renkli Wolseley'di.

Adam, karısının götürüldüğünü anlayınca ne yapacaktı acaba?

Frau kendisinden hoşlanmasa bile Brigitte ile kocası arasında bir kalkan vazifesi görüyordu. Şimdi o gittiğine göre, adamın kendisine veya Rosalind'e ihtiyacı kalmayacağından korkuyordu. Veya bebeğe.

Minik kızı bahçenin yanındaki bir ot kümesine yatırarak, "Bekle beni," diye fısıldadı. Bebek kıpırdandı ama uyumaya

devam etti, uykusuz geçirdiği geceden ve açlık sancılarından dolayı bitkindi.

Brigitte, Herr'in bu çocuğa dokunmasına izin vermeyecekti.

"Geri döneceğim," diye söz verdi, tıpkı uzun zaman önce Dietmar'ın kendisine söz verdiği gibi. Sonra bir ağacın yanındaki çamur kaplı çapaya uzandı, Herr'in bahçeyi kazmaları için onlara getirdiği çapaya.

Çapayı sapından tutan Brigitte sessizce ön kapıya gidip ocağın yanından geçti. Herr yatak odasında Rosalind'le konuşuyordu. Sesi sakindi ama bu Brigitte'i bağırmasından daha çok korkutmuştu.

"Almanya'da neredeydin?" diye sordu.

"Almanya'da değildim. Avusturya'daydım." Rosalind bu sefer ona emirler yağdırmıyordu ama korkmuş da görünmüyordu. Sesi sanki canı sıkılmış, konuşmaktan yorulmuş gibi çıkıyordu. "Çocuğumun babasıyla birlikte."

"Çocuğun babası umurumda değil. Senin baban olan adamın adını istiyorum."

Rosalind'in kahkahası sahteydi. "Onu da mı öldüreceksin?"

"Bana onun adını söyle," diye tekrar etti Eddie, sesindeki sakinlik ısrara dönüşüyordu.

"Hanımefendiye sor."

"Söylemez."

"Çünkü anneciğim onu, senden çok daha fazla seviyor."

Brigitte yatak odasının kapısında durdu, Herr'in çapasını sıkmaktan parmakları morarmıştı. Ancak adam arkasına dönmedi. Bakışları Rosalind'e kilitlenmişti ve elinde bir şey daha vardı, arkadaşına doğrultmuştu. Tıpkı Roger'ın silahını Brigitte'e doğrulttuğu gibi.

Herr, Rosalind'e yaklaştı. "Anneciğinin senin ölmeni istemesi ne kötü."

"Öldür ya da besle," dedi Rosalind omzunu silkerek. "Yakında senin de ölmeni isteyecektir."

"Leydi Ricker'ın bana ihtiyacı var."

Rosalind yine güldü. "Onun babamdan başka kimseye ihtiyacı yok."

"Kız nerede?"

Adam pencereden dışarı bakınca, Rosalind çok hafif bir el işaretiyle Brigitte'e ilerlemesini söyledi. "Hangisi?"

"Şu..."

Brigitte, adamın ağzından dökülecek iğrenç kelimelere hazırladı kendini fakat tam o anda İngilizce konuşurken kullandığı sesi buldu. Tok ve güçlü. Sakin ve kontrollü. "Buradayım."

Herr hızla arkasına dönünce Brigitte çapayı kafasına patlattı ve adam Dietmar'ın ordusundaki oyuncak şövalyelerden biri gibi ahşap zemine yığıldı.

Rosalind adamın elindeki tabancayı aldı. Herr inlerken, Brigitte koşarak odadan, kulübeden dışarı çıkıp çalıların içine kustu. Ağaçların arasında bir tabanca sesi yankılanınca Brigitte o an, Terrell ailesinden ve bu berbat evden sonsuza kadar kurtulduğunu anladı.

Rosalind kapıda dikiliyordu, siyah sabahlığı bir fırtına bulutu gibi etrafında dalgalanıyordu. "Gitmemiz gerek."

Brigitte ağzını silerek Rosalind'in peşinden eve girdi, komodinde duran çocuk bezleriyle dolu torba ile Leydi Ricker'ın doğumdan önce gönderdiği fazladan bebek çamaşırlarını almak için Herr'in bedeninin üstünden geçti.

Dietmar'ın tahta şövalyesiyle kendisi için bir kat giysiyi torbaya koyarken elleri titriyordu ama Rosalind, Wolseley'in anahtarını Herr'in cebinden alırken hiç titremiyormuş gibiydi.

"Onu gömecek miyiz?" diye sordu Brigitte, Herr'e tekrar bakamayarak.

Rosalind başını iki yana salladı. "Bırak sıçanlar yesin."

Brigitte, Herr'in tabancasından tüten dumanın ve adamın bedeninden yayılan kanın paslı kokusu yüzünden boğulacakmış gibi hissetti.

"Acele etmeliyiz," dedi Rosalind, elinde valiziyle. "Annem bizi bulursa ikimizi de öldürür."

Anlaşılan Leydi Ricker artık ikisini de beslemek istemiyordu.

Brigitte gözünün önünden hayaller geçerken ön kapıda donup kaldı. İki yıldan uzun bir süredir bu kulübe onun barınağı olmuştu. Güvenli olmayan bir yerdi ama yine de ağaçların öbür tarafındaki dünyayı zar zor hatırlıyordu. Dışarısı gözüne büyük ve kasvetli geliyordu. Katlanılmaz ve dehşet verici.

Orada nasıl yaşayacaktı?

Rosalind arabanın şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Brigitte bahçedeki bebeğin ağladığını duydu.

Lauf.

Dietmar'ın kendisine fısıldadığını duyuyor gibiydi. Koşması gerektiğini biliyordu, kendi hayatı ve bu bebeğin hayatı için.

Rosalind arabayı döndürmeye başlarken dişliler gıcırdadı. Brigitte kaputa güm diye vurdu.

"Bekle," dedi bahçeye doğru koşmadan önce.

Eğer onu durdurmamış olsaydı, Rosalind kendisini de bebeği de almadan gidecekti.

Kırk Üçüncü Bölüm

Nehrin kenarında Range Rover'ın yanına çelik rengi bir Porsche park etmişti. Quenby ormandan çıkarken, arabanın kapısı açıldı ve altmışlı yaşlarının başında bir adam dışarı çıktı. Quenby şaşkınlıkla adama bakakaldı.

"Bay Graham?" Birlik'te hiç kimse Evan'ın yüzüne karşı ismiyle hitap etmezdi.

Arabanın etrafından dolandı, kot pantolon ve kısa kollu ekose desenli bir gömlek giymişti. Quenby onun takım elbiseden başka bir şey giydiğini hiç görmemişti.

"Günaydın Quenby."

"Ne..." Quenby kelimeleri bir araya getirmeye zorladı kendini. "Newhaven'da ne işiniz var?"

"Brighton'daydım," diye açıkladı adam. "Chandler, tatilinde buraya geleceğini söylemişti."

Quenby, Lucas'ın arabasının kapısını açıp sırt çantasını içeri atarken kendini toparlamaya çalıştı. Sonra kendisine iş verebilecek veya işine son verebilecek adama doğru döndü.

"Çalışanlarınızı izinlerinde ziyaret etmek her zaman yaptığınız bir şey midir?"

"Tabii ki değil." Güneş gözlüğünü taktı. "Şu an üzerinde çalıştığın hikâyeyle özellikle ilgilendiğim için geldim."

"Chandler hikâyeyi durdurduğunuzu söylemişti."

"O sırada bir makale yazabilmek için yeterli bilgi yokmuş gibi görünüyordu."

"Ayrıca da Bayan McMann'ın avukatı sizi aramıştı."

Evan arabasına yaslandı, doğal olmaktan uzak, zorlama bir tavrı vardı. "Bay Fenton da tüm bu işler konusunda pek memnun değildi ama açılacak bir davadan korkmuyorum. Sen işini düzgün yaptığın müddetçe dava falan açılamayacaktır."

"Ben işimi..."

"Sen çok yetenekli bir gazetecisin, Quenby."

"Teşekkür ederim," dedi Quenby ama sözleri daha çok soru sorar gibiydi. Evan konuşmasına devam ediyordu, Quenby ise bunun sonunun nereye varacağından emin değildi.

"Bu hikâyeyi yeniden düşündüm." Parmaklarını arabanın kapısında tıkırdattı. "Chandler, araştırmanın Ricker ailesi üzerine odaklandığını söylemişti."

Quenby başıyla onayladı. "Leydi Ricker, İkinci Dünya Savaşı sırasında Hitler için çalışan insanlardan oluşan bir şebekeyi idare etmiş."

"Ama kanıta ihtiyacın var."

"Bir sürü kanıtım var."

Adamın gözü seğirince, Quenby biraz geri adım atmaya karar verdi. "Hâlâ tüm gerçekleri toplamaya çalışıyorum."

"Yani henüz kesin bir şey yok?"

"Bulduklarımı doğrulayabiliyorum."

"Merakımı uyandırdı ama yazdığın makale, Alman casusluğu hakkında yazılmış diğer tüm hikâyelerden farklı olmalı."

"Öyle olacak," dedi. "Yazı, Alman ajanları için bir hücre evi idare eden Amerika doğumlu bir kadın hakkında olacak. İngiltere'nin kapısını açmış ve ülkenin düşmanlarını içeri davet etmiş."

"Şu şebeke," dedi Evan alçak sesle. "Onlar hakkında da hâlâ bilgi topluyor musun?"

"Topluyorum."

"Peki, şu terk edilmiş değirmende kanıt bulabileceğini mi düşünüyorsun?"

Quenby tereddüt etti. "Tatildeyken biraz yürüyüş yapıyordum."

Adam, "Tabii," dese de ona inanmadığı anlaşılıyordu.

"İşe dönmeden önce önemli bir şey bulursam Chandler'ı ararım."

Evan cep telefonunun numarasını vermeden önce, "Eğer herhangi bir ipucu bulursan lütfen doğrudan benimle temas kur," dedi. "Önümüzdeki hafta boyunca Newhaven'da mı kalacaksın?"

Evan bu soruyu sorarak sınırı geçmiş oldu. Quenby işini seviyordu ama zorunlu izne çıkarılmıştı, ister ormanda yürüyüş yapmak ister Florida'ya uçup kayıp bir kadını aramak olsun, canı ne istiyorsa yapmakta özgürdü.

Quenby arabaya bindi, kapı sonuna kadar açıktı. Motoru çalıştırırken, "Buralarda olacağım," dedi.

"Eminim, yaptığın işin gizli olduğunu hatırlatmama gerek yoktur."

Bu hatırlatma Quenby'ye daha çok günümüz dünyasının şantajı gibi gelmişti.

"Gizlilik hakkında her şeyi biliyorum."

Ancak sözleşmesinde iptal edilen bir yazı hakkında konuşmamakla ilgili bir şey yoktu.

Kapıyı kapatıp arabayı kuzeye, Lucas'la buluşacağı Biggin Hill Havaalanı'na doğru sürdü.

Tıpkı Lousie McMann gibi Evan da bir şeyden endişe ediyordu ve Quenby bunun ne olduğunu bulmaya niyetliydi.

Kırk Dördüncü Bölüm

Ouse Nehri, Nisan 1943

Rosalind'in elleri Wolseley'in direksiyonuna yapışmıştı, gözlerini engebeli yoldaki tekerlek izlerine dikmişti. Dudaklarında artık gülümseme yoktu. Herr'e bile haddini bildiren hazırcevaplığı gitmişti. İkisi birlik olup Herr'e, bir daha asla kendilerini rahatsız edemeyecek şekilde temelli olarak haddini bildirmişlerdi.

Değirmen Evi'nden kaçarken ikisi de adam için gözyaşı dökmedi ama minik kız, Brigitte'in göğsünde ağlayıp tekmeler savurdu. Bebeğin karnı açtı ve muhtemelen korkmuştu.

Nehrin yanındaki dar bir yola çıktıklarında, Rosalind kuzeye döndü. O zaman Brigitte soru sormaya cesaret edebildi. "Nereye gidiyoruz."

Rosalind cevap vermedi. Sanki onu duyamıyormuş gibiydi.

Üçü birlikte uzaklara gidebilirlerdi. Leydi Ricker'ın onları asla bulamayacağı bir yere... Rüzgâr nereye savurursa.

Tarım arazileri sollarında, nehir sağlarındaydı, sonra yol batıya, çiftliklerin içine doğru döndü. Çayırların ve ormanların

içinden dolanırken Brigitte, Rosalind'in bir hedefi olmadığını fark etti. Planı da... Yalnızca evden uzaklaşmak için sürüyordu arabayı, benzinleri bitene kadar sürecekti.

Brigitte çok uzun bir süredir Terrelllerin zalimliklerinden kurtulmayı istiyordu ama hayal ettiği bu değildi. Ölü bir adam ve aklını kaybetmiş bir arkadaş.

Artık arkasına saklanabileceği bir kapı yoktu. Büküp değiştireceği kelimeler yoktu. Kendisi de bebek de açıkta ve Rosalind'in insafına kalmışlardı.

"Londra'ya gidebiliriz," dedi Brigitte. "Arkadaşımın teyzesi orada yaşıyor."

Sessizlik.

"Ya da senle bebek Almanya'ya gidebilirsiniz. Bebeğin babası ikinize de bakar."

Rosalind başını iki yana salladı, bakışları yola sabitlenmişti ama bu sefer konuştu. "Babası öldü."

Tarım arazileri ormana dönüşürken bebek Brigitte'in kollarında çığlık attı. Rosalind engebeli bir patikaya doğru sağa dönünce, Wolseley ağaçlı bir tepeden nehre doğru tırmanmaya başladı.

"Bebek şanslı Rosalind. Ona iyi bakacak bir annesi var, nerede yaşayacağının bir önemi yok."

Rosalind arabayı hızlandırırken çelik gibi bir sessizlikle dudakları birbirine kenetlenmişti. Brigitte ayaklarını yere sıkıca bastırdı, parmakları kapı kolunu kavradı. Tekerleklerin önüne bir tümsek daha çıktı ve Brigitte'in başı arabanın tavanına çarptı.

"Yavaşla," dedi ama Rosalind yine kendini kaybetmişti.

Brigitte o zaman kadının niyetini anladı: Bebeği arabadan çıkarmak zorundaydı.

Bebek şimdi daha yüksek sesle ağlıyordu ama onun ağlaması sanki Rosalind'i daha hızlı sürmeye itiyormuş gibiydi, sanki hız arabayı ve gürültüyü yutacakmış gibi. Yakıt göstergesinin ibresi sıfıra doğru indi. Brigitte, Rosalind hepsini öldürmeden önce benzinin bitmesi için dua etti.

Yolda önlerine bir inek çıktı. Brigitte çığlık atınca Rosalind frene bastı, ağaç dallarına doğru giderken araba titriyordu. Brigitte kola asılınca kapı sonuna kadar açıldı, menteşeleri tam önünde tıkırdıyordu. Sonra sıkıca göğsüne bastırdığı bebekle birlikte ormanın zeminine atladı. Çalıların içine, arabadan uzağa yuvarlandı.

Metal çatırtıları ağaçları yara yara geçti, arabanın kapısı menteşelerinden ayrıldı. İnekse ona bakıp burnundan nefes verdikten sonra tekrar ormana doğru yürüdü.

Kollarındaki bebek sessizdi; fazla sessiz. Brigitte şaşkın bir hâlde yosunların üzerinde otururken çarpışmanın Rosalind'i gerçeğe geri döndürebileceğini, en azından bebek için geri gelebileceğini düşündü ama dakikalar geçse de Rosalind dönmedi.

Brigitte ayağa kalkarken adrenalin tüm bedeninde dolaşıyor, altındaki yer hâlâ titriyor, dallar rüzgârda sallanıyordu. Bebek tekrar tekmelemeye başlayınca gerçeğin farkına vardı. Bir bebeğe bakmak için hiçbir şeyi yoktu. Ne yiyecek ne giyecek ne de bez. Mecbur olduğu takdirde kendisi kışa kadar ormanda hayatta kalabilirdi ama bebek kalamazdı. Süt olmadan, minik kız bir gün bile yaşayamazdı.

O anda bir patlama sesi ormanda yankılandı; frenlerin cayırtısı, tekerleklerin patinaj sesi, kayalara çarpan metalin parçalanması.

Brigitte bebekle birlikte koşup ağaçların arasından çıkınca nehrin üzerinde yükselen falezlerle karşılaştı. Rüzgâr kireçli kanyondan yukarı doğru kuvvetle esip Brigitte'in yanından geçti, ağaçları hışırdattı. Ağaçlarla falezlerin arasındaki çimenlik alanda tekerlek izleri vardı, doğruca kenardan aşağıya gidiyordu.

Brigitte aşağıda suyun içindeki Wolseley'i görebiliyordu, bagaj kapağı açılmış, sanki batmakta olan bir teknenin direği gibi dik duruyordu. Arabanın içiyle ön kısmı tamamen suya gömülmüştü.

Uçurumun kenarından, "Rosalind!" diye bağırdı. İsim yankılanıp tekrar kendisine geri döndü.

Yalvarması boşaydı. Arkadaşından bir iz yoktu.

Brigitte midesi bulanırken aşağı inebileceği patika gibi bir şey bulabilmek için falezleri araştırdı ama bir kaya duvarı, kendisini nehirden ayırıyordu. Kayalıklardan oraya inmesi tek başınayken bile tehlikeli olurdu, bir de bebekle asla başaramazdı.

Herr öldüğünde herhangi bir duygu hissetmemişti ama Rosalind...

Tek arkadaşını kaybetmeye nasıl dayanacaktı?

Brigitte ona tekrar tekrar seslendi, sanki arkadaşı suyun içinde oturmuş kendisini bekliyormuş gibi.

Sonunda ormana geri döndü. Döndüğünde, ağaçların arasında hareket eden bir gölge gördüğüne yemin edebilirdi.

"Rosalind!" diye bağırdı bir kez daha ama gölge gitmişti.

Kırk Beşinci Bölüm

"Çok tuhaf," dedi Lucas, özel jet Biggin Hill'den havalanmaya hazırlanırken. Koridorun diğer tarafında, huş ağacı rengindeki deri bir koltukta oturuyordu.

"Evan, bizim oraya gitmemizin tuhaf olduğunu hiç düşünmüyor gibiydi. Brighton yakınlarında birkaç gün kalacakmış ve hikâye konusunda benimle konuşmak istemiş."

Lucas söylenmeye devam etti. "Peki, senin Newhaven'da olduğunu nereden biliyormuş?"

"Chandler söylemiş."

"Brighton sadece bir mazeret. Seni görmek için özellikle gelmiş."

Samantha fincanını almadan önce London Fog'un son yudumunu içti. "Chandler onun bu hikâyeye karşı sıra dışı bir ilgisi olduğunu söyledi."

"*Takıntılı* demek daha doğru olur."

"Bay Knight gibi mi?"

"Hayır, Bay Knight'ın ilgisi daha çok bir tutku gibi. Bence Evan Graham'ı endişelendiren bir şeyler ortaya çıkardın."

"*Merakını uyandırdığımı* söyledi. Bulduğum şeyleri Chandler'a değil, doğrudan kendisine rapor etmemi istedi."

"Tabii ki sen böyle bir şey..."

"Tabii ki yapmayacağım. Hikâyemi yeniden gündeme alana kadar ona hiçbir şey rapor etmeyeceğim."

"Eğer yeniden gündeme alırsa, Brigitte'ten bahsetmeden hikâyeyi nasıl yazacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Quenby. Terrell hikâyesi ile Ricker hikâyesi kafasında birbirine girmişti, Brigitte bir fermuar gibi onları bir arada tutuyordu. "Her şey çok karışık."

"Gerçekten öyle," dedi Lucas. "Bir defasında bana, senin güvenini kazanmam gerektiğini söylemiştin ve kesinlikle haklı olduğunu düşünüyorum. Evan'ın da güvenini kazanması gerek."

"Evan'ı tanıyor musun?" diye sordu.

"Onunla hiç tanışmadım ama hakkında bir şeyler biliyorum. Köklü, Londra'lı bir aileden geliyor."

Quenby toplantılarda Evan'la ailesi hakkında hiç konuşmamıştı ama adamda kesinlikle kökleri üstün bir sınıftan gelen insanların havası vardı, tıpkı Lucas'ın ilk tanıştıkları gündeki tavırları gibi.

Evan'ın babası Richard Graham, savaştan sonra ülkenin kalkınmasına destek olmak için *London News* isimli küçük bir gazete çıkarmaya başlamıştı. Chandler'ın bir seferinde söylediğine göre, o zamanlar Graham ailesi para kazanma derdinde değildi. Savaşın yıktığı şeyleri tekrar bir araya getirmek istiyorlardı.

Quenby pencereden dışarı, terminalin yanındaki tuğla şapele baktı. Lucas bunun bir anıt olduğunu söylemişti, savaş sırasında ölen KHK mensupları ile sivil erkeklerin ve kadınların anısına yapılmıştı. Buraya yetmiş beş yıl önce bombaların yağdığını düşünmek ne kadar tuhaftı. Bugün bile bazı insanların olanları hâlâ hatırlıyor olması...

Uçak pistte hızlandı ve tekerlekler yerden kalktı. Saniyeler içinde Londra'nın eteklerinden yukarıya doğru yükseldiler, sonra Kent'in bahçeleriyle ormanlarının üzerinde süzüldüler.

"Bu pencereden bak," dedi Lucas, Quenby'ye yanına gelmesini işaret ederek.

Lucas'ın yanındaki koltuğa kaydığında, Samantha uçağın ön tarafından onu azarladı. "Kemerinizi hemen taksanız iyi olur."

"Peki, hanımefendi." Quenby kemerini taktı. "Kemer takıldı."

"Harika." Samantha kucağındaki dergiyi okumaya devam etti.

Ormanlar düzleşip çayırlara dönüşene kadar jet ağaçların üzerinden uçmaya devam etti. Süssüz taş dış cephesi, bir düzine bacası, ana binanın yanlarına doğru uzanan iki kanadı, bahçe duvarına doğru inen kayraktaşından çatısı ve taş kabinli bir yüzme havuzu olan büyük bir evin üzerinden geçiyorlardı.

Quenby, "Burası Breydon Court mu?" diye sordu Lucas'a bakarak. Lucas sırıtıyordu.

"Ta kendisi."

"Hayal ettiğimden daha büyük."

"Rickerlar vaktiyle çok nüfuzlu bir aileymiş," dedi Lucas.

"Leydi Ricker'ın savaştan sonra buraya gelmediğini okudum. Londra'daki eve yerleşip bir tür münzevi hayatı yaşamış."

Lucas dizüstü bilgisayarını aralarındaki sehpanın üzerine koydu, ekran açıldı. "O zaman kaç çocuğu varmış?"

"İki; Anthony ile Louise. Louise, Lord Ricker'ın ölümünden birkaç ay sonra doğmuş."

"Belki kendini çocuklarını büyütmeye adamayı tercih etmiştir?"

"Olabilir..." Fakat Leydi Ricker anneliğe değer verecek bir kadına benzemiyordu. "Kendisini ziyarete gittiğimde, Bayan Douglas bana Anthony Ricker'ın bir resmini gösterdi. Adam gençken tıpkı Eddie Terrell'e benziyormuş."

"Aralarında bir ilişki olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olduğundan kesinlikle eminim."

Lucas içini çekti. "Anthony Ricker'ın bunu öğrenip öğrenmediğini merak ettim."

"Bu konuda çocuklarıyla konuşmak istemem doğrusu."

"Louise'in babası Lord Ricker mıymış?"

"Bayan Douglas ile konuştuğumuzda Louise'den hiç bahsetmedi."

Samantha yanlarına geldi. "Evin üzerinden tekrar uçmak ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Samantha pilotlarla konuştuktan sonra, uçak bir kez daha Breydon Court'un üzerinde dolandı. Sonra Atlantik'e doğru batıya yöneldi.

"Bu yolculukta uyuyacak mısın?" diye sordu Quenby.

"İkinci bölümünde, sen de uyusan iyi olur." Dizüstü bilgisayarının ekranını gösterdi. "Hız trenine binmek için sıra

beklemek istemeyenlerin özel izinler alabildiklerini biliyor muydun?"

"Bunu herkes bilir."

Quenby'nin alaycılığı Lucas'ı yıldırmadı. "Benimle birlikte hız trenine binecek misin?"

"Çocuk gibisin."

"Binecek misin?" diye ısrar etti Lucas.

"Eğlence parkındaki şeylere pek meraklı değilim."

Lucas içini çekti. "Belki Ayı Winnie'de anlaşırız."

Quenby başını iki yana salladı. "Parka girmeyeceğim."

"Hayal katili."

Quenby Lucas'a kendi kâbuslarından kaçtığını söylemek yerine, hayallerini suya düşürmeye çalıştığını düşünmesine izin verdi.

İngiltere kıyıları boyunca uçup bir bando grubunun sopaları gibi dönen bir dizi rüzgâr türbininin üzerinden geçtiler; Lucas bunların Arrow Wind'e ait olduğu bilgisini verdi. Sonra emniyet kemerini çözdü. "Bay Knight bizimle görüntülü konuşma yapmak istiyor."

Quenby onun peşinden deri kanepeye gitti. "Bay Knight bu jetle sık sık uçar mı?"

"Artık uçmuyor ama yöneticileri, dünyanın dört bir yanındaki şirketlerle toplantılara giderken sık sık jeti kullanıyor. Sanırım..."

"Ne?" diye bastırdı Quenby.

"Bir uçağa sahip olmak Bay Knight'ın kendini daha güvende hissetmesini sağlıyor tahminimce, sanki gerekli olursa çabucak kaçabilecekmiş gibi."

Lucas bir tuşa basınca, kanepenin karşısında duran komodinin arkasından bir televizyon ekranı yükseldi. Saniyeler sonra Bay Knight'la bağlantı kurdular ve yaşlı adamın selamı kabinde yankılandı. Pasifik kıyısında saat sabahın üçüydü, Quenby adamın ne zaman uyuduğunu merak etti.

Bay Knight ikisini de selamladıktan sonra seslendi: "Merhaba Samantha."

"Günaydın Bay Knight."

"Yolcularıma iyi davranıyor musun?"

"Onları şımartmayı planlıyorum efendim."

"Bel çevrelerine çalışsan iyi olur," dedi Bay Knight.

"İkisi de bir ya da iki kilo almaya dayanabilirler."

Bay Knight kahkahayla cevap verince, Quenby başını serin deriye yasladı. Yalnızca zihni açık değildi; Bay Knight neşeli bir ruh hâlinde gibi görünüyordu. Bu adamın etrafını ailesi olarak benimsediği çalışanlarıyla çevirdiğini görmek Quenby'yi rahatlattı. Samantha'nın epey bir zamandır onun için çalıştığını tahmin etti, tıpkı Jack ve Eileen gibi.

Quenby Terrelller hakkında keşfettiklerini anlatırken çileklerin ve espressonun aroması kabini doldurdu. Bay Knight, Quenby'nin sözleri bitene kadar konuşmadı.

"Olivia öldükten sonra Brigitte nereye gitmiş?" diye sordu.

"Bunu öğrenmeye çalışıyorum," dedi Quenby ama şu an Brigitte'in izlerini sanki bir okyanus süpürüp kumların üzerinden silmiş gibiydi.

"Eğer Bayan Douglas haklıysa, sence Eddie'yi kim öldürdü?"

"Olivia'nın veya Leydi Ricker'ın, Hitler'in adamlarından birine yaptırdığını düşünüyorum."

"Yani Brigitte'in yaptığını düşünmüyorsun..."

"Ancak canı tehlikedeyse," diyerek adamı rahatlattı.

Bay Knight arkasına yaslandı, bakışları yine hüzünlüydü. "Eddie'yi kim öldürdüyse Brigitte'in de canını almış olabilir."

Lucas konuşmadan önce bir süre bu ihtimalin ağırlığını hissettiler. "Quenby bu sabah mezarlığın ve Değirmen Evi'nin birkaç fotoğrafını çekti."

Quenby iPad'ine uzanıp özel internet sitesinin şifresini girdi. "Hemen gönderiyorum."

Quenby çalışırken, Lucas, Bay Knight'a Evan Graham'ın Quenby'ye yaptığı tuhaf ziyaretten bahsetti. Bay Knight bilgisayarına biraz daha yaklaştı, ekrandaki yüzü balon gibi şişti. "Dikkatli olmalısın Quenby. İngiltere'de günümüzde bile Faşistler var."

"Bay Graham Faşist değil," dedi Quenby.

"Ama Ricker ailesi Leydi Ricker'ın sırrını saklamak için her yola başvurabilir."

Quenby işinden dolayı insanların bir şeyleri gizlemeye çalışırken neler yaptığını çok iyi biliyordu, yine de paranoyaklaşmak istemedi. "Ricker ailesinin beni tehdit etmesinin tek yolu yasal olarak dava açmaları."

"O zaman iyi bir avukata ihtiyacın olacak." Bay Knight bir ona bir Lucas'a baktı. "Aslında, bu hafta gittiğin her yerde Lucas'ın sana eşlik etmesini istiyorum."

Ona baktığında Lucas göz kırptı. Lucas'ın zaten hemen hemen gittiği her yerde ona eşlik ettiğinden, aynı şekilde Quenby'nin de Houghların aile yemeğinde Lucas'a eşlik ettiğinden ikisi de bahsetmedi.

"Samantha'nın yemeklerinin tadını çıkarmadan önce başka bir şey var mı?" diye sordu Bay Knight.

Lucas'ın gözleri hâlâ üzerindeydi. Quenby onun bakışlarının altında kıpırdandı. "Başka bir şey var mı Quenby?"

Quenby sertçe yutkundu, Florida'ya inmeden önce Bay Knight'a bir şey sorması gerektiğini biliyordu. Hayatında sorduğu en zor sorulardan birini.

"Evinizde görüştüğümüz zaman, hakkımda hazırlanmış bir dosya okumuştunuz," dedi alçak sesle. "O dosyada anneme ait herhangi bir bilgi var mı?"

"Var."

Derin bir nefes aldı. "Okuyabilir miyim?"

"Elbette. Dosya Lucas'ın yanında olmalı."

Quenby oturduğu yerde büzüldü. Lucas başına gelenleri biliyor muydu yani? Eğer biliyorsa, birlikte Disney Dünyası'na gitmeleri için onu kandırmaya çalışarak büyük zalimlik etmişti.

Bağlantıyı kestiklerinde, Lucas çantasından büyük beyaz bir zarf çıkarıp Quenby'ye uzattı. Quenby mühürlü zarfa sanki zehirliymiş gibi baktı. Veya kendisini doğruca cadının kapısına götürecek bir şeker parçasıymış gibi.

Pencereden dışarı, aşağıdaki masmavi denize baktı. "Okudun mu?"

"Hayır. Bay Knight bunu yalnızca senin açabileceğini söyledi."

Quenby zarfı alıp kucağına koydu. "Okumaya hazır değilim..."

Lucas gözlerini kapattı. "Uyuyor numarası yapabilirim."

Samantha yanlarında bitip, "Henüz uyumak yok," dedi. "Bunları hazırlamak için bu kadar uğraştıktan sonra

uyuyamazsınız." İki cam kapta çilekli ve yoğurtlu parfe uzattı, her birinin tepesine Oreo bisküvisinden Mickey Mouse kulakları kondurmuştu.

"Çok zarif," dedi Quenby ama gittikleri yeri düşündükçe, midesinin bu kadar altüst olmamasını diliyordu.

"Tatlınızın yanında latte alır mısınız?"

"Alırım. Kafeinsiz, eğer varsa tabii."

"Tabii ki var."

Samantha iki parfeyi de koyduğu tepsiyi sehpanın ortasına bıraktı. Quenby karışımdan bir kaşık aldı. Yoğun ve tatlıydı, sanki çilekle bal katlarından yapılmış gibiydi. "Sen bir zanaatkârsın."

"Sen de benim yeni en iyi arkadaşımsın."

Lucas güldü. "Quenby nereye gitse arkadaş buluyor."

"Birkaç düşmanın yanında tabii."

Samantha mutfağa doğru yürüyüp uzaklaştığında Lucas, Quenby'nin yüzüne dikkatle baktı. "Dosyayı neden açmak istemiyorsun?"

"İçinde anılardan oluşan bir mayın tarlası var."

"Annenle baban hakkında mı?"

"Annem hakkında," dedi Quenby ve o an, kendi hikâyesinin en çirkin bölümlerini anlatabilecek kadar Lucas'a güvenebileceğine kadar verdi. "Adı Jocelyn'di, yedi yaşımdayken beni bıraktı."

"Evde mi bıraktı?"

"Hayır, Dumbo'nun üzerinde uçarken bıraktı."

Lucas başını iki yana salladı. "Anlamadım."

"Beni Disney Dünyası'ndaki bir şeye bindirdi, sonra çekip gitti."

Sanki kafasına bir bomba düşmüş gibi Lucas'ın ağzı açık kalmıştı. Avukat kafasında yüzlerce soru kaynadığını, mantık ve nedenlerle bağlantı kurmaya çalıştığını tahmin etti. "Temelli mi bıraktı seni?"

Quenby başıyla onayladı. "Onu en son o zaman görmüştüm."

"Bu..." diye başladı Lucas. "Şey, bunun için söyleyecek bir şey bulamıyorum, Quenby."

Quenby gülümsemeye çalıştı. "Senin söyleyecek kelime bulamayacağını hiç düşünmezdim."

"Bir çocuğu terk etmenin komik bir tarafı yok."

"Sanırım öyle." Kaşığını yine yoğurda daldırdı.

"Disney Dünyası'na gitmek istememende şaşılacak bir şey yok tabii. Özür..."

Quenby onun özrünü yarıda kesti. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ya annenin başına bir şey geldiyse?"

"Maalesef, çekip gitme konusunda epey bir geçmişi var. Polisin cinayetten falan şüphelendiğini sanmıyorum."

Quenby arkasına yaslanıp gözlerini kapattı, o gün yine çok net bir şekilde aklına geldi. Dumbo'ya bindikten dakikalar sonraydı, annesinin dondurma veya cips falan almaya gittiğini düşünmüştü. Eğer beklerse, kısa süre sonra annesinin döneceğini, paniklemiş bir tavırla onu şaşırtmak istediğini söyleyeceğini düşünmüştü.

O zamanlar annesinin kaybolduğunu, yaralandığını veya kaçırıldığını sanmıştı ama Hayal Diyarı'ndan yetişkinler kaçırılmazdı. Ayrıca kaybolmuş veya yaralanmış olsa Jocelyn, Quenby'nin büyükannesine telefon edebilirdi, büyükannesinin hayatının son on yılında en azından bir kez ararlardı.

Küçükken, Quenby annesinin kendisine kızıp kızmadığını merak ederdi. Olanların bir şekilde kendi hatası olup olmadığını. Ancak bu tamamen mantıksızdı. Hiçbir çocuk, her ne sebeple olursa olsun terk edilmezdi –psikolojik danışmanı bunu sürekli tekrar etmişti– hatta anne babası ona kızmış olsa bile.

Quenby pencereye doğru döndü, saatte geriye doğru giderken güneşin ışıkları solmaya başlıyordu. Danışmanı onu bunca yıl sonra şu durumda görse, hâlâ annesine ne olduğunu öğrenmekten korktuğunu bilse ne derdi acaba?

Parmaklarıyla zarfı sıkıca kavradı. Minik adımlarla ilerleyecekti.

Samantha, elinde iki içecekle tekrar yanlarına geldi. "İkinize de birer latte."

Fincanları parfelerin yanına bırakırken ikisi de ona teşekkür etti. "Yiyecek başka bir şey ister misiniz?" diye sordu. "Mutfak dolu."

Başlarını iki yana salladılar.

Samantha gittikten sonra, Lucas uzaktan kumandayı eline alıp tekrar TV ekranını çıkardı. "Film izlemek ister misin?"

Quenby listedeki seçeneklere baktı, beyninde yine düşünceler dönüyordu. Lucas'a açılmamalıydı. Onun mükemmel bir ailesi vardı. Jocelyn'in çekip gitmesine sebep olmak için Quenby'nin ne yaptığını merak edebilirdi.

"Quenby."

Lucas'ın sesi onu gerçeğe döndürdü. "Evet?"

"Film izlemek istiyor musun?"

"Olur." Belki bir film zihnini, şu an yanındaki sehpada duran zarftan uzaklaştırırdı.

Lucas seçeneklerin üzerinden geçti. "Sen seç."

Ekranın en üstündeki film Kraliçe Victoria hakkındaki eski bir filmdi, otuz yıl önce çekilmişti. Kraliçe Victoria'yı oynayan oyuncu boncuk işlemeli fildişi renkli bir tuvalet giymişti ve saçlarında turuncu renkli çiçekler vardı.

Quenby ekrandaki resmi gösterdi. "Bu yılın başında onunla röportaj yaptım."

"Kraliçe Victoria'yla mı?"

"Çok komik," dedi. "Hannah Dayne'le."

"Röportaj vermeyi yıllar önce bıraktığını sanıyordum."

"Telefonla konuştuk. Benden mülteci çocuklar hakkında yazı yazmamı istedi."

"Harika bir şey."

"Öyleydi," diye cevapladı Quenby. "Yorkshire'da sessizce mültecilere yardım ediyordu ama okurlar onun bu işlerle ilgilendiğini öğrenirlerse, yardım etmek istediği insanların içinde bulunduğu kötü şartlar yerine onun varlığıyla daha çok ilgilenebileceklerini düşünüyordu."

"Öyleyse onun filmini mi izlemek istersin?"

"Bence daha uçarı bir şeye ihtiyacımız var." Başka bir simgeyi gösterdi. "*Gurur ve Önyargı* gibi."

Lucas inledi ama pek inandırıcı değildi.

Quenby gülümsedi. "Filmin hayranısın değil mi?"

"Hiçbir şey itiraf etmem."

"Tamam. Süper güçler."

Lucas filmi başlattı ama Bennet kız kardeşler baloda dans etmeye başlamadan önce cep telefonu çaldı. Bay Knight arıyordu.

Lucas, "Seninle tekrar görüşmek istiyor," diyerek hoparlörü açtı.

"Bilgisayarın yanında mı?"

Quenby iPad'inin kapağını kaldırdı. "Yanımda."

"Evin panaromik resmine bir daha bak," dedi Bay Knight.

Quenby fotoğrafı bilgisayarında açtı. Lucas'la birlikte birbirine girmiş dalları, yaprakları ve onları çevreleyen sarmaşıkları incelediler.

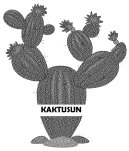
"Şu ağaç," dedi Bay Knight neredeyse nefes nefese bir hâlde. "Değirmen Evi'nin sağındaki."

Quenby fotoğrafı büyütüp, ölmekte olan sarı yapraklarla onların yerine çıkan yeşil yaprakları inceledi. Ve bu ağacın ormandaki diğer ağaçlara benzemediğini fark etti. Güneş ışığının dallara vurduğu yerlerde mumlu yeni yapraklar parlıyordu.

"Manolya," dedi Bay Knight.

Brigitte'in mektubundaki satırlar Quenby'nin zihnine aktı. Babasının bahçesindeki ağaç. Sinderella masalındaki...

Gözleri iri iri açılan Quenby, Lucas'a baktı. "Bu bir dilek ağacı."

Kırk Altıncı Bölüm

Londra, Şubat 1953

Annesinin elini tutan kız çocuğu, Kensington Bahçeleri'ne doğru giden patikadaki su birikintilerinin üzerinden atladı. Rosalind onları yakından izledi, samimiyetleriyle büyülenmişti. Kendisine göre anormal bir durumdu bu –birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alan bir anne kız. Leydi Ricker'ın bir kez bile kendisiyle birlikte olmak istediğini hatırlamıyordu.

Rosalind hemen hemen her pazar günü bahçeye gidip Long Water'ın kıyısındaki bir banka otururdu, hatta bulutların bir kış yağmurunu taşıdığı böyle günlerde bile. Şemsiyesi ve Burberry yağmurluğu sabırlı bir taşın rengindeydi ama şöyle griliği delip geçecek arsız bir kırmızı, zümrüt veya safir rengi bir şeyler giymeyi özlüyordu.

Ancak kendisi de yağmurluğu da Londra'da veya İngiltere'nin herhangi bir yerinde dikkat çekmemeliydi. Şu anki görevi herkes gibi olmaktı. Önünde uzanan göle düzgünce düşen binlerce yağmur damlasından biri. Dalga yaratmayan.

Edindiği bir dizi erkek arkadaş bile sonbahar göğü kadar tatsızdı.

Hyde Park'ı ikiye bölen dar akarsu Rosalind'i on yıl geriye, mavi Wolseley'den atlayıp eski hayatının bir uçurumdan aşağı uçmasını izlediği, kendisi için dönüm noktası olan o bahar gününe götürdü. O kadar gerçeküstüydü ki bazen rüya gördüğünü düşünüyordu.

Fakat rüya değildi. Eddie Terrell denen budala, banknotlarla dolu bir çantayı arabada bırakmıştı. Çantayı Brigitte'le beraber Değirmen Evi'nden ayrılmadan önce, valizini bagaja koyarken bulmuştu. Brigitte'in kollarında tuttuğu bebekle arabadan atladığı an, Rosalind ne yapacağını kesin olarak biliyordu.

Arabayı uçurumun kenarında durdurdu, parayı bagajdan çıkardı. Sonra hayatını ikiye böldü.

Arkasında kalan geçmişle yaptıklarının gölgesindeki yeni hayatını kabullenmeyi tercih etti. Leydi Ricker'ın, savaştan on yıl sonra bile olsa ölmesini isteyeceğinden emindi. Rosalind, annesinin Nazi pislikleriyle olan ilişkileri hakkında çok fazla şey biliyordu. Saklamak zorunda olduğu şeyler.

Eğer annesi renk değiştirebildiyse, Faşizm'i desteklerken bile İngiliz Parlemento Üyesi'nin sadık karısı rolünü oynayabildiyse, kendisi de bukalemun olabilirdi. Leydi Ricker ölene kadar renk değiştirecekti, hayat dolu modern bir kadından kahverengi ve grilerin sıkıcılığına geçecekti.

Yıllar önce yaptığı şeyden pişman değildi. Brigitte kendisinin daha büyük, daha olgun olduğunu düşünmüş olabilirdi ama Breydon Court'ta aniden ortaya çıktığında Rosalind sadece on altı yaşındaydı. Kendi kendine nasıl hayatta kalacağı konusunda çok az şey biliyordu.

Brigitte ise ondan üç yaş küçüktü ama kendine ve başkasına nasıl bakacağını çoktan öğrenmişti.

Parktaki anneyle çocuk daha yakına geldi, tepelerindeki şemsiye yukarı aşağı sallanırken ikisi de güldü. Gözlerini gölün suyundan ayırmaması gerekiyordu. Birilerine gözlerini dikip bakmak el sallamakla aynı şeydi ama kendine engel olamıyordu. Kadın kahverengi kısa saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı, düz elbisesinin üzerine zeytin yeşili bir kazak giymişti, Brigitte'in daha yaşlı bir ev kadınına dönüşmüş hâline benziyordu. Eğer kadın Brigitte olsaydı, elinden tutan da Rosalind'in kızı olabilirdi.

Rosalind bankın üzerinde put gibi oturup şemsiyesinin tahta sapını sıktı, o ikisi yürüyerek önünden geçerken bankta oturan taş kadının farkında değilmiş gibiydiler.

Kadın Brigitte değildi, en azından o olduğunu sanmıyordu. Kız da Rosalind'in çocuğu değildi. Bebek şimdi neredeyse on yaşına gelmişti ama bu kız en fazla beş ya da altı yaşında gösteriyordu.

Hemen hemen her hafta, parkta kendisine Brigitte'i hatırlatan bir anne görürdü, gerçi hiç onun izini sürmeye çalışmamıştı. Brigitte'i bulmuş olsa bile ona ne söyleyebileceğinden emin değildi. Belki de yıllar önce yaptığı şeyin aynısını yapacak ve çekip gidecekti.

Rosalind'in bebeği karnında taşımış olması, yetişkin olana kadar ona bakacak doğru insan olduğu anlamına gelmezdi. Bebek, kimsenin ona zarar vermeye çalışmadığı yeni bir hayatı hak ediyordu. Ayrıca annelik yapmayı bilen bir anneyi.

Yağmur bulutları mola verdiğinde, Rosalind şemsiyesini kapatıp yanına koydu. Bir oğlan çocuğu yanında durdu,

koltuğunun altında iple bağlanmış bir gazete demeti vardı. Rosalind'in sade yağmurluğuna baktı. "Gazete? İki peni."

Rosalind de çocuğun sade kıyafetlerini inceledi. "Bir tane alayım," dedi. Gazetede yazılanları okumaktan çok çocuğa yardımcı olmak, katkıda bulunmak istemişti. Dünya ve onunla ilgili haberler etrafında hızla dönerdi ama Rosalind kıpırdamazdı, kıpırdayamazdı.

Kadınla kız şimdi suyun etrafındaki sazlıkların yanındaydı, ördeklere bir şeyler atıyorlardı. Dikkatini kucağındaki *Times*'a verdi.

8 Şubat 1953.

Sonra sayfanın sonuna yakın bir yerdeki başlığı okudu. İki defa.

Gazete, uzun zamandır beklediği şeyi ilan ediyordu. Leydi Ricker nihayet ölmüştü, grip denen düşman hayatını almıştı.

Yazara göre, annesi arkasında Londra'daki iki çocuğunu bırakmıştı; Anthony isminde bir oğlan ve Louise isminde bir kız. Leydi Ricker'ın savaş sırasında vatana ihanet etmesiyle ilgili bir şey yoktu. En önemlisi, en büyük çocuğundan da bahsedilmemişti.

Rosalind gazeteyi yavaşça indirdi. Taştan kabuğu başının tepesine yakın bir yerden çatlamış gibiydi, dikiş izlerini takip ederek aşağı doğru inip ayaklarının dibinde bin parçaya bölünürken elleri titriyordu. Sonra gülümsedi.

Özgür kalana kadar uzun yıllar bekleyeceğini düşünmüştü ama nihayet hayatı başlamak üzereydi.

Kırk Yedinci Bölüm

Bir şoför Quenby ile Lucas'ı, Alexander'la buluşacakları çay salonuna doğru hızla götürdü. Quenby, Jacksonville havaalanında bir araba kiralamayı önermişti ama Lucas, Birleşik Devletler'de araba kullanmayı reddetti. Quenby'nin de dinlenmesinde ısrar etti.

Atlantik'i geçerken, Lucas'la birlikte film izlemekten vazgeçmiş, kendilerini Brigitte ve bahçenin yanına bir manolya ağacı dikmiş olması ihtimali hakkında bir konuşmaya kaptırmışlardı. Tıpkı Sinderella'nın dilek ağacı gibi.

Fakat Brigitte manolya ağacının tohumunu nereden bulacaktı? Bu güzel ağaçlar Birleşik Devletler'de olduğu gibi İngiltere'nin de her yanında yetişirdi ama Değirmen Evi'nin yakınlarında manolya tohumu bulmak, özellikle de savaş sırasında, imkânsız görünüyordu.

Lucas uyuduktan sonra, bu soru Quenby'nin kafasını kurcalayıp durdu. Nihayet bir mülteci olarak Brigitte'in manolya tohumlarına ulaşma veya onları satın alma imkânının olma-

dığını fark etti. Ancak genç bir kadın olarak savaştan sonra ağacı dikmek için geri dönmüş olabilirdi.

Bu düşünce Quenby'yi canlandırdı.

Eğer Brigitte, Olivia'nın ölümünden sonra Değirmen Evi'nde kaldıysa, neden Dietmar'ı bulmaya çalışmamıştı? Ya da bulmaya çalışmış ama Dietmar'ın soyadı değiştiği için bulamamış mıydı? En önemlisi, babasının yıllar önce yaptığı gibi Brigitte de o manolya ağacının altına bir şeyler saklamış mıydı?

Cevapları, Newhaven'a döndüklerinde bulacaklarını ümit etti.

Arabadan inip şık çay salonuna girerken, nemli hava Quenby'nin tenine yapışmıştı. Venedik tarzı pencereler bir çiçek bahçesine bakıyor, her masayı yaz çiçeklerinden oluşan bir çiçek buketi süslüyordu.

Ellili yaşlarındaki bir beyefendi onları karşılamak üzere yaklaştı. Quenby'den uzundu, yere sağlam basıyordu, kahverengi saçları seyrelmişti ve ince uzun bedenine boz kahverengi keten bir takım elbise geçirmişti.

"Benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi Alexander, onları bir masaya doğru yönlendirerek.

Quenby pencerenin yanında bir yer seçti, Lucas da sandalyesini tuttu. "Merak ettiğimi kabul etmeliyim," diye cevap verdi adama, çantasını sandalyesinin arkasına asarken.

"Benim için de aynısı geçerli." Alexander masanın karşı tarafına oturdu, yamuk duran çatalını mükemmel bir hizada duracak şekilde yerleştirdi. "Teyzem sizin Ricker ailesi hakkında bir yazı yazdığınızı söyledi."

Quenby parmaklarını birbirine geçirip çenesini üzerlerine dayadı. "Teyzeniz kim?"

"Buna daha sonra geleceğiz," dedi adam sıcak bir gülümsemeyle. "Lütfen, önce bana sizin hikâyenizi anlatın."

Quenby ellerini mermer masaya indirdi. Evan'la karşılaştığında olduğu gibi tehlike sinyalleri falan almıyordu, gerçi bir insanın karakterini anlamak için yalnızca önseziye güvenemeyeceğini de biliyordu. Ancak eğer Alexander kendi hikâyesini anlatmaya gönüllüyse –öyle olduğunu umuyordu– o zaman Quenby'nin de bulduklarını ana hatlarıyla ona anlatması gerekirdi.

"Korkarım bunu yumuşatmanın bir yolu yok," dedi Quenby. "Leydi Ricker'ın İkinci Dünya Savaşı'nda Naziler için bir hücre evi idare ettiğini düşünüyorum."

Adamın yüzünde Quenby'nin hayal ettiği gibi bir şok ifadesi belirmedi. "Bu aile için yeni bir bilgi değil."

"Rickerlar biliyor muydu?"

"Tabii ki," dedi başıyla onaylayarak. "Janice bir hücre evi idare etmekten çok daha fazlasını yapmış."

Alexander devamını getirmeden, garson meyve ve peynir dolu bir tabakla masaya geldi. Sonra da bir demlik Darjeeling çayı getirdi. Anlaşılan Alexander bunları önceden sipariş etmişti.

Ev sahipleri çayları doldururken, Quenby ince bir ekmeğin üzerine Brie peyniri sürdü. "Buraya sık sık gelirim," dedi Alexander fincanlarına süt koyarken. "Bana memleketimi hatırlatıyor."

Quenby çayına bir kesme şeker atıp karıştırırken, "İngiliz misiniz?" diye sordu.

"Kensington'dan. İngiliz aksanımı, bir Amerikan lisesindeki ilk yılımda kaybettim."

"Öbür çocuklar sizi pataklayarak mı sildiler aksanınızı?" diye sordu Lucas.

"Galiba alay ederek sildiler. O yaştayken, annemle babam kadar kendime güvenim yoktu. Fakat annem vefat edene kadar aksanını kaybetmedi."

Quenby annesinden bahsetmeye devam etmesini umarak bekledi ama onun yerine, "Biz Birleşik Devletler'e taşındığımızda babam Londra'da kaldı ama onun yokluğu hayatımızda pek fazla bir fark yaratmadı," dedi. "Annemle babam ben çok küçükken ayrılmışlardı ve zaten onu çok fazla görmüyordum."

İngiliz çaylarını içip parmak sandviçlerini yedikten sonra, Alexander hikâyesini anlatmaya başladı.

"Annem beni o kadar eğlendirirdi ki babamı pek özlemezdim. Londra'da oyuncu olarak çalışıyordu ama hep İngiltere'den gitmek isterdi."

Belki Brigitte de yetişkinlik hayatında başka biri olmuştu. İnsanları güldürüp ağlatan bir oyuncu mesela. Belki sahneye çıkmak acısını biraz hafifletirdi. Quenby'nin hayalinde, Brigitte büyüdüğünde son derece cesur ve güçlü bir kadın olmuştu. Bay Knight onun rol yapmayı sevdiğini söylemişti. Belki de yeni bir isim alıp kendini West End'de, herkesin gözü önünde gizlemişti.

"Annem New York'un soğuğundan ve Hollywood'daki filmlerin tatsızlığından nefret etti. Bir sezon Disneyland'de sahneye çıktıktan sonra sanat hayatına son verdi. Disney, Sihirli Krallık'ı yaptığında Orlando'ya taşındık."

Quenby'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Annenizin adı neydi?"

"Londra'da sahne ismiyle, Eliza Cain olarak bilinirdi." Sütlü çayından bir yudum daha aldı. "Ama gerçek adı Rosalind'di."

Sanki annesinin ismini tanıması gerekirmiş gibi Quenby'ye doğru baktı. Quenby de hayal kırıklığını gizleme çalışarak kumaş peçeteyle ağzındaki kırıntıları sildi.

"Rosalind'in Leydi Ricker'la bir bağlantısı var mıydı?" diye sordu, bu kadının Ricker ailesinin neresinde olduğunu bilmediği için kendini budala gibi hissediyordu.

Alexander yavaşça başını salladı. "Rosalind, Janice Ricker'ın en büyük kızıydı."

Quenby bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Leydi Ricker hakkında bir sürü şey okudum ama hiçbir yerde Rosalind'den bahsedilmiyordu."

"Çünkü Janice kimseye ondan bahsetmemişti. Aslında, onu öldürmeye çalışmıştı."

Quenby titredi. "Neden kendi kızını öldürmeye çalışsın?"

Birbirine eş tenis kıyafetleri giymiş bir çift geçerken, Alexander pencereden dışarı baktı. "Janice, Almanya'da herhangi biriyle çalışmıyordu. Rosalind'in babasıyla işbirliği yapıyordu. Benim büyükbabam olan adamla."

Quenby gözlerini kırpıştırdı, afallamıştı. "Leydi Ricker'ın Almanya'da bir sevgilisi mi vardı?"

Alexander başıyla onayladı. "Oskar'la Avrupa turu yaparken tanışmış, ilk kocasıyla hâlâ evliyken. Önce Oskar'a, sonra da Hitler'e ve Üçüncü Alman İmparatorluğu'na yardım etmeye odaklanan, gizli olsa da sadık bir Faşist olmuş. Maalesef

Rosalind İngiltere'ye döndüğünde çok fazla şey biliyordu. Büyükannem, yaptıklarını birilerinin öğrenme tehlikesini göze alamazdı."

"Leydi Ricker'la Oskar nasıl haberleşmişler?" diye sordu Lucas.

"Telsiz aracılığıyla."

"Bir de mektuplarla, muhtemelen." Quenby, Değirmen Evi'ndeki döşemenin altında bulduklarını Alexander'a anlattı. "Brigitte, mektupların şifreli olduğuna inanıyordu."

Bu sefer Alexander afallamış görünüyordu. "Brigitte'ten başka birinin haberi olduğunu bilmiyordum."

Jacksonville'in dışındaki plajda Quenby parmaklarını ılık kuma gömerken köpüklü dalgalar sahile çarptı, ceketini katlayıp havlu gibi altına koymuştu. Lucas yan tarafında dirseklerinin üzerine yaslanmıştı, ayakları çıplaktı.

İki çocuk önlerindeki dalgaya doğru koşup, suya doğru düşen uğur böceği şeklindeki bir uçurmanın ipini yakalamaya çalıştı. Daha büyük olan çocuk dalgaya kapılmadan önce ipi çekti ve uçurtma tekrar rüzgârı yakalayıp süzüldü.

Çaylarını içip sandviçlerini yerken, Alexander onlara Rosalind'in Değirmen Evi'ne gelişinden ve Eddie Terrell'in ölümünden sonra neler olduğunu anlatmıştı. Rosalind'in kendini nasıl ölmüş gösterdiğini ve kızını Brigitte'le bıraktığını da. Rosalind, yakınlardaki bir köye ulaşana kadar Brigitte'le bebeği takip etmişti. Sonra kuzeye kaçıp kendini Londra'nın kalabalığına gizlemişti. Leydi Ricker'ın ölümünden sonra,

Rosalind hayata yeni bir kadın olarak kucak açmış, Alman bir subayın ve sonradan İngiliz olan Amerikalı bir aristokratın kızı olmanın zincirlerinden kurtulmuştu. Alexander'ın annesi tiyatroya girdikten sonra, kendisine hiç saygı göstermeyen bir adamla evlenmişti. Birkaç yıl sonra Rosalind de artık kocasına saygı duymuyordu ama oğluyla birlikte California'ya yerleşene kadar on yıl daha onunla evli kalmıştı.

Rosalind beş yıl önce vefat etmişti ama ölümünden önce, Alexander bütün hikâyesini anlatması için ona baskı yapmıştı. Tiyatro, kostümler, cazibe ve gala geceleri hakkında uzun uzun konuşmuş olsa da Alexander, West End'den yıllar öncesini bilmek istediğini söylemişti.

En sonunda ona Rickerları anlatmıştı. Annesini, hücre evini ve Brigitte'i. Annesi Brigitte'in de tutsak olduğunu belirtmişti ama Rosalind savaştan sonra Brigitte'in nereye gittiğini biliyorsa bile, oğluna bir şey söylememişti.

Rosalind, üvey kardeşleriyle hiç tanışmamıştı; Anthony Ricker, Rosalind'den önce mezara girmişti, Louise ile tanışmak için de bir arzusu yoktu. Annesinin ölümünden sonra Alexander teyzesiyle irtibat kurmuştu. Aslında, Quenby'nin e-postasından sonra Alexander'ı arayan ve Quenby ile konuşmaması için uyaran Bayan McMann'dı ama Alexander, teyzesiyle hiçbir zaman aynı fikirde olmadığını söyledi. Bir yanı annesi için kefaret istiyordu. Leydi Ricker'ın yapmaya çalıştığı şeye rağmen annesinin başardığını tüm dünyaya söylemek istiyordu.

Lucas da Quenby de Brigitte'i aradıklarını Alexander'a söylemedi. Ancak ona ne olduğunu bulurlarsa, belki Rosalind'in kızını da bulabilirlerdi. O ve Alexander nihayet kavuşabilirdi.

Quenby, Rosalind'in kızını terk ettiği için pişman olup olmadığını sordu ama olsaydı bile oğluna asla söylemezdi. Alexander annesinin bebeğini, Brigitte'in ona daha iyi bakacağını düşündüğü için bıraktığını söyledi. Ayrıca Leydi Ricker, Rosalind'i ve çocuğunu bulsaydı, ikisini birden öldürecekti.

En azından Rosalind öyle düşünmüştü. Belki yıllar geçtikçe zihninin bir bölümünde kendini haklı görmeye başlamış, o şartlar altında en iyisini yaptığı sonucuna varmıştı.

Quenby bacağını dürtünce Lucas ona baktı. Kumun üzerine öylece uzanmışken çok yakışıklı görünüyordu. Chandler olsa *gözlere şenlik* derdi. Plajdaki herkes, onun bu özgüvenli duruşuna bakarak muhtemelen kendini beğenmiş biri olduğunu düşünüyordu. Quenby de kesinlikle düşünmüştü, ilk tanıştıkları zaman... Kendi güvensizliği yüzünden onun kibirli olduğunu düşünmüştü ama şimdi, acaba Lucas da kendisine güvenememiş miydi diye merak ediyordu.

Birlikte geçirdikleri zamandan sonra onun iç yüzünü görmüş ve dış görünüşünden daha çok takdir etmişti. Lucas ailesi, kuşkuları, inançları hakkında düşündüklerini açıkça söyleyen bir adamdı. Quenby için en iyisini istiyormuş gibi görünen bir adam...

İçinde Bay Knight'ın dosyası olan zarfı çantasından çıkardı. "Sanırım nihayet açacağım."

Lucas doğrulup oturdu. "Yalnız kalmak mı istiyorsun?"

"Yalnızca birkaç dakikalığına."

Lucas bu talepten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aslında, bu ihtiyacını anlıyormuş gibiydi.

"Yakınlarda olacağım," dedi Lucas, Quenby'ye doğru eğilirken. "Hazır olduğunda seslen."

Bu sefer yanağından öptüğünde aralarında bir tuhaflık olmadı. İki arkadaştan biri diğerine şefkat gösteriyordu.

Sonra Lucas onu yalnız bıraktı.

İlerideki çocuklar uğur böceği şeklindeki uçurtmalarını uçururken kahkahalar atıyorlardı ve bu sesler Quenby'yi, Dumbo'ya bindiği o güne geri götürdü. O zaman, annesi onu izlerken, kendini gerçekten uçabilecekmiş gibi hissetmişti.

Gözlerini kapattı, annesinin yüzündeki gülümsemeyi hatırladı ki şimdi geriye bakıp düşündüğünde gülümsememesi gerekirdi. Fakat Quenby o gün kelimelere dökemese de bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu. Yolunda değildi çünkü annesi mutluydu.

Kızını terk etme düşüncesi onu neşeyle mi doldurmuştu?

Zarfı açıp düzgünce üst üste konmuş, zımbalanmış şirket kâğıtlarını görünce midesi bulandı. Bir evrak dosyası. Bay Knight araştırma için kimi tuttuysa işini iyi yapmıştı.

İlk sayfa kendisi hakkında gösterişli, kesin bilgilerle doluydu, Birlik'in internet sayfasından alınmıştı. Güzelce kurulmuş, her şeyin mükemmel bir şekilde yerli yerinde olduğu bir hayatın portresi... Üniversite, yazarlık belgeleri, İngiliz Edebiyatı'na ve İngiliz olan her şeye karşı sevgisi. Öte yandan elbette kimsenin hayatı mükemmel değildi ve kimse yirmi sekiz yıllık bir hayatın özetini tek bir sayfaya sığdıramazdı.

İkinci sayfa biraz çocukluğunu eşeliyordu. Nerede doğduğu (Nashville), babası Trevor Vaughn'un kısa yaşam öyküsü... Yirmi üç yaşındayken bir motosiklet kazasında ölen yetenekli bir folk müziği sanatçısı.

Annesi hakkında da kısa bir özgeçmiş vardı, çiçek çocuk olmanın havalı olduğu dönemden on yıl sonra büyümüş bir

çiçek çocuk. Quenby annesinin evlenmeden önceki soyadını bilmiyordu, evrakta da bundan bahsedilmemişti.

Trevor ile Jocelyn, Atlanta'da bir folk müzik festivalinde tanışmış, müziğe olan ortak tutkuları altı yıl süren bir bağlılığa dönüşmüştü. Hikâye burada açılmaya başladı, Quenby'nin hiç bilmediği detaylarla doluydu.

Vietnam'a gitmeden önce Berlin'e atanmış bir asker olan Amerikalı kocasıyla İkinci Dünya Savaşı'ndan yirmi yıl sonra Almanya'dan ayrılan büyükannesinin, Wehrmacht için savaşan sadık bir Nazi olan, büyükannesinin babasının –Quenby'nin büyük büyükbabası– ve uçağı 1939 yılında Polonya'da isabet alınca ölen, büyükannesinin amcasının hikâyesi vardı.

Quenby bir an için gözlerini kapatıp kâğıtta yazan kelimeleri sindirmeye çalıştı. Büyükannesi ona bir sürü Grimm masalı anlatmıştı ama kendi çocukluğundan hiç bahsetmemişti. Şimdi anlıyordu. Ailesinin Hitler'e olan adanmışlığından duyduğu utanç, hemen hemen herkes tarafından sevilen –belki Jocelyn hariç– bir kadın için kahredici olmalıydı.

Quenby küçükken büyükannesi, annesine karşı duyduğu küçümsemeyi saklamaya çalışırdı ama annesi onu terk ettikten sonra gizlemenin bir anlamı kalmamıştı. Quenby, yetişme döneminde acısını anlayan biri olduğu için memnun olduğunu hatırlıyordu; kalbinin bir kısmı hâlâ sevilmek ve bunu asla veremeyecek bir kadının onayı için özlem duysa bile.

Raporun iki sayfası kalmıştı. Sonraki sayfanın başında, Jocelyn'in ortadan kaybolmasından iki gün sonra *Orlando Sentinel*'de çıkan bir gazete yazısının fotokopisi vardı. Haber sütununun yanında Quenby'nin annesinin evlendiği günkü fotoğrafı vardı: Tığla işlenmiş bir elbise giymiş, ayağına kovboy

çizmeleri geçirmişti ve başının üzerinde çiçeklerden bir taç vardı.

Quenby çekinerek sayfayı çevirdi. Bay Knight'ın dosyası Quenby'nin İngiltere'deki üniversite hayatıyla devam ediyordu; son sayfada, annesinin Dumbo'dan uzaklaştıktan sonraki hareketleri detaylı olarak anlatılıyordu.

Nefesini düzene sokmaya çalışırken, parmaklarıyla sayfanın tepesine dokundu. Sonra bakışlarını kaldırıp çocuklar koştururken uçurtmanın kuyruğunu izledi. Nihayet, bunca yıl sonra, belki de annesine ne olduğunu öğrenecekti. İhtiyacı olan şey cesaretti. Kendi hikâyesi hakkındaki gerçekleri ararken içsel bir güce ihtiyacı vardı.

Bu gücü bulabilmek için dua ederken, bakışları tekrar kâğıda döndü.

Araştırmaya göre Jocelyn o perşembe günü Disney Dünyası'ndan ayrılmış ve arabayla Narcoossee denen bir yerde oturan bir adamın evine gitmişti. Erkek arkadaşının evi, diyordu kayıt ama Quenby annesinin biriyle çıktığını hiç bilmiyordu. Son birkaç satır yabancı birinin gözüyle yazılmış, kişisel olmayan kısa bir yazıydı.

Okumayı bitirdiğinde Quenby dosyayı çarparak kapattı, önce göğsü boşalmış gibiydi ama sonra gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladı.

Saniyeler sonra Lucas yanına gelip yine kuma oturdu, konuşmadan önce bir süre sessizce bekledi. "İyi misin?"

Dosyayı göğsüne çekti. "Olacağım."

"Dosya annene ne olduğunu açıklıyor mu?"

Quenby başıyla onaylarken derin bir nefes aldı. "Annem ölmüş," dedi kolayca, kelimeler sanki başkasının ağzından çıkmış gibiydi.

"Üzüldüm Quenby."

"Polis büyükanneme söylemiş ama o bana hiç söylemedi."

"Muhtemelen seni korumaya çalışıyordu."

"Biliyorum." Büyükannesi onu içtenlikle severdi. Bile bile onu incitecek hiçbir şey yapmazdı.

"Annen nasıl ölmüş?" diye sordu Lucas.

Bakışları yine dosyaya döndü, midesi bulanıyordu. "Aşırı dozda metamfetamin almış."

Lucas uzanıp nazikçe Quenby'nin elini tuttu. Quenby onunla didişmek yerine, kederi gözlerinden akarken sessizce yanında oturdu. Dalgalar kendi tuzlu gözyaşlarını ayaklarının dibine getirene kadar ikisi de yerlerinden kıpırdamadı.

Kırk Sekizinci Bölüm

Rodmell, Nisan 1953

Lily Ward, Newhaven'ın sekiz kilometre kuzeyindeki Rodmell köyünde oturuyordu. Kocası Britanya Muharebesi sırasında ölmüştü, sonra da tek çocuğunu, altı yaşındaki kızını, okul bahçesine düşen bir bomba yüzünden kaybetmişti. Çok daha sonra Lily, Brigitte'e Tanrı'nın ona iki yeni kız evlat verdiğini söylemişti; ilk evladının yerine koyması için değil ama kaybının telafisi için.

Lily'nin evine gelmelerinden yıllar sonra Brigitte nihayet Tanrı'nın gerçekten de iyi olabileceğine inanmaya başlamıştı. Yoksulları doyurmaları için, her bir kişiye kendi yarattıklarını ekip biçme fırsatı vermişti. İnsanlardan bazıları yine de kötülüğü seçiyordu ama O, eğer tövbe edip günahlarından vazgeçerlerse, Brigitte'in sevdiklerini katledenleri bile affetmeye hazırdı.

Lily Anne, Brigitte'in tanıdığı en yüce gönüllü insanlardan biriydi. İlk tanıştıkları yıllarda, Brigitte başaramazken Lily bağışlamayı tercih etmişti.

Savaştan sonra, midesi düzenli olarak gelen yiyeceklere uyum sağlamaya başlarken Brigitte çok az yemek yiyordu; pastırma, yumurta ve Lily'nin çikolatalı pudingi. Brigitte, kendisine ve onun izinden yürüyen kız kardeşine annelik yapan bu kadına hayrandı. Ancak hâlâ uyurken yatak odasının kapısını kilitliyor, gece lambasını açık bırakıyordu. Ayrıca Lily'nin evinde hiç Almanca konuşmamıştı, Brigitte'in nereden geldiğini duyduğu zaman yaşlı kadının yapabileceklerinden korkuyordu.

Almanlar Lily'nin kocasını ve sevgili oğlunu öldürmüştü. Brigitte, Lily'nin kendisinden, bir Alman kızından kesinlikle nefret edeceğini düşünüyordu, üstelik bunun için onu suçlayamazdı. Kendi halkı nefretleriyle milyonlarca kişiyi öldürmüştü ve Lily'nin acısını daha da artırmak istemiyordu.

Artık işlerin öyle olmadığını biliyordu. Geçmişe dönüp baktığında, Brigitte'in bir çocuk olarak gizlemeye çalıştığı aksanını Lily mutlaka fark etmiş olmalıydı ama yine de onu sevmeyi tercih etmişti. Acıdan kahrolduğunda bile, Lily ailesini öldüren insanlardan nefret etmeyi reddetmişti. Eğer nefret ederse, kendisinin de onlar gibi olacağını söylemişti.

Lily savaştan sonra bu iki öksüz kızı evlat edinmişti. Onu tanıyanlar, sevdiklerini kaybettikten sonra Tanrı ona bir aile verdiği için çok sevinmişlerdi. Kızların varlığı Lily'nin iyileşmesine yardım etmişti. Onun her zaman düzenli, temiz ve rahat olan küçük çiftlik evi, kızların hayatını kurtarmıştı.

On yıl önce, Brigitte tökezleyerek Lily'nin evine doğru yürürken, önce içeride başka bir cadı daha olabileceğinden korkmuştu ama Wardların evinin yanındaki çayırda iki inek

vardı ve minik kız susmuştu. Eğer bir an önce süt bulmazsa, bebeğin bir daha hiç ağlamayabileceğini fark etti.

Uzun zaman önce Dietmar onu kurtarmıştı. Brigitte kendisinin de Rosalind'in çocuğunu kurtarması gerektiğini biliyordu.

Şükürler olsun ki Lily Ward cadı değildi. Bir bebeğe nasıl bakacağını biliyordu, onu şişeye koyduğu taze sütle besledi, sütleri içtikçe bebek kuvvetlenip yine ağlamaya başladı. Sonra ağlamalar kahkahalara dönüştü ve savaş bitti. Küçük kız ağzından baloncuklar çıkardığında ya da çok sevdiği kediler gibi mırladığında, Lily Anne ile Brigitte de gülümsemeye başladılar.

Yirmi üçüncü doğum gününden sonraki baharda, Brigitte, Lily'nin arabasını ödünç alıp nehri takip ederek güneye doğru gitti. Değirmen Evi'ne. Eddie'nin cesedinin hâlâ orada olabileceğinden korkarak eve girmeye cesaret edemedi ama elindeki saksıda, civardaki bir fidanlıktan aldığı, hassas yaprakları filizlenmiş bir manolya ağacı fidesi vardı.

Duaları gerçekleşmişti. Kendisini seven bir annesi olmuştu. En iyi arkadaşı hâline gelen bir kız kardeşi vardı. Ayrıca nerede olduğunu ne Olivia Terrell ne de Leydi Ricker biliyordu.

Önce ağacı dikmek için bir çukur kazdı, sonra da Dietmar'a yazdığı mektupları koyduğu metal kutuyu gömmek için ikincisini kazdı. Eğer Dietmar kendisini aramaya gelirse, bu ağacı bulacaktı. O zaman iyi olduğunu anlayacak ve tıpkı kendisi gibi Dietmar da özgür olacaktı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Narcoossee civarında hem üst sınıf malikâneler hem de karavan evler vardı, etrafları bataklıklarla ve bakımlı portakal bahçeleriyle çevriliydi. Jacksonville'den arabayla oraya giderlerken Quenby gözlerini kapatmıştı ama annesi hakkındaki dosyayı okuduktan sonra uyuması mümkün değildi.

Şoför Chase Merrill'in –annesinin erkek arkadaşının– adresini, selvi ağaçlarının yumrulu kökleriyle çevrelenmiş tozlu bir yolda buldu. İspanyol yosunları bir büyücünün cübbesinin kolları gibi ağaçlardan sarkıyordu.

Quenby, yolun sonunda tıpkı Değirmen Evi gibi harap bir kulübe bulacağını düşünmüştü ama karşılarına gayet şık, sarı, çimenliği çevreleyen kazık çitlerle uyumlu beyaz süslemeleri olan bir göl evi çıktı. Araba yolunda bir cip duruyordu.

Lucas eve baktı. "Onunla yalnız mı konuşmak istersin?"

"Evet."

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi Lucas. "Ben burada bekleyeceğim."

Quenby pek uzun bir konuşma olacağını sanmıyordu ama Florida'ya gelmişken, annesini kendisinden çalan adamla tanışmak istemişti. En azından okuduğu dosyadan çıkardığı buydu. Chase Merrill, Jocelyn'in konuştuğu son kişiydi.

Taş dizili yol ön kapıya doğru gidiyordu. Quenby oraya doğru yürürken hızlanan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışarak derin derin nefes alıp verdi. Gerginlik sol omzunun tutulmasına sebep olmuştu, kapı zilinin önünde dikilirken omzunu ovaladı. Kendini sanki bir düşmanla görüşmek üzereymiş, amacını açıkladığında adam onu sırtüstü yere fırlatacakmış gibi hissediyordu.

Bu ziyaret şu andaki hayatında hiçbir değişiklik yaratmayacaktı ama yine de her şey değişmiş gibi geliyordu.

Kapının sağ tarafındaki camlar aralıktı. Panjurlar kapalıydı, yani içeriyi göremiyordu ama camların arkasından gelen yüksek sesli müziği duydu. Derin bir nefes daha alıp zile bastı.

Kapıyı orta yaşlı bir adam açtı, denize girerken güneşten korunma amaçlı giyilen siyah renkli, dar bir tişörtle su kayağı şortu giymişti ve ayağında terlik vardı. Biraz kırlaşmış koyu renk sakalı çenesini kaplıyordu, teni de kösele gibi bronzlaşmıştı.

"Chase Merrill siz misiniz?" diye sordu Quenby.

"Benim." Yolda bekleyen arabaya baktı. "Tanışıyor muyuz?"

"Hayır, ama annemi tanıyordunuz."

Adamın gülüşü Quenby'nin biraz ürkmesine sebep oldu. "Hayatım boyunca bir sürü kadın tanıdım."

"Adı Jocelyn'di."

Adam gülmeyi kesti. "Jocelyn yirmi sene önce öldü."

"Öğrendiğime göre aşırı dozdan."

"Beni nasıl buldun?"

Quenby omzunu silkti. "Herkes bir iz bırakır."

Adam öne doğru birkaç adım atıp elini kapı pervazına dayadı. "Ne istiyorsun?"

"Öğrenmek istediğim..."

"Para mı?"

"Hayır." Quenby duraksadı. "Sadece, anneme gerçekte ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Karımla ben yirmi beş yıldır evliyiz." Adam gözlerini kısarak baktı. "Anlıyor musun?"

Hesaplamayı yapmak için dâhi olmasına gerek yoktu. "Gayet net."

Adam arkasındaki pencerelere, dışarıdaki gölün enginliğine baktı, palmiye ağaçları manzarayı mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. "Gerçek, can sıkıcı."

"Genelde öyledir."

"Sen Quenby misin?" diye sordu.

Quenby başıyla onayladı. Belki Joselyn en azından kendisinden bahsetmiş olabilirdi.

"Burada bekle," dedi adam, sanki Quenby hatıra olsun diye evden bir şey alacakmış gibi.

Girişin arkasında görünen oda ahşap bir dümen, yelkenli resimleri, deniz kabuklarıyla dolu cam şişelerle deniz temalı döşenmişti. Bir de Chase Merrill'le karısının büyük bir fotoğrafı vardı.

Jocelyn adamın evli olduğunu biliyor muydu?

Sonuna kadar açık duran kapıdan geçip Merrilllerin evine girdi. Bir tekne gölün üzerinden hızla geçti, bir rampada yükselen su kayakçısını çekiyordu, adam en tepeye ulaştıktan sonra mükemmel bir şekilde diğer tarafa indi.

Keşke hayattaki tüm rampaları böyle dönerek tırmanıp sonra hiç yara almadan öbür tarafa inebilselerdi. Fakat gerçek hayatta böyle çekilen insanların sonu genelde suyun altında sürüklenmek olurdu.

Chase elinde tozla kaplı bir kutuyla döndüğünde, tekne evin arkasındaki limana doğru döndü. Adam kutuyu yere bıraktı ve kâğıtları karıştırıp ince bir albüm çıkardı. "Öldüğünde onunla birlikte otel odasındaydım. Ambulans çağırdım..."

"Ne kadar soylu bir davranış."

"Bunlar onun eşyaları." Adam albümü Quenby'ye uzattı. "Bunları annesinin almasını istemezdi."

Quenby bir an geri çekildi. "Büyükannemi tanıyor musunuz?"

"Şahsen değil."

Adam arkadaki pencerelere baktıktan sonra albümü Quenby'nin eline tutuşturdu, sanki sessiz olması karşılığında para dolu bir zarf verirmiş gibi. "Bir faydası olur mu bilmiyorum ama bunu bulana kadar Jocelyn'in bir kızı olduğunu bilmiyordum."

Öfke Quenby'nin boğazında birikmeye başladı. "Beni senin için terk etti."

Adam, Quenby'nin söylediklerinden ürkmüş gibi görünmüyordu. "Annen uyuşturucu bağımlısıydı, Quenby. O meret insanlara çılgınca şeyler yaptırır."

"Ona uyuşturucuyu kim verdi?"

Adam cevap vermek yerine yine pencerelere, çimenlerden yürüyerek gelen kadına ve iki ergen çocuğa doğru baktı. "Gitmen gerek."

Quenby kıpırdamadı. "Jocelyn'in annesi kimdi?"

"Adını hatırlamıyorum."

Quenby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana inanmıyorum."

Kadın verandadan Chase'e seslenince adam albümü göğsüne yapıştırıp Quenby'yi dışarı itti.

"Gerçek can sıkıcı olabilir," dedi Quenby, "ama sonunda ortaya çıkar."

"Bu, benim için son değil."

"Benim için de," diye cevap verdi Quenby ama adam kapıyı çoktan kapatmış ve sürgülemişti; sanki Quenby içeri dalacak, tıpkı onun hayatını mahvettiği gibi Quenby de adamın hayatını mahvedecekmiş gibi.

Quenby kapının önünden uzaklaşmak yerine eski albümü açtı.

Her biri çiçeklerle süslü el yazısıyla etiketlenmiş bebek fotoğraflarıyla dolu sayfalar vardı. Quenby'nin ilk adımları. Quenby'nin ilk Noel'i. Quenby, anne ve babasıyla Old Hickory Gölü'nde bir teknede. Sonra anne babasının düğünlerinin, sonra da bir karnavalın ve konserin saçma fotoğrafları vardı.

Quenby'nin dört yaşına girmesinden, babasının ölümünden sonra fazla fotoğraf yoktu. Son sayfada, bir filin üzerinde dönerken el sallayan bir kızın resmi vardı. Sanki gerçekten uçuyormuş gibi gülümsüyordu.

Pencereden bir kadın sesi duydu. "Kimdi o?"

"Bir dilenci."

Kadın homurdandı. "İnsanların dilenmesinden nefret ediyorum."

"Ben de," diye cevapladı Chase.

"Ona bir şey verdin mi?" diye sordu kadın.

"Tabii ki vermedim."

"Umarım bir daha gelmez."

"Gelmez," dedi Chase. "Onu gönderdim."

Quenby albümü kapattı. Chase Merrill haklıydı. Onun kapısını bir daha çalmayacaktı.

Sinderella'nın şatosundaki altın kule batmakta olan güneşin ışığında bir meşale gibi parlıyor, altındaki ülke çikolatalı ve karamelli patlamış mısır kokuyordu. Ana caddeye yüzlerce çocuk doluşmuştu, dondurmalar külâhlarından damlıyor, balonlar yükselip alçalıyordu. Lucas ile Quenby krallığa girerken onları, yayınlanan neşeli müzik ve bir trenin çınlayan zilleri karşıladı.

Fakat manzara Quenby'yi etrafındaki çocuklar kadar neşelendirmedi. Tam tersi, bu sihir kalbini delip geçti.

Başını kaldırıp şatoya bakarken Lucas uzanıp elini tuttu, birlikte şatonun etrafındaki hendeği geçip Hayal Diyarı'na doğru yürüdüler.

Lucas, Disney Dünyası'na gitmek için ısrar etmemişti ama orada eskilerinin yerine geçecek yeni hatıralar edinmeyi teklif ettiğinde, Quenby kabul etti.

Araba yolculuğundan sonra Lucas'a fotoğraf albümünü göstermişti. Lucas kendisiyle beraber son sayfadaki resme bakakalmıştı.

"Bunu annem çekti, beni terk etmeden hemen önce."

"Sanki hayat boyu mutlu olmanı istermiş gibi. Sanki zihnindeki bu görüntü ve elindeki bu albümle, senin geleceğinin nasıl olmasını istediğini gösteriyor."

"Dumbo'dan indiğim an artık gülümsemiyordum," dedi Quenby. "Tekrar gülümseyene kadar da çok uzun bir zaman geçti."

"Annen seni seviyordu, Quenby."

"Ama Chase'i daha çok seviyordu. Hatta belki de uyuşturucuyu."

"İnsanlar bazen âşık olduklarını düşündüklerinde korkunç şeyler yapar."

"Chase, Jocelyn'in annesi hakkında bir şeyler söyledi," dedi düşünceli bir şekilde. "Belki de hâlâ bir ailem vardır..."

Lucas yolun ortasında durup Quenby'nin düşüncelerini böldü. "İşte geldik."

Gözlerini kaldırınca sarılı kırmızılı bir sirk çadırı gördü. İki tane Dumbo atlıkarınca farklı yönlerde dönüyordu. Uçan filler rengârenk ışıklarla pırıl pırıldı, ışıklar aşağıdaki havuzlara yansıyordu. Atlıkarıncalar Quenby'nin hatırladığından daha büyüktü. Eski parmaklık yoktu artık. Temelde aynı ilkeyle dönüyordu ama son yirmi yıl içinde değişmişti. Tıpkı Quenby gibi.

"Bence ikimiz birlikte uçmalıyız," dedi Lucas.

Quenby'nin kaşları havaya kalktı. "Dünyanın çevresinde mi?"

"Hayır, bir filin üzerinde."

Quenby bir adım geri çekildi. "Hiç sanmıyorum."

Lucas yine elini tutup onu yavaş yavaş sirk çadırına yaklaştırmaya çalıştı. "Yeni anılar demiştik Quenby."

Quenby önce tereddüt etti fakat Lucas ona zarar vermeye çalışmıyordu. Yalnızca onun için en iyisini istiyordu. Dumbo'ya bir kez daha binmek belki ona iyi gelebilirdi.

Turuncu kıyafet giymiş bir file çıkıp oturdu, bir yetişkin ve bir çocuğun sığabileceği genişlikteydi. Lucas yanına oturmaya hazırlanıyordu ama onu durdurdu. "Kişisel alanımı severim ben Lucas."

Lucas gülümsedi. "Ben de senin kişisel alanını sever oldum."

Öbür tarafa doğru kaymadan önce ona ters ters baktı. İşin doğrusu, Lucas olmadan binmek istemezdi.

Lucas kolunu doğal bir tavırla Quenby'nin arkasına doğru uzattı, yerden yükselirken Quenby'nin sırtı kaskatı kesildi.

Lucas müziğin arasında sesini duyurabilmek için, "Hadi uçalım Quenby," diye bağırdı.

Quenby kumanda kolunu tuttu ve parkın, ışıkların üzerine doğru yükseldiler. Sanki sihirli gibiydi. Sanki her şeyi yapabilirmiş gibi.

Geceyi, Uzay Dağı ve Gök Gürültüsü Dağı isimli hız treni turlarına binerek geçirdiler. Sonra büyülü şatodaki Beast'de akşam yemeği yediler ve Quenby, Küçük Bir Dünya'da gemi turuna çıkmalarını önerdi.

Kıtalar arasında yaptıkları turdan indiklerinde gökyüzü zifiri karanlıktı, şarkı Quenby'nin beyninde dönüp duruyor ama onu rahatsız etmiyordu. Aksine mutlu ediyordu. Dünyanın dört bir yanından gelen insanlarla umutlarıyla korkularını, kahkahalarıyla gözyaşlarını paylaşmışlardı.

Gece havayı serinletiyordu, bir su yolunun yanında durup altın bir ateş gibi fışkıran, renk cümbüşü hâlinde yağan, karanlık gökyüzünü bir ışık geçidine dönüştüren fıskiyeleri seyrettiler. Lucas onu kendine doğru çekince Quenby direnmedi, Lucas'ın göğsüne yaslandı. Lucas da kolunu omzuna attı.

Lucas'ın bedeninin gücü Quenby'yi sarmaladı; ellerinin dokunuşu, kendi elleriyle üst üste gelmesi, teninde sıcak bir titreşime sebep oldu. Şakacı sözler, iğneli yorumlar, onu kendinden uzak tutmak Quenby için kolaydı ama şimdi ne yapması gerekiyordu?

Ona yaslanırken, Quenby bu konuyu konuşmaları gerektiğini biliyordu, artık *bu* her neyse. Veya belki de konuşma falan olmazdı. Londra'ya geri döndükleri zaman muhtemelen Lucas'ın fikri değişecek, sonra herkes gibi o da gidecekti.

Binlerce ışıktan oluşan bir fıskiye havaya yükseldi sonra peri tozu gibi ışıldayarak kademeli olarak aşağı döküldü. Görüntünün coşkusu, güzelliği Quenby'yi büyüledi. İşin garip yanı, her şeyini kaybettiği bu parkta, belki de kendisi için en önemli şeyi tekrar bulmaya başlamasıydı.

Gösteri bitti ama Lucas'ın kendisini bırakmasını istemiyordu.

Lucas boğazını temizleyerek geri çekildi. "Londra'ya dönmek için gece boyu sürecek bir yolculuğa hazır mısın?"

Quenby uzaklaşmak istemiyordu ama Newhaven'a dönüp Brigitte'in dilek ağacını bulmanın zamanı gelmişti.

Lucas gülümsedi. "Bu akşam Samantha'nın bize refakat edecek olması iyi bir şey."

Quenby onu dürttü. "Refakatçiye ihtiyacı olan tek kişi sensin."

"Quenby..." diye başladı Lucas, sesi çok ciddi geliyordu.

Quenby onu durdurdu. "Büyüyü bozmayalım."

"Bu, mekânla ilgili bir şey değil," dedi Lucas, arkasındaki kalabalık çıkışa doğru akın ediyordu.

"Biliyorum." En azından bildiğini düşünüyordu. Mekânların kendine göre güçleri olurdu.

"Bu, insanlarla ilgili. Yani seninle ve benimle."
"Yarın, Lucas."
"Seni ilk gördüğümde kibirli olduğunu düşünmüştüm..."
"Kibirli olan ben değildim!"
"Ama şimdi..."
Quenby başını iki yana salladı. "Yarın konuşacağız."
"Bir sözleşme hazırlamamı ister misin?"
"Hayır..."
"Anlaşmamızı bir öpücükle onaylayabiliriz."
Quenby ürperdi. "El sıkışmak gayet yeterli."

Ellinci Bölüm

Rodmell, Haziran 1956

Lily Ward bebeğin adını ilk sorduğunda, Brigitte ona annesinin adına ithafen Hannah demişti, böylece küçükken kendisini seven kadın unutulmayacaktı. "İyilik" veya "ihsan" anlamına gelen İbranice bir isimdi.

Hannah'nın dünyaya geldiği ilk günlerde çektiği açlıktan ve Değirmen Evi'ndeki pislikten sağ kurtulmuş olması bir mucizeydi. Büyüyüp çarpıcı bir genç kız olmuştu; ablasını, annesini ve bütün köyü, dudaklarından dökülüp kalpleri titreten melodilerle eğlendiriyordu.

Hannah, Brigitte gibi ürkek değildi. Sevgiyle, kahkahayla dolu bir evde büyümüştü. Bir sürü iyi yiyeceği, temiz giyeceği olmuş, küçükken Lily onu köy okuluna göndermek istemeyince özel bir öğretmen tutulmuştu.

Kimse Hannah'ya bir Ward olarak doğmadığını söylememişti ama o yine de şüpheleniyordu. On bir yaşındayken Brigitte'e evlatlık olup olmadığını sordu. Brigitte ona Rosalind ve babası olan adam hakkında bildiklerini anlattı. Lily

onları doğurmamış olabilirdi ama ikisinin de hayatını kurtarmıştı.

Brigitte, çocuklara gerektiği gibi bakmayı öğrenmek için kuzeydeki bir hemşire okuluna gitti. Mezun olduktan sonra Lily hastalandığında Brigitte eve dönüp ona hemşirelik yaptı.

Lily Anne evde iki ay hasta yattı, sonra bir gece göçüp gitti. Brigitte onu kaybettiği için çok üzülmüştü. Yirmi altı yıllık hayatında çok sevdiği iki annesi olmuş, ikisini de kaybetmişti.

Lily her şeyini kızlarına bıraktı, gerçi dul maaşıyla çiftlikten gelen küçük gelirini Hannah'yı yetiştirmek ve Brigitte'i okula göndermek için harcadığından, geriye pek fazla bir şey kalmamıştı. Brigitte Yorkshire'da bir iş buldu, maaşı, Hannah'yı yakınlardaki bir devlet okuluna yazdırmak için yeterliydi.

Lily öldükten bir hafta sonra, Brigitte hâlâ işleri yoluna koymaya çalışırken, kapılarını bir yabancı çalmıştı. Brigitte meşguldü, bu yüzden Hannah, yabancı gidene kadar Brigitte'i rahatsız etmedi.

Adamın Brigitte diye birini aradığını söyledi ve Hannah bu isimde kimseyi tanımıyordu ki bu doğruydu. Brigitte yıllar önce ismini Bridget Ward olarak değiştirmişti. Bu, İngiliz olduğu anlamına geliyordu. Güvende olduğu. Ayrıca Lily'nin sayesinde İngilizcesi, Londra'daki bütün sınıf arkadaşları kadar düzgündü.

Ancak adam kapılarına geldiği an, güvende olduğu yanılgısı kayboldu. Anlaşılan, Leydi Ricker'ın adamları bir şekilde onu bulmuştu. Çünkü Brigitte'in sırrını bilenlerden geriye yalnızca hanımefendi kalmıştı. Ayrıca belki Brigitte de onun sırrını bilen son kişiydi.

O an Brigitte eski arkadaşının sesini duydu, kulağına bir kez daha kaçmasını fısıldıyordu.

Böylece Hannah ile birlikte Yorkshire'daki yeni evlerine kaçmadan önce eşyalarını çabucak hazırlayıp, değerli olan her şeyi küçük Fiat arabaya doldurdular. Brigitte daha sonra evde eşyalarını yerleştirirken bir şey fark etti: Çantasına koyduğunu düşündüğü Dietmar'ın şövalyesi yoktu.

Elli Birinci Bölüm

Sarı-yeşil manolya ağacından pembe yıldızlar fışkırmıştı; unutulmuş bir bahçeyi, yeni bir hayat vaadi fısıldayan bir yere çeviren tomurcuklar galaksisi.

Quenby ağacın gövdesini parmaklarıyla yokladı ama üzerine kazınmış harfler bulamadı. "Keşke Bay Knight burada olsaydı."

Lucas gülümsedi. "Bir şey bulduğumuz an onu telefonla arayacağız. Cep telefonun nerede?"

Quenby telefonu cebinden çıkarıp uçaktayken indirdikleri metal dedektörü uygulamasını açtı. Brigitte eğer bir mektup gömdüyse, yayılan köklerden zarar görmeyeceği şekilde gövdeden uzağa gömmüş olmasını umdu.

Quenby zemini tararken uygulama ıslık gibi ötüyordu, sonra ses kulak tırmalayıcı bir çığlığa dönüştü. Lucas yanında getirdiği küreği alarak köklerin arasını kazmaya başladı. Kürek bir metale çarpana kadar devam etti. "Burada bir şey var."

Quenby ellerini birbirine sürttü. "Brigitte ne yaptığını biliyormuş."

Teneke yerine köklerin arasına gömülmüş paslı metal bir kutu buldular. Quenby üzerindeki toprağı süpürüp kapağını kaldırdı. İçinde bir zarf vardı.

Zarfı dikkatle açtı ve içinden Almanca yerine İngilizce yazılmış tek sayfa bir kâğıt çıkardı. Sonra yüksek sesle okumaya başladı.

Çok sevgili Dietmar,

Eğer bunu okuyorsan, sözünü tuttun demektir. Bunca yıl sonra geri döndün.

Seni karşılamak için orada olmak isterdim. Seni çok uzun zaman bekledim, geleceğini ümit ettim. Bir gün seni bulabilmek için dua ettim. Artık savaş sırasında ne kadar çok kişinin tutuklandığını biliyorum. Ne kadar çok kişinin öldüğünü. Yine de benim hayalimde sen hâlâ hayattasın.

Babam 1942 yılında öldü, senin sevgili babanla annenin de öldüklerini sanıyorum. Bazen onları görebileceğimi düşünüyorum, kollarını açmış seni ve beni beklediklerini.

Almanya'ya döndün mü? Yoksa başka bir yere mi kaçtın?

Birlikte geçirdiğimiz yıllar sanki rüya gibi. Belçika tarlalarında geçirdiğimiz sonbahar, gözlerimizi kapatıp kör taklidi yaptığımız zaman. Oraya geri dönüp bizi kurtardıkları için o keşişlere teşekkür edebilmeyi ne kadar çok isterdim.

Artık ben de başkalarını kurtarmak istiyorum, tıpkı beni kurtaran keşişler ve sen gibi.

Dilek ağacının gölgesinde, otların arasında esen yumuşak rüzgârı dinledim, Dietmar. Ve tıpkı bir kartal gibi, bu sefer onu yakalamaya karar verdim.

Minnettar kalbimle,

Sonsuza kadar senin olan,
Brigitte,
Prenses Arkadaşın

Quenby mektubu yan tarafına bıraktı. "Brigitte bulunmak istemiyor."

"Bunu bilemezsin."

"Bu mektup onun Bay Knight'a vedası. Yolculuklarının sonu." Quenby son paragrafı tekrar okudu. "'Otların arasında esen yumuşak rüzgâr…' Bu *Uğultulu Tepeler*'den; Lockwood romanda Catherine, Edgar ve Heathcliff'in mezarlarının yanından geçerken söyler. Onların huzur içinde yattıklarını…"

"Ama okurlar öyle olmadığını bilir," dedi Lucas. "Catherine ve Heathcliff mezarda birlikteyken kimse huzur bulmayacaktır."

Quenby şaşkınlıkla Lucas'a baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Ortaokulda okumamız istenmişti."

"Hafızandan etkilendim."

"Seni etkilemek için buradayım," diye sataştı Lucas. "Sen son cümleyi nasıl hatırladın peki?"

Quenby omzunu silkti. "İngiliz Edebiyatı alanında yan dal yapmıştım, Bronte Kardeşler'e de meraklıyımdır. Sanki Brigitte yeni bir hayata başlamak için eskisini gömüyormuş gibi."

"Çelişkiye düşmüş ama onu hâlâ görmek istediğini düşünüyorum."

Quenby mektubu katlayıp tekrar kutuya koydu. "Bazı insanlar gerçekten ortadan kaybolmak ister."

"O senin annen değil Quenby."

"Biliyorum ama her şeye yeniden başlamak istemesinin bir sebebi olabilir. Belki Rosalind'in kızı Brigitte'i annesi sanıyordur."

"Bulduğun zaman Brigitte'e sorarsın."

Quenby manolya ağacından bir tomurcuk koparıp mektupla birlikte çantasına koydu. Elindeki mektup onları başka bir çıkmaza sokmuşken, Brigitte'i aramaya devam edip etmemesi o kadar önemli değildi. Yumuşak bir rüzgâr iz bırakmazdı. Birileri belki fısıltısını hissederdi ama sonradan hatırlamazlardı.

Brigitte'in kelimeleri Quenby'nin zihninde yankılanırken, Lucas'la birlikte yürüyüp ormandan çıktılar. Vedasını etmiş ve hayatını yaşamak için oradan ayrılmıştı. Muhtemelen geleceği kucaklamakta özgür olabilmek için Dietmar'a –geçmişine– veda etmişti.

Brigitte, kendisini yaralayan kişiyi affetmiş miydi?

Quenby de Brigitte gibi yapmalıydı, geçmişine artık boş vermeliydi ama kendi geçmişi konusunda böyle davranamayacağını biliyordu.

Annesi insanlara tuhaf şeyler yaptıran bir uyuşturucu bağımlısıydı ve bu çılgınlığının arasında muhtemelen Chase Merrill'i sevdiğini düşünmüştü. Yaptığı şey için bir mazeret olmasa da Quenby'nin olanları anlamlandırmasına yardımcı olmuştu.

Annesini yürekten affettiği takdirde, anıları kalsa bile Tanrı ondan acısını alır mıydı? Belki de en çok ihtiyacı olan şey bir süper güçtü. Boş verme gücü. Ve tekrar sevme gücü.

Titreyerek yanında yürüyen adama baktı.

Bay Knight için üstlendiği bu görevi bitirmeli, ardından Lucas'a veda etmeliydi. Başta Lucas'a sinir olmuştu ama bu adam bir şekilde içeri sızmayı başarmıştı, tehlikeli şekilde kalbine yakın bir yere. Kendisine arkadaş olmuştu, iyi bir arkadaş. Tıpkı Bay Knight'ın Brigitte'e olduğu gibi. Ancak Quenby de tıpkı Brigitte gibi rüzgârı yakalamalı ve kendisini nereye gitmesi gerekiyorsa oraya götürmesine izin vermeliydi.

"Bay Knight'ı aramamız gerekir mi?" diye sordu değirmenin harabelerine vardıklarında.

"Sanırım."

"En azından Değirmen Evi'nden ayrıldıktan sonra güvende olduğunu bilecek. Böylece belki endişe etmekten kurtulur."

Su çarkının yanında durduklarında Lucas numarayı tuşladı, Quenby'nin de duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldı. Telefonu Eileen açtı.

"Bu akşam kendisi konuşamayacak kadar hasta, Bay Hough."

Lucas, Quenby'ye telaşlı bir bakış attı. "Doktor Wyatt ne dedi?"

"Dinlenmesi gerektiğini ama rahat edemiyor. Sürekli Brigitte'i soruyor."

"Korkarım onu bulamayabiliriz," dedi Lucas. "Fakat ona iyi olduğunu söyleyen bir mektup bırakmış."

"Ona okuyabilir misiniz?" diye sordu Eileen. "Telefonu kulağına tutacağım."

Lucas, Quenby'ye baktı. "Okur musun?"

Quenby mektubu alıp Brigitte'in sözlerini okudu, sonra tekrar katlayıp metal kutuya koydu.

Telefonun öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu, ardından Eileen tekrar konuştu. "Sanırım sizi duydu. Bir an için gözlerini açtı."

Lucas uzanıp elini tutarken Quenby'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Lucas'ın eline sıkıca tutundu.

"Teşekkürler Eileen," dedi Lucas.

"Brigitte'in savaştan sağ kurtulduğunu bilmek ona iyi gelecek. Onu rahatlatacak."

Telefonu kapattıktan sonra, Quenby elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Onun için Brigitte'i bulmak istedim."

"Onun kelimeleriyle Bay Knight'a bir hediye vermiş oldun."

"Ama buradan sonra nereye gitti?" Nehirden hızla bir deniz motoru geçti, Quenby kuzeye doğru giden köy yoluna baktı.

Henüz araştırmaktan vazgeçmek istemiyordu. Onu bulmaya bu kadar yaklaşmışken değil. Belki de Lucas haklıydı; araştırmaya devam edebilirlerdi ve eğer Brigitte yerini Dietmar'ın bilmesini istemezse, Quenby sır olarak saklardı. "Rosalind'in onu son kez gördüğü falezlerin olduğu yere gitmek istiyorum," dedi. "Sonra Rodmell'de durmak istiyorum."

Ancak bunları söylerken bile gözleri kapanmak üzereydi. Lucas'ın tersine her iki yöne giderken de uçakta iyi dinlenememişti, zihni bu kadar doluyken uyuyamamıştı.

Lucas telefonunu cebine koyup, arabaya doğru yürürlerken anahtarları çıkardı. "Kullanmak ister misin?"

Quenby başını iki yana salladı. "Falezlere geldiğimizde beni uyandır."

Arabanın tepe penceresi açık bir şekilde kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Yol burada düzdü ama navigasyon programına göre birkaç kilometre sonra kıvrımlanarak nehirden

ayrılıyor, tarlalarla ağaçların arasından tepeye tırmanıyordu. Sonra falezlere kadar yürümeleri gerekecekti.

Quenby'nin gözleri kapalıydı, kalesinde kısılı kalan Bay Knight'ı düşünüyordu. Mümkün olan en iyi bakımı alıyordu ama yine de vücudu sonsuza kadar dayanamazdı. Kendisi ona Brigitte'ten haber verene kadar dayanmaya çalışıyormuş gibiydi. Belki de bu son mektupla onun da vazgeçmesi gerekiyordu.

"Bu da ne?" Lucas direksiyonu aniden sola, ağaçlara doğru kırdı.

Quenby'nin gözleri anında açıldı, yolun ilerisinde gri bir kamyon gördü, kendilerine doğru hızla geliyor, yoldaki tozları kaldırarak kör edici bir bulut yaratıyordu. Önce onun Kyle olduğunu, yine gösteriş yapmaya çalıştığını düşündü ama görünüşe göre sürücü kontrolünü kaybetmişti, hızla kafa kafaya çarpışmaya doğru ilerliyordu. Eğer durmazsa, Lucas'ı da kendisini de öldürecekti.

"Sıkı tutun," diye bağırdı Lucas.

Direksiyonu sağa, nehre doğru çevirdi, kıyıyı aşıp suya doğru uçarken Quenby metalin gıcırtısını duydu. Sonra korkunç bir ses çıktı, araba titredi.

Quenby'nin hava yastığı şişip onu koltuğa yapıştırdı.

Lucas bağırarak adını söyledi ama sonra başka bir ses duydu. Bir kadın sesi.

Gözlerini açmaya çalışsa da göz kapakları birbirine yapışmış gibiydi. Ve ayakları, sırılsıklam oluyordu.

Yüzmek, yapması gereken buydu, bu bulanık sudan çıkmak. Çabucak uzaklaşmak.

Lucas başka bir şey daha söyledi fakat son duyduğu ses onunki değildi. Bu Brigitte'ti, ismini fısıldıyordu.

Elli İkinci Bölüm

Londra, 1961

Tiyatro, Hannah'yı kalbinin feryadını taklit eden bir alaycıkuş gibi çağırmıştı. Yeteneğiyle mest olan, kendisine hayranlık duyan seyircilere olan açlığı, onu son yıllarında hapishane hücresine dönen bir yuvanın tuzağına düşürmüştü.

Kostümlerle, makyajla ve ışıklarla zırhlanmış birini gerçekten sevmek imkânsız görünüyordu ama Hannah, o zamanlar sevgiyi pek umursamıyordu. Çocukken Lily ile Brigitte onu sevgileriyle şımartmış, açlığın, yalnızlığın ve korkunun vereceği acılardan onu korumuşlardı. Belki de onu fazla şımartmışlardı.

Hannah on altıncı doğum gününde West End'deki bir müzikale gitmek için yalvarmıştı. Bunun üzerine Kraliyet Tiyatrosu'nda oynayan *Brigadoon*'u görmek için Brigitte'le birlikte Londra'ya gitmişlerdi. Hannah kadifemsi kırmızıları ve ışıltılı altın renklerini, pahalı parfümlerin kokusunu, perdenin açılmasını hevesle bekleyen iyi giyimli seyircilerin

mırıltılarını içine çekti. Sonra perde açıldığında, Eliza Cain sahneye çıktı.

Aradan on sekiz yıl geçmesine, üzerinde pudra mavisi bir Kelt giysisi, başında ise yüzlerce buklesi olan sarı bir peruk olmasına rağmen Brigitte onu görür görmez tanıdı.

Tıpkı Fiona gibi muhteşemdi. Dik başlı ve güzel. Âşık olmakla ilgili bir şarkı söylerken olağanüstüydü. Karanlıkların içinde kaybolana kadar sadık izleyicilerinin kalplerini fethetti. Brigitte bir an için Fiona'nın aslında Rosalind olduğunu bile unuttu.

Çok uzun zaman önce falezlerden düşüp kaybolan Rosalind'i düşününce, Brigitte'in gözünden yaşlar akmaya başladı. Öte yandan Fiona'nın tersine Rosalind asla geri dönmemişti. Seçtiği yol onu, kendisine en çok ihtiyacı olan kişiden uzaklaştırmıştı.

Perde indiğinde Hannah, Brigitte'in elini tutuyordu, gözyaşları rimelini akıtmış, pürüzsüz yanaklarında izler bırakmıştı. İşte o an, Brigitte onu asla zaptedemeyeceğini anladı. Hannah, Rosalind'e çok fazla benziyordu. Cesurdu, gözükaraydı ve hiçbir şeyden korkmazdı, belki bağlanmak hariç.

Bunu bilmek onu daha az sevmesine sebep olmasa da onun için endişeleniyordu.

Üstelik Hannah'nın da bir gün çekip gideceğinden korkuyordu.

Elli Üçüncü Bölüm

Rüzgâra kulak ver Quenby.

Öyle yaptı. Çimenlerin üstüne annesinin yanına uzandı, ıslak otlar kollarına battı, kulaklarını gıdıkladı. Quenby dinledi.

Otların arasından esiyor, dedi annesi. *Vadinin karşısından.*

Oturdukları yerde vadi falan yoktu, en azından kendisi hiç görmemişti ama Yorkshire'daki vadileri hayal etti; siren sesleri yerine hafif rüzgârın sesini duyabileceğiniz, yaz sıcağı yerine esintinin serinliğini hissedebileceğiniz vadilerin.

Ancak sonra yandaki evde oturan zorba Henry onlara taş atmaya başladı ve büyüyü bozdu.

Annesi Yorkshire'a yalnızca birkaç defa, teyzesini ziyaret etmek için gitmişti ama Quenby'ye oradaki tereyağı renginde büyük bir evden bahsetmişti. Tıpkı *Uğultulu Tepeler*'deki eve benziyordu fakat bu evdeki hikâyelerin yalnızca mutlu sonla bitmesine izin verilirdi.

Quenby, annesiyle birlikte olduğu o sabah çimenlerin tatlı kokusunu hatırladı, şimdiyse yalnızca dezenfektan kokusu

alıyordu. Rüzgâr yerine hiç de yumuşak olmayan bir bipleme sesi vardı, çarşaflar tenine sürtüyordu. Yine de annesinin hâlâ hayatta olduğuna inanmak istiyordu. Şifa bulabilecekleri bir yer olduğunu düşünmek.

Gözlerini açtığında yatağının yanında bir doktor dikilmiş, kendisine sorular soruyordu. Kadına en çok başının ağrıdığını söyledi.

"Lucas nerede?" diye sordu.

Ancak doktor çoktan gitmişti. Yastıklara dayanıp oturmaya çalıştığında oda etrafında döndü.

"Geçti, geçti," dedi bir hemşire, yukarıda asılı sıvı dolu bir torbaya bir şeyler takmadan önce eline hafifçe vurdu. "Bu dinlenmene yardım edecek."

Dakikalar içinde Quenby yine vadilere doğru süzüldü.

Tekrar uyandığında, hastane odasının penceresinden yumuşak bir ışık süzülüyordu ama güneş doğuyor mu batıyor mu emin olamadı.

Her şeyi hatırlamaya başladı: Arabayı kullanan Lucas, gri kamyon, nehir. Metalin metale çarpmasıyla çıkan korkunç ses.

"Lucas?" diye fısıldadı, onun iyi olması için dua ederek.

"Buradayım." Elini tuttuğunu hissetti.

Sol gözü morarmış, yanağı berelenmişti. "Gözün..."

"Hava yastığı iz bıraktı." Lucas eğilip alnını öptü. "Senin de hayatını kurtardı."

"Ne zamandır hastanedeyim?"

"İki gündür. Beyin sarsıntısı geçirdin, bu yüzden Lewes'te tomografi çekip birtakım başka testler yaptılar ama iyileşmek için en çok dinlenmen gerektiğine karar verdiler."

"Kamyonu kim kullanıyormuş?"

"Henüz bilmiyorum ama polis onu bulmaya çalışıyor. Biz yoldan çıktıktan sonra bize arkadan çarptı."

Quenby yastıklara yaslandı, başı ağrıyordu. "Range Rover'ın?"

"Hurda oldu."

"Özür dilerim."

"Bu senin hatan değildi, Quenby. Seni bu karmaşanın içine çektiğim için suç benim. İptal ediyorum."

"Neyi iptal ediyorsun?"

"Araştırmamızı."

"İptal edemezsin. Benim bir sözleşmem var."

Lucas'ın, "Paranı alacaksın," diye başladığı sözlerinde tuhaf bir soğukluk vardı.

"İstediğim para değil, Lucas. Brigitte'i bulmak istiyorum ben."

Lucas yine gülümsedi, Quenby'nin alnına düşen saçlarını çekti. "Araştırmanı tüm kalbinle yaptın, Quenby."

"Sanırım öyle."

"Korkarım ki bu araştırmaya devam edersek, başka hikâyeler yazamayacaksın."

"Brigitte'in kutusunu getirdin mi?" diye sordu Quenby.

"Getirdim. Çantanla birlikte."

"Ya Brigitte'in mektubu bir veda değilse? Ya bir ipucuysa?" Annesinin sözleri yine aklına geldi, otların arasında esen rüzgârdan bahsetmeyi ne çok sevdiği. "Burada başka bir şey var, Lucas."

Quenby gözlerini tekrar kapattı, rüyasını hatırlamaya çalıştı. Annesiyle olan mutlu bir anısının, çok derinlere gömdüğü bir anının üzerine kurulmuş bir rüyaydı. Başı ağrıyordu ama yalnızca kazadan dolayı değildi. Yapbozun yeni parçaları

vardı, bir araya gelmek için hazır olsalar da kendisi daha çerçeveyi bile tamamlayamamıştı.

"Arabada..." Lucas elini tuttu. "Bir an için seni kaybettiğimi düşündüm. Buna değmez Quenby, çok uzun zaman önce ortadan kaybolmuş birini bulmak..."

Lucas ona bir çalışma arkadaşından daha fazla önem veriyordu. Bay Knight'ın araştırmasını iptal edecek kadar. İptal edemezdi, bunu sırf Quenby için yapamazdı ama şefkati Quenby'nin acısını biraz hafifletti.

"Hastam nasıl?" Odaya giren kadın, kar gibi beyaz saçları ve soluk mavi gömleğinin altındaki elflere benzeyen vücuduyla Quenby'ye bir periyi hatırlattı. Gülümseyince gözlerinin kenarında kırışıklıklar belirdi.

"Başım ağrıyor."

"Korkarım bir kamyonla kovalamaca oynamanın yan etkisi bu."

"Bu Doktor Eaton," dedi Lucas, kadın Quenby'nin çizelgesini incelerken. Sonra tansiyonunu ölçüp steteskopla kalp atışlarını dinledi, parmaklarını ve ayaklarını kıpırdatmasını istedi.

"Her şey çalışır durumda gibi görünüyor," dedi Dr. Eaton, steteskobunu çıkararak. "Ama Londra'da bir nöroloji uzmanına görünene kadar spor yapmak yok."

"Ağaçlara tırmanmak da," diye ekledi Lucas.

"Ayrıca, en az bir hafta süreyle elektronik cihaz kullanmanız da yasak."

Lucas öne doğru eğildi. "Ne zaman yolculuk edebilir?"

"Her ihtimale karşı bir gece daha yakınlarda kalmanızı isterim."

"Ne ihtimali?" diye sordu Quenby.

Dr. Eaton çizelgeleri tekrar kutusuna koydu. "Beni özleme ihtimalinize karşı."

Rodmell köyünde yalnızca bir pansiyon vardı ve sahibinin –Clara– aralarında bir iç kapı olan iki odası müsaitti. Lucas koridora açılan kapıyı kilitleyip sürgülemesi için Quenby'den söz aldı, yalnızca kamyondaki adamın tekrar ortaya çıkması ihtimaline karşı.

Quenby'nin odası sıcak bir zeytin yeşiline boyanmıştı, komodinin üzerindeki büyük bir vazoda beyaz ortancalar vardı. Yatağın ayak ucunda iki tane perdeli pencere ile dişbudak kerestesiyle camdan yapılmış, içi bir sürü ıvır zıvırla dolu bir kutu duruyordu.

Quenby, sanki günlerdir uyumuyormuş gibi çabucak uyudu, tekrar uyandığında yatağın yanındaki saat 6.45'i gösteriyordu. Baş ağrısı nihayet geçmişti. iPad'ini açmak için içi gidiyor olsa da doktorun emirlerini dinledi ve bilgisayarını açmak yerine gidip duş aldı.

Bir saat sonra Lucas kapıyı tıklattı, Quenby'nin yataktan çıktığını, güne hazır olduğunu görünce çok rahatlamıştı. Onu yanağından öptü. "Başın nasıl?"

"Yüz kat daha iyi."

"Sevindim."

"Sanırım bir ağaca tırmanabilirim."

"Ben başında nöbet tutarken olmaz," dedi Lucas, sonra birlikte kahvaltı salonuna indiler.

Elektronik yasağı olduğundan, Quenby kahvaltıdan sonra Lucas'la birlikte gözden geçirmek üzere Brigitte ve Rickerlar hakkında bir yığın dosya taşıyordu. Clara çoktan sosis, ızgara domates ile taze meyveden oluşan kahvaltıyı hazırlamış, kendi kavurduğu kahveyle birlikte onları bekliyordu.

Quenby dosyaları masanın üzerine, tabağının yanına bıraktı, Prenses Adler'i de en üste koydu. Sonra Clara bir sandalye çekip masaya oturdu. "Bizim küçük köyümüze sizi hangi rüzgâr attı?"

"İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru burada yaşamış olabilecek birini bulmaya çalışıyoruz," diye açıkladı Quenby. "Brigitte ismindeki bir kadını."

Clara başını iki yana salladı. "Hayatım boyunca burada yaşadım, bu isimde kimseyi duymadım."

Quenby prensesi tabağının yanına koyup en üstteki dosyaya uzandı. "Burada bir fotoğrafı var."

Clara saçları örgülü, kurdeleli kızın fotoğrafını inceledi. "Maalesef onu tanımıyorum."

Quenby resmi dosyanın içine, Prenses Adler'i de yine dosyaların üstüne koydu.

"Bu çok tuhaf," dedi Clara, tahta prensese dokunmak için uzanırken.

"Nedir o?"

"Bu oyuncağı nereden buldunuz?"

"Brigitte'in en iyi arkadaşı verdi bana. Çocukken Brigitte için yapmış."

Clara ayağa kalktı. "Gelin size bir şey göstereyim."

Kadının peşinden üst kata, Quenby'nin odasına gittiler. Clara cam kutuya doğru gidip kapağını açtı ve içindeki ıvır zıvırı karıştırdı. Ardından da içinden bir şey çıkardı.

Kendilerine doğru döndüğünde, Quenby ile Lucas nefeslerini tuttular. Kadının elinde bir şövalye vardı, yaklaşık beş santim uzunluğundaydı, Prenses Adler'le tıpatıp aynı ağaçtan oyulmuştu.

"Olağanüstü," dedi Lucas.

Quenby şövalyeyi aldı, Lucas'a vermeden önce eline alıp baktı. "Bunu nereden buldunuz?"

"Bir zamanlar Hannah Dayne'in oyuncağı olduğuna inanabiliyor musunuz? Bunu benim için bıraktığını düşünmek hoşuma gidiyor."

Quenby ile Lucas bir an gözgöze geldi, sonra ikisi birlikte Clara'ya baktı. "Oyuncu olan Hannah Dayne mi?"

"Evet, gerçi biz çocukken onu Hannah Ward olarak bilirdik. Rodmell'in hemen dışında otururdu."

Quenby'nin zihni hızla çalışıyordu. Hannah ile bir kez röportaj için telefonla konuşmuştu. Quenby ona kendi çocukluğunu sorunca, mutlu bir çocukluk yaşadığını, Londra'nın güneyindeki bir köyde annesiyle birlikte yaşadığını söylemişti. "Bayan Dayne'in burada büyüdüğünü bilmiyordum."

Clara başıyla onayladı. "Anne babası savaş sırasında öldürülmüş ama Lily Ward onu ve ablasını büyüttü. Lily öldükten sonra ikisi Rodmell'i terk ettiler, bir daha da dönmediler. Şövalyeyi evlerinin temizliğine yardım ederken buldum." Duraksadı. "Aradığınız kadının adı ne demiştiniz?"

"Brigitte."

Clara'nın sesi titredi. "Hannah'nın ablasının adı Bridget'ti."

Quenby, Lucas'ın elindeki şövalyeye baktı. Hannah Dayne, Rosalind'in kızı olabilir miydi? Alexander, Rosalind'in Brigitte'le bebeği Rodmell yakınlarında, nehrin kıyısındaki

kayalıklarda bıraktığını söylemişti. Brigitte bebeği Lily Ward'ın evine götürmüş olmalıydı.

Hannah, biyolojik annesinin kim olduğunu bilmeden onun izinden gidip oyuncu mu olmuştu? Veya Eliza Cain'in annesi olduğunu bir şekilde öğrenmiş miydi? Kendisi için seçtiği soyadı, esrarengiz bir şekilde annesinin sahne ismine benziyordu.

Quenby şövalyeyi Lucas'tan geri aldı. "Bridget nereye gitmişti?"

"En son bildiğim, Yorkshire'da çocuk hemşiresi olarak çalışacağıydı ama bu 1950'lerdeydi. Lily Ward evi kızlara bıraktı ama hiçbir zaman geri gelip haklarını aramadılar."

Quenby'nin zihninde parçalar yerine oturmaya başladı. Şövalye. Yumuşak rüzgâr. Hannah Dayne'in hikâyesi.

Masaya doğru baktı. "iPad'imde bir şeye bakmam lazım."

Alt katta bir zil çalınca Clara kapıya doğru yürüdü. "Giderken, Bridget'i veya Hannah'yı bulma ihtimaline karşı şövalyeyi yanınıza alın."

Lucas masanın üzerinde duran iPad'de internet tarayıcısını açtı. Quenby ona tam olarak ne araması gerektiğini söyledi, Lucas da Yorkshire'daki kır evlerinin isimlerini okumaya başladı. Abram Park. Acklam Hall. Adler Evi.

Quenby gülümsedi. "Prenses Adler."

"Uçmak isteyen kadın."

Lucas araştırmaya devam etse de internette Adler Evi'yle ilgili başka bir şey yoktu. Ne resim ne yazı ne de bağlantı.

"Bu sabah Leeds'e giden uçağa binebiliriz," dedi Lucas.

"Önce e-postalarıma bakabilir misin?"

"Tabii." Ekranı incelemeden önce tuşlara dokundu. "Chandler'dan iki e-postan var. İlkinde, günlerdir cep telefonuna ulaşmaya çalıştığını yazmış."

"Ona Ouse Nehri'nde yüzdüğümü söyle."

"İkinci e-postada, Evan'ın fikrini değiştirdiğini, Ricker ailesi hakkındaki hikâyeni bitirmeni istediğini söylüyor. Bu sabah ilk iş olarak seninle ofisinde görüşmek istiyormuş."

"Ona de ki..." Quenby duraksadı, başı yine ağrımaya başlamıştı. "Bir daha düşündüm de ona hiçbir şey söyleme."

Elli Dördüncü Bölüm

Hannah kızını 1967 yılının yazında doğurdu. *Sinderella*'nın Londra'daki Adelphi Tiyatrosu'nda yapılan açılış gecesine kadar hamileliğini gizlemeyi başarmıştı. Yönetmen, sırrını keşfettiğinde öfkelenmişti. Ian Levine, hemen ertesi gün ondan kurtulmasını istemiş ama Hannah, bebekleri yok eden adama gitmeyi reddetmişti.

Hannah, West End'i üç yıllığına bıraksa da sahne onu çağırıp duruyordu. Emeklerini alkış yerine gözyaşlarıyla ödüllendiren seyircilerini özlüyordu. Övgü almadan geçen uykusuz geceler geçiriyordu. Güzel kostümlerini, üzerine yağan ışıkları arıyordu. Seyircinin beğenisiyle alkışlar arasında tebrikleri kabul etmek üzere sahneye çıkmayı istiyordu.

Ian kapısında belirdiğinde, sanki Hannah yanlış bir şey yapmış gibi onu affettiğini, *Rüzgâr Gibi Geçti*'yle geri dönmesini istediğini söyledi. Yıllar sonra Hannah, Bridget'e, adamın kızını hiç sormadığını anlattı.

Hannah, West End'e döndü. Yalnızca Ian'la çalışmak istediği için değil, Scarlett O'Hara olmak istediği için.

Jocelyn doğduktan sonra, Bridget işinden uzun süre izin alabilecek kadar para biriktirmişti. Londra'ya gidip, Hannah sahnedeyken geceleri yeğeniyle kalmayı teklif etti ama Hannah, kendisi sahnedeyken Jocelyn'e göz kulak olacak bir dadı bulduğunu söyleyerek onu rahatlattı.

Böylece Bridget çocuk hastanesinde kalıp, Hannah'nın çocuğunun yalnızlık çektiğini bilmeden, hayatında gördüğü en cesur çocuklarla ilgilenmeye devam etti.

Bridget yılda iki kez Londra'ya gidiyor ve Jocelyn'i alıp şık Palm Court'a çay içmeye götürüyordu. Tıpkı annesi ve büyükannesi gibi hayat dolu bir kızdı. Bridget güzelliği ve neşeyi severdi. Jocelyn on bir yaşındayken Bridget, Hannah'ya yaz tatilini onunla geçirip geçiremeyeceğini sordu. Hannah'dan onay çıkınca aylar boyunca birlikte vadilerde yürüdüler, şarkılar söylediler ve uçuyormuş gibi yaptılar. Savaş patlak vermeseydi de birkaç yıl daha prenses olarak kalabilseydi, tam da Bridget'in olabileceği gibi bir kızdı Jocelyn.

Öte yandan çocukluk yılları göz açıp kapayıncaya dek kuş olup uçardı. Bu yüzden Bridget, Jocelyn'in, bir zamanlar Dietmar'la yaptıkları gibi hayaller kurmasını istedi.

Jocelyn'le birlikte oynarken, Bridget tüm korkularına rağmen kendisine yardım eden o çocuğa ne olduğunu yine merak etti. Hayatını kurtaran çocuğa.

Gerçi muhtemelen Dietmar da kendisi gibi ismini değiştirmiş olmalıydı, ne zaman Londra'ya gitse hâlâ telefon rehberine bakıyordu ama Dietmar Roth ismine hiç rastlayamamıştı. Onun savaşta öldüğünü düşünmek istemiyordu. Aksine, onu

bir ev dolusu çocukla, kendi oyduklarına, Roth sülalesi için yaptığı şatoya saldıranlara benzeyen, etrafa saçılmış bir sürü tahta oyuncakla hayal ediyordu.

1979 sonbaharında, Hannah'ya Broadway'de *The Music Man*'de oynaması teklifi geldi. Bridget, geleceğin nelere gebe olduğunu bilmeden hayattaki en sevdiği iki kişiye veda etmek zorunda kaldı. Sonra onların eve geri dönmeleri için günleri saymaya başladı.

Ancak haftalar, yıllara döndü. Hannah ne zaman Jocelyn'i eve götürebileceğini düşünse, onu engelleyen bir sözleşmesi oluyordu. Hannah, Bridget'i New York'a davet etti fakat Bridget'in eski korkuları onu daima İngiltere'ye zincirledi. Hatta bir sabah bir uçağın girişindeki körüğe kadar gitti, pilotlar ve yolcular koridorda ilerlemesi için onu cesaretlendiriyorlardı ama o dar duvarların arasında görebildiği tek şey, bir balıkçı teknesinin karanlık ambarı, üstüne üstüne gelen duvarlar, Dietmar'la onu bir ileri bir geri fırlatan dalgalardı.

Yerinden kıpırdayamıyordu. Nefes de alamıyordu. Bir görevli onu bilet bankosuna kadar geri götürdü, sonra uçak Bridget olmadan New York'a gitmek üzere havalandı.

Güçlü olmak istediğinde bedeni ona ihanet etmişti. Eğer gelecekte neler olacağını bilseydi, okyanusu uçakla geçmek için kendini zorlardı.

Hannah'nın sivri topuklu ayakkabıları tekrar İngiliz toprağına basana kadar aradan on yedi yıl geçti.

Jocelyn ise hiç geri dönmedi.

Pamuk Prenses için elma neyse, Hannah için de şöhret o oydu: Bir ısırık almış ve bağımlı olmuştu. New York'tan sonra, Hollywood'dan arayan bir yapımcının telefonuna cevap

vermişti. Başta beyaz perdede yıldızı parlamış, çektiği dört filmle başarılı olduğu yanılgısına kapılmıştı. Öte yandan yıldız olma yolunda bir yerde kızını kaybetmişti.

Hannah'nın film kariyerinin yerle bir olması için tek bir kötü film yetti. Hollywood onu reddetti ve Hannah kaybettiklerinden sonra hâlâ toparlanmaya çalışırken, Orlando'daki bir hastaneden telefon geldi. Jocelyn aşırı doz uyuşturucudan ölmüştü.

Haberi alınca Bridget çok üzüldü. Orada olabilirdi. Ellerinden kayıp gitmeden önce Jocelyn'i kurtarmak, ambulans şoförüne Hannah'nın adını veren kimliği belirsiz adamdan onu korumak için orada olmalıydı.

Müdahale etmediği için, Hannah da kendi çocuğunu, tıpkı Rosalind'in kendisine yaptığı gibi terk ettiği için kendinden nefret etti.

Fakat Tanrı en umutsuz durumlarda bile bir teselli verebilirdi. Hannah geri döndükten sonra bir daha asla İngiltere'den ayrılmadı. İki kadın –iki kız kardeş– pişmanlıklarında ve kefaretlerinde ortaklardı.

Hata yaptıklarında bile Tanrı'nın onları hâlâ sevebileceğini keşfetmişlerdi.

Elli Beşinci Bölüm

Lucas iki yeni valizi ailesinin Brentford'taki malikânesine taşıdı, eski evin tuğla duvarları soluk pembeydi. Bütün gün Yorkshire'ın vadilerinde arabayla dolaşmış, Adler Evi hakkında sorular sormuşlardı.

Evi bulamayınca, Lucas uçakla Londra'ya gidip bir gece ailesinin evinde kalmayı önermişti; Newhaven polisi gri kamyonu bulamamıştı ve Quenby'nin geceyi kendi evinde geçirmesini istemiyordu.

Polis kamyon şoförünü bulana kadar Quenby de geceyi tek başına geçirmek niyetinde değildi.

Bayan Hough onları samimi bir şekilde karşıladı. Quenby kadının tam üzerine göre dikilmiş mavi takımı ve boynunda düzgünce düğümlenmiş beyaz eşarbıyla gerçekten asil göründüğünü düşündü.

"Hoş geldiniz," dedi Bayan Hough, Quenby'nin elini sıkarken.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Geldiğinize çok memnun oldum. Lütfen, evinizdeymişsiniz gibi davranın."

Lucas çantaları eline aldı. "Şimdilik doğruca üst kata çıkalım."

Quenby ile döner merdivenden çıktılar. Lucas onun çantasını misafir odalarından birindeki yatağın yanına bıraktı. Yatak örtüsü ile duvar kâğıdı mandalina rengi çizgiliydi, yatağın karşısındaki duvarda iki yağlı boya tablo asılıydı; beyaz perukalı, haşin görünümlü bir adam ve leylak-gri renkli şık bir tuvalet giymiş, saten fiyonklu dantel bir bone takmış güzel bir kadın.

Lucas portreleri işaret etti. "Büyük büyük büyük büyükannemle büyükbabam... Ya da onun gibi bir şey. Yüz yıldan daha uzun bir zaman önce burada yaşamışlar."

Yüzyıllarca geriye giden bir soyağacına sahip olmak nasıl bir şeydi acaba? Kendinden daha ötelere uzanan bir hikâyeye sahip olmak?

Lucas uzanıp, bütün uçak ve havaalanından buraya kadar süren araba yolculuğu boyunca yaptığı gibi Quenby'nin elini tuttu. Quenby ona defalarca yanlış bir şey yapmadığını söylemesine rağmen kaza yüzünden kendini suçluyordu.

Çift kanatlı pencerelerden, malikânenin arkasındaki havuzu pembemsi bir turuncuya boyayan alacakaranlık görünüyordu. "Çok güzel," dedi Quenby.

"Gerçekten öyle."

Fakat Quenby döndüğünde, Lucas dışarı bakmıyordu. Gözleri onun üzerindeydi. Gerilen Quenby elini çekti ve duvara doğru kaymadan önce el çantasını tuttu.

"Quenby..."

Ancak Quenby çoktan koridora çıkmıştı. Florida'dan beri bu konuşmayı yapmaktan kaçıyordu, şu an başlamayı da hiç istemiyordu. Kalbini bu adama kaptırmıştı ve bunun bir tür serap olmasından kokuyordu. Gözlerini kırpıştırdığında gitmiş olacağından korkuyordu.

Mutfağın yanında, etrafı pencerelerle çevrili, küçük bir masanın olduğu bir kahvaltı köşesi vardı. Quenby çantasından telefonu ve iPad'iyle birlikte Bayan Douglas'ın dosyalarını çıkarıp masanın üzerine koydu. Bayan Hough mutfağa girip masanın üzerine yayılmış eşyalara baktı. "Çay ister misiniz?"

"Çok iyi olur."

"Sütlü mü?"

"Lütfen."

Bayan Hough üç fincana sıcak su doldurup içlerine birer tane poşet çay koydu. Demlendikten sonra fincanlara taze süt ilave edip masaya getirdi ve Quenby'nin yanına oturdu. "Bir tür projeye dalmışsınız," dedi, dosyalara hafifçe vurarak.

"Lucas'la birlikte İkinci Dünya Savaşı sırasında kaybolan birini bulmaya çalışıyoruz."

Kadın başını salladı. "Lucas'ı bu kadar... Bu kadar kendini kaptırmış görmeyeli uzun zaman oldu."

Sözleri, ikisinin ve fincanlarından tüten buharın arasında asılı kalmış gibi oldu. Bayan Hough oğlunun bu dosyaya olan ilgisinden mi yoksa Quenby'ye olan ilgisinden mi bahsediyordu?

Quenby ne cevap vereceğini bilemediğinden iPad'ini açtı.

Bayan Hough, Quenby'nin eline hafifçe vurdu. "Bu onun için iyi bir şey."

"O sadık bir adam, yani Bay Knight'a."

Bayan Hough gülümsedi. "Lucas, önem verdiği insanlara her zaman sadık olmuştur."

Quenby bilgisayarının ekranına baktı.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu Bayan Hough.

"Yorkshire'da Adler diye bilinen bir ev." İnternetteki bilgiyi görebilmesi için ekranı Bayan Hough'a doğru çevirdi.

"Lucas'ın büyükannesiyle büyükbabası biliyor olabilir. Her yaz orada birkaç hafta geçirirler."

"Onlara ulaşmaya çalıştım," dedi Lucas odaya girerken. "Telefonlarını açmadılar."

"Şu an Porto Cervo'da tatil yapıyorlar." Bayan Hough fincanlardan birini oğluna doğru itti. "Yorkshire yakınlarında oturan birkaç arkadaşımı arayıp bu evi bilip bilmediklerini soracağım."

Lucas, Quenby'nin iPad'ine uzanıp kendine doğru çekti. "Bunu yapmaman gerekiyor."

"Emredersiniz," dedi Quenby huysuzca.

Lucas ona göz kırparak omzunu silkti. "Emirler doktordan."

Bayan Hough boğazını temizledi.

"Fotoğraflara bakmaya iznim var," dedi Quenby, sonra karton dosyaları açtı.

Bayan Douglas'tan aldığı gazete yazıları ile fotoğrafları mutfak masasına yayıp, Eddie Terrell'in çektiğini varsaydığı bir sürü resme baktı. Akşam yemeği davetlerinin, bir yüzme havuzunun ve kabinin yanındaki şezlonglarda güneşlenen insanların fotoğrafları. Bazı fotoğraflar iç mekânda, Quenby'ye Downton Abbey filminde kullanılanı hatırlatan gösterişli bir salonda çekilmişti. Leydi Ricker mücevher bir gerdanlık, opera eldivenleri ve bir taçla süslenmişti.

"Burası neresi?" diye sordu Bayan Hough, Leydi Ricker'ın kanepede oturduğu bir fotoğrafını eline alarak.

"Birçoğu Tonbridge yakınlarındaki Breydon Court'ta çekilmiş. Lord ve Leydi Ricker'ın evinde." Quenby fotoğrafları ona doğru itti. "Bu insanlardan herhangi birini tanıyor musunuz?"

Bayan Hough resimlerden birini alıp bir şey yazıyor mu diye arkasını çevirip baktı ama boştu. "Bu adamı tanıdım."

Lucas öne doğru eğildi. "Kim o anne?"

"Drague," dedi, Leydi Ricker'la oturan yaşlı bir beyefendiyi göstererek. "Amiral Drague. Karısı öldükten sonra Londra sosyetesinin gözdesi olmuştu."

"İkinci Dünya Savaşı'ndaki komutanlardan biri miydi?" diye sordu Lucas.

"Hayır, Birinci Dünya Savaşı'nda olmalı. Vatana kahraman olarak dönmüştü."

Quenby Lucas'a baktı, bu savaş kahramanının neden Leydi Ricker'la sosyalleştiğini merak ettiğini biliyordu. Ayrıca daha sonra kadının evini neden satın aldığını.

"Dünya Haber Birliği için çalıştığınızı söylememiş miydiniz?" diye sordu Bayan Hough.

"Doğru."

"Amiral Drauge'nin kızı Richard Graham'la evlendi, sanırım 1940'lardaydı. Yaklaşık olarak Birlik'i kurduğu dönemde."

Ortaya çıkan bu bilgiyle Quenby'nin gözleri iri iri açıldı, bu yapbozun dağınık parçaları yerlerine oturdu. Tekrar iPad'ine doğru döndü, parmakları tuşlara basıp adamı araştırmak için karıncalanıyordu.

"Ben yaparım," dedi Lucas sanki aklını okumuş gibi.

Quenby ile Bayan Hough çaylarını yudumlarken, Lucas tuşlara bastı. Sonra bir ıslık öttürdü.

Quenby iPad'e doğru atladı ama Lucas uzanamayacağı şekilde geri çekti. "Ben okurum."

Richard Graham –Quenby'nin patronu Evan'ın babası– ile Lord Ricker ve karısı hakkında 1948 yılında yazılmış bir makale bulmuştu. Onların aristokratik bir casusluk ağının parçası olduklarını düşünen herkes için suçlamalarla doluydu. Rickerlar, diye yazıyordu makalede, Büyük Britanya'ya ve savaş çalışmalarına sadıktır.

"Bu hikâye Leydi Ricker'la röportaj yapıldığı zamanlarda yazılmış olmalı," dedi Quenby. "Eğer o ve Amiral Drague tanışıyorlarsa kadından adını temize çıkarmasını istemiş, böylece kendisinin de bir vatan haini olduğundan kimsenin şüphelenmeyeceğini düşünmüş olabilir."

Lucas başıyla onayladı. "Amiralin kızıyla Richard Graham'ın evliliği, gelecek için bir teminattı. Damadı Graham olunca, Rickerlarla ilgili herhangi bir şüphe gazete yoluyla savuşturulacaktı."

"Tıpkı bir avukat gibi konuştun," diye sataştı Quenby.

Lucas arkasına yaslandı. "Basının gücü."

"Eğer bir şekilde işbirliği yaptılarsa, Leydi Ricker neden onun fotoğrafını saklamış?" diye sordu Bayan Hough.

Lucas'ın gülümsemesi sertti. "Muhtemelen şantaj yapmak için."

"Akıllı bir kadınmış sanırım," dedi Bayan Hough masadan kalkarken, fincanı boştu.

"Richard Graham'ın oğlunun tüm bunların içindeki rolü ne?" diye sordu Lucas.

Quenby'nin cep telefonunun ışığı yanıp söndü. Ekrandaki isim, birkaç gün önce nehir kıyısında kaydettiği isimdi. "Belki de bunu öğrenmek üzereyizdir."

Elli Altıncı Bölüm

Quenby, Evan'la yaptığı telefon görüşmesinden sonra kütüphaneden çıktığında, "Benimle yürür müsün?" diye sordu Lucas.

Quenby koridora doğru baktı ama Bayan Hough ortalarda görünmüyordu. "Geç oldu."

"Başın ağrıyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Lütfen, geç kalmayız."

Quenby başını sallayıp onayladığında, Lucas nazikçe telefonu elinden aldı ve masanın üzerine bıraktı. "Dışarıda telefona ihtiyacın olmayacak."

Lucas'ın peşinden dışarı, avludaki taş patikalara çıktı. Etrafı çiçeklerle ve dekoratif çalılarla çevrili bir havuza doğru yürürlerken cırcır böceklerinin sesleri onlara eşlik etti. Yıldızların ışığı durgun siyah suya vurmuş, yaseminlerin ve güllerin kokusu gece havasını doldurmuştu, rüzgâr yapraklarını hışırdatıyordu.

"Evan ne dedi?" diye sordu Lucas, havuzun yanında durarak.

"Araştırmalarımda neler bulduğumu öğrenmek istiyor."

"Sen de..."

"Büyükbabasının, Rickerların arkadaşı olduğunu söyledim."

"Eminim buna bayılmıştır."

"*Tam olarak* böyle söylemedim ama Amiral Drague'ın Breydon Court'u satın almasından önce, Leydi Ricker'la Amiral Drague'ın birlikte bir fotoğraflarını bulduğumu söyledim. Onun ailesini suçlamak gibi bir arzum hatta kanıtım olmadığını da belirttim ama..."

"Ne?" diye sordu Lucas.

"Yarın sabah işe dönüp araştırmamı ona devretmem için muazzam bir miktarda para önerdi. Sonra başka bir hikâye yazmaya başlamamı istedi."

"Umarım ona peşinde olduğun şeyin para olmadığını söylemişsindir."

"Tam olarak öyle söyledim."

"İnanılmaz bir kadınsın, Quenby."

Başını iki yana salladı. "O kadar değil. Beni tanıdıktan sonra öyle olmadığımı görürsün."

Lucas uzanıp elini tuttu. "Seni gayet iyi tanıdığımı düşünüyorum."

"Yine de bilmediğin bir sürü şey var," dedi Quenby, şaka yaparak onun bakışlarındaki o derinliği hafifletmeye çalışıyordu ama Lucas gülmedi.

"Sen mücadele etmeye değersin." Biraz daha yaklaştı. "Sen de ben de benim mükemmel olmaktan çok uzak olduğumu biliyoruz ama seni hak ettiğin gibi sevmek için bir fırsatım olmasını isterim."

Quenby sertçe yutkundu, Lucas'ın sözleriyle gözleri iri iri açılmıştı. "Ben..." diye başladı, bocalayarak. Keşke şu rüzgâra tutunup buradan uzaklara gidebilseydi. "Yine süper güçlerini kullanıyorsun."

"Hangi süper güçmüş o?"

"Manipülasyon."

"Bu bir süper güç değil." Lucas geri çekildi. "Ayrıca seni manipüle etmeye çalışmıyorum."

Sanki Quenby onu korkunç bir suçla itham etmiş gibi Lucas'ın sözlerinde hayal kırıklığı hissediliyordu. Artık kesinlikle ondan kaçardı.

"Sana karşı tamamen dürüstüm," dedi Lucas, biraz daha gevşek olsa da hâlâ Quenby'nin ellerini tutuyordu.

Kendisi de aynısını yapabilir miydi? Ona karşı tamamen dürüst olabilir miydi?

Daniel Knight bütün hayatını, Brigitte'e döneceğine dair verdiği sözü tutmaya çalışarak geçirmişti. Lucas da sözlerini tutan birine benziyordu. Kendisine vereceği sözü mutlaka tutardı. Belki de Quenby, kendisi için en iyisini isteyen insanlara güvenmeyi tekrar öğrenebilirdi.

Belki kendisi de Lucas'ı sevebilirdi.

"Lucas," diye başladı söze, derin bir nefes alarak.

"Seni bırakmayacağım Quenby."

Quenby cevap vermeden önce, Bayan Hough avludan onlara seslendi. Quenby geri çekildi.

Lucas bir an daha Quenby'ye baktı, sonra omzunun üzerinden seslendi. "Buradayız."

"Ah, tamam." Kadın aceleyle onlara doğru yürüyüp havuzun yanına geldi. "Adler Evi demiştiniz, değil mi?"

"Doğru," dedi Lucas.

"Yorkshire'daki bir ortaokulun müdürü, en iyi öğrencilerden bazılarının oradan geldiğini söyledi."

"Öğrenci mi?" diye sordu Quenby, sesi tuhaf bir şekilde gıcırdamıştı.

Bayan Hough omzunu silkti. "Açıklama yapmadı ama bana adresi verdi."

"Teşekkürler anne," dedi Lucas.

Bayan Hough'un bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "O zaman sizi yalnız bırakayım," diyerek geri döndü.

Ama büyü çoktan kaybolmuştu.

Adler Evi, Kuzey Yorkshire'ın vadileri arasında gizlenmişti. Quenby burasının, şövalyelerin kötülere karşı zafer kazandığı bir yer olduğunu düşündü. Prenseslerin uçabildiği bir yer...

Breydon Court'ta olduğu gibi eve doğru giden yolda demir bir kapı vardı ama burada interkom düğmesi yoktu. Kapının kanatlarından birinden eğri bir Satılık levhası sarkıyordu. Quenby bir kez daha Brigitte'in ellerinin arasından kayıp gittiğinden korktu.

Porsuk ağacından yapılmış bakımsız bir çit, kapılardan itibaren araziyi çevreliyordu ve üzerinden bir sürü ağaç dalı sarkıyordu. Quenby dallara baktı. "Tırmansak mı?"

"Sen hiçbir şeye tırmanmıyorsun," dedi Lucas, kiralık BMW'den inerken. Quenby'nin kapısını açmak için aceleyle arabanın arkasından dolandı.

Quenby de inip Lucas'ın yanında dikildi. "Başım artık gayet iyi."

"Ağrı kesiciler sağolsun."

Quenby ağaçlara doğru bakarak parmaklarını dudaklarına götürdü. "Dinle."

Yukarıdaki yaprakların arasında biri kıkırdadı, Lucas çite doğru yaklaştı. "Sanki maymun sesi gibi."

"Merhaba," diye seslendi Quenby.

Bir oğlan çocuğu en alttaki dallardan birinde akrobat gibi parende attı ve dala dizleriyle tutunup aşağı sarktı, başı tehlikeli bir şekilde yere yakındı. Çocuk Florida'daki su kayakçısı gibi dönerek atlarken Quenby nefesini tuttu. Neyse ki güzelce ayaklarının üzerine indi.

"Bravo," dedi Quenby, alkışlarken ağaca doğru yürüdü.

Çocuk el sıkışmak için elini uzattı. "Ben Elias."

"Ben Quenby, bu da Lucas."

Çocuk Lucas'ı pek umursamadı.

"Adler Evi'nde mi yaşıyorsun?" diye sordu Quenby.

Çocuk, sanki Quenby'nin sözlerini çözmeye çalışır gibi yüzüne baktı.

Yaprak perdesi yine aralandı ve sarı saçları iki örgü hâlinde toplanmış bir kız başını uzattı. "O fazla İngilizce bilmez."

Quenby kıza gülümsedi. "Adler Evi'nin sahibi olan kadını arıyoruz."

"Bayan Hannah'yı mı?"

Quenby'nin nabzı hızlandı. Hannah Dayne'le yaptığı röportajda kadın, çocuklara kendi evinde baktığından hiç söz etmemişti. "Evet, kendisi burada mı?"

"O her zaman buradadır." Kız daldan aşağı atlayıp Elias'ın yaptığı gibi Quenby'nin elini sıktı. "Ben Maya, Suriyeliyim."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Maya. Ne zamandır İngiltere'desin?"

"Bir yıl, dört gün. Bayan Hannah burada istediğim kadar kalabileceğimi söyledi."

Quenby, Lucas'ı işaret etti. "Arkadaşımla ben uzun zaman önce kaybolmuş bir kızı arıyoruz."

Kız Elias'a başka bir dilde bir şeyler söyledi. Sonra çocuk zıplayıp ağacın en alttaki dalına tutundu ve aşağı doğru çekti. Önce Quenby'yi sonra ağacı işaret etti. "Gel."

"Bir dakika." Lucas öne çıktı. "Doktor dedi ki..."

"Teknik olarak bunu sen söyledin ama dikkatli olacağım."

"Quenby..." Lucas bocaladı. Brigitte'i bulmaya çok yaklaşmışlardı. Quenby'nin çitin öbür tarafına geçmesine hiçbir şeyin engel olamayacağını anladı.

Lucas dala uzandı. "Önce ben gideceğim."

Ancak Elias ona kaşlarını çatarak baktı. "Erkekler giremez."

Maya özür diledi. "Bazı erkekler... Elias ülkesinden ayrılmadan önce ona zarar vermişler."

Quenby, bu iki çocuğun nelere katlandığını hayal bile edemiyordu. Bir insanın masum bir çocuğa zarar vermesine ya da onu terk etmesine nasıl bir kötülüğün sebep olabileceğini de anlamıyordu. Neyse ki bu çocuklar burada güvende gibi görünüyorlardı.

"Lucas iyi bir adam," dedi Elias'a. "Nazik bir adam."

Elias'ın anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama Lucas'ın elini omzunda hissetti.

"Dikkatli ol Quenby," diye fısıldadı. "Benden hoşlanmaya başlayabilirsin."

Quenby ona baktı. "Korkarım dikkatli olmak için artık çok geç."

Lucas'ın hemen orada kendisini öpeceğini sandı ama Lucas tekrar ağaca baktı. "Çitin öbür tarafına tek başına gitmeni istemiyorum."

"Yalnız olmayacağım," dedi alçak sesle. "Elias'la Maya benimle birlikte olacaklar."

"Ama..." diyerek itiraz etmeye başladı Lucas.

"Eğer şimdi gitmezsem, çocuklar mutlaka Brigitte'e söyleyecektir. Brigitte de yine kaçacaktır."

Lucas, Elias'a baktı. "Ona dikkat et."

Elias hâlâ kaşlarını çatıyordu ama başını sallayarak onayladı.

"Telefonun yanında mı?" diye sordu Lucas.

Quenby çantasına baktı. "Yanımda."

"Eğer otuz dakika içinde senden haber alamazsam, polisi ve ambulansı arayacağım."

"Bana kırk beş dakika ver."

Maya ile Elias ağacın en alt dalını ayaklarıyla bastırdılar. Quenby çantasını omzuna sıkıca asıp, Lucas'ın yardımıyla kendini dala çekti. Ağaca çıktı, sonra çitin öbür tarafına geçti.

Quenby'nin ayakları yere değdiğinde Lucas'a seslenerek iyi olduğunu söyledi. Diğer tarafa döndüğünde önünde uzanan parkın büyüklüğüne baktı. Bir sürü manolya ağacında pembe, beyaz ve eflatun rengi çiçekler açmıştı.

Maya bir yanında, Elias diğer yanındaydı, hep birlikte renklerin arasından geçerek uzaktaki bir çatıya doğru yürüdüler.

Dakikalar sonra ağaçların arasından çıktıklarında, Quenby kendini sersemlemiş gibi hissetti. Tam önünde tereyağı renginde bir ev duruyordu.

"Bir dakika," dedi, manolya ağaçlarından birine dayanarak.

Yorkshire'da bu renkte bir sürü ev vardı muhakkak ama...

Annesi küçük bir kızken buraya gelmiş olabilir miydi? Veya bakılan çocuklardan biri olarak burada büyümüş olabilir miydi?

Taş evin ön yüzeyi sarmaşık kaplıydı, etrafındaki çimenliği ot bürümüştü. Ana bina, bahçeye ve seraya doğru uzanan koyu renkli taş bir binayla genişletilmişti. Hiçbir şekilde harabe değildi ama Değirmen Evi gibi terk edilmiş görünüyor, biraz bakım istiyordu.

Elias koşarak uzaklaşırken, Maya yan taraftaki bir kapıyı gösterdi. Quenby ile Maya ayaklarını evin içindeki bir kilime sildiler.

Dar koridorun ahşap zemini bakımsız ve cilasızdı ama güzelce süpürülmüştü. Bir kapıdan başka bir çocuk baktı, elinde tahta bir oyuncak şövalye vardı.

"Bayan Hannah'yı bulayım," dedi Maya, koridorda aceleyle yürüdü.

Quenby sağa dönünce, budaklı çam kerestesinden yapılmış raflarla kaplı, yerden tavana kadar rengârenk ciltli kitaplarla dolu düzgün bir kütüphaneyle karşılaştı. Alt kattaki raflardan birinden bir kitap aldı, adı *The Amber Light*'dı. Bir peri masalıydı, sulu boya resimlerle süslenmişti ama yazarı tanımıyordu. Yalnızca *Sir Vincent* diye bir isim vardı.

Bir sürü bölümleri olan pencereden dışarı bakınca, ahşap bir bankta oturmuş, etrafı beş veya altı çocukla çevrili bir

kadın gördü, bankın kenarına koyu pembe renkli bir elektrikli tekerlekli sandalye park edilmişti.

Quenby *The Amber Light*'ı yerine koydu ve kütüphaneden çıkıp yandaki oturma odasına girdi. Orada Fransız kapıların yanında bir süre oyalanıp, kadının çocuklara masal okumasını dinledi.

Bankın yanında duran büyük çocuklardan biri Quenby'ye doğru döndü. Kız onu görünce, kadının omzuna hafifçe vurdu. Kadın da ona doğru döndü.

Kadının solgun teni kırışıktı, mavi gözleri berrak, nazikti ve güçlüydü.

Quenby evden dışarı uzanan düz rampada yürüdü. "Brigitte?" diye sordu.

Kadın dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

Elli Yedinci Bölüm

Çocuklar bahçenin ve parkın her tarafına dağılmıştı, salıncaklarda sallanıyor, ağaçlara tırmanıyorlardı. Quenby yavaşça banka otururken, çantasından metal kutuyu çıkardı. Kadın paslanmış kutuya baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Brigitte..." diye başladı söze.

"Lütfen, bana Bridget deyin. O eski isimde hiç iyi bir yan yok."

"Bence çok güzel bir isim."

"Yalnızca onu bilen bir avuç insan için, bir de bana en çok zarar vermek isteyenler için."

"Ben zarar vermek istemiyorum," dedi Quenby. Kutuyu açıp önce fotoğrafı çıkardı, Brigitte ile anne babasının fotoğrafını.

Bridget eski fotoğrafı bir eline aldı, diğer elini ağzının üstüne koydu. "Nasıl göründüklerini unutmuştum."

"Sizi çok seviyorlardı muhakkak."

Bridget başıyla onayladı.

Quenby kutudan tahta prensesi çıkarıp nazikçe Bridget'in avucuna koydu. "Bunu tanıdınız mı?"

Bridget oyuncağı iki eliyle birden kavrayıp kalbine doğru kaldırdı. "Onu nereden buldunuz?"

"Bir arkadaştan, sizi arayan birinden."

"Dietmar?" diye sorduğunda, Quenby onun sesinde bir umut kırıntısı olduğunu fark etti.

Quenby yavaşça başını salladı. "İsmi artık Daniel. Daniel Knight. Yetmiş yıldan daha uzun bir süredir sizin için endişeleniyor."

Bridget prensesi kucağına indirdi. "Uzun zaman önce, beni bulacağını söylemişti."

"Terrelllerin sizi almasından sonra, Bay Knight Man Adası'na gönderilmiş," diye açıkladı Quenby. "1944'e kadar orada tutulmuş, savaştan sonra da hiç durmadan sizi aramış ama bulamamış."

"Ben de onu aradım, en sonunda savaşta öldüğünü düşündüm." Bridget çocuklara baktı. "Kalbimin derinliklerinde, eğer hayattaysa, onun sözünü tutacağını biliyordum."

"Onu görmek ister misiniz?" diye sordu Quenby.

Bridget parmaklarıyla oynadı, ellerini kucağındaki kitaba sürttü. "Çok uzun zaman oldu."

"Yine de arkadaşlar arasında o kadar uzun sayılmaz."

"Koruyucu bir Tanrı'ya inanır mısınız?" diye sordu Bridget.

"İnanırım."

"Tanrı'nın bizlerin geçmişini, hatta pişmanlıklarını, O'nu bulmamız için, bize ve başkalarına yardım etmek için kullandığını düşünürüm."

"Dietmar ile sizi Tanrı'nın ayırdığını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, ama ayrı olduğumuz zamanı benim kalbimi söküp atmak, sonra tekrar yerine koymak için kullandı."

Maya yanlarına geldi. "Bayan Hannah bir dakikaya kadar dışarıda olacağını söyledi."

Bridget, "Sizinle karşılaşmadan önce Bayan Hannah'yla benim konuşmam gerek," dedi Quenby'ye. Sonra kitabı Maya'ya doğru kaldırdı. "Tam senin masalını okumak üzereydik."

Quenby kitabın kapağında, küçük bir kıza ateş püskürtmek üzere olan zalim bir ejderha olduğunu görebiliyordu. Kitabın üzerinde *Ejderhalar & Küller*, Prenses Maya yazıyordu.

Bridget kitabı Maya'ya verdi. "Ben Bayan Hannah'yla konuşurken, sen kitabı misafirimize okuyabilir misin?"

Maya son derece mutlu görünüyordu.

Bridget bankın koluna dayanıp kendini yukarı itince, Maya kolundan tutmak üzere uzanıp tekerlekli sandalyeye binmesine yardım etti. Quenby de kalkıp yardımcı oldu. Sonra Bridget aracı sürerek eve doğru ilerledi.

Maya bankın üzerine, Quenby'nin yanına yerleşti.

"Bunu sen mi yazdın?" diye sordu Quenby, kitabın kapağına hafifçe vurarak.

Maya başını sallayıp onayladı. "Bayan Bridget de biraz yardım etti."

"Peki, sen ne zaman prenses oldun?"

"Bayan Hannah ile Bayan Bridget beni burada yaşamam için davet ettiklerinde."

Quenby ona gülümserken telefonu öttü. "Bir dakika," dedi telefonu çantasından çıkarırken.

Polisi aramam gerekiyor mu? yazmıştı Lucas.

Hemen bir mesaj yazarak cevap verdi. **Hayır.**

Onu buldun mu?

Gülen yüz emojisi gönderdi, sonra telefonu çantasına geri koydu.

Maya kitabını açtı. İlk resim, kitabın kapağındaki zalim ejderhaya aitti, yeşilden çok karaydı.

Sonra Maya masalını okumaya başladı.

Ejderhanın nefesinden alevler fışkırdı, boğazı ve yanakları yanıklarla kavrulmuştu. Çirkin ve zalimdi, köyün kuyusundan su almaya çalışan köylülere işkence ederdi. Her gece sokaklarda dolaşır, evinden ayrılmaya cesaret eden birilerini arardı. Bazen evlerin üzerine ateş püskürtür, içindekileri kaçmaya zorlardı.

Maya sayfayı çevirince Quenby, kahverengi sade bir palto giymiş küçük kızı gördü, elinde bir fincanın sapını tutuyordu.

Maya hikâyesini okumaya devam etti, sayfaları yavaşça çevirdikçe Quenby resimlere hayran kaldı. Kız okurken, diğer çocuklar Quenby'ye çiçekler getirmeye başladı, Quenby de onları bir araya getirip buket yaptı.

Köyde tek başına küçük bir kız yaşardı. Kuyudan su almak için günlerdir bekliyordu ama artık çok susamıştı, bir yudum su içmezse kesin öleceğini düşünüyordu.

Elinde olan tek şey tenekeden küçük bir bardaktı, ejderhanın ateşiyle yamuk yumuk olmuştu. Bulutlu bir gecede, dar sokaklarda sürünerek ilerledi ta ki kuyuyu görene kadar. Parmaklarının ucuna basarak yürüdü, ejderhanın uykuda olması veya köylerinden gitmiş olması için dua etti.

Kuyuya vardığında ucuna kova takılı ipi saldı, tıpkı eskiden annesinin yaptığı gibi aşağıdaki suya daldırdı. Sudan aldığı ilk yudum soğuk ve tatlıydı. Teneke bardağının içinde hayat vardı, boğazından aşağı akıyor, boş midesini dolduruyordu.

Bardak boşalınca tekrar doldurdu ve yine içmeye başladı.

Ancak ejderha bir köşeden çıktı, boncuk gibi gözleri meydanın etrafındaki yıkık dökük binaların arasına bakındı, en sonunda kızı gördü.

Kız, ejderhanın kükremesiyle titredi, bardağındaki su kenarlardan taştı, döküldü. Canavar yerleri sarsan yürüyüşüyle yavaşça kıza doğru geldi, kız kaçması gerektiğini biliyordu ama ne tarafa kaçarsa kaçsın ateş onu yakalardı.

Kız, ejderhadan çok korkuyor olsa da bu yaratık annesini, babasını ve sevgili ağabeyini almıştı. Büyükannesini, büyükbabasını, teyzesini ve tatlı köpeğini çalmıştı.

Ejderhayı öldürebilecek bir silah yoktu ama ona karşı savaşabilir, elinden geleni yapabilirdi.

Bardağında kalan suyu ejderhaya doğru fırlatıp kendini ateşe hazırladı. Fakat o an çok olağanüstü bir şey oldu. Ejderha başını kaldırdı, burun deliklerinden nefesini verdi ama ateş çıkmadı. Yalnızca duman vardı.

Küçük kız bardağını bir daha doldurup suyu yine ejderhaya fırlattı.

Yaratık küçülmeye başladı, diğer köylüler kapalı pencereleriyle kapılarından kurtulup sokaklara koştu. Kaplarını, kovalarını doldurup ejderhanın üstüne dökmeye başladılar, ta ki yaratık minicik kalana, ani bir rüzgâr köye girip küllerini savurana kadar.

Maya kitabı kapatırken bekletiyle Quenby'ye baktı.

Quenby gözlerini kırpıştırdı, ağladığını kızın görmemesi için hemen güneş gözlüğünü taktı. "Çok güzel bir hikâyeydi."

"Bunu abime ithaf ettim."

Quenby kızın abisinin nerede olduğunu sormadı. Sesindeki kederden burada olmadığı anlaşılıyordu.

Maya kitabı Quenby'ye verdi, o da ejderhayı ve ona bakan kızı kucağında tuttu, sonra arkalarındaki kapı kayarak açıldı. Bridget tekerlekli sandalyesiyle dışarı çıktı, arkasından yıpranmış güzelliğiyle ince bir kadın geliyordu, Quenby'nin filmlerden Hannah Dayne olarak tanıdığı kadın.

Hannah, "Misafirimizle konuşabilir miyiz?" diye sordu Maya'ya.

"Onun adı Quenby," dedi Maya ona. "Erkek arkadaşı da bahçenin dışında bekliyor."

"Bu doğru mu?" diye sordu Bridget.

"Lucas arkadaşım," diye cevap verdi Quenby. "Bay Knight'ın da avukatı."

Bridget bir el hareketiyle Maya'yı banktan kaldırdı. "Gidip onu içeri al."

Maya koşarak evin arka tarafından dönmeden önce Quenby'yi yanağından öptü.

"Hikâyesi olağanüstü," dedi Quenby iki kadına.

Bridget uzanıp elini tuttu, tıpkı Bayan Douglas'ın yaptığı gibi sıktı. "Hikâyesinde güç var," dedi yavaşça. "Belki bu hayatta zaman zaman güçsüz olabiliriz ama kâğıt üstünde, şeytanlarımızı kovalayabiliriz."

"Bütün çocuklar kendi hikâyelerini yazıyor mu?"

"Birçoğu yazıyor," dedi Bridget. "Şifa bulması gereken çok şey var ve biz yazmanın yardım ettiğini düşünüyoruz."

Quenby güneş gözlüğünü çıkarttı. "Anne babaları nerede?"

"Çoğu yolculuk sırasında ölmüş," dedi Bridget.

Hannah evi gösterdi. "İçeride konuşabilir miyiz Bayan Vaughn?"

Quenby gözlerini kırpıştırdı, kadının soyadını kullanmasına şaşırmıştı. "Kim olduğumu biliyor musunuz?"

Hannah başıyla onayladı. "Mültecilerle ilgili yazı dizisinde fotoğrafınızı gördüm."

Quenby, Hannah'nın peşinden eve doğru giderken, Bridget oyun oynayan çocukları izleyerek elektrikli tekerlekli sandalyesinin üstünde oturmaya devam etti. Mültecileri destekleyen bu kadına zaten hayrandı ve burada, gözlerden uzakta yaptıkları işleri görünce hayranlığı daha da artmıştı.

"Ablam çok yaşlı," dedi Hannah oturma odasından geçip kütüphaneye doğru giderlerken. "Güzel bir hayat yaşadı, ben gençken bana, sonra bir sürü çocuğun bakımına yardım etti. Geçmişi deşmenin gereği yok."

Quenby kadının karşısındaki koltuğa oturdu. "Bu geçmişi deşmekle ilgili değil. Kayıp olan bir şeyin telafisiyle ilgili."

Hannah pencereden dışarı baktı. "Telafi farklı şekillerde yapılır."

"Burada yaptıklarınız muhteşem."

"Bu iş hepimizi değiştirdi ama maalesef böyle bir evi idare etmek, kaynaklarımızı hızla azaltıyor."

"Bu ev ne kadar zamandır faaliyette?"

"Ablam elli beş yıldır burada yaşıyor."

Quenby sorusunu sormadan önce derin bir nefes aldı. "Annemin çocukken buraya geldiğini düşünüyorum, hatta belki de diğer çocuklarla birlikte burada yaşadığını."

"Annenizin ismi neydi?" diye sordu Hannah.

"Jocelyn."

Hannah koltuğun kolunu kavradı, sanki bayılmak üzereymiş gibi sıkıca tutundu.

"Tereyağı renginde bir evden bahsederdi."

Hannah öne doğru eğildi. "Sen Jocelyn'in kızı mısın?" diye sordu sanki tam olarak anlamamış gibi.

"Evet."

"Ben... Ben onun bir kızı olduğunu bilmiyordum."

Quenby'nin kalbi hopladı. "Burada mı büyümüştü?"

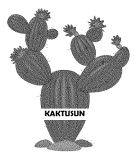
"Ah, hayır," dedi Hannah yavaşça. "Londra'da büyüdü."

"Onu nereden tanıyorsunuz?"

Tekrar Quenby'ye bakmadan önce Hannah'nın gözleri, rafları dolduran peri masallarının üzerinde dolaştı. "Jocelyn benim kızımdı."

Bu sözleri duyunca Quenby kendisinin de bayılabileceğini düşündü.

Elli Sekizinci Bölüm

Kiralık arabaya binerken Quenby'nin yanaklarından yeniden yaşlar süzüldü. Lucas'ın yanında oturduğunun bile farkında değildi. Görevleri tamamlanmıştı. Buraya Bay Knight için Brigitte'i bulmaya gelmişti ama anlaşılan iki kayıp kız bulmuştu.

Dietmar uzun zaman önce Brigitte'i Nazilerin elinden kurtarmıştı ama bugün Hannah ona, Bridget'in hayatının çoğunu Hannah'yı ve başka bir sürü çocuğu kurtararak geçirdiğini anlatmıştı. Bridget endişeliydi, Hannah'yı hâlâ Leydi Ricker'ın mirasçılarından koruması gerektiğini söylüyordu fakat Hannah onu artık korunmaya ihtiyacı olmadığına ikna etti.

Gerçek, titrek bir merdiven gibi dağılıp Quenby'nin zihnine yayılmıştı.

Leydi Ricker yalnızca kendi vatanına zarar vermeye kararlı soylu bir kadın değildi. Janice Ricker, Rosalind'in de annesiydi. Bir de Quenby'nin büyük büyükannesi.

Arabada otururken Leydi Ricker yüzünden ölen insanlar, savaş sırasında anne babalarını kaybeden ve bugün de hâlâ onları kaybetmeye devam eden çocuklar için yas tuttu. Artık bu başka birinin hikâyesi değildi. Bu, pis bir gerçeklikte köklenmiş olan kendi hikâyesiydi. Ve ağlamazsa, geçmişiyle barışamayacaktı. Kaybının yasını tutmazsa, tekrar sevemeyecekti.

Lucas ağlamasını durdurmaya çalışmadı. Uzanıp onu kendine doğru çekti. Lucas'ı uzak tutmak için iğneleyici, zekice bir şeyler söylemek istedi Quenby ama yalnızlığının gücü, onu kendi içinden atmış gibiydi. Yerinde ise güçsüzlük vardı. Karakter güçsüzlüğü veya fiziksel olarak bir güçsüzlük değildi, yanında birinin olmasını arzulayan derin bir histi, gözyaşlarından korkmayan birini. Veya hikâyesinden.

Lucas onun saçlarını, yanaklarından akan gözyaşlarını öptü.

Quenby arkasına yaslandı. "Tanrı'nın benim günahlarımı affettiğini biliyorum ama geçmişimde dolanıp duran çok fazla hayalet var."

"Temiz bir sayfa; seninle benim Tanrı'da bulduğumuz şey bu Quenby. Kardan daha beyaz bir sayfa."

Quenby hayalinde onu gördü, bir kayak yolundaki şekillenmeyi bekleyen pudramsı karlar. Onun için her şey değişiyordu. Bugünden sonra artık yalnız olmayacaktı. Bu dünyada bir ailesi vardı. Jocelyn'in gidişiyle Quenby gibi suçluluk içinde kıvranan bir büyükannesi vardı. Quenby'yi hayatına ve evine kabul eden bir büyükanne.

Geçmişini değiştiremezdi, tıpkı buradaki çocuklar gibi ancak geçmişi, bugün olduğu kişiyi belirleyemezdi. Bir zamanlar Hannah ile Rosalind'in yaptığı gibi başka birinin yazdığı senaryonun ardına gizlenip rol yapmak zorunda da değildi.

Bu andan itibaren yeni bir hikâye yazacak güce sahipti. Kendi hikâyesini... Geçmişte şekillenen, sonra kendisini ezmek yerine geliştiren ve güçlendiren hikâyesini... Sevdiği insanlarla kurduğu güçlü, sağlıklı ilişkilerle dolu, Tanrı'ya ve Lucas'a inanmak için kalbini açtığı, yeni bir hikâye.

Bağışlamaya gönüllü olan kalbini.

Yaptıkları yüzünden annesini affedebilmek için Tanrı'ya sessizce dua etti. Olanları asla unutmayacaktı ama içinde kilitli tuttuğu acıyı bırakmak, kendisini sevmek isteyen insanlara karşı silah olarak kullanmaktan vazgeçmek istiyordu.

Lucas pencereyi indirdi ve rüzgârla birlikte Quenby'nin zihninde görüntüler uçuştu, yeni bir hikâyenin resimleri. Lucas ile birlikte, onlara gösterilen yolda yürürken... Annesiyle ilgili güzel anıları düşünürken bir gülümseme. Jocelyn gibi bağımlılığın tuzağına düşenler için dualar.

Camdan dışarıya, rüzgârda çırpınan ağaç dallarına baktı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bir ömrü yeniden toparlamak için Solstice Adası'na uçacağız."

Quenby onu başıyla onayladı; tam da bunu söylemesini umuyordu. "Bay Knight'ı arayacak mısın?"

"Denedim ama Eileen, onun telefonla konuşamayacağını söyledi."

"En kısa sürede gitmemiz gerek."

Lucas başını olumlu anlamda salladı. "Quenby, benden korkmana gerek yok."

Neredeyse korkmadığını söyleyecekti ama bu yalan olurdu. Korkuyordu.

"Eğer beni kabul edersen," dedi Lucas, "Seni bırakmayacağım."

Quenby, günler önce kapıldığı o koyu kahverengi gözlere baktı. "Buna söz veremezsin."

"Kaçmayacağım veya çekip gitmeyeceğim, buna ne dersin?"

"Beni çok az tanıyorsun, Lucas."

Lucas gülümsedi. "Son iki hafta gayet öğretici oldu."

"Gerçekten öyle oldu."

"Asıl soru şu: Benimle birlikte şansını denemeye var mısın?"

Quenby, Lucas'la tanışmadan önce Chandler'la yaptığı toplantıyı düşündü, patronunun internetten bulup gösterdiği fotoğrafları. Lucas'ın kibirli olduğunu düşünmüştü fakat kendisi de çevresine aynı türde bir duvar örmüştü. Yine de bu noktadaydılar, kalpleri açığa çıkmıştı.

"Galiba denemeliyim," dedi Quenby.

Lucas'ın öpücüğü gayet centilmenceydi ama Quenby etkisini parmak uçlarına kadar hissetti.

Bridget Ward, tekerlekli sandalyesini Leeds Bradford'daki jetin yanına kadar sürdü, uçağın içine doğru yükselen merdivene baktı. Adler Evi'nden ayrılmadan önce Hannah, Quenby'yi, Bridget'in en son uçağa binmeye çalıştığı zaman olanlar konusunda, ablasının şiddetli klostrofobisi hakkında uyarmıştı.

Ama burada uçağa giden körük yoktu. Katı bir uçuş programına uymaları gereken pilotlar da. Bridget'in korkusunu yenmesi için gerekirse bütün gün bütün gece bekleyebilirlerdi.

"Adada sizi bekleyen bir tekerlekli sandalye olacak," diye söz verdi Quenby, elini kadının sırtına koymuştu.

"Pembe mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bridget'in gülümsemesi gergindi. "Sanırım her renk olur."

Quenby onun omzuna hafifçe vurdu. "Başarabilirsiniz."

Bridget sertçe başını salladı. "Eğer başaramazsam pişman olacağım."

"Elimi vermemi misiniz?" diye sordu Lucas, hemen arkalarından geliyordu.

"İki ayak versen daha iyi olur."

Lucas çekici bir gülümsemeyle baktı. Bridget ona bayılıyordu, Adler Evi'ndeyken, sesinin güzelliğine iltifat ettiği zamandan beri. Quenby ise kelimenin tam anlamıyla vurgundu.

Lucas öne eğilip Bridget'i kucağına aldı. "Hem el hem ayak versem?"

Kadının gülümsemesi bu sefer içtendi. "Benim beyaz atlı prensim."

Zırhı olmayan modern şövalye.

Quenby kadının çantasını alıp onların peşinden merdivenden çıktı. Merdivenin tepesine yaklaştıklarında Bridget, "Lütfen dur," diye bağırdı.

Lucas durdu.

"Beni yere bırak."

"Emin misiniz?" diye sordu Lucas kadını indirirken.

"Kesinlikle."

Quenby, piste doğru inen arkalarındaki beş basamağa baktı. Bridget yaşındaki bir kadın için buradan düşmek ölümcül olabilirdi.

Bridget merdivenin en üst basamağında durmuş uçağın içine bakarken, Samantha kapının iç tarafında bekliyordu. Bridget uçağa binmeyi reddedecek miydi?

Lucas bir basamak altta, Quenby'nin yanında duruyordu, ikisi birlikte onu koruyacak bir duvar oluşturmuşlardı.

"Bunu başarabilirim," diye fısıldadı Bridget.

"Evet, yapabilirsiniz," dedi Quenby. "Siz de yeni bir hikâye yazıyorsunuz."

Bridget başını bir kez daha sertçe salladı, sonra kapıdan geçti.

Elli Dokuzuncu Bölüm

Bridget, Dietmar'ın alnında soğuk, ıslak bir bez gezdirdi. Yıllar boyunca yüzlerce defa –binlerce değilse tabii– onu, bir gün kavuşacakları günü düşünmüştü ama Dietmar'ı bu hâlde bulacağını asla hayal etmemişti: Artık savaşacak durumda olmayan bir şövalyenin sağlam kalesinde yaşarken.

Dietmar yastıktaki başını sağa sola döndürdü, beyaz saçları bir yandan öbür yana savruldu.

Şimdi onun için savaşma sırası Bridget'e gelmişti.

Günler sessizlik içinde geçti, yalnızca Bridget ile Eileen, bazen de Jack sırayla Dietmar'a bakıyorlardı. Çocuklarla dolu kendi evinden çok farklı olsa da bu, Bridget'e düşünmek için zaman veriyordu. Bir de dua etmek için.

Almanya'dan kaçarlarken Dietmar onun hayatını kurtarmıştı. İngiltere'de uçağa binecek gücü ve bu sefer Dietmar'a bakma fırsatını kendisine verdiği için Tanrı'ya şükretti. Küçükken çok aptaldı, kendisinden yalnızca üç yaş büyük olmasına rağmen sanki yetişkinmiş gibi Dietmar'a bel

bağlamıştı. Prenses gibi davranmak yerine hayali tacını bir yana bırakması ve Belçika'da Dietmar'la birlikte inekten süt sağmaya çalışması gerekirdi.

Dietmar yine başını sağa sola savurdu, örtüleri üstünden attı.

"Tamam Dietmar," dedi, ona Alman ismiyle hitap edip etmemesi gerektiğinden emin olamadan. Ancak Daniel Knight tanımadığı bir adamdı. Dietmar ise en iyi arkadaşıydı.

"Brigitte?" diye fısıldadı Dietmar, gözleri kapalıydı.

Brigitte onun alnını öptü. "Buradayım."

Dietmar başını tekrar yastığa koyunca, kendisi de koltuğa yaslandı ve pencereden, kayalık kıyıları döven dalgalara baktı.

Dietmar'ın kalesinde onunla birlikte, kendisine ihtiyacı olduğu müddetçe kalacaktı.

Dietmar çanları duydu, ineklerin boynunda çalıyorlardı. Biçilmiş ot, hanımeli ve kızarmış et kokusu aldı. Ancak Brigitte'le kendisi çiftlik evine giremezlerdi. Kadın oradaydı, onları polise ihbar edecekti.

Başı öne arkaya savruldu. Zırhına ihtiyacı vardı. Kılıcına da.

"*Lauf*," diye bağırmak istedi ama kelime dudağından bir fısıltı hâlinde çıktı. Neden artık bağıramıyordu?

"Tamam Dietmar."

Gözleri aniden açıldı ve karanlık odada etrafına bakındı.

Onu çiftlik evinde tuzağa düşürmüşler miydi, çiftçiyle karısı neredeydi? Yataktan kalkmaya çalıştı. Brigitte'i bulmalıydı. Kendisini de Brigitte'i de Almanya'ya geri gönderemeyeceklerdi.

Arkasında bir ışık parladı ve kadın işte oradaydı, omzunu tutuyordu. Kadına bağırdı, İngilizce ve Almanca kelimeler birbirine karıştı. Kadına kendisini ele geçiremeyeceğini söyledi.

"Brigitte!" diye bağırdı yine.

Ve işte oradaydı. Yanında duruyor, kendisine gülümsüyordu. Hatırladığından daha yaşlı görünüyordu ama hiçbir önemi yoktu. Kendisi de daha yaşlıydı.

Odada etrafına bakınıp dişli kadını görmeye çalıştı. "Seni almalarına izin vermeyeceğim," dedi, uzanıp Brigitte'in elini tutarak.

"Merak etme Dietmar." Brigitte onun alnını öptü. "Şimdi sana göz kulak olma sırası bende."

"Hayır..." diye başladı Dietmar fakat gözleri kapanıyordu. Bu sefer elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Daha sonra, gün ışığı odasına girmeye başlayınca Dietmar gözlerini açtı. Brigitte hâlâ oradaydı, yatakta yanında uzanmış uyuyordu. Saçları kırlaşmıştı ama çok güzeldi, dinlenirken huzurluydu. Nihayet tekrar iyiydi.

Brigitte uyanıp ceviz yatak başına doğru kaydığında, kuledeki odanın perceresinden denizi çalkalayan rüzgâra baktığında, Dietmar hâlâ onu izliyordu.

"Hiç durmadan uğraştım," dedi Dietmar. "Ama rüzgârı asla yakalayamadım."

Brigitte elini tuttu, ona yine gülümsedi.

"Ben yakaladım," diye ikna etti onu. "O da beni doğruca sana getirdi."

Son Söz

Yedi ay sonra

Hansel'le Gretel cadıdan kaçarken yanlarına değerli taşlar ve inciler almışlardı. Ancak Bridget, Değirmen Evi'nden kaçarken yanına bir bebek almıştı ve hayatı sonsuza dek değişmişti.

Quenby, kartal yuvasında yani Adler Evi'nde, ateşin önüne serilmiş bir kilimin üzerine oturmuş, iki kardeşin birbirinden çok farklı hayatları üzerinde düşünüp onların hatıraları hakkındaki düşüncelerini yazarken, Bridget ile Hannah yakınlarda kitap okuyordu. Bu, Bay Knight'ın da izniyle, birlikte anlatmaya karar verdikleri bir hikâyeydi. Quenby'nin de kendi payına düşeni anlatacağı bir hikâye.

Aylar önce Hannah'ya, biyolojik annesi Rosalind'in bir çocuğu daha olduğunu ve kardeşinin, Alexander'ın şimdi Jacksonville'de yaşadığını söylemişti. Alexander Dayı. Quenby'ye çok tuhaf geliyordu. Daha önce hiç kimseye teyze veya dayı dememişti.

Birkaç ay önce Hannah ile Quenby, Florida'ya uçup Alexander'ı görmeye gitmişlerdi. Rodmell'deyken, Brigitte kapılarını çalanın Leydi Ricker'ın gönderdiği biri olduğunu sanmıştı ama Alexander o zaman gelip Brigitte'i soranın kendi babası olduğunu söyledi. Rosalind belki de romantizm dolu ilk günlerinde kocasına, doğurduğu ama bu köyün yakınlarında kaybettiği kızından bahsetmişti. Alexander, Rosalind'in hikâyesinin doğru olup olmadığını öğrenmenin ötesinde babasının niyetini bilmiyordu ama Brigitte ile Hannah'nın kuzeye taşınmakla muhtemelen en iyisini yaptıklarını söylemişti.

Leydi Ricker'ın çocuklarının her birinin babalarının farklı olduğu ortaya çıkmıştı ve anlaşılan hiçbirinin babası Lord Ricker değildi.

Rosalind'in babası Oskar'dı, Leydi Ricker'ın âşık olduğu Alman subayı. Çıkarma gününde Normandiya'da öldürülmüştü.

Anthony Ricker'ın babası muhtemelen Eddie Terrell'di, yalnızca Bayan Douglas'dan aldığı fotoğrafa bakarak öyle olduğunu tahmin ediyordu. Quenby bu tahminini kendisine saklamasının en iyisi olduğunu düşündü.

Alexander, Louise McMann'ın babasının kesin olarak Amiral Drague olduğunu söyledi. Leydi Ricker'la Amiral Drague'ın ilişkisini çok az insan biliyordu ama Louise'in bu sırdan haberi vardı, tıpkı Amiral Drague'ın torunu Evan Graham'ın da haberi olduğu gibi.

Quenby, Rickerların sırlarını ortaya dökecek bir yazı yazmayacak, Evan da bu bilgiyi gizli tutması için ona para ödemek zorunda kalmayacaktı. Zaten parası yoktu. Son günlerde dedikodular artmıştı, Birlik tarafından açıklama yapılmamıştı

ama Evan'ın mali durumu dibe vurmuştu. Ricker ailesini ve dolayısıyla Evan'ın ailesini ifşa eden bir haber, bir yayıncı olarak saygınlığını yitirmesine, finansal durumunun tamamen mahvolmasına sebep olacaktı.

Ayrıca, Newhaven polisi gri kamyonun şoförünü bulduktan sonra Evan'ı da sorgulamıştı. Adam onları Brighton'ı ziyaret eden bir turiste, Quenby ile Lucas'ı korkutup kaçırması karşılığında kendisine yüklü miktarda ödeme yapmaya söz veren bir adama yönlendirmişti.

Quenby'nin Birlik'le ilişkisi bitmişti ama bu hatıraların, insanlara yardımcı olmak için anlatabileceği hikâyelerin başlangıcı olmasını umuyordu.

Bu evde yaşayan on iki çocuk yukarıdaki odalarında uyurken, çimenlerin üzerine karlar düşüyordu. Lucas'ın bu akşam gelmesini umuyordu ama yarına kadar beklemek zorunda kalacağını tahmin etti.

Bridget kollarını okşadı. "Dietmar'ı özledim."

"Ben de," dedi Quenby.

Ellerini çay fincanına sarıp ısıtırken, geçen yaz ve sonbahar aylarını düşündü. Bridget sözünde durmuştu. Beş ay boyunca Eileen'le birlikte Bay Knight'ın bakımına yardım etmişti. Bay Knight göçüp gittiğinde, Brigitte'i bir gün bulacağı umuduyla, uzun zaman önce onu vasiyetine yazdığını öğrendiler. Bay Knight'ın ölümünden sonra, Bridget ile Lucas, Arrow Wind'e ortak oldular.

Bridget, insanları bir araya getirebileceği veya ayırabileceğinin dışında rüzgâr hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ancak Lucas yıllar içinde şirket hakkında çok şey öğrenmişti ve Quenby, Bridget ile Lucas'ın çiftliklerinin tıkır tıkır işlemeye devam edeceğinden hiç kuşku duymuyordu.

Bay Knight'ın gelirinin bir kısmıyla Adler Evi onarılıp güzel bir malikâneye dönüştürüldü. Satılık tabelası kaldırıldı, Lucas ile Bridget İngiltere'nin dört bir yanındaki kimsesiz çocuklara ve eve ihtiyaçları olan mülteci ailelere yardım eden başka evlere yatırım yapmaya başladılar.

Quenby bilgisayarından başını kaldırdı, bakışları Hannah'nınkilerle buluştu. Bu son aylarda affetmek hakkında çok şey öğrenmiş olsa da hâlâ aklında bir soru vardı. "Nazi atalarımız olmasına nasıl alışabildin?"

Hannah, Quenby onların hikâyeleri hakkında sorular sorduğunda genelde yaptığı gibi Bridget'e baktı. Konuşmadan önce ablasından bir tür sessiz izin aldı. "Hepsi Nazi değildi."

Quenby başını yana yatırdı. "Tabii ki öyle ama..."

Hannah, "Quenby," diyerek onu durdurdu. "Birkaç yıl önce bir genetik test yaptırdım ve Alman genleriyle birlikte Yahudi genleri de taşıdığımı keşfettim."

"Babanın tarafından mı?"

"Hayır, annemin tarafından."

Quenby sırtını bir koltuğa yasladı, Hannah'nın söyledikleri karşısında afallamıştı. "Rosalind Yahudi miymiş yani?"

Hannah yavaşça başını salladı. "Genlerini *annesinden* almış."

"Leydi Ricker?" diye fısıldadı Quenby.

"Kesinlikle."

Yani bu, Quenby'nin de Alman ve Yahudi genleri taşıdığı anlamına geliyordu. "Merak ediyorum, acaba biliyor muydu?"

"Eğer öyleyse çok büyük bir dolap çevirmiş. Belki de Hitler İngiltere'yi alırsa yapacaklarından korkuyordu. Bu yüzden Almanya'da Hitler'i destekleyen biri olarak tanınmak istedi."

Jack açık kapı eşiğinden eğilerek geçip odaya girdi, elinde porselen bir demlik vardı. "Siz hanımefendiler biraz daha çay ister miydiniz?"

Üç kadın da hemen kabul etti ve Jack buharı tüten çayı fincanlarına doldurmaya başladı.

Jack'in bir işe ihtiyacı yoktu –Bay Knight vasiyetinde ona da Eileen'e de cömert davranmıştı– fakat Jack, Bridget'e İngiltere'ye giderken ona eşlik edip edemeyeceğini sormuştu. Sonra da burada kalmıştı. Çocuklar onu sevmişti ve Quenby, onunla Hannah arasında bir kıvılcım olduğunu düşünüyordu, gerçi ikisi de bunu inkâr etmişti.

Quenby'nin telefonu çaldı, ekrana bakınca Lucas'ın numarasını gördü. Diğer iki hanım kendilerini kitaplarına kaptırmış gibi yapsa da Quenby ikisinin de gayet meraklı olduğunu öğrenmişti. Ayrıca ikisi de Lucas'a bayılıyordu.

"Yarın görüşebilecek miyiz?" diye sordu telefonu Quenby açtığında.

"Bu akşama ne dersin?"

"Hava berbat," dedi Quenby ama sonra pencerenin dışındaki farları gördü ve kalbi neşeyle doldu.

Hannah izin isteyip Jack'e yardım etmek için mutfağa gitti, Bridget ise koltuğunda uyuyakalmış numarası yaptı fakat Quenby kirpiklerinin arasından gizlice baktığını görebiliyordu.

"Nişanlım nasıl bakalım?" diye sordu Lucas kapıdan girerken. Quenby evlilik teklifini kabul ettiğinden beri ona böyle hitap etmekten çok hoşlanıyordu. Bu kelimeyi ne zaman kullansa Quenby'yi gülümsetiyordu.

"Şimdi çok daha iyiyim."

Lucas onu yanağı yerine dudaklarından öperek kırmızı güller, beyaz gelin çiçekleri ve parlak manolya yapraklarından oluşan bir kış buketi verdi.

"Bunlar ne için?"

"Öylesine," dedi Lucas, sanki oraya aitmiş gibi kilimin üzerine, Quenby'nin yanına yerleşirken. "Sadece seni sevdiğim için Quenby Vaughn."

Bu sefer Quenby'yi öptüğünde kış rüzgârı camları zangırdattı ama bu Quenby'yi korkutmadı. En sonunda, kendisi de evinin yolunu bulmuştu.

Yazarın Notu

Bir yıldan uzun bir süre önce, en sevdiğim kahve dükkânında önümde bir fincan yeşil çayla oturmuş, bu romanla ilgili fikirlerimi yazıyordum. Pencerenin dışında yaşlı bir ağaç vardı; kahve ya da çay içen insanların üzerinde devasa bir şemsiye gibi açılmış sağlam dalları ve sarkan yapraklarıyla bir ağlayan sedir ağacıydı.

Hayalimde, bu dalların arasında oyun oynayan iki Alman çocuk –çok iyi iki arkadaş– gördüm. Bir ağaç evde. Tehlikedeydiler ama o sırada onları tehdit eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Yalnızca kızın ve oğlanın kaçmaları gerektiğini biliyordum. Sonra, kız yolda kaybolacaktı.

Çayımı yudumlarken, Dietmar ile Brigitte'in içinde bulundukları durum ortaya çıkmaya başladı. Bu hikâye bana verilmiş bir hediyeydi. Çocuklarını kurtarmak için hikâyeler vasıtasıyla güçlü bir şekilde çalıştığına inandığım Yüce Yaratıcı tarafından verilmişti.

Bu roman için araştırma yaparken çıktığım seyahatler beni kuzeydeki sisli San Juan Adaları'na, Atlantik'in diğer yakasındaki tarihi sokaklarını ve kırlarını gezdiğim Londra'ya ve Kent'in güzel bahçeleriyle köylerine, sonra Orta Çağ kalesi Château de Chillon'u görmek için İsviçre'ye götürdü.

Yıllar önce eşimle birlikte Burg Eltz denen başka bir Orta Çağ şatosunu gezerken, Moselkern'in arkasındaki parlak yeşil bir ormanda yürümüştük. Dietmar ile Brigitte'in kaçışlarını anlatırken, Almanya'ya ve Belçika'ya yaptığım seyahatlerin anılarından ve bir mevsim boyunca yaşadığım Almanya'ya ait hatıralarımdan yararlandım. Disney sahneleri, Orlando'daki sihirli masalla büyülenen kendi çocukluğumdan ve yetişkinliğimden.

Londra'dayken bütün bir günümü Ulusal Arşiv'de, yakın zaman önce kamuya açılan çok gizli dosyaları ve Birleşik Krallık'taki Alman casusluğu hakkındaki daha eski belgeleri okuyarak geçirdim. Çeşit çeşit sebeplerle Nazi Almanyasına sempati duyan birçok İngiliz vatandaşı varmış, Hitler için bilgi toplayan veya İngiltere'deki tesislere zarar vermeye niyetlenen kadınlar ve erkekler hakkında beyan üstüne beyan okudum. Casus olduğundan şüphelenilen kişilere ait elle yazılmış mektuplar; mikrofotoğrafçılık, görünmez mürekkep ve gizli kodlar hakkında evraklar; çifte casus olan bir Nazi paraşütçüsü hakkında yıpranmış bir dosya; savaş sırasında ve sonrasında yürütülmüş soruşturmalara ait kayıtlar vardı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan önce, yüzlerce Alman ajanı İngiltere'deki hava sahaları, askerî üsler ve fabrikalar hakkında bilgi toplamış fakat Büyük Britanya'nın Almanya'ya savaş ilan etmesinden saatler sonra, İngiliz ajanları bu kadınların ve

erkeklerin çoğunu tutuklamış. Bunlar ya hapse atılmış ya da Almanya'ya geri gönderilmiş. Yine de Naziler savaş boyunca bilgi toplamak ve ülkeyi sabote etmek için uçakla veya tekneyle adamlarını göndermeye devam etmiş.

İngiltere'nin, günlüklerini Mass Observation ismiyle bilinen bir kuruluşa teslim eden gönüllüler vasıtasıyla hayatın normal akışını belgelemek gibi büyük bir gelenekleri var. 1940'lardaki bu kayıtlar benim için paha biçilmez değerdeydi çünkü günlük tutanlar casusluk hakkındaki korkularını, savaş hazırlıklarını, Nazilere karşı duyulan öfkenin, pek çoğu zaten İngilizlerin arasında yaşayan tüm Almanlara karşı bir nefret hâline nasıl dönüştüğü konusundaki açıklamalarını kaydetmişlerdi.

Casusluk zinciri bu romanı bir araya getirirken, evlerinden koparılmış veya tahliye edilmiş, dünyanın başka bir yerinde yaşamak üzere gönderilmiş çocukların geri getirilmesi ve iyileştirilmesini överken kalbim, ülkelerine ihanet eden –veya zarar vermeye kararlı olarak bir ülkeye gelen– kişileri ifşa etmeye elvermedi. Bugün birçok çocuk kendi hayat hikâyelerindeki kurtarılma anları ve sevgiyle ilgili yeni bölümler yazmaya başlamaya ihtiyaç duyuyor. *Dilek Ağacının Gölgesinde* terk edilmiş, yetim kalmış ve mülteci çocukların yeni bir hikâyeye başlamalarına yardım eden tüm insanlara minnet dolu bir kalple yazıldı.

Eğer bir eve ihtiyacı olan çocuklara yardım etme konusunda daha fazla bilgi edinmek isterseniz, dünyanın dört bir yanındaki çocuklarla ilgilenen beş olağanüstü kuruluşun isimlerini burada veriyorum: remembernhu.org, heartthecry.org, worldorphans.org, runministries.org, wordrelief.org.

Ayrıca, özellikle mülteciler için dua etmek isteyenlere prayforthem.com mükemmel bir çözüm.

Bütün romanlarımda olduğu gibi, bu hikâyeyi yazmak benim için kişisel bir yolculuktu fakat gerçekleri düzene sokmama yardım eden ve yol boyunca bana cesaret veren bir sürü insan da benimle birlikteydi. Hikâye uğruna bazı ufak değişiklikler yapmak zorunda kaldım –doğu kıyısındaki tebeşir kayalıklarını batı kıyısındaki Ouse Nehri'ne taşımak gibi– fakat mümkün olduğu kadar gerçeklere bağlı kalmaya çalıştım. Muhtemelen tüm hatalar bana aittir.

Özel teşekkürlerim:

Editörlerim –Stephanie Broene, Sarah Rische ve Shaina Turner– ve Tyndale House Publishers'daki tüm personele, beni son derece samimi bir şekilde ekibinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle birlikte çalışmak bir ayrıcalıktı. Temsilcim, Natasha Kern, sürekli desteğin, hayatıma ve yazı kariyerime sınırsızca akıttığın bilgeliğin için minnettarım. İhtiyacı olanlar için mücadele eden kalbin, bana ve birçok başka kişiye ilham verdi.

Kevin ve Amanda Bates, Jacob Pflug ve Symposium Coffee'deki tüm baristalara, güzel bir kafeye dönüştürdüğünüz eski evde yazarken bana yeşil çay getirdiğiniz ve saatlerce oturmama izin verdiğiniz, ayrıca hikâyeye olan inancınız ve sevginizle bana ilham verdiğiniz için teşekkürler. Amanda... Bu romanda doğruca senin dudaklarından alınmış iki satır var. Beni hâlâ gülümsetiyorlar...

Dünya tatlısı Peter ve Anne Cook, Greenwich'teki evinizi ve bir sürü muhteşem hikâyeyi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Caroline Watts, olağanüstü seyahat acentesi,

tam olarak gitmem gereken yere gitmeme yardım ettiğin ve İngiltere hakkındaki kendi hikâyelerini benimle paylaştığın için minnettarım. Ed ve Jitka Peacock, Kent'te sapa bir yerdeki Scotney Şatosu'nu gezdikten sonra beni zarif bir şekilde kurtarıp Tonbridge yakınlarındaki bir tren istasyonuna bıraktığınız, böylece geceyi ormanda tek başıma geçirmek zorunda kalmadığım için teşekkür ederim.

Teyzem Janet Wacker, ailemizin köklerini kucakladığın, bir sürü hikâyenle bana ilham verdiğin için teşekkür ederim. Pinn Crawford ve oturduğum yerdeki kütüphanenin tüm çalışanlarına, yalnızca ihtiyacım olan kaynakları bulmama yardımcı olmakla kalmayıp bunu büyük bir keyifle yaptıkları için teşekkürler. Mühendis olan kayınbiraderim Jim Dobson'a beyin fırtınası konusundaki yardımları ve bilim adamı olan kayınbiraderim Dr. Steve Dobson'a bana modern bir mikroskobu nasıl kullanacağımı öğrettiği için teşekkür ederim.

Kuzenim ve olağanüstü bir pilot olan David Ransopher'a ve arkadaşım, uçuş görevlisi Anne Menke'ye, beni kurumsal havacılık konusunda bilgilendirdikleri için müteşekkirim. Eleştirmen arkadaşlarım –Dawn Shipman, Kelly Chang, Nicole Miller ve Mesu Andrews– bilgeliğinizi paylaştığınız ve siz benim hikâyeme girerken, benim de sizin hikâyenize girmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Michele Heath, arkadaşım ve ilk okuyucum, içgörün ve cesaretlendirmen için minnettarım. Her zaman anlatmak istediğim şeyin özünü kavradın ve sonraki örnekte daha iyi ifade etmem için bana yardımcı oldun. Sheila Herbert, ben İngiltere'deki geçmiş ve bugünkü yaşamla ilgili bir şeyler öğrenmeye devam ederken bana samimiyetle zamanını, bilgeliğini hediye ettiğin için teşekkür ederim.

Tamara Park, beni kendi seyahatine davet ettiğin, dünyanın dört bir yanındaki mülteci çocuklarla ve aileleriyle görüşürken gösterdiğin cesaret ve tutku için müteşekkirim.

Kız kardeşlerim Mary Kay Taylor, Diane Comer, Julie Kohl, Ann Menke ve Jodi Stilp. Bana birliğin içindeki sevgiyi gösterdiniz, ben de her birinizi ayrı ayrı seviyorum. Kol kola girip bana dua ettiğiniz, nezaketinizle bana güç verdiğiniz ve kendi hikâyelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Jodi'nin görümcesi Quenby, çok havalı ismini ödünç almama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Bu kitabı ithaf ettiğim arkadaşım Tosha Williams. Kardeş gibi arkadaşlar olarak birlikte yolculuk ettiğimiz otuz yılın her birine minnettarım. Dualarının ve cesaret veren sözlerinin tadını çıkardım.

Yazarken benim için sonsuz bir cesaret kaynağı olan, annem ve babam James ve Lyn Beroth da dâhil tüm ailem; kız kardeşim, Christy Nunn; kocam Jon; ve kızlarım, Karlyn ve Kinzel. Her biriniz aklımın başımda kalmasına (dünyanın en iyi duygusu) ve Tanrı'ya odaklanmama yardım ettiniz. Her zerrenizi seviyorum.